Theodor Constantin

Crizanteme pentru Erna

Theodor Constantin

Crizanteme Pentru Erna

r o m a n

Editura Eminescu

PARTEA ÎNTÂI
1. AMENINŢARE SAU FANFARONADĂ
2. EMISARUL LUI BALTHAZAR
3. PRESUPUNERI
4. ERNA RENUNŢĂ SĂ SE RĂZBUNE?
5. ERNA PUNE CONDIŢII
6. INCREDIBILA PROPUNERE A ERNEI CAROŢI
PARTEA A DOUA
7. ELLA I HORA TON ONIRON
8. CIUDATA FAMILIE A LUI TIMOS XENOPOULOS
9. LA STATUL MAJOR AL TRUSTULUI „NEBEL”
10. FRANCISCO SE CONFESEAZĂ
11. PRIMUL ŞI ULTIMUL TEST
12. PRIMUL WEEK-END AL ERNEI
14. O MIZĂ INCREDIBIL DE MARE
15. DOUĂ CRIME, AMBELE STRANII
PARTEA A TREIA
16. EVENIMENTE APARENT NEÎNSEMNATE
17. AUDIENŢA LA BALTHAZAR
18. S.O.S. PENTRU ERNA
19. CRIZANTEME PENTRU ERNA

PARTEA ÎNTÂI

1
AMENINŢARE SAU FANFARONADĂ

Maiorul Bogdan Tudoraşcu îşi întinsese lungile sale picioare, atât de lungi încât depăşeau cu mult lăţimea biroului său de stejar – birou pe care nu se aflau nici mapă, nici călimară, nici vreun alt obiect ce, în mod obişnuit, se găseşte pe masa de lucru a unui „hârţogar", cum obişnuia el să-i numească pe toţi cei obligaţi să lucreze între patru pereţi. În schimb, pe tăblia lucioasă a biroului, acoperită cu o placă de cristal veritabil, scânteietoare şi cu reflexe de curcubeu atunci când soarele năvălea prin fereastră, o balerină de porţelan pornise parcă să execute o piruetă dificilă, una dintre dificilele piruete atât de mult preţuite de amatorii baletului clasic.

Maiorul Bogdan privea balerina de porţelan, ochii lui oglindeau încântare – aceeaşi naivă încântare de băieţaş, care îl făcea pe şeful şi prietenul său, colonelul Radu Mănăilă, să creadă că în sufletul colaboratorului său exista o uluitoare cantitate de candoare – şi cu toate acestea se întâmpla pentru prima dată s-o privească fără s-o vadă şi în consecinţă, fără să se bucure, cu obişnuita bucurie pură, dezinteresată. O privea şi totuşi n-o vedea, preocupat fiind de cu totul altceva. Mai exact, *obsedat* de cu totul altceva. În urmă cu un sfert de oră, când intrase pe uşă, observase că cifrele zilei respective de pe calendarul şefului său erau încercuite: 29 august.

29 august! Avea sentimentul că data era importantă nu numai pentru cel care o încercuise cu o linie ovală, groasă şi roşie, ci, în egală măsură, şi pentru el însuşi. Dar, cu toate sforţările pe care le făcea, nu izbutea să-şi amintească în ce consta importanţa ei. De aceea deveni aproape furios, fiindcă preocuparea de a-şi aminti îl priva de plăcerea, atât de necesară, cotidian necesară, ca înainte de a se înhăma la treabă, cum obişnuia el să spună, să se bucure de prezenţa de porţelan a balerinei pe care, fără nici un efort de imaginaţie, izbutea s-o vadă dansând, cu o graţie anacronică, da, anacronică, acompaniată de un instrument nu mai puţin anacronic: clavecinul.

Acum, din cauza efortului pe care îl făcea ca să-şi amintească, imaginaţia lui nu mai izbutea să însufleţească balerina, care apucase doar să schiţeze gestul de a se răsuci în atât de familiara piruetă.

„Cum naiba nu-mi pot aminti! se necăji el. Baremi de-ar veni mai degrabă Ducu să-l întreb pe el!"

Dar iată că, brusc, îşi aminti. 29 august era data când Erna Caroţi urma să fie eliberată din închisoare. Îşi consultă ceasul de la mână. Era trecut de zece. La ora aceea, foarte probabil că Erna fusese

eliberată. Aducerile aminte îi năvăliră în minte ca o herghelie de cai speriată de un incendiu. Ei da, pe bună dreptate Ducu încercuise data din calendar. Era o dată care, în primul rând, dacă nu în exclusivitate, pe el îl privea şi, dacă o încercuise, însemna că luase sau eventual era pe punctul de a lua unele măsuri de securitate a propriei sale persoane. Pe urmă, în clipele imediat următoare, o văzu pe Erna şi *auzi* cuvintele ei:

Am o mulţime de motive ca să vă urăsc, dintre care unul foarte important. Bineînţeles că nu sunt dispusă să mă confesez dumneavoastră, aşa că este inutil să mă întrebaţi care este acel motiv foarte important pentru care vă urăsc. Pot, în schimb, să vă mărturisesc altceva: de ce l-am ales tocmai pe tânărul Vladone ca să-i *sucesc capul în aşa măsura – reţineţi,* să-i *sucesc capul, atât şi nimic mai mult – încât evadarea lui Balthazar să se datoreze, în cea mai mare parte, aportului adus de tânărul dumneavoastră colaborator, probabil cel mai tânăr. Fiindcă vă urăsc, fiindcă am vrut să mă răzbun. Faptul că Balthazar nu mai este liber diminuează satisfacţia răzbunării. Probabil că timpul pe care îl voi petrece la închisoare va însufleţi dorinţa răzbunării. Se va întâmpla cu mine ceea ce se întâmpla cu acele baterii care se încarcă singure sub influenţa razelor solare. Nu ştiu cât de mare va fi pedeapsa pe care urmează s-o primesc. Dar dacă voi putea supravieţui regimului de închisoare, dacă nu voi fi mult prea bătrână când voi ieşi, iar dumneavoastră nu veţi fi apucat să ieşiţi la pensie, cred că veţi mai auzi de mine, fiindcă vă voi urî în aşa măsură, încât veţi începe să vă temeţi de răzbunarea mea.*[{1}]

Atunci el, Bogdan, auzind ameninţarea rostită de Erna, zâmbise, închipuindu-şi că e vorba doar de o simplă lăudăroşenie. În schimb Ducu, – şeful său, colonelul Radu Mănăilă – care o anchetase personal pe spioană, se uitase la ea într-un anume fel, imposibil de descris, ceea ce l-a făcut pe Bogdan să nu mai aibă nici un fel de îndoială că luase în serios ameninţarea. Mai târziu, când Erna, condamnată, se şi afla la închisoare, avusese prilejul să înceapă a crede că şeful şi prietenul său puţin, măcar puţin, se temea de Erna.

În ziua aceea, maiorul Bogdan abia picase la sediu, frânt de oboseală, transpirat şi flămând. Pe drum, tot timpul, se gândise la Erna, la straniul ei comportament din timpul anchetei, la semnificaţia adevărată a ameninţării proferate la adresa şefului său. Aducerea aminte fusese declanşată de faptul că, întâmplător, trecuse prin faţa blocului în care locuise Erna. Pe urmă, revenind la sediu şi dând cu ochii de Ducu, fără nici un fel de intenţie, îi spuse:

— Mai adineauri, pe Calea Victoriei, trecând prin faţa blocului în care a locuit Erna, mi-am adus aminte că, atunci când va ieşi, va fi încă destul de tânără ca să pună în aplicare ameninţarea.

Atunci Ducu, furios, aproape că ţipase la el:

— Ascultă, Bogdane! Te rog să nu-mi mai aminteşti niciodată de

treaba aceasta. Auzi? Niciodată!

Surprins, dar mai ales intimidat de violenţa cu care colonelul rostise cuvintele, murmurase:

— Bine, bătrâne, bine! Şi în gând adăugase: „Oare şeful se teme de răzbunarea Ernei?”

29 august! Erna era din nou liberă. În clipa aceea probabil se afla în tren, în drum spre Bucureşti, hotărâtă să-şi pună în aplicare răzbunarea, pe care, în anii în care stătuse închisă, şi-o pregătise până la cele mai mici detalii.

Abia acum maiorul Bogdan redescoperi balerina de porţelan şi i se păru că biata de ea obosise de efortul pe care îl făcea ca să se menţină în poziţia aceea graţioasă. Îi zâmbi cu înţeles, ca şi când ea ar fi fost o fiinţă vie în stare să înţeleagă că numai un motiv atât de grav – ieşirea Ernei din închisoare – l-a putut face s-o ignore. Întinse mâna, apucă figurina de porţelan şi începu s-o mângâie absent. Se gândea tot la Erna, deşi dorea să pună stavilă gândurilor, să le abată în alta direcţie. Erna era din nou liberă! Şi ? Ce dacă era liberă? În definitiv, era o prostie că se simţea neliniştit. Da, era din nou liberă şi, în consecinţă, liberă să-şi pună în aplicare ameninţarea. Ce naiba, şeful, colonelul Radu Mănăilă, cel mai strălucit lucrător al contraspionajului, să se teamă de răzbunarea Ernei? E drept, în două rânduri Erna le dăduse mult de furcă, dar aceasta nu era o dovadă. Cel puţin teoretic, Erna nu putea constitui o primejdie reală pentru un om cu experienţa şi calităţile şefului său. Totuşi, dacă acesta încercuise în calendar data de 29 august, însemna că, cel puţin virtual, Erna reprezenta un pericol. Dar oare în ce scop şeful încercuise data din calendar? Doar ca să nu uite ziua când Erna avea să fie liberă? (Însemnarea nu părea recentă). În măsura în care îl cunoştea, o asemenea explicaţie nu părea plauzibilă. Probabil că ar fi mai aproape de adevăr dacă ar presupune că şeful însemnase data pentru a acţiona în vreun fel.

Pentru a acţiona în vreun fel? Da, aceasta era singura concluzie logică. Şi totuşi... îi era peste putinţă să şi-l închipuie pe colonel acţionând împotriva Ernei – naiba ştie în ce fel! – înainte de a se fi convins ca ameninţarea nu era doar o simplă lăudăroşenie, mai exact, înainte ca Erna să treacă la acţiune.

„Nu-l văd acţionând – vorbi tare, ca şi când s-ar fi adresat balerinei de porţelan pe care palmele sale o legănau uşurel – decât numai în cazul când... când Ducu *realmente* se teme de răzbunarea ei.”

În clipa aceea colonelul Radu Mănăilă intră pe uşă.

— S-a întâmplat ceva, Bogdane? întreba încă din prag.

— Nimic! Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă ai aerul de parcă s-ar fi întâmplat ceva.

— Nimic!... Mă gândeam!...

— Aşa!

— Mă gândeam că în ultima vreme cam şomăm, bătrâne.

— Păi de aceea te-am şi sfătuit să-ţi iei concediu. Tu însă refuzi. Vezi să nu păţeşti ca anul trecut, când n-a fost posibil să pleci decât în ianuarie.

— N-aş avea nimic împotrivă dacă până atunci s-ar ivi ceva care să ne scoată puţin din amorţeala asta. Dar nimic! Numai fleacuri. Doar dacă…

Şi nu mai continuă.

— Ce?

— Doar dacă întrevezi tu un posibil caz pe măsura noastră.

— Nu-ţi făcea iluzii, măi băiete! Pleacă în concediu. Luna septembrie la munte e cea mai frumoasă.

Degeaba. Ducu nu se prinsese. Dar oare sesizase aluzia? Fără îndoială! Erna pusă pe răzbunare. O Erna, care în două rânduri le dăduse mare bătaie de cap{2} pusă pe răzbunare, putea fi un caz pe măsura lor. Fără îndoială, Ducu sesizase la ce anume el, Bogdan, făcuse aluzie. Nu găsise însă de cuviinţă să-i răspundă. Părea preocupat să cerceteze calitatea hârtiei din care fusese colecţionat carneţelul, pe care tocmai îl scosese din seif.

Văzându-l cu câtă atenţie examinează carneţelul, maiorul Bogdan simţi că speranţa îi încolţeşte din nou în suflet. El ştia că şeful pregătea un carneţel de fiecare dată când avea să rezolve un nou caz. Faptul că şeful se pregătea să înceapă un carneţel, chiar în ziua când Erna era din nou liberă, ce altceva putea să însemne decât că se aştepta ca ea să le dea de furcă?

Cu infinite precauţii maiorul Bogdan depuse pe birou figurina de porţelan, ca să-şi frece mâinile. De fiecare dată când i se oferea un prilej ele satisfacţie, obişnuia să şi le frece. Numai că de data asta nu se întâmpla aşa. Colonelul în loc să scoată stiloul şi să scrie pe prima pagină a carneţelului data şi denumirea codificată a „cazului” în curs de rezolvare, aşa cum obişnuia, brusc, apucându-l cu două degete de un colţ, cu un fel de scârbă, de parcă ar fi ţinut între degete coada unui şobolan mort, îl aruncă înapoi în fişeu. Pe chipul colonelului, Bogdan descifră un fel de gravitate tragică, iar în ochi nelinişte. Parcă dinadins, spre a-şi feri privirea, colonelul întoarse capul spre peretele din dreapta, acolo unde era fereastra, probabil spre a se convinge dacă se mai afla sau nu la locul ei.

— Ducule! îl striga maiorul parcă spre a-l aduce la realitate, deoarece i se păru că şeful călătorea cu gândurile foarte departe.

— Te ascult, măi băiete!

— Ştii că mie nu-mi place să mă vâr cu anasâna în sufletul omului. Ştii, nu-i aşa?

— Da! Şi?

— Dar mai ştiu că nici ţie nu-ţi place.

— Dacă ştii atunci e foarte bine.

Deşi replica şefului era o invitaţie indirectă să fie lăsat în pace, maiorul totuşi nu se lăsă. Acum, dacă se pornise, nu mai putea da înapoi. Voia *să ştie*!

— N-am uitat că despre o anume persoană mi-ai interzis să mai deschid vorba.

— E bine că n-ai uitat.

— Totuşi am să mă prefac, bătrâne, că am uitat şi am să te întreb: Ce ai de gând să faci?

Colonelul întoarse capul şi îl privi cu o uimire sinceră.

— Nu înţeleg! Ce am să fac în legătură cu ce? Cu cine?

— Cu Erna. Ce Dumnezeu, bătrâne, zău că n-are nici un haz să te prefaci ca şi când *astăzi* nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Şi, mă rog, ce s-a întâmplat? întrebă colonelul privindu-l cu o candoare, care pe maior îl cam descumpăni.

— Erna e *liberă*. Astăzi i-au dat drumul. Sau, dacă până în clipa asta încă nu i-au dat, o vor face de acum încolo.

— Să sperăm că anii pe care i-a petrecut în închisoare au vindecat-o de spionaj.

— Bine, dar nu despre asta e vorba, replică maiorul, aproape furios că şeful său se eschivează să abordeze un subiect care în clipa aceea îi obseda pe amândoi. Sunt şi eu de părere că Erna s-o fi lecuit de spionaj. În două rânduri când ne-a înfruntat i-am venit de hac. Prima dată ne-a scăpat ca prin urechile acului, ca să nu spun că ne-a scăpat numai fiindcă noi, după ce am prins în plasă peştele cel mare, pe Balthazar, nu ne-a mai interesat plevuşcă sau, mai exact, fiindcă nu ne-am dat seama că ceea ce luam noi drept plevuşcă – pe Erna – de fapt, chiar dacă nu era unul de „mărimea” lui Balthazar, făcea totuşi parte din aceeaşi specie.

— Unde vrei să ajungi, măi băiete? întrebă colonelul, parcă puţin plictisit.

— Ai răbdare, bătrâne. Ai să vezi imediat. Erna nu e numai frumoasă. Este şi foarte deşteaptă. Până la ea, nici un alt infractor, implicat în unul din cazurile rezolvate de noi cu succes, nu ne-a dat atâta bătaie de cap. E drept că meritul nu a fost al ei integral, de vreme ce, în amândouă cazurile, am urmărit în primul rând să punem mâna pe Balthazar. Totuşi, ea a fost aceea care a acţionat cu îndrăzneală, pricepere, fantezie şi ingeniozitate. Cu toate acestea nu cred că ar mai tenta-o să-şi măsoare forţele cu ale noastre. Cred că a tras învăţăminte din repetatele insuccese ale lui Balthazar, în cazul când propriile înfrângeri nu i-au fost de ajuns. Toate acestea mă fac să cred că Erna nu se va lăsa ispitită, pentru a treia oară, să facă spionaj.

— De acord! Şi?

— Ce vreau să mai spun? Da! Că pe Erna nici măcar nevoia de bani

nu o poate împinge să o ia de la început. Din moştenirea pe care i-a lăsat-o sud-americanul ei – moştenire care n-ar fi exclus să reprezinte, de fapt, răsplata pecuniară a „Trustului" pentru serviciile aduse – Erna n-a apucat să cheltuiască decât doar un sfert. Deci, fiind la adăpost şi de orice fel de griji materiale, avem toate motivele să sperăm că s-a lecuit s-o mai facă pe Mata Hari.

— În cazul acesta, ce anume te nelinişteşte? îl întrerupse colonelul, privindu-l din nou cu o candoare care nu părea deloc simulată.

— Spune-mi, Ducule, tu vezi vreo deosebire între *revanşă* şi *răzbunare*?

— Nu are nici o legătură una cu alta.

— De acord: nu are nici o legătură. Una-i scripca, alta-i iepurele. Ei bine, Balthazar, marele Balthazar, de fiecare dată când i-am venit noi de hac, ce ţi-a spus? Ţi-a spus că în runda următoare îşi va lua revanşa. Este, bătrâne?

— Exact.

— Erna însă, care este femeie şi, din păcate, ca orice femeie, nu ştie să piardă, când s-a văzut arestată nu te-a felicitat, şi nici nu te-a anunţat că îşi va lua revanşa, aşa cum a făcut-o Balthazar, ci te-a ameninţat că se va răzbuna pe tine în ziua când va fi din nou liberă. Dacă în locul Ernei ar fi fost o altă femeie, am putea crede că pur şi simplu s-a lăudat. Întrucât te-a ameninţat *Erna*, ar fi o prostie să ne închipuim că a făcut-o din fanfaronadă. Îmi vin în minte cuvintele ei din ultima zi a procesului.

— Vrei să ţi le reproduc? întrebă colonelul ironic.

— Dacă le mai ţii minte...

— Cum să nu!

Şi colonelul reproduse ameninţarea Ernei cuvânt cu cuvânt, fără nici un fel de modulaţie în voce, de parcă nu el ar fi vorbit.

— Exact! Văd că n-ai uitat nici măcar un singur cuvânt. Şi după cum prea bine ştii, nici ea nu este bătrână – a făcut numai şapte din cei doisprezece ani la câţi a fost condamnată – şi nici tu nu ai ieşit încă la pensie, în concluzie, bătrâne, deoarece Erna nu-i o gâscă tâmpită, care s-a apucat de spionaj fiindcă avea nevoie de nişte bani în plus ca să-şi cumpere niscai peruci, niscai zorzoane din pachet, ci *Erna*, cred, bătrâne, că avem motive să ne temem de răzbunarea ei. Mă bag şi eu în aceeaşi cofa, deşi mie nu mi-a făcut cinstea de a mă ameninţa cu răzbunarea ei. Suntem însă prieteni. E clar, bătrâne, nu-i aşa?

Colonelul nu-i răspunse imediat. Privea din nou fereastra prin care se vedea un cer albastru ca o mediterană. Din profil, colonelul arăta mult mai tânăr decât vârsta pe care o avea. Dealtfel, în general era foarte greu să-ţi dai seama câţi ani avea în realitate. În dese rânduri, pe stradă, Bogdan observase că femeile, mai ales cele tinere, îl priveau

cu un ciudat interes, aşa cum ştiu ele să privească bărbaţii faţă de care simt o inexplicabilă atracţie. La început, maiorul fusese intrigat – prietenul său împlinise cincizeci şi cinci de ani – dar, pe urmă, găsise explicaţia. În ciuda anilor, colonelul continua să fie un bărbat frumos. Mai exact, dacă femeile îl plăceau, aceasta se datora faptului că era într-un anume fel frumos. Frumuseţea lui nu se mai *purta*, nu mai era *modernă*. Era o frumuseţe *anacronică*, caracterizată printr-o anumită distincţie, printr-o anumită fineţe, de parcă natura, plămădindu-l, migălise cu pasiune şi îndelung la cizelarea chipului său. Or, tocmai aceasta atrăgea curiozitatea femeilor, în special a tinerelor fete.

Maiorul Bogdan se întrebă cât timp va mai privi colonelul fereastra, şi dacă se gândea măcar să continue discuţia. Era însă hotărât să nu se dea bătut până când nu avea să afle ce gândeşte în legătură cu răzbunarea Ernei.

„Număr până la cinci, şi dacă nici până atunci nu catadicseşte să-mi răspundă, continui *predica*".

Dar nu mai fu nevoie să numere. Colonelul întoarse capul, îl privi şi, involuntar, schiţă un zâmbet parcă trist, parcă, mai curând, timid.

— Uite, sunt de acord cu tine că Erna nu a renunţat la hotărârea ei de a se răzbuna. Mai mult, împărtăşesc punctul tău de vedere că anii de detenţiune au îndârjit-o în loc s-o *cuminţească*. Totuşi, tu pui problema, ca să zic aşa, într-un mod alarmist. Desigur, nu pot să ignor faptul că va încerca să se răzbune. Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-mi şi fie frică de ea.

—...Şi chiar nu ţi-e frică deloc? întrebă maiorul, părându-i însă imediat rău că pusese întrebarea. „Şeful" avea acum tot dreptul să se simtă jignit. Ce Dumnezeu, doar era colonelul Mănăilă, omul care venise de hac superspionului Balthazar.

— Poate că puţin-puţin mi-e frică, Bogdane. Nu mă jenez s-o recunosc. Ştiu, o ştim amândoi, că, teoretic, n-ar trebui să-mi fie. Erna e singura, pe când eu, noi, suntem o întreagă *instituţie*. Forţele sunt inegale. Putem lua măsuri ca fiecare pas al ei să ne fie cunoscut, putem anihila din faşă orice tentativă de... de răzbunare. Apropo, ştii că Erna a ieşit din închisoare azi-dimineaţă la ora zece?

— Precis?

— Da. Acum o jumătate de oră am telefonat directorului închisorii ca să-i reamintesc că astăzi e ziua când Erna urmează să fie liberă.

— Pentru asta i-ai telefonat? se miră maiorul.

— Dar tu ce ai crezut? Există vreun alt motiv?

— Nu ştiu. Totuşi, numai ca să-i *reaminteşti* să-i dea drumul?

— Da! Repet, i-am telefonat ca să-i reamintesc. Ştiu, nu era nevoie, totuşi i-am telefonat.

— Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că simţi nevoia s-o ştii liberă, observă Bogdan întrucâtva ironic, cel puţin în intenţie.

— Este vorba de cu totul altceva, măi băiete. Nu ştiu cum să-ţi explic mai bine, ca să nu mă înţelegi greşit. Probabil că ultimele trei luni Ernei i s-au părut cele mai lungi. Poţi să mă crezi că nici mie nu mi s-au părut mai scurte. Timp de trei luni am aşteptat cu nerăbdare ziua când ea avea să fie din nou liberă.

— Cu alte cuvinte, în sfârşit liberă să-şi pună în aplicare răzbunarea!

— Ia-o cum vrei. Eu aş spune altfel: am aşteptat cu nerăbdare ziua când Erna va avea libertatea să *acţioneze*. Este o formulare – cel puţin aşa mi se pare mie – mai aproape de adevăr.

— După mine, bătrâne, tot un drac.

— Mă rog!

— Bine, dar de ce această nerăbdare? insistă maiorul. Îţi face plăcere să te ştii în pericol? Zău că nu pricep!

— Ai să pricepi imediat! Mai adineauri, ţi-am spus că, teoretic, n-ar trebui să mă tem de vreme ce ea e singură, iar noi o instituţie. Asta o ştim nu numai noi, ci şi ea. O ştie acum, dar a ştiut-o tot atât de bine şi în ziua când m-a avertizat că se va răzbuna. Eşti de acord, nu-i aşa?

— Categoric! Şi?

— Tu însă ai afirmat – şi eu am fost de acord cu tine – că ar fi o prostie dacă am considera ameninţarea Ernei drept o simplă lăudăroşenie. Asta ar trebui să însemne că Erna este hotărâtă să-şi măsoare forţele cu ale noastre. Da, asta ar trebui să însemne!

— Şi nu înseamnă?

— Nu! Pentru că ea – dacă n-a renunţat cumva la răzbunare – cu mine vrea să-şi măsoare forţele.

— Ba cu noi, bătrâne. Erna nu-i proastă ca să-şi închipuie că te vom lăsa singur. Hotărâtă fiind să se răzbune pe tine, în ultimă instanţă îşi va asuma riscul să se *războiască* cu instituţia noastră.

— Măi băiete, eu n-aş fi chiar atât de categoric în a face o asemenea afirmaţie. Erna doar ne-a oferit o mulţime de dovezi că e deşteaptă. Chiar tu ai recunoscut mai adineauri.

— E dată naibii de deşteaptă, bătrâne!

— Ei bine, tocmai fiindcă e atât de deşteaptă nu cred că va risca să se războiască – aşa cum ai afirmat tu – cu instituţia noastră. Până acum, de câte ori a făcut-o, a păţit-o. Cred că s-a învăţat minte şi nu va mai fi ispitită să încerce pentru a treia oară. E mult mai probabil că va căuta – probabil că a şi găsit – un mijloc de a se putea răzbuna, dar în acelaşi timp să facă imposibil orice sprijin din partea instituţiei noastre.

— Cum, Ducule? O vezi pe Erna pândindu-te la un colţ de stradă şi împuşcându-te?

— N-o văd, băieţaş, n-o văd! Erna nu-i o femeie cu creier de găină. Cred că un asemenea mod de a se răzbuna l-ar considera sub

demnitatea ei.

— Poate o vezi atrăgându-te într-o cursă, mai exact dându-te pe mâna vreuneia dintre fostele ei „călugăriţe”, ca să te compromită?

— Nu este o răzbunare gen „Erna”.

— Asta de unde ai mai scos-o? Ca să faci o asemenea afirmaţie, că nu ar fi o răzbunare gen Erna, ar trebui să ştii în ce fel obişnuieşte ea să se răzbune. Or, până în prezent, ea nu ne-a oferit o mostră de răzbunare marca „Erna”.

— Exact! Nu ne-a oferit o asemenea mostră şi, în consecinţă, de acord cu tine că nu ştim în ce fel obişnuieşte să se răzbune. În schimb însă, ni s-a oferit prilejul să-i descifrăm, măcar cât de cât, psihologia. Şi dacă nu mă înşel, dacă am izbutit s-o cunosc într-o oarecare măsură, aşa cum îmi place să cred, am îndoieli serioase că va încerca să se răzbune folosind ca momeală vreuna din „călugăriţele” ei. Şi ştii de ce?

— De ce? întrebă maiorul aproape fără voie.

— Pentru că sunt convins că, la rândul ei, m-a intuit măcar în atâta măsură, încât să înţeleagă că, datorită unei experienţe dureroase din trecut, am devenit imun faţă de anumite tentaţii şi că a încerca să se răzbune în acest fel va însemna, cu anticipaţie, un eşec. Îţi dai seama desigur că, înainte de a se hotărî pentru o anume răzbunare, Erna trebuie să fie sigură – sau aproape sigură – de reuşită, deoarece în situaţia ei nu-i este îngăduit să greşească. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da!

— Atunci, măi băiete, caută altceva.

— Încerc, dar în zadar. Nu-mi dă deloc prin minte cum ar putea ca să se răzbune, ca noi s-o recunoaştem drept o răzbunare marca „Erna”. Dar ce ar fi dacă ai încerca şi tu?

Colonelul ridică din umeri. Brusc se ridică din fotoliul pe care stătuse şi începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile la spate, străbătând spaţiul cu paşi mici şi uniformi. Chipul său, care exprima o anume gravitate tristă, trăda abia acum adevărata sa vârstă.

— Am încercat, dar în zadar. La fel ca tine îmi este imposibil sa întrevăd în ce fel s-ar putea răzbuna. Şi de ce crezi că posibila răzbunare mă nelinişteşte? Pentru că nu văd în ce fel ar putea ea să lovească, ca să pot para la timp lovitura. Înţelegi? Şi deoarece nu pot, am sentimentul că sunt vulnerabil, că sunt la discreţia ei şi că, atunci când se va hotărî să lovească, mă va găsi complet descoperit. Dacă nu Erna, ci Balthazar m-ar fi ameninţat că se va răzbuna, nu m-aş fi temut. În general, răzbunarea unui bărbat este previzibilă. Cine însă poate prevedea în ce fel se poate răzbuna o femeie? Fantezia lor se dovedeşte inepuizabilă în a găsi procedee dintre cele mai ingenioase.

— Ce-ar fi dacă mi-ai da voie să mă ocup eu de Erna, bineînţeles în timpul meu liber. După părerea mea, dacă vom şti în ce fel înţelege ea

să-şi organizeze viaţa, acum când este din nou liberă, poate că vom putea prevedea în ce fel intenţionează să se răzbune. Şi atunci teama noastră va dispărea.

— Bogdane, băiete, vreau să clarific două probleme. Prima: Nu sunt de acord ca Erna să fie supravegheată atâta vreme cât nu există un motiv obiectiv, vreau să spun atâta vreme cât nu desfăşoară o activitate subversivă. Faptul că m-a ameninţat că se va răzbuna, şi că eu sunt convins că nu a făcut-o din simplă fanfaronadă este cu totul altceva. Cu alte cuvinte, este o treabă care ne priveşte pe mine şi pe ea. Şi acum, cea de-a doua problemă care, socot eu, trebuie clarificată: în război, când porneşti la atac, ţi-e frică. Pentru că ştii că şansele de a supravieţui sunt minime. Asta raţional vorbind. De aceea, un ostaş cu cât este mai lucid, cu atât îi este sau ar trebui să-i fie mai tare frică. Asta nu înseamnă că atunci când se dă semnalul de debuşare la atac, de frică se ascunde în groapă. În schimb cei mai puţin lucizi, cei cărora nu le place şi nici nu au obişnuinţa să privească adevărul în faţă, pornesc la atac în mai mică măsură stăpâniţi de frică. Mistificându-se, mai mult sau mai puţin voit, se cramponează de iraţional: „Poate că nu tocmai pe mine mă va găsi glontele inamic”. E de prisos să-ţi spun că eu fac parte din prima categorie.

— Da!... Bineînţeles!... Totuşi, bătrâne, nu înţeleg unde vrei să ajungi. Fiindcă...

— Fiindcă exemplul nu ţi se pare potrivit, i-o tăie colonelul, care se lăsă să cadă în fotoliu cu un fel de voluptate, de parcă trupul, din cale afară de istovit, era pregătit să guste plăcerea unei odihne mult aşteptate.

— Mda! într-o oarecare măsură, recunoscu maiorul.

— Ai perfectă dreptate, măi băiete. Fiindcă între situaţia mea prezentă şi aceea a combatantului aflat pe punctul de a porni la atac nu există nici un fel de asemănare. Ai să mă întrebi: în acest caz, de ce l-am folosit? Deoarece chiar în cazul pericolului suprem – moartea – omul, în anumite împrejurări, îşi poate înfrâna teama. Dacă nu m-ai fi întrerupt, ai fi aflat gândul meu până la capăt. Dar nu-i nimic. Ai să-l afli imediat. Dacă fac abstracţie de perioada războiului, ulterior, ca lucrător în cadrul Securităţii, m-am găsit de câteva ori în situaţii în care a trebuit să acţionez ştiind dinainte că s-ar putea să plătesc cu viaţa. Ei bine, dacă ţi-aş spune că în împrejurările acelea nu mi-a fost frică, ar însemna să fiu un mare ipocrit. Da, mi-a fost, dar n-am dat înapoi. Revenind acum la iminenta sau, ca să nu fiu chiar atât de categoric, la posibila răzbunare a Ernei, trebuie să-ţi spun că, şi în cazul când ea ar reuşi, am îndoieli serioase că s-ar putea solda cu moartea mea. Şi cu toate acestea mi-e teamă de răzbunarea ei, deşi am convingerea – dacă vrei una intuitivă – că nu va încerca să mă suprime. Ţi-o declar deschis şi cu toată sinceritatea. Da, da, băiete, mă

tem de răzbunarea ei mai mult decât m-am temut atunci când viaţa mea a fost în joc.

— Al naibii să fiu dacă înţeleg, bătrâne! Cum adică? Te temi de răzbunarea Ernei mai mult decât te-ai temut atunci când realmente ţi-ai riscat viaţa?

— Exact!

Maiorul clătină capul a neîncredere.

— Ştii ce gândesc, Ducule? Că, fără să-ţi dai seama, încerci să te mistifici. Sau, dacă eventual greşesc, înseamnă că nu sunt în stare să te înţeleg.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu mă înţeleg prea bine. Ca să-ţi dau un motiv de şi mai mare mirare, ia notă de aceasta: Dacă aş şti că Erna vrea să se răzbune pe mine împuşcându-mă, mi-ar fi mai puţină teamă decât îmi este acum când am convingerea – repet: intuitivă – că nu va încerca să mă lichideze.

— Nu te supăra, Ducule, că ţi-o spun, dar mi se pare absurd ceea ce susţii. În definitiv, frica este mai mare sau mai mică în raport cu periculozitatea. Vătămarea vieţii înseamnă pericolul cel mai mare şi, în consecinţa, frica, teama maximă. Tu spui că *altceva*, mai puţin periculos, te face să te temi mai mult decât dacă te-ar paşte pericolul morţii. Absurd! Cum nu se poate mai absurd!...

— Nu neg. În nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută e – aşa cum afirmi tu – absurd. Fiindcă moartea *posibilă* reprezintă pericolul maxim şi, în consecinţă, nu există o altă frică mai mare decât aceea din clipele când ea îţi apare ca iminentă. Repet, în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută. Dar iată există o excepţie. Mi-e teamă de răzbunarea Ernei, aşa cum ar fi trebuit să-mi fie dacă aş şti că mă va ucide.

— Şi, mă rog, de ce teama asta exagerată?

— Fiindcă nu sunt în stare să întrezăresc măcar în ce va consta răzbunarea ei. Am însă presentimentul că ea va avea consecinţe mai grave decât suprimarea mea fizică.

2
EMISARUL LUI BALTHAZAR

Mergea, de cinci minute, cu paşi de plimbare. Altfel îşi închipuise clipele, minutele, aceste prime minute de când era liberă. Soarele dogorea de pe acum, deşi era încă dimineaţă – semn neîndoios că avea să fie caniculă – aproape că o ameţise şi cu toate acestea ea simţea celălalt *soare*, cenuşiu, prezent în spatele ei, care, în loc să radieze căldură, emana frig, un frig perfid, câinesc, hain, un soare cenuşiu în stare să-i îngheţe spatele, să-l transforme într-un sloi de gheaţă, şi să-i străpungă şalele cu nişte săgeţi minuscule, doar cât nişte andrele sau, mai curând, cât acele de cusut saci.

Soarele cenuşiu o frigea cu ger în spate şi cu toate acestea continua să meargă încet, încet, de parcă, în lipsă de altceva mai bun, ieşise să se plimbe în imediata apropiere a închisorii. Dorea să grăbească pasul, să se îndepărteze cât mai mult şi cât mai repede, dar, ciudat, nu izbutea, deşi o potopise frica, una iraţională: că soarele cenuşiu o va transforma într-un bloc de gheaţă. Şi – straniu! – în ciuda fricii, simţi dorinţa să privească soarele cenuşiu. Se opri brusc, de parcă s-ar fi poticnit, şi se răsuci pe vârfuri şi călcâie într-o întoarcere perfectă, asemenea unui caporal, care, vrând să-şi instruiască recruţii, se dă pe sine ca exemplu, şi brusc îşi aminti că, în urmă cu şapte ani, când fusese ea însăşi recrut, îi trebuiseră multe zile până să înveţe a executa o întoarcere „la stânga împrejur” perfectă. Acum soarele cenuşiu – mai exact ceea ce îşi închipuise ea că este un soare cenuşiu: închisoarea – era acolo, la mai puţin de o sută de metri: o clădire tăcută, sumbră, din care nu se vedea decât acoperişul cu olane, şi care datorită zidului de piatră înalt, poate şi din cauza tăcerii atotcuprinzătoare ce o învăluia, părea pustie, părăsită parcă din vremuri imemorabile, în ciuda soldatului aflat într-una din turlele de pază. Soldatul care probabil că o urmărise cu privirea încă din clipa când ieşise pe poarta închisorii şi care, văzând-o că se întoarce ca să privească în urmă, îi zâmbi încălcând regulamentul.

Privi câteva clipe clădirea, se cutremură, pe urmă, întorcându-i spatele, îşi continuă drumul cu paşi mari, cadenţaţi. Curând luă la cunoştinţă, cu o plăcută uimire şi satisfacţie, că începea să i se încălzească spinarea, că dispăruse pericolul ca soarele cenuşiu s-o transforme într-un sloi de gheaţă. Când se îndepărtă binişor şi când aproape se încălzise, îşi aminti de soldatul care o privise şi îi păru rău că nu-i mulţumise măcar printr-un zâmbet. Imediat îşi aminti de celălalt ostaş, cel care fusese pedepsit din cauza ei. Arăta atât de tânăr, ca un băiat de şaisprezece ani. Privea cu o naivă curiozitate deţinutele: tinere, mai puţin tinere, frumoase, mai puţin frumoase –

dacă nu de-a dreptul urâte –, de parcă încerca să ghicească ce anume vini aveau de ispăşit. Dar, dintre toate, ochii lui puri, parcă de adolescent care n-a cunoscut încă femeia, pe ea o urmăreau cel mai mult. Oare o plăcea? Sau poate o compătimea mai mult decât pe celelalte? Poate că şi una, şi alta.

...Şi, într-o zi, soldatul cu ochi de băiat de şaisprezece ani era din nou de serviciu. Ea, Erna, împreună cu alte câteva femei lucrau în curte. În ziua aceea băiatul a încălcat regulamentul, azvârlindu-i de sus un pachet de ţigări „Mărăşeşti". A luat ţigările şi i-a mulţumit printr-un zâmbet. A schiţat şi el un zâmbet, şi ea, când l-a văzut zâmbind, a simţit o undă de duioşie scăldându-i sufletul, fiindcă în clipa aceea a citit în ochii soldatului satisfacţia de a fi izbândit într-o aventură plină de primejdii. Dar, spre ghinionul lui, cineva l-a văzut aruncând pachetul cu ţigări. Câteva zile mai târziu s-a zvonit că soldatul fusese pedepsit pentru că încălcase regulamentul.

Din urmă o ajunse şi o întrecu autobuzul cu care s-ar fi putut duce în oraş. Preferă să facă drumul pe jos, deoarece călătorii, văzând de la ce staţie se urcă, ar înţelege că este o deţinută abia eliberată. Asta n-o deranja prea mult. O deranja în schimb gândul că ei ar putea crede că este o hoaţă sau o criminală, care abia şi-a ispăşit pedeapsa.

De la închisoare şi până în oraş erau trei kilometri. Parcursese jumătate din distanţă aproape fără să-şi dea seama. Îi făcea multă plăcere să meargă pe jos şi să se bucure: că era din nou liberă, că se putea gândi la ceea ce fusese viaţa ei în cei şapte ani câţi se scurseseră ca la un trecut care existase independent de ea – fiindcă acum se rupsese de el în mod definitiv – şi asupra căruia abia de acum încolo era în măsură să emită aprecieri obiective. Aprecieri obiective nu în legătură cu ce însemnase acel trecut pentru ea, ci făcând cu totul abstracţie de prezenţa ei fizică între zidurile închisorii. Şapte ani trăise o anume realitate, dar n-o *gândise*. O trăise aproape vegetativ sau, poate mai exact, fiziologic, ea însă, în ceea ce fusese mai mult decât carne şi sânge, evadând în realitate, izbutise să-şi creeze iluzia unei libertăţi pline de voluptăţi nebănuite.

La început *acolo* îi fusese tare greu, mult mai greu decât celorlalte deţinute, la care descoperea, cu uimire şi până la un punct cu invidie, un simţ extraordinar de adaptare. Realitatea în care fusese trimisă să petreacă atâţia ani era atât de brutală, atât de altfel decât aceea din care venea, şi în aşa măsură o înhăţase fără nici un fel de menajamente, încât îşi făgădui să profite de primul prilej ce s-ar ivi ca să se sinucidă. Şi iată că, la puţine zile, i se ivi prilejul să termine cu viaţa, electrocutându-se. Dar, în ultima clipă, şi-a amintit de *El*. Şi-a amintit că îl ameninţase să se răzbune în ziua când avea să fie din nou liberă. Şi, fiindcă şi-a amintit, n-a mai întins mâna spre bara încărcată cu curent de înaltă tensiune. Trecu o lună. În luna aceea, da, a trăit

realitatea închisorii, căreia în nici un fel nu i se putea adapta. Şi fiindcă îi era atât de greu, a început să se teamă că i se vor usca rădăcinile vieţii şi că va muri – drace! –, va muri fără să mai aibă posibilitatea să se răzbune. Curând după ce s-a împlinit luna aceea, cumplită, şi-a amintit de cartea lui Jack London în care eroul, încarcerat, schingiuit, izbuteşte să rămână liber cu spiritul şi, în ciuda trupului închis într-o celulă de temniţă, să călătorească liber „sub stele". Şi-a amintit şi a zâmbit neîncrezătoare. Desigur o scornitură a unuia dintre scriitorii cu foarte multă fantezie. Pe urmă însă, şi-a spus că n-ar fi rău dacă ar încerca şi ea. La început a înregistrat doar eşecuri, dar, până la urmă, prin voinţă şi autosugestie, evadările deveniră posibile. Din ziua acea realitatea obiectivă nu i se mai păru de nesuportat, fiindcă în realitatea aceea se integra doar cu prezenţa ei fizică.

Probabil acesta fusese motivul pentru care anii petrecuţi *acolo* trecuseră unul după altul fără ca să lase urme.

De fapt călătoria ei „sub stele" consta în a-şi imagina diferite metode de a se răzbuna pe *El*. Îi trebuiau câteva zile – câteodată săptămâni – ca să elaboreze un plan ingenios de răzbunare. Pe urmă, alte săptămâni, ca să-l pună în aplicare. Planul reuşea. De fiecare dată *El* era înfrânt, doborât, distrus, spre marea ei satisfacţie. Pe urmă, după fiecare victorie, izbucnea în plâns. Plângea de mila lui, plângea că îl *distrusese*. Părerile de rău treceau însă repede şi din nou se pasiona de un alt plan de răzbunare.

În sfârşit, Erna ajunse la barieră. Oraşul nu-l cunoştea. O singură dată trecuse pe străzile lui, dar atunci se afla închisă într-o dubă. Era un oraş ardelenesc, tipic pentru partea aceea de ţară. Casele de pe strada pe care mergea semănau între ele şi se deosebeau doar prin aceea că erau spoite în culori diferite. Ferestrele cu obloane, toate închise, poate ca să nu pătrundă căldura unei zile de caniculă. Porţile înalte, de lemn, te împiedicau să vezi ce se petrece înapoia lor.

Pesemne că pe aproape exista o brutărie, pentru că Erna simţi în nări aromă de drojdie pusă la dospit, şi deodată i se făcu foame. Grăbi pasul. Un bătrân ieşi dintr-o curte ducând de lesă un câine lup. Purta un costum din stofă reiată, cu haina cusută la două rânduri – aşa cum era moda în urmă cu treizeci de ani –, colţurile gulerului scrobit erau ascuţite, iar cravata de culoare argintie avea un nod imens. Pantofii maro, şi ei demodaţi, luceau de parcă ar fi fost de lac şi, cu toate că era caniculă, peste pantofi purta ghetre. În ciuda vestimentaţiei anacronice, bătrânul avea un aer marţial, fapt care o făcu pe Erna să presupună că bătrânul fusese cândva ofiţer.

— Domnule, fiţi amabil şi spuneţi-mi dacă există pe undeva pe aproape un restaurant acceptabil, îl chestionă Erna însoţind cuvintele de acel zâmbet care, pe vremuri, adică în urmă cu şapte ani, constituia

una din armele cu care putea obţine tot ceea ce dorea.

Bătrânul se opri, o cercetă, o clipă, din cap până în picioare, pe urmă, cu siguranţa omului care în viaţa lui a cunoscut multe femei:

— O persoană distinsă ca dumneavoastră nu poate pune piciorul decât în cel mai bun restaurant, domnişoară. Dealtfel, oraşul nostru e atât de mic, încât nu trebuie să mergeţi prea mult ca să ajungeţi acolo. Este vorba de restaurantul „Mureşul".

Şi îi explică pe îndelete şi cu detalii inutile pe unde să apuce ca să ajungă mai repede.

Erna îi mulţumi şi, adăugând cuvintelor irezistibilul ei surâs, se îndepărtă. Cuvintele bătrânului îi făcură bine. „O persoană distinsă ca dumneavoastră nu poate pune piciorul decât în cel mai bun restaurant, domnişoară". Nu, în nici un caz nu fusese doar un simplu compliment. Realmente continua să fie o „persoană distinsă". Cei şapte ani nu-i alteraseră distincţia.

Restaurantul o dezamăgi, deoarece chiar de la intrare constată că nu era decât un biet restaurant de provincie, în ciuda faptului că persoanele simandicoase din oraş erau convinse că localul este unul de lux. Fie că nu era încă ora potrivită, fie, poate, datorită faptului că numai puţini cetăţeni din oraş se considerau în suficientă măsură „distinşi" ca să-l frecventeze, cert este că la ora când Erna trecu pragul în local nu se aflau decât doar câţiva clienţi. Prezenţa Ernei făcu senzaţie. Lipsindu-le acel talent de disimulare a curiozităţii – atât de indispensabil omului manierat – toţi bărbaţii, fiindcă erau numai bărbaţi, se holbară literalmente la ea cu nişte ochi în care se puteau citi, cu uşurinţă, până şi de cel mai prost psiholog, curiozitate, admiraţie, uluială. Pe urmă, după ce o văzură aşezată la o masă din colţul cel mai îndepărtat al sălii, începură să-şi dea coate, să vorbească între ei şi, din când în când, să se întoarcă, fără nici un fel de jenă, ca s-o privească.

Erna înregistră toate acestea cu o amuzată satisfacţie, prefăcându-se că studiază lista de bucate, destul de săracă dealtfel, dar pantagruelică în comparaţie cu meniul ce-i fusese servit în cei şapte ani petrecuţi *acolo*, întârziind dinadins să dea comanda ospătarului pentru a-i lăsa acestuia timp suficient s-o admire. Hotărât, îi făcea mare plăcere să constate că, deşi era mai bătrână cu şapte ani, exercita asupra bărbaţilor aceeaşi fascinaţie.

Ospătarul, un tânăr simpatic, poate un pic romantic, asemenea majorităţii provincialilor, impresionat de frumuseţea ei atât de puţin autohtonă, o privea extaziat de admiraţie. Erna schiţă zâmbetul ei irezistibil, ospătarul se îmbujoră în obraji, ochii începură să-i lucească, mistuiţi parcă de febră şi, parcă pentru a se dezmetici, mută tacâmul cu câţiva centimetri mai la dreapta.

„Dacă i-aş cere să se ducă să-i pălmuiască pe mitocanii ce se

holbează încă la mine, sunt sigură că ar face-o fără să mai stea pe gânduri", îşi spuse Erna, parcurgând cu privirea, pentru ultima dată, lista de bucate. Bineînţeles că nu ar fi fost prudent ca abia ieşită din închisoare să devină eroina unui scandal ordinar. De aceea renunţă, mărginindu-se să comande de pe listă acele feluri de mâncare pe care le râvnea cel mai mult.

Ospătarul îi aduse primul fel: „ciorbă de văcuţă ţărănească". Carnea nu era de „văcuţă", poate că nici de bou, mai curând de zimbru şi încă de unul ajuns la o vârstă matusalemică. În schimb ciorba propriu-zisă era gustoasă, deşi zarzavaturile fuseseră înlocuite cu varză acră utilizată în cantităţi industriale. Erna o dădu pe gât până la ultima picătură, apoi cu acelaşi apetit devoră friptura de purcel la tavă cu varză călită. La desert nu se sfii să înfulece două bucăţi mari de ştrudel cu mere, lăudat în lista de bucate – şi pe bună dreptate – ca „specialitatea casei".

Apetitul acesta pantagruelic, care, într-o oarecare măsură, cam dezamăgi pe tânărul ospătar – fiindcă nu-şi putea explica în nici un fel cum de era posibil ca o femeie atât de doamnă se poate îndopa asemenea uneia care s-a istovit spălând rufe – se datora faptului că Erna, mai curând în virtutea obişnuinţei decât din necesitate, evadase din nou. Se închipuia nu la acel amărât restaurant de provincie, ci la Capşa, în inima Capitalei, şi nu singură, ci în compania *Lui*. Stăteau faţă în faţă la aceeaşi masă, *El* era la fel, anii nu-l schimbaseră, trecuseră şi pe lângă el parcă tot fără să-l atingă, cu excepţia părului de la tâmple în care firele cărunte se înmulţiseră. Era la fel de anacronic frumos şi ochii lui priveau la fel de trist, o tristeţe iremediabilă de om care a suferit în dragoste şi care, într-o oarecare măsură traumatizat, este sortit să rămână singur toată viaţa. Temându-se ca *El* să nu înţeleagă ce se petrece cu ea – avea doar un simţ de pătrundere extraordinar – mânca afectând plăcerea unui flămând. Conversaţia tot ea o susţinea, fiindcă *El* era de felul lui taciturn şi fiindcă prezenţa femeilor îl intimida sau, poate, în aşa măsură îl plictisea, încât nu era în stare să întreţină o conversaţie. Ea îi povesti întâmplări din anii petrecuţi în închisoare, unele nostime, altele aproape tragice, în timp ce *El* o asculta fără s-o întrerupă, parcă într-o oarecare măsură absent, iar la un moment dat o întrebă:

— Erna Caroţi, – cu tonul din timpul anchetei – ţi-am cerut şi cu şapte ani în urmă să-mi spui de ce mă urăşti. Ai refuzat. Acum, când nu mai sunt anchetatorul dumitale şi dumneata persoana anchetată, vrei să-mi spui de ce mă urăşti?

— Nu, domnule colonel, n-am să-ţi spun. Am un motiv special ca să te urăsc, dar în nici un caz n-ai să-l afli de la mine.

El o privi cu ochii lui buni pe care acum tristeţea îi umbrea în şi mai mare măsură.

— Mă rog! Dacă nu vrei... în nici un caz nu pot să te silesc.

— La ce ţi-ar folosi să afli, domnule colonel?

— Dacă aş şti, poate că aş putea înţelege în ce fel vei încerca să te răzbuni.

Ea râse, într-adevăr un pic forţat – îşi dădu seama de asta –, pe urmă îi spuse, căutându-i zadarnic privirea, deoarece el căta în altă parte.

— Este secretul meu, domnule colonel. Probabil mă credeţi tare naivă de vreme ce vă puteţi închipui că am să vi-l dezvălui de bunăvoie.

— Dimpotrivă, cred, Erna Caroţi, că eşti inteligentă şi prudentă. În ceea ce priveşte secretul tău, nu am ce să fac, trebuie să mă resemnez.

Când evadarea luă sfârşit, Erna se trezi în restaurantul acela modest de provincie. Hotărât, acum, când scăpase de *acolo*, evadările nu mai aveau rost, trebuia să se dezbare de acest obicei. Acum era obligată să trăiască efectiv realitatea după care tânjise în închisoare, asemenea unui naufragiat după un pesmet.

„Ce proastă sunt! În definitiv nu fac altceva decât să cred că şi pentru *El* anumite bucurii au aceeaşi importanţă. Probabil că nici nu m-a luat în serios când i-am făgăduit că mă voi răzbuna”.

Acceleratul avea o întârziere de zece minute. Erna măsura peronul de la un capăt la altul, absentă la tot ceea ce se petrecea în jurul ei. De fapt nu se petrecea mai nimic. Doar câţiva călători aşteptau ca şi ea trenul. Vorbeau între ei încet, de parcă era interzis ca pe peron să se vorbească altfel. La început Erna se miră. Pe urmă însă, se obişnui şi, dând frâu liber gândurilor, le lăsă să vagabondeze, fără să le urmărească. Era şi acesta un mod de a-şi odihni spiritul, fiindcă *acolo* descoperise că şi el, spiritul, are nevoie de odihnă, de un altfel de somn. *Acolo* descoperise că atunci când trupul îi era trudit, tare trudit şi nu şi-l putea odihni, ca să poată rezista trebuia să-şi odihnească spiritul, poruncindu-i să doarmă, poate mai exact spus, să aţipească. Şi cât timp acesta moţăia, nu mai simţea truda din mădulare chiar atât de insuportabilă. Fusese o descoperire întâmplătoare, şi ulterior, prin exerciţiu, reuşise să şi-o provoace ori de câte ori simţea nevoia.

Drumul până la gară îl făcuse de asemenea pe jos – circa un kilometru – aşa că, tot măsurând peronul de la un capăt la altul în aşteptarea trenului, deodată se simţi obosită. Singura bancă de pe peron era ocupată, iar în sala de aşteptare mirosea urât a afumătură şi a vinars.

Măsura peronul de la un capăt la altul, absentă la tot ceea ce se întâmpla în jurul ei, când, la un moment dat, brusc, se dezmetici, cuprinsă de panica, pe care nu şi-o putu explica nici după ce trecu în

revistă absolut toţi călătorii aflaţi pe peron. Nu recunoscu pe nimeni, nici unul nu-i trezi măcar o cât de vagă suspiciune. Şi cu toate acestea panica nu dispăru, ci dimpotrivă stărui dospind nelinişte. Ca să scape de senzaţia aceea neplăcută, încercă să se mistifice că după atâtea emoţii – şi fuseseră destule încă din clipa când se văzuse liberă – nervii o cam lăsaseră.

În sfârşit, trenul sosi gâfâind, şi după două minute îşi reluă goana bezmetică. Erna se instala într-un compartiment în care un alt călător abia ocupase un loc lângă fereastră. Luă act de prezenţa lui, pe urmă îl ignoră cu desăvârşire. Era obosită şi voia să doarmă. Se cuibări bine în colţul ei şi închise ochii. Trecură câteva minute şi, tocmai când era pe punctul s-o fure somnul, necunoscutul începu să-i vorbească:

— Eşti Erna Caroţi, nu-i aşa?

Erna deschise ochii, îl examină cu atenţie şi înţelese că din pricina acelui om o năpădise mai adineauri panica.

— Ce te priveşte pe dumneata dacă sunt sau nu Erna Caroţi? Dealtfel, nu ştiu de ce întrebi, de vreme ce nu eşti un copoi şi ştii cine sunt.

— Nu sunt copoi!

— Atunci, cine eşti?

— Ai salutări de la Balthazar. Din însărcinarea lui mă aflu acum în tren şi stau de vorbă cu dumneata.

— Ascultă, domnule! Ai o părere prea bună despre dumneata dacă îţi închipui că am să te cred. Am stat închisă şapte ani şi m-am convins cât de greu este ca cineva dinăuntru să poată stabili o legătură cu lumea dinafară chiar dacă nu este decât un simplu borfaş. Cu atât mai imposibil când cel dinăuntru este Balthazar, marele Balthazar.

— Balthazar, Erna, e liber şi se află în siguranţă la sediul central al Trustului.

— Dar nu e posibil! Doar nu vei fi vrând să-mi spui că l-au... graţiat?

— S-a răscumpărat, plătind în dolari echivalentul anilor de temniţă pe care trebuia să-i facă.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă Erna, din ce în ce mai nedumerită.

— La un an de la condamnarea sa. A plătit Trustul întreaga sumă.

Erna avu din nou un moment de îndoială. Dacă *El* îi întindea o cursă? Trebuia să fie prudentă, să cumpere, dar să nu vândă nimic.

— Şi dumneata de unde ştii toate acestea?

— Ştiu! Dealtfel e uşor de ghicit.

— Nu!

— Mi se pare că nu ai încredere în mine, aşa-i?

— Nu am! Desigur că nu am. De unde ştiu cine eşti în realitate şi ce urmăreşti?

Necunoscutul zâmbi, parcă ironic, vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase de acolo un paşaport pe care i-l întinse Ernei.

— Poftim cartea mea de vizită. Ia-o! Te rog!

Erna întinse mâna după paşaport, îl luă, îl deschise şi citi numele înscris pe prima pagină: Paul Smither.

— Paul Smither! Citi încă o dată numele, rostindu-l cu voce tare. Aşa te numeşti?

— Numai pe paşaport. Am venit în ţară acum patru zile şi mâine voi pleca înapoi. Clima de aici nu-mi prieşte şi abia aştept să schimb aerul. Dacă lui Balthazar nu i-a priit, cu atât mai puţin îmi prieşte mie.

— Şi de ce te-a trimis? chestiona Erna mai departe.

— Ca să stau de vorbă cu dumneata.

— Să mă lăsaţi în pace! Nu am de gând să mai lucrez pentru Trust. Am stat închisă şapte ani. Am ieşit, în sfârşit am ieşit! Pentru nimic în lume nu vreau să mă mai întorc *acolo*. Îmi ajunge.

Necunoscutul zâmbi ironic.

— Îţi cer o favoare, Erna.

— Ce anume favoare?

— Să mă asculţi cinci minute fără să mă întrerupi. De acord?

— Bine!... Bine!... N-am să te mai întrerup. Te ascult.

— Balthazar a luat locul *Bătrânului*. Acum el conduce Trustul. Cum ţi-am mai spus, el m-a trimis la tine să-ţi spun că are nevoie de tine acolo.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Are nevoie de tine. Te apreciază foarte mult şi vrea să-ţi ofere ceva care să te intereseze.

Erna începu să râdă sincer înveselită. Aproape că nu mai avu vreo îndoială că pretinsul Paul Smither era un securist trimis de *El* ca să-i întindă o cursă.

— Ascultă, domnule Paul Smither. Vreau să-ţi spun două lucruri. Primul: că îţi joci prost rolul. Află că o clipă nu ai izbutit să mă convingi că eşti trimisul lui Balthazar. Nu ştiu ce grad ai în cadrul Securităţii, în schimb nu am nici o îndoială că eşti ofiţer de securitate. Şi mai vreau să-ţi spun ceva: că mi-l închipuiam mult mai inteligent pe cel care te-a trimis. Fiindcă un om cu adevărat inteligent şi-ar fi dat seama că Balthazar, mai ales după ce v-a cunoscut, nu şi-ar fi putut face iluzia că voi mi-aţi elibera un paşaport ca să pot pleca din ţară.

— Asta e tot? întrebă calm Paul Smither.

— Da!

— Ei bine, află că nici tu nu eşti mai deşteaptă decât individul la care te-ai referit – pesemne colonelul acela parşiv, care l-a înfundat în trei rânduri şi pe Balthazar – de vreme ce m-ai luat drept un om de-al lui. Şi apoi, de ce ţi-ar întinde ei o cursă? Ca să ajungi din nou şi cât mai repede acolo de unde abia te-ai întors? Dacă persoana ta îi mai

interesează – ceea ce n-ar fi deloc exclus – şi dacă îşi cunosc meseria – după cele întâmplate lui Balthazar se pare că şi-o cunosc –, în loc să-şi piardă timpul întinzându-ţi o cursă, mai normal ar fi să te lase liberă, dar să te supravegheze în mod discret, ca să se convingă dacă ai de gând sau nu să te astâmperi. Ce Dumnezeu, Erna, trebuie să înţelegi că pe ei persoana ta nu-i interesează decât în măsura în care încalci legea. Gândeşte-te bine şi recunoaşte că am dreptate.

— Poate că în mod absolut ai dreptate, răspunse ea ceva mai târziu, după o matură chibzuinţă.

— Şi, mă rog, de ce numai în mod absolut?

— Fiindcă...

Dar nu mai continuă. Simţi flăcări în obraji şi înţelese că se înroşise. Gândul ei întreg fusese acesta: „Fiindcă *El* are un motiv ca să mă trimită înapoi la închisoare. Îi este teamă de răzbunarea mea". Acesta fusese gândul ei ascuns şi, dacă izbutise să se înfrâneze şi să nu-l rostească tare, aceasta se datora faptului că ei însăşi i se păruse ridicol. Ridicol că, măcar pentru o clipă, putuse să creadă că *El* se temea de răzbunarea ei.

— Ce? insistă Paul Smither.

— Nimic! Apoi cu alt ton, conciliantă: Să presupunem că eşti într-adevăr trimisul lui Balthazar...

— Drace! Sunt! Ai paşaportul meu în mână. Uită-te la îmbrăcămintea mea şi ai să te convingi că nu sunt un copoi. Şi apoi accentul. Singur accentul ar trebui să te convingă că nu mai trăiesc de foarte mulţi ani pe aceste meleaguri.

— Să presupunem că eşti cu adevărat trimisul lui Balthazar – continuă ea, ca şi când nu ar fi fost întreruptă – şi că propunerea pe care mi-ai făcut-o porneşte de la el. Ca s-o accept, în prealabil ar trebui să ştiu dacă pot pleca din ţară.

— Bineînţeles.

— Cum? Crede Balthazar că, dacă voi cere paşaport, ei se vor grăbi să mi-l elibereze?

— Nu crede, nu poate crede aşa ceva.

— Atunci?

— Vrei să-mi înapoiezi paşaportul?

Erna i-l întinse. Paul Smither îl vâri în buzunarul de la piept şi tot de acolo scoase un altul pe care, după ce îl deschise, parcă spre a se convinge că este cel de care avea nevoie, i-l întinse.

— Poftim! Este paşaportul dumitale, Erna!

Erna îl luă, îl deschise şi citi cu voce tare:

— Kate Everhard!

— Aşa te vei numi dumneata, Erna. Uită-te la fotografie. Este a dumitale. Din clipa aceasta îţi aparţine. Întoarce două file. Ai să găseşti acolo viza de intrare. Ai sosit cu avionul acum patru zile, de la

Atena. Eşti cetăţeană americană şi locuieşti la Berkeley – un oraş situat în apropiere de San Francisco – pe strada 27 etc., etc. Cum ţi-am mai spus, din clipa aceasta paşaportul îţi aparţine. Îl vei putea folosi atunci când te vei hotărî – dacă te vei hotărî – să pleci din ţară. Pentru asta Balthazar îţi dă un termen de două luni. Mai mult nu este dispus să te aştepte. Ai cumva vreo nedumerire?

Erna nu răspunse imediat. Frunzărea paşaportul, revenind mereu la fila pe care se afla lipită fotografia ei, parcă spre a se convinge că într-adevăr pe ea o reprezenta. Era ea.

— Am, şi nu numai una, Paul Smither.

— Sunt gata să-ţi dau explicaţiile necesare.

— Cu acest paşaport a venit altcineva în ţară, sau numai viza e falsă?

— Paşaportul aparţine unei alte persoane. Viza e adevărată. I-a fost pusă la aeroport.

— Atunci e clar. Mă surprinde însă că *există* o altă femeie care să-mi semene atât de mult.

— Te înşeli. Nu există o persoană care să-ţi semene, ci una care are înălţimea, culoarea ochilor şi vârsta ta. Persoana aceea se numeşte realmente Kate Everhard. A sosit în România cu avionul în urmă cu patru zile. Mai târziu, la hotel, singură şi absolut nesilită de nimeni, a operat în paşaportul ei o mică substituire. A înlocuit fila pe care era lipită fotografia ei cu o alta identică pe care însă fusese ataşată fotografia dumitale. Deci, dacă facem abstracţie de această substituire – de care nimeni nu are cunoştinţă în afară de mine, dumneata şi veritabila Kate Everhard – înseamnă că paşaportul este în ordine şi că, în momentul când te vei hotărî să-l utilizezi, nu vei avea nici un motiv să te temi că s-ar putea descoperi falsul. Bineînţeles, cu cât te vei hotărî mai repede cu atât va fi mai bine. Te mulţumeşte răspunsul?

— Este un răspuns mulţumitor la prima întrebare pe care ţi-am pus-o.

— Şi, mă rog, care-i a doua?

— Adevărata Kate Everhard, care îmi pune la dispoziţie paşaportul ei, cum va putea părăsi ţara?

— După ce dumneata vei pleca, a doua zi sau ceva mai târziu, va anunţa că şi-a pierdut paşaportul.

— Şi îţi închipui că va fi crezută?

— Chiar dacă nu va fi crezută tot nu are importanţă. Kate a acceptat să-şi asume eventualele riscuri.

— Dacă o vor aresta?

— I s-a făgăduit că Trustul va plăti în devize echivalentul pedepsei.

— Trustul va plăti pentru ea, murmură Erna, ca şi cum şi-ar fi vorbit ei însăşi. Pe urmă, cu ton de reproş, dar şi cu mânie. Pentru ea e gata să plătească. Numai pentru mine nu a fost dispus să cheltuiască

măcar un cent.

— Nu uita că dumneata eşti româncă şi că regimul pentru cetăţenii români e altul. Pe de altă parte, chiar dacă lucrul acesta ar fi fost posibil, pe atunci Balthazar încă nu se afla la conducerea Trustului, la reorganizarea căruia a pornit imediat după ce l-a înlocuit pe Bătrân. Nu ştiu nimic precis, dar cred că în cadrul noii reorganizări ţi-a rezervat un anume rol. Altceva mai vrei să ştii?

— Nimic!

— Şi ce hotărăşti? Păstrezi sau nu paşaportul?

Erna nu răspunse imediat. Încă o dată îndoiala puse stăpânire pe ea. „Îmi întinde o cursă? După toate probabilităţile nu. Dar în acest caz mi se oferă o şansă extraordinară ca să mă răzbun pe *El*".

— Îl păstrez! se învoi ea până la urmă, ascunzându-şi numai cu mare greutate satisfacţia imensă pe care o simţea. De aceea se feri să se uite la Smither. Deşi se pricepea extraordinar de bine să-şi disimuleze adevăratele sentimente, de data asta se temea că s-ar putea trăda, fiindcă, ceea ce simţea nu era doar satisfacţie, ci altceva mai profund, un sentiment ciudat şi puternic, inexprimabil, care îi scălda sufletul într-un fel de duioşie şi din care motiv aproape că i se umeziseră ochii.

— Când crezi că vei putea pleca?

— Nu ştiu. În orice caz nu atât de repede.

— De ce? Ţi-am spus: cu cât vei pleca mai repede, cu atât riscurile vor fi mai mici. Poţi să mă crezi că nu exagerez deloc.

— Totuşi... prea repede nu pot pleca.

— De ce? insistă Smither.

— Trebuie să-mi pun la punct garderoba, găsi ea o motivare plauzibilă. Au trecut şapte ani de când m-au închis şi între timp moda s-a schimbat. Dacă apar la aeroport îmbrăcată după moda de acum şapte ani s-ar putea să trezesc suspiciuni.

— Mda! Cât timp crezi că-ţi trebuie ca să-ţi pui la punct garderoba?

— Cred că în maximum trei săptămâni voi putea pleca. Dar nu înţeleg de ce mă zoreşti. Balthazar mi-a dat termen de două luni.

— Pentru că – aşa cum ţi-am spus – este în interesul dumitale să speli putina cât mai repede. Presupun că ai nevoie de bani.

— Bani am, fiindcă „moştenirea" nu mi-a fost confiscată şi făcută venit statului. Nu cred însă că ar fi prudent să retrag o sumă prea mare.

— Zece mii de lei îţi ajung?

— Nu am ce să fac cu atâţia bani.

— Mi s-a dat suma asta să ţi-o remit. Îţi aparţine, îţi mărturisesc că fără ei în buzunar am să mă simt mult mai în siguranţă.

Erna luă pachetul şi îl vârî în poşetă, împreună cu paşaportul.

— Şi dacă plec... Dacă am să izbutesc să plec, unde şi cu cine voi

lua legătura?

— Te vei duce la Atena. Mai exact, te vei *întoarce* acolo, deoarece Kate Everhard de la Atena a venit aici în România. Iată biletul de avion, plătit dus şi întors. Deci, te vei duce la Atena şi vei trage la hotelul „Grande Bretagne”. Camera este de asemenea plătită. Va fi suficient să-ţi spui numele, adică numele înscris pe paşaport. În maximum o oră cineva va veni să ia legătura cu dumneata. Nu vreau să comit o indiscreţie, dar cred că Balthazar are intenţii mari în ceea ce te priveşte. Dar uite că era să uit. Mi s-au mai dat cinci sute dolari pentru primele cheltuieli la Atena. Poftim.

Erna îi luă şi îi vârî în poşetă lângă ceilalţi.

— Mulţumesc!

— Altceva? Sper că acum totul este în regulă.

— Da!

— De vreme ce pot considera că mi-am îndeplinit misiunea, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă retrag, dar nu mai înainte de a-ţi ura succes.

Paul Smither se ridică, flutură degetele în semn de rămas bun, pe urmă părăsi compartimentul. Şi, abia când fu din nou singură, Erna nu-şi mai putu înfrâna lacrimile. Începu să plângă, un plâns abundent şi mut, care în nici un caz nu era de durere. Dimpotrivă: Erna plângea fiindcă era fericită. Şi era fericită, fiindcă i se ivise prilejul să se răzbune aşa cum nici nu visase că îi va sta în putinţă.

3
PRESUPUNERI

Era a patra zi de când Erna se afla în libertate.

Maiorul Bogdan Tudoraşcu, ţinând între degete piciorul paharului pântecos, îl legăna la dreapta şi la stânga, privind absent lichidul ruginiu şi greu, care se clătina ritmic de parcă ar fi fost nu coniac „Metaxa" cinci stele, ci metal topit. Din când în când contenea jocul, ducea paharul la gură, sorbea o mică înghiţitură şi se strâmba, de parcă băutura, datorită cine ştie cărui miracol, se transformase brusc în acid clorhidric. După ce înghiţea şi un strop de apă minerală, relua din nou jocul. În braserie nu erau ocupate decât patru mese, toate cu turişti, probabil din vreo ţară nordică, toţi fiind înalţi, slabi şi blonzi, de un blond care bătea în alb. Deşi era ora zece, şi de cel puţin o oră trebuia să fie înapoi la sediu unde îl aştepta colonelul Mănăilă, totuşi nu se putea hotărî să plece. Îi era tare neplăcut să dea ochii cu şeful său, căruia, de patru zile, îi ascundea o anume iniţiativă pe care o luase. Desigur, dacă rezultatul ar fi fost favorabil, faptul că se ascundea de el l-ar fi deranjat mai puţin, în definitiv, dacă îşi luase libertatea să aibă iniţiative într-o problemă care nu-l privea personal, o făcuse ca să-l apere în eventualitatea în care Erna ar încerca să pună în aplicare ameninţarea. Din păcate, măsurile pe care le luase se dovediseră ineficace, şi asta îl neliniştea, fiindcă nu era în stare să prevadă *când* şi *în ce fel* va încerca Erna să treacă la fapte. Pe urma, imposibilitatea de a afla ce se petrece în *tabăra duşmană*, pe de o parte agrava situaţia, iar pe de alta, păstrând secretul faţă de şeful său, propria sa responsabilitate creştea în cazul când acestuia avea să i se întâmple ceva.

„Trebuie să-i spun, să-i deschid ochii. Aşa nu mai poate dura", îşi spuse, sorbind o nouă înghiţitură, şi din nou strâmbându-se într-un rictus de scârbă imensă.

Şi, hotărându-se brusc, se ridică, lăsă pe masă banii şi părăsi grăbit braseria. Se urcă în „Rosinanta" lui şi, în cinci minute, ajunse la sediu.

Colonelul Mănăilă îl aştepta.

— Unde umbli, măi băiete?

— Iartă-mă că am cam întârziat.

— Bine!... Bine! Barem ai făcut ceva?

— Cum ai presupus, Ducule. Inginerul nu pare mai deştept decât o muscă. S-a prins în hârtia unsă cu miere de către nemţoaică.

— Atunci totul e în regulă. Din păcate pentru el. Am să-i raportez generalului şi cred că va aproba să trecem la reţinerea lui.

— Când ai să raportezi? întrebă maiorul cu gândul în altă parte.

Colonelul îl privi lung. Intui că ceva nu era în regulă la

colaboratorul său.

— Ţi s-a întâmplat ceva, băiete?

— Ce naiba să mi se fi întâmplat? Nimic! Absolut nimic. Aş vrea însă să discut ceva cu tine. Chiar dacă nu-ţi face plăcere, trebuie să mă asculţi. Este vorba despre o problemă în care, chiar de la început, ne-am situat pe poziţii diametral opuse.

— Cred că ştiu la ce te referi. Nu este vorba de o „problemă", ci, mai curând, de o anume persoană. De Erna Caroţi. Aşa-i?

— Exact! Vreau să te informez acum că, în legătură cu Erna, am acţionat pe deasupra capului tău.

— Şi, mă rog, ce vrei să înţelegi când spui că ai acţionat? întrebă colonelul cu vocea obişnuită, dar întunecându-se la faţă, ceea ce pentru Bogdan constituia indiciul cel mai sigur că prietenul sau era mânios.

— Am luat măsuri ca imediat ce Erna se va înapoia acasă, să fie permanent supravegheată.

— Ai făcut tu asta fără permisiunea mea?

— Poţi să mă iei şi de urechi, dar am făcut-o. Ai numărat câte zile sunt de când Erna e liberă?

— Nu le-am numărat, dar ştiu că au trecut patru zile.

— Ei bine, află că Erna încă n-a dat pe acasă.

— Da? Şi, mă rog, asta te îngrijorează?

— Mult. Unde umblă? Ce face? De ce se ascunde? Fiindcă e clar că se ascunde.

Colonelul Mănăilă se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Ceea ce aflase de la maiorul Bogdan îl interesa în mod deosebit. Va să zică Erna încă nu se întorsese acasă. De ce? Se ascundea? Nu era exclus! Dar în ce scop? Erna – o dovedise cu prisosinţă – era o femeie nu numai inteligentă, dar şi extraordinar de şireată. Bănuise probabil că va fi urmărită şi, ca să evite o asemenea situaţie, se ascunsese. Da, da, o altă explicaţie nu exista.

— că se ascunde. Totuşi, Bogdane, nu trebuia să le amesteci. E o treabă care mă priveşte personal.

— Nu contest, bătrâne. Am făcut-o totuşi, şi de regretat nu regret deloc. Dacă se ascunde o face numai ca să te lovească din umbră. Or eu, atât în calitate de prieten, cât şi de subaltern, când am văzut că tu refuzi să-ţi iei măsuri de autoapărare, mi-am zis că am dreptul să acţionez, trecând peste capul tău.

— Ai acţionat, fie! Şi, mă rog, cu ce rezultat? Negativ!

— Nu întru totul negativ, de vreme ce am aflat că se ascunde.

— Probabil că ai dreptate.

— Mulţam frumos că-mi dai dreptate. Eu însă te întreb: Acum, de vreme ce ştii precis că ea se ascunde, ai de gând să acţionezi în vreun fel? Vreau să spun, ai de gând să te *aperi*?

Să se *apere*. Cuvântul îi sună la ureche straniu, aproape ridicol. Să se apere – de cine? De o femeie! E drept, Erna nu era o oarecare femeie, ci femeia din pricina căreia Vladone, cel mai tânăr colaborator al său, fusese internat în sanatoriu, şi numai puţin lipsise să ajungă la închisoare. Totuşi... Să se apere! Fie!... Să se apere de Erna. Dar în ce fel? Şi abia acum, când îşi punea întrebarea, descoperea că habar nu avea în ce fel ar putea să se apere. În urmă cu patru zile, când Erna fusese pusă în libertate, şi când Bogdan la fel îl provocase la o discuţie, ajunsese la concluzia că, dacă îi era frică de ea, aceasta se datora doar faptului că nu izbutea să prevadă în ce fel l-ar putea ea lovi. Deşi imposibilitatea de a anticipa în ce fel va încerca ea să se răzbune, în ultimă instanţă, însemna că, de fapt, nu se putea apăra în mod activ. Mai exact, nu-i trecuse prin minte că, dacă voia să scape de răzbunarea ei, trebuia să acţioneze imediat, să ia el iniţiativa, să atace el primul şi să nu aştepte pasiv clipa când ea va acţiona, doar ca să contracareze lovitura. Constata deci, acum, abia acum, că faţă de Erna era complet dezarmat, şi cu desăvârşire la cheremul ei, pe de o parte, fiindcă nu putea prevedea în ce fel va încerca ea să se răzbune şi, în consecinţă, să ia măsuri de autoapărare, iar pe de alta, fiindcă nu era în stare nici să i-o ia înainte acţionând energic şi eficace.

— Ascultă, Bogdane! Tu vrei să mă convingi că trebuie să mă apăr împotriva Ernei. Să zicem că sunt de acord. Ei bine, poţi să-mi spui şi mie în ce fel aş putea să mă apăr?

Bogdan îl privi de-a dreptul surprins.

— În ce fel să te aperi? repetă aproape silabisind cuvintele.

— Exact!

Pentru colonel acum era clar. Maiorul se afla în dificultate.

— Naiba ştie, bătrâne! Ceea ce ştiu este că tu nu trebuie să stai pasiv şi să aştepţi până când ea are să-ţi dea cu cărămida în cap. Eu cu atitudinea asta a ta nu sunt de acord.

— Să zicem că nu trebuie să stau pasiv. Ca să nu mă mai acuzi de pasivitate, ar trebui să acţionez într-un fel. Dar în ce fel?

— Începutul l-am făcut eu în locul tău. Am luat masuri ca să fie supravegheată.

— Şi cu ce rezultat?

— Zero!... Recunosc!... Naiba s-o ia, parcă a intrat în pământ.

— În pământ n-a intrat ea, dar de ascuns sigur că se ascunde. Şi în acest caz ce trebuie să fac? Să mă duc la general şi să-i spun: „Tovarăşe general, puneţi-mi la dispoziţie oamenii necesari ca să-i pot da de urmă”? Aş putea face una ca asta?

— Să n-o luăm chiar aşa, bătrâne.

— Atunci în ce fel crezi că aş putea acţiona?

— Nu putem începe decât cu începutul.

— Adică?

— Mai întâi trebuie s-o găsim.

— Să presupunem că o găsim. Şi?

— Cum *şi*? Dacă o găsim îi atârnăm o coadă. Astfel vom putea afla ce plănuieşte, ca să contracarăm la timp lovitura. Asta ar fi o măsură, după părerea mea, cea mai puţin eficace. Eu unul mi-aş cam scoate mănuşile.

— Adică?

— M-aş duce la ea – bineînţeles nu fără să fii şi tu de acord – şi i-aş pune în vedere să stea cuminte în banca ei.

— Dacă nu ne înşelăm şi Erna într-adevăr este hotărâtă să se răzbune, crezi că ameninţarea ta o va speria, şi încă în aşa măsură, încât să renunţe la răzbunare?

— Ca să fiu sincer, nu prea sunt convins că este chiar atât de sperioasă.

— Şi în cazul acesta, cum crezi tu că ar trebui să procedez?

Bogdan tresări. O anume nuanţă din vocea colonelului îl făcu să tresară. Parcă îl implora să-i dea un sfat. Dar nu era posibil. Şeful nu era unul care să se piardă cu firea, şi încă într-un asemenea hal. Sfat? Ce naiba sfat să-i dea? Îl zgândărise, aproape îl somase să-şi iasă din pasivitatea atât de străină firii sale dinamice, şi acum, când, în fine, se hotărâse să acţioneze, iată, nu era în stare să-l ajute măcar cu un sfat.

— Ducule, zău că nu ştiu. Fir-ar al naibii să fie, nu avem nici un fir de care să tragem! Cel puţin dacă Erna s-ar întoarce acasă, sau măcar dacă am depista locul unde se ascunde. Pe urmă, văzând şi făcând.

— Trebuie să recunoşti, Bogdane, că până atunci nu pot să acţionez în vreun fel, exceptând cazul că am mobiliza întreg aparatul ca să-i dăm de urmă. Or aşa ceva nu se poate.

— Categoric, bătrâne.

Colonelul Mănăilă se opri să privească havuzul, mai exact cele trei jeturi de apă, pe care le proiecta până la o înălţime de trei metri fântâna arteziană, fiecare altfel colorat, datorită celor trei becuri aranjate astfel ca fiecare să nu lumineze decât o singură jerbă. În jurul fântânii se adunaseră câţiva copii, câţiva bătrâni şi bătrâne, care priveau încântaţi dansul aerian al apelor.

De fiecare dată când se întâmpla să aibă de lucru la sediu până mai târziu, se întorcea acasă pe jos, făcând de fiecare dată un mic ocol, în primul rând ca să privească jetul colorat al jerbelor de apă, iar în al doilea, ca să treacă prin parcul bătrân unde datorită copacilor şi a lacului era mult mai răcoare.

Colonelul Mănăilă şi de data asta se opri să privească jocul aerian al jerbelor de apă. Ascultă amuzat explicaţiile pe care un tânăr cu ochelari şi cu un nod al lui Adam proeminent le dădea partenerei sale, şi ea cu ochelari, în legătura cu modul de funcţionare a unei fântâni

arteziene, pe urma îşi continuă drumul spre casă, mergând încet, cu mâinile la spate şi adus puţin de umeri.

Era o noapte fără lună şi pe aleea străjuită de castani seculari, întunericul era şi mai compact. Puţinele bănci de pe o alee periferică – pe ea trecea de fiecare dată – erau goale, nu din cauza orei înaintate, ci a norilor ce acopereau cerul, ameninţând a ploaie.

O clipă, colonelul fu ispitit să se odihnească puţin, doar câteva clipe, dar renunţă de teama să nu-l apuce ploaia.

Dealtfel se simţea tare obosit şi voia să doarmă. Plecase de la sediu cu un sentiment de tristeţe. Îşi încheiase ziua prin emiterea unui mandat de reţinere şi tocmai acest fapt îl indispusese. Persoana care trebuia să răspundă pentru faptele sale era o tânără ingineră de la una din marile întreprinderi ale Capitalei care, încrezându-se în făgăduielile mincinoase ale unui pretins inginer venit în ţară ca turist, se lăsase convinsă să-i furnizeze unele informaţii secrete în legătură cu uzina în care lucra. De fiecare dată când colonelul avea de rezolvat un caz în care vinovatul trebuia pedepsit – nu pentru fapte de trădare comise în deplină cunoştinţă de cauză, ci, mai curând, datorită unei regretabile credulităţi – se întrista.

Tânăra ingineră care, începând de a doua zi, urma să fie anchetată, îi aminti de Erna.

În clipa următoare se auzi strigat:

— Domnule colonel Radu Mănăilă!

Se întoarse instinctiv înspăimântat, şi cu o asemenea grabă, încât ar fi putut lăsa impresia că se pregătise să facă faţă unui atac neprevăzut. Dar în aceeaşi clipă îşi aminti că este neînarmat, şi se nelinişti şi mai mult.

În faţa lui era acum Erna. O recunoscu imediat şi, în ciuda întunericului, îşi putu da seama că era aproape neschimbată.

— Mă recunoaşteţi, domnule colonel?

— Bineînţeles! Eşti Erna Caroţi.

— Da! Sunt Erna Caroţi. Văd că vă mai amintiţi de mine.

— La vremea respectivă mi-ai dat multă bătaie de cap, Erna Caroţi, de aceea te ţin minte, deşi au trecut mulţi ani de atunci.

— Şapte, domnule colonel.

— Sper că cei şapte ani pe care i-ai petrecut acolo ţi-au fost de folos şi că, pe viitor, nu ne vei mai da prilejul să ne ocupăm de dumneata. Pot să-ţi fiu cu ceva de folos, Erna Caroţi?

— Domnule colonel, dumneavoastră aţi fi ultimul om la care aş apela în cazul când aş avea nevoie de sfatul sau de sprijinul cuiva.

— Scuză-mă! N-am vrut să te jignesc. Dar, fiindcă m-ai oprit din drum, am crezut că...

— Intenţionez să apelez la dumneavoastră? Nu, domnule colonel. V-am... v-am *acostat* pentru a vă oferi o mică amintire. Acest revolver

pe care l-am găsit mai adineauri în parc. Întrucât, pe de o parte mie nu-mi face trebuinţă, iar pe de alta, nu e deloc prudent ca cineva abia ieşit din închisoare să poarte asupra sa un revolver, şi încă unul de un asemenea calibru, m-am gândit să mă scap de el, oferindu-vi-l. Poftim, domnule colonel!

Şi Erna îi întinse revolverul. Mâna în care îl ţinea era înmănuşată, şi colonelul bănui că Erna îşi pusese mânuşi ca nu cumva să lase amprente pe tocul revolverului. Pe urmă, imediat sau poate chiar în aceeaşi clipă, simţi cum îl invadează, fără să-şi dea seama, frica. Erna întindea revolverul în direcţia în care el se afla, ţinând arătătorul pe trăgaci. Era suficient să-l apese numai puţin, ca moartea să-l străfulgere. Deşi îi era frică nu schiţă nici cel mai mic gest de apărare. De pildă, s-o lovească peste mână ca să scape revolverul pe jos sau să încerce să i-l smulgă.

„Mai bine să mă împuşte decât să creadă că mi-e frică de ea, de pistolul ei!" îşi spuse colonelul.

— Luaţi-l, domnule colonel! V-am spus că n-am nevoie de el. Ce Dumnezeu, ar fi trebuit să vă convingeţi până acum, adică în minutul care a trecut, că revolverul acesta nu-mi foloseşte.

Avea dreptate Erna. Revolverul nu-i trebuia. Acum îi era foarte clar tâlcul cuvintelor. Întinse mâna, luă revolverul şi îl vârî în buzunar.

— E foarte bine, Erna Caroţi, că revolverul nu-ţi face trebuinţă. Bineînţeles că e foarte bine pentru dumneata. *Numai* pentru dumneata, Erna Caroţi.

Erna nu-i răspunse. O clipă, două, îl privi ciudat – privirea aceea îi fu imposibil s-o ticluiască în vreun fel –, pe urmă, schiţă un zâmbet nu mai puţin enigmatic, pentru ca în clipa următoare să-i întoarcă spatele şi să se îndepărteze, fără să se grăbească. Şi colonelul nu îşi putu da seama dacă Erna nu se grăbea fiindcă era ocupată să-şi scoată mănuşile, sau o făcea dinadins ca să-i demonstreze că nu se temea de el.

„Aş putea s-o arestez pentru port ilegal de armă", îşi spuse colonelul. Nu schiţă însă nici un gest. Rămase locului, privind după ea, până când n-o mai văzu.

Maiorul Bogdan îl privi surprins. Când colonelul apăru în prag era tras la faţă, nedormit.

— S-a întâmplat ceva, Ducule? îl întrebă. Colonelul nu-i răspunse decât după ce se aşeză în fotoliu, înapoia biroului.

— O insomnie teribilă. N-am închis ochii toată noaptea. Ceva nou?

— Nimic! Cu inginera e în regulă. Se află aici. Colonelul deschise fişeul, scoase de acolo unul din faimoasele lui carneţele, scrise pe prima filă, cu litere de tipar, mult spaţiate, cuvântul E R N A, pe urmă întrebă cu indiferenţă simulată.

— Ce se mai aude cu Erna? S-a întors acasă?

Bogdan, care nu observase ce scrisese şeful său pe prima pagină a carneţelului, răspunse oftând:

— Nimic nou, Ducule. Părerea mea este că încă nu s-a întors la Bucureşti.

— Te înşeli. E aici. După părerea mea, ea a revenit în Bucureşti chiar în ziua în care i-au dat drumul.

Maiorul îl privi bănuitor. Nu cumva voia să-şi bată joc de el? Erna în Bucureşti!...

— Mă rog, şi tu de unde ştii? Nu cumva ţi-a făcut o vizită acasă, ca să te informeze cum îi mai merge cu sănătatea?

— Într-un fel, m-a *vizitat*, dar nu acasă.

Şi-i povesti, cu lux de amănunte, întâlnirea din parc. Când termină, Bogdan era tare îngrijorat.

— Bătrâne, nu vreau să fiu pesimist, dar am sentimentul că Erna ţi-o coace rău de tot.

— Crezi?

— Figura cu revolverul e mai mult decât grăitoare. O chestie bine gândită, bine regizată. Ce mai, e dată naibii „stareţa”! Şi ce crezi că a urmărit?

— În primul rând, să-mi reamintească, în cazul că am uitat, ameninţarea făcută în urmă cu şapte ani. În al doilea, că, deşi a avut posibilitatea să mă ucidă, n-a făcut-o. E sigur că mă urmăreşte de mai mult timp, probabil din ziua când a revenit în Bucureşti. Urmărindu-mă, a descoperit că în unele nopţi mă întorc acasă pe jos, şi totdeauna prin parc. Un loc ideal ca să-mi ofere un mic spectacol de melodramă. Dacă ar fi urmărit cu tot dinadinsul să mă omoare, o putea face fără prea mari riscuri. La ora aceea, pe aleea dosnică nu se mai afla nimeni.

— De ce crezi că n-a făcut-o?

— Pentru că intenţia ei n-a fost să mă cureţe, ci doar să-mi demonstreze că, deşi a avut posibilitatea să se răzbune, m-a... cruţat.

— Stai, bătrâne! Mi se pare că termenul *cruţat* nu este cel mai potrivii.

— Ai dreptate! Propriu-zis nu m-a cruţat, ci, mai curând, a vrut să-mi atragă atenţia că uciderea mea nu i se pare o răzbunare pe măsura urii sale.

— Dar dacă a voit să te convingă exact de contrariu?

— Adică?

— Poate a vrut să te facă să înţelegi că a renunţat să se mai răzbune. „Vezi? Puteam să te ucid şi n-am făcut-o. Am renunţat să mă răzbun”. Nu crezi că *gestul* ei ar putea avea şi o astfel de semnificaţie? întrebă maiorul, dar numai cu o jumătate de gură, nefiind prea convins de ceea ce spune.

— Mă rog!... S-ar putea!... Părerea mea este că Erna a vrut să-mi atragă atenţia că-mi pregăteşte o răzbunare pe măsura ei. Faptul că n-a neglijat să-şi pună mănuşi, ca să nu lase amprente pe tocul revolverului, demonstrează că ţine să rămână liberă.

— Totuşi a riscat mult. Puteai s-o arestezi pentru infracţiunea: port ilegal de armă.

— Ştia că n-am s-o fac, dacă nu pentru altceva, măcar ca să nu-şi închipuie că mi-e frică.

— Păi în cazul acesta, bătrâne, înseamnă că mărinimia ei, în fond, nu este decât o provocare.

— Pe care eu o primesc. Nu am încotro, de vreme ce, deocamdată cel puţin, n-o pot sili să-şi retragă provocarea.

— Măcar dacă am şti unde se ascunde!

— Poate că la vreuna dintre fostele ei „călugăriţe", care înaintea ei a ieşit din închisoare.

— În regulă! Am să fac fiecăreia o vizită. În definitiv, niciodată nu poţi să ştii de unde sare iepurele.

Chiar de a doua zi maiorul Bogdan începu investigaţiile. Fără succes însă. Fostele ei „călugăriţe" o credeau încă la închisoare. Nefăcându-şi prea multe iluzii în ceea ce priveşte reuşita investigaţiei, eşecul nu-l afectă prea mult. Totuşi, de vreme ce Erna se afla în capitală, dacă nu „călugăriţele" atunci altcineva o ascundea. Cine însă? Trebuia, musai, trebuia să descopere pe tăinuitorul sau tăinuitoarea Ernei. Unde s-o caute? Poate la vreunul dintre foştii ei „prieteni"? În speranţa că ar putea descoperi un fir de care să tragă, ceru dosarul Ernei de la arhivă şi începu să-l cerceteze cu mare atenţie. Dar, după ce îl parcurse din scoarţă în scoarţă, nu avu sentimentul că înaintase măcar cu un singur pas. Misterul în care se învăluia Erna continua să rămână de nepătruns.

Maiorul Bogdan era furios. Pentru prima dată i se întâmpla să nu poată da de urma cuiva, căutat cu asiduitate, pentru prima dată strădaniile sale se soldau cu un eşec total. În schimb colonelul părea calm. În realitate nu era calm, ci, dimpotrivă, era măcinat de nelinişte şi temeri. Pentru că, spre deosebire de maiorul Bogdan, el era de părere că Erna nu trebuia căutată aiurea, ci în preajma lui. Evident, nu la sediu. Acolo ea în nici un caz nu putea pătrunde, sub nici o formă. Dar, după orele de program, noaptea mai ales, când pleca acasă pe jos, de fiecare dată o simţea undeva prin apropiere. Sentimentul că ea se află foarte aproape de el era atât de puternic, încât nu o dată i se întâmplase ca, instinctiv, să se întoarcă şi s-o caute cu privirea, convins că o va descoperi. Faptul că nu se întâmpla aşa nu-i schimba convingerea. Fiind însă vorba de o convingere intuitivă, evită s-o discute cu prietenul său Bogdan. Îl lăsă s-o caute pe Erna prin tot

oraşul, în timp ce el o simţea *aproape*.

În toate împrejurările, colonelul Mănăilă acţiona ca un logician de primă mână şi aproape toate reuşitele sale se datorau faptului că, bazându-se pe o logică riguroasă, ajungea să întrevadă adevărul raţional înainte ca faptele să-l demonstreze. Acum i se întâmpla pentru prima dată să nu abordeze un caz – de vreme ce pe unul din faimoasele lui carneţele scrisese cu litere de tipar: ERNA însemna că întâlnirea cu fosta „stareţă", mai exact, cu adevărata „stareţă", devenise *caz* – cu maximum de luciditate. Colonelul era conştient de acest lucru. De aceea, dacă cineva l-ar fi întrebat – de pildă maiorul Bogdan – care era explicaţia acestei abateri de la regulă, ar fi ezitat să-i dea răspunsul adevărat şi foarte sincer. Probabil că în primele zile după întâlnirea din parc, când Erna îi făcuse cadou revolverul, nici nu ar fi putut da o explicaţie, deoarece atunci nici lui însuşi nu-i era clar motivul. Abia ceva mai târziu, după repetatele eşecuri ale lui Bogdan de a da de urma Ernei, şi după ce *descoperi* intuitiv că totuşi ea nu trebuia căutată prea departe, reuşise să înţeleagă ce anume se petrece cu el.

Până a nu fi *descoperit* intuitiv că Erna, asemenea unei a doua umbre sau asemenea unui duh nevăzut, se află tot timpul în preajma lui, pentru el ea era o infractoare eliberată din închisoare înainte de termen, care îl ura probabil fiindcă din cauza lui ajunsese la închisoare, şi de care trebuia să se ferească, fiindcă îl ameninţase că se va răzbuna. În aşa măsură o credea capabila de un gest disperat, încât lui, care se putea lăuda că în situaţii mult mai riscante nu-i fusese teamă, acum îi era. De o femeie, care în nici un caz nu era o oarecare femeie, ci *Erna*. Mai târziu, după întâlnirea din parc, dar, mai ales, după ce avu intuiţia că îl urmărea, Erna începu să-l preocupe *altfel*, nu ca o fostă şi, eventual, viitoare infractoare, ci ca femeie. Mai exact, de atunci începuse să vadă în Erna nu doar o fostă infractoare, ci şi femeia.

Nici prima dată şi nici a doua oară, în timpul şi după anchetă, colonelul nu se gândise la ea decât ca la o infractoare inteligentă şi abilă, care le dăduse de furca în două rânduri şi care, probabil, avea să le mai dea, dacă nu va renunţa la răzbunare. Acum Erna nu mai era o infractoare. Fusese, dar îşi ispăşise pedeapsa, şi nu se făcuse încă vinovată de vreo altă culpă. Faptul că îi „dăruise" revolverul ar fi putut constitui o infracţiune: port ilegal de armă. Dar ea pretinsese că îl găsise. Neexistând nici dovezi şi nici martori că arma îi aparţinuse, vina ei nu putea fi dovedită.

În ambele daţi când Erna fusese arestată, colonelul condusese personal ancheta. În ciuda experienţei pe care o avea ca anchetator penal, lupta dintre el şi Erna fusese extrem de dificilă, ea apărându-se cu îndârjire, cu o uluitoare abilitate, folosind argumente în aparenţă

de necontestat, fabulând situaţii imposibil de controlat, sau recunoscându-se vinovată de ceva, pentru ca apoi imediat să retracteze. Deci, în multele şi îndelungile şedinţe, colonelul avusese prilejul să-şi facă o părere despre ea, mai mult sau mai puţin exactă. Şi cu toate acestea, abia în ultimele zile, rememorând tot ceea ce ştia despre ea, constata cu uimire că, deşi avusese toate datele la îndemână, nu se pricepuse să le analizeze cu suficient discernământ, din care motiv o văzuse pe Erna cu totul altfel decât era ea în realitate. Cu alte cuvinte, că imaginea pe care şi-o formase despre adevărata „stareţă" a „călugăriţelor" fusese deformată, în sensul că orizontul ei psihic era cu mult superior celui presupus de el. Îndârjirea şi abilitatea cu care se apărase în timpul anchetei îi dovediseră colonelului că Erna avea o inteligenţă peste media comună. Totuşi, abia acum descoperea că era extraordinar de inteligentă. Faptul că folosise inteligenţa în scopuri reprobabile, asta era cu totul altceva. Comparând-o cu Balthazar, cu marele Balthazar, superspionul de care multe servicii de securitate a unor ţări din Europa se temeau, colonelul se întreba dacă nu cumva Erna îi era şi lui superioară. Unui spion de talie internaţională i se cer o serie de însuşiri naturale, ca de pildă: inteligenţă superioară, imaginaţie practică, temeritate, sânge rece, lipsă de principii morale, cruzime, apetit al riscului. Erna le avea pe toate, probabil într-o măsura mai mare decât Balthazar. Erna fusese recrutată de Trustul „Nebel" la Monte Carlo, într-un moment în care ea rămăsese în pană de bani. *Salvată*, i se ceruse să se înapoieze în ţară şi, folosind „farmecele ei fizice", să culeagă informaţii cu caracter secret din toate domeniile de activitate ale ţării. Erna făcuse însă mai mult decât i se ceruse. Organizase o reţea de spionaj proprie, alcătuită numai din tinere fete, din diferite motive traumatizate. Cu alte cuvinte, nu se mulţumise cu rolul de simplă executantă, ci, depăşindu-l, devenise conducătoarea unei reţele originale de spionaj.

La toate acestea colonelul se gândise nu numai o singură dată în decursul anilor care se scurseseră. Totuşi, abia acum o *vedea* pe Erna în adevărata ei lumină. Abia acum, intuind-o mai bine, era impresionat de personalitatea ei. Dacă există şi genii negative – şi bineînţeles există – Erna se putea număra printre ele. Frumuseţea-i tulburătoare fusese totdeauna arma ei cea mai eficace. După ce, cu frumuseţea, câştiga prima bătălie, arunca în luptă: inteligenţa, şiretenia, lipsa de scrupule, perfidia etc. încât în cele din urmă până şi bărbatul cel mai serios devenea victimă sigură. Aşa se întâmplase şi cu Vladone, Prâslea colectivului pe care el îl conducea{3}.

Deşi concluzia la care ajunsese colonelul, aceea că Erna era excepţional dotată de natură, fusese rezultatul analizei *isprăvilor* ei din trecut, aceasta nu influenţase deloc aprecierea de ansamblu, pozitivă. Dacă ar fi dezbătut problema cu maiorul Bogdan, şi dacă şi el ar fi

împărtăşit punctul său de vedere, fără îndoială că acesta ar fi conchis în limbajul său colorat:

„Bătrâne, Erna e dată naibii. Vreau, nu vreau, trebuie să-mi scot pălăria. Păcat că *talenturile* cu care a înzestrat-o, natura nu le-a pus – şi nici nu cred că le va pune în viitor – în slujba unei cauze mai bune".

Aşa ar fi răspuns Bogdan, şi ar fi avut dreptate, deoarece era într-adevăr păcat că o femeie cu asemenea calităţi îşi ratase viaţa făcând spionaj. Şi era cu atât mai regretabil cu cât avea intuiţia că Erna, angajându-se în aventura care avea să se soldeze pentru ea cu şapte ani de închisoare, nu făcuse apel decât numai într-o mică măsură la absolut toate aptitudinile cu care o înzestrase natura. Cu alte cuvinte, era mult mai periculoasă decât se manifestase.

Dar iată, acum, când ajunsese la concluzia că în Erna existau disponibilităţi care o făceau mult mai periculoasă, se trezi spunându-şi cu amărăciune:

„Cine ştie ce perspective frumoase ar fi avut femeia asta dacă n-ar fi racolat-o Trustul «Nebel»?" Şi pe urmă, imediat, o altă întrebare: „În definitiv este oare imposibil ca pe viitor Erna să treacă de partea legii, şi nu împotriva ei?"

Numai că în zilele imediat următoare se întâmplă ceva care îl convinse pe colonel că nu ar fi trebuit să-şi pună o asemenea întrebare.

4
ERNA RENUNŢĂ SĂ SE RĂZBUNE?

Trecuseră două săptămâni de când dispăruse Erna, de când maiorul Bogdan Tudoraşcu se străduia, fără rezultat, să-i dea de urmă, deşi, din proprie iniţiativă şi punându-l pe colonel în faţa unui fapt împlinit, nu mai acţiona de unul singur şi nici nu se mai rezuma la nişte investigaţii discrete şi personale, ci angrenând toţi factorii şi folosind toate mijloacele utilizate în asemenea cazuri. Eşecul îi dădea o stare de permanentă nervozitate, care se manifesta prin apariţia în vorbirea curentă a unor expresii pitoreşti şi a unor înjurături la adresa *stareţei* unor anumite *călugăriţe*. În aşa măsură îl înfuria eşecul, încât ajunsese s-o urască pe Erna aproape cu înverşunare. Dar o ura nu numai pentru că nu-i putea da de urmă; o ura, mai ales, pentru că nu-şi putea imagina, în nici un fel, ce anume punea ea la cale, în orice caz ceva cu totul ieşit din comun, de vreme ce îi trebuiau zile şi săptămâni ca să treacă la acţiune.

Pe de altă parte, îl exaspera calmul colonelului.

— Nu înţeleg. Taie-mă, spânzură-mă, nu înţeleg!

— Ce nu înţelegi, măi băiete?

— Cum de izbuteşti să-ţi păstrezi calmul. Că doar englez nu eşti. Şi, apoi, noi lucrăm împreună nu de ieri şi

nici de alaltăieri. Or, în anii ăştia de când colaborăm, te-am văzut ieşindu-ţi din pepeni în împrejurări mult mai puţin afurisite, mult mai puţin date naibii.

— Ai dreptate! Au fost împrejurări când mi-am ieşit din pepeni, cum spui tu. Dar poate că de data asta izbutesc să mă păstrez calm, pentru că împrejurarea de faţă este prea gravă ca să mă pierd cu firea.

— Aşa!

— Da!

— Uite ce-i, bătrâne! Sunt de acord cu tine că situaţia e prea gravă ca să ne enervăm. Dar, tocmai fiindcă este atât de gravă, ar trebui să fii mai activ. Erna asta în două rânduri ne-a dat al naibii de mult de furcă. Ei bine, îmi amintesc, bătrâne, câtă energie ai depus de fiecare dată, câta inventivitate şi viclenie ca s-o dovedeşti. Şi acum nimic din toate astea. Mi-ai cedat mie iniţiativa investigaţiilor, tu mărginindu-te să întrebi, la începutul fiecărei zile de lucru, cum mai stăm. Nu te înţeleg! Al naibii să fiu dacă te înţeleg. Sunt momente când am impresia că situaţia aceasta îţi convine. Nu te supăra că ţi-o spun, dar asta este impresia mea.

— Băiete, reproşul acesta mi l-ai mai adus. Nu chiar în aceeaşi formă, însă conţinutul a fost identic. Ei bine, cu te întreb: crezi că eu aş putea face mai mult decât voi toţi ca să descoperim unde se

ascunde Erna?

Maiorul ridică din umeri, frământându-şi mintea să găsească un răspuns potrivit. Până la urmă îl găsi:

— Nu-i vorba să acţionezi şi tu! Dar tu nu *participi*. Sufleteşte nu participi. Cum să-ţi explic? Am sentimentul că te *dezinteresezi* de ceea ce facem, de parcă nu te-ar privi direct, de parcă ţi-ar fi complet indiferent dacă dăm sau nu de urma Ernei.

— Greşeşti. Nu mi-e deloc indiferent. Numai că eu, fiind mai lucid decât tine, privesc situaţia cu o anumită detaşare, ca s-o pot înţelege. Iată, sunt două săptămâni de când o căutăm pe Erna, fără să-i dăm de urmă. Tu eşti furios, înjuri în fel şi chip, ca şi când asta ţi-ar ajuta. Nu te poţi împăca defel cu o anume realitate.

— Care, bătrâne?

— Că *nu* putem da de urma Ernei.

— Şi o spui cu atâta calm! Bătrâne, nu te mai recunosc!

— Da, o spun calm, fără să mă enervez. Realitatea însă aceasta este: nu suntem în stare să-i dăm de urmă.

— O vom găsi! Că doar n-a intrat în pământ.

— Deocamdată însă, trebuie să recunoşti că toate strădaniile noastre s-au soldat cu un eşec deplin. Recunoşti?

— Recunosc, fir-ar al naibii să fie!

— Recunoşti, dar aş pune rămăşag că nu ţi-ai pus întrebarea: Oare de ce nu-i putem da de urmă?

— Nu mi-am pus-o! recunoscu maiorul, mirându-se că nu-i dăduse prin minte aşa ceva. Dar, presupunând că mi-am pus-o, nu vei fi având pretenţia să afirmi că n-am izbutit, fiindcă ea e mai deşteaptă decât mine?

— Oricât ţi s-ar părea de curios, acesta este singurul răspuns. Erna *poate* mai mult decât ne-a demonstrat de fiecare dată când am avut de-a face cu ea. Acum, pentru a treia oară, ne dă de lucru. Trebuie să recunoşti că acum, la începutul competiţiei, ea este aceea care punctează, ca să folosesc o expresie din sport. Trebuie să fii de acord că, cel puţin deocamdată, ea acţionează cu mai multă eficienţă decât noi. În ciuda faptului că nu suntem nici de ieri şi nici de alaltăieri în meserie şi că ne pricepem ce anume trebuie să facem ca să dăm de urma cuiva atunci când respectivul ne interesează în mod deosebit. Ei, ce spui de treaba asta, Bogdane?

— Ce pot să spun! Recunosc, pentru prima dată ni se întâmplă să înghiţim un... un asemenea afront. Recunosc, Erna e dată naibii, dar în nici un caz nu pic în extaz în faţa performanţelor ei. În schimb tu, Ducule, tare mi-e teamă că, dacă Erna ne mai trage o cacialma, eşti gata să aplauzi ca la teatru.

— Am să-ţi spun acum ceva, care probabil are să te facă să sari în sus. Ei bine, află că Erna îmi impune prin calităţile ei ieşite cu totul

din comun.

— Bătrâne, a început să mă doară capul!

— Te doare, fiindcă refuzi să priveşti adevărul în faţă. Dintr-un fel de prejudecată, dacă vrei, dintr-un fel de deformaţie profesională, refuzi să accepţi că o infractoare condamnată la închisoare ar putea fi superioară ca inteligenţă, perspicacitate, temeritate şi aşa mai departe, ţie, mie, lui Picioruş, Dorobanţu sau Vladone, fiindcă faci următorul raţionament: dacă Erna asta ar fi mai deşteaptă decât noi, nu am fi reuşit, şi încă în două rânduri, să-i dejucăm planurile şi s-o arestăm.

— Şi vrei să spui, Ducule, că raţionamentul acesta nu e *valabil*?

— Numai în parte. Eu cred că Erna nu s-a *întrebuinţat* în măsura în care este în stare. Ne-a subapreciat şi de aceea nu a aruncat în luptă toate *rezervele*, ca să folosesc un termen militar. Acum, când ne cunoaşte mai bine, – aşa cum dealtfel şi noi o cunoaştem mai bine – ne putem aştepta cine ştie la ce surprize.

— Vrei să spui că, pentru început, *tu* trebuie să te aştepţi la surprize, fiindcă ţie are să-ţi plătească o poliţă. Mă întreb însă dacă, prin absurd, Erna ar fi putut să audă cu cât entuziasm mi-ai lăudat-o s-ar mai gândi să se răzbune pe tine? Eu, în locul ei, aş renunţa. Te-aş... ierta.

— Nu cred că m-ar ierta. De răzbunat, nu încape nici o îndoială că se va răzbuna. În ceea ce mă priveşte, de vreme ce nu intenţionează să mă trimită pe lumea cealaltă, sper – şi aş fi foarte mulţumit dacă s-ar întâmpla aşa – că răzbunarea ei nu va avea pentru ea consecinţe penale.

— Şi, mă rog, de ce ai fi mulţumit?

— De ce? Pentru următorul motiv: ar fi tare păcat ca Erna să îmbătrânească în închisoare. Mi-ar plăcea mult mai mult s-o ştiu... *recuperată*.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice, omule, că glumeşti.

— Nu glumesc deloc!

— Bătrâne!... Bătrâne!... Dacă n-aş fi convins că aşa ceva nu este posibil, ştii ce aş crede?

— Ce?

— Iată: dacă pe Prâslea al nostru, pe Vladone, Erna l-a dat gata cu drogurile, hipnoza şi cu frumuseţea ei dată naibii, pe tine este pe punctul de a te da gata, de la distanţă, Dumnezeu ştie prin ce alte chestii.

— În privinţa asta nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji, Bogdane băiete!

— Să te vedem cum ai să vorbeşti după ce „stareţa” ta genială îţi va plăti poliţa.

Colonelul Radu Mănăilă ajunse acasă când „mătuşa Sabina” –

menajera lui – tocmai punea masa. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, era bine dispus, cu toate că noul „caz” de care urma să se ocupe îl îngrijora, fiind vorba de o persoană cu o anume poziţie socială.

— Ce ne dai de mâncare astăzi, mătuşă Sabina? întrebă vârând capul pe uşa bucătăriei.

— Am cumpărat doi crapi. Am făcut o ciorbă din capete şi cozi, pe unul l-am prăjit, iar pe celălalt l-am pus la cuptor. Ştiu că îţi place plachia.

— Are să fie un prânz împărătesc. Ingrid s-a întors acasă?

— Încă nu, dar trebuie să pice dintr-un moment în- tr-altul.

— O aşteptam şi pe ea.

Zece minute mai târziu Ingrid intră pe uşă.

— Bună ziua, tată! Bună ziua, mătuşica Sabina.

Şi dispăru în camera ei. Reveni de acolo mai târziu, când mătuşa Sabina aducea ciorba la masă. Locul ei obişnuit era cel din faţa tatălui său. De obicei, în clipa când se aşezau la masă, mai întâi se priveau, îşi zâmbeau şi apoi îşi urau reciproc „poftă bună”. De data asta Ingrid îşi feri privirea şi nici nu-i zâmbi, ci se mulţumi să murmure un „poftă bună” din vârful buzelor. Colonelul tresări, simţi brusc un fel de junghi în inimă şi, alarmat, îi căută privirea. Ingrid însă şi-o feri pe a ei.

„Oare ce i s-a întâmplat?” se întrebă neliniştit colonelul, înghiţind în silă borşul de peşte care dealtfel era excelent.

În silă mânca şi Ingrid, deşi se străduia să nu se observe. De obicei mesele lor erau vesele, nota de veselie dând-o de fiecare dată Ingrid, care mereu avea de povestit ceva hazliu. De data asta însă tăcea. Pentru a salva aparenţele, colonelul începu să pună diverse întrebări mătuşii Sabina, în legătură cu termenul de plată a chiriei, a întreţinerii şi alte asemenea chestiuni, la fel de lipsite de importantă şi plictisitoare. Mătuşa Sabina îi răspundea detaliat şi, înţelegând motivul pentru care colonelul îi punea asemenea întrebări, îi veni în ajutor povestindu-i mărunte şi banale întâmplări petrecute în bloc. Bătrâna avea umor şi, în mod obişnuit, când ea începea să povestească, Ingrid se amuza teribil. De data asta, în ciuda străduinţelor depuse de mătuşa Sabina ca s-o facă să râdă, nu izbuti să-i smulgă măcar un zâmbet.

Ingrid mâncă puţin, refuză desertul, pe urmă se retrase în camera ei, pretextând că are de învăţat.

— Ce se întâmpla cu ea, tuşă Sabina? întrebă colonelul când rămase numai cu bătrâna.

— Nu ştiu! De aseară e aşa. Când a venit acasă era atât de palidă, încât pur şi simplu m-am speriat. Nici n-a vrut să mănânce.

— N-ai încercat să afli ce i s-a întâmplat?

— Ba da! N-am putut scoate însă nimic de la ea. Atâta mi-a spus: „Nu fi îngrijorată, că n-am făcut nimic rău”.

— O fi îndrăgostită şi băiatul o fi plăcând pe alta, îşi dădu cu părerea colonelul.

— Cred că e vorba despre altceva, Ducule.

— Despre ce, tuşă Sabina?

— Nu ştiu! Nu-mi dă prin minte. Ceva însă i s-a întâmplat. Dacă ar fi o chestie de inimă, nu m-aş nelinişti. În definitiv, timpurile s-au schimbat. Ea are nouăsprezece ani şi, dacă i-a plăcut un băiat şi ea lui, înţelegi ce vreau să spun...

— Da, înţeleg! murmură colonelul care nu putea, care refuza să accepte realismul bătrânei. De aceea simţi nevoia ca bătrâna să-i dea încă o dată asigurări.

— Va să zică dumneata nu crezi că Ingrid e îndrăgostită.

— Nu! E *altceva*. Şi tocmai de aceea sunt îngrijorată.

— În cazul acesta, tuşă Sabina, ce crezi că este de făcut?

— Cred că ar trebui să stai de vorbă cu ea. Ea te iubeşte mult şi nu cred că va refuza să ţi se destăinuiască.

— În definitiv n-o putem lăsa *singură* în momentele de criză prin care trece.

Se ridica, rămase în picioare câteva clipe nehotărât, pe urmă se duse să bată la uşa ei.

— Ingrid, sunt eu. Pot să intru?

— Intră! îi răspunse după câteva clipe, timp pe care îl folosi – avea să-şi dea după aceea seama – pentru a-şi şterge ochii de lacrimi.

Privirea pe care i-o aruncă Ingrid îl încremeni în prag. Şi parcă niciodată, dar absolut niciodată, ea, Ingrid, nu semănase atât de mult cu cealaltă Ingrid – fata cu ochi de sfinx din anii adolescenţei lui nefericite şi oropsite – pe care o iubise şi pe care avea s-o iubească până la capătul zilelor sale. (Trecuseră ani de când, asemenea unui coşmar, fata care dispăruse din viaţa lui când el abia păşea în adolescenţă, reapăruse în ipostaza spioanei Mariana Dahlberg şi când, pentru că ea fusese cândva Ingrid, mai întâi cu existenţă reală şi apoi doar o himeră, îi dăduse posibilitatea să se sinucidă).{4}

Ingrid, adolescenta care îl privise mai adineauri cu oroare, nu era fata celeilalte Ingrid, deşi îi purta numele, ci a femeii care îi fusese soţie şi de mulţi ani nu-i mai era – poate şi din vina lui, pentru că nici o clipă nu încetase de a o iubi pe Ingrid – care intrase în viaţa lui pe uşa din dos, pentru a o părăsi apoi, strecurându-se tot pe acolo. Niciodată nu-şi putuse explica prin ce proces obscur fetiţa căreia el îi dăduse numele de Ingrid şi pe care nu o născuse Ingrid semăna totuşi cu ea. Era un mister de neînţeles. Ingrid, fata lui şi a unei femei pe care n-o iubise,

semăna uimitor de mult cu singura femeie pe care o iubise şi

niciodată nu fusese a lui.

Colonelul se aşeză sfios pe marginea patului ei, făcând eforturi desperate să-şi domolească emoţia.

— Ingrid, fetiţă dragă, ai puţin timp să stăm de vorbă?

— Să stăm, tată, să stăm. În definitiv o explicaţie este necesară. A, nu din partea ta, tată. Din partea mea, fiindcă am luat o hotărâre pe care însă n-o pot pune în aplicare înainte de a-ţi aduce la cunoştinţă ce anume m-a determinat s-o iau. Luna trecută am împlinit nouăsprezece ani. Sunt deci majoră şi responsabilă de faptele mele. Te informez, tată, că sunt hotărâtă să te părăsesc. Am să intru undeva în producţie ca să-mi câştig existenţa în mod cinstit.

— Să mă părăseşti! repetă colonelul, izbutind să pronunţe cuvintele cu o voce atât de stinsă, încât Ingrid abia le auzi. Dar de ce, Ingrid, de ce? Ce s-a întâmplat? Ca să vrei să pleci, ca să vrei să mă părăseşti, înseamnă ca... înseamnă că eu nu mai sunt pentru tine tatăl tău.

— Iartă-mă, tată, dar am aflat despre tine asemenea grozăvii, încât... încât, dacă este adevărat – şi nu se poate să nu fie – trebuie să plec din casa asta, din casa ta.

Şi Ingrid, izbucnind în plâns, îşi afunda faţa în pernă.

„Trebuie că e la mijloc o confuzie!... îşi spuse colonelul, privind umerii fetei lui, care, din când în când, se cutremurau.

Ingrid plângea, şi el o lăsa să plângă. Fără îndoială, plânsul îi făcea bine, o calma şi, ceva mai târziu, când avea să se liniştească, îi va fi mai uşor să vorbească. Dealtfel, şi el simţea nevoia să câştige timp ca să-şi regăsească stăpânirea de sine. Ingrid plângea un plâns mut. Dacă nu i-ar fi văzut umerii cutremurându-se din când în când, colonelul ar fi putut crede că adormise. Din bucătărie răzbea până la ei zgomot de farfurii: mătuşa Sabina spăla vasele. Pe stradă treceau autobuze, camioane, tramvaie, într-un uruit continuu şi enervant.

Pe birouaşul ei se aflase fotografia colonelului, încadrată într-o ramă splendidă, cumpărată de Ingrid de la Consignaţia. Acum fotografia dispăruse. Minutele treceau şi colonelul se regăsea, îşi regăsea luciditatea. Cu toate acestea, nu izbutea să înţeleagă ce anume se întâmplase cu fiica sa. Deşi nu avea nici un motiv să se îndoiască de onestitatea ei, totuşi, faptul că Ingrid era hotărâtă să-l părăsească în aşa măsură îl surprinsese, încât, aşteptând ca Ingrid să contenească plânsul, se autosupunea unui examen sever şi fără menajamente.

După aproape o jumătate de oră, Ingrid conteni să plângă. Se ridică din pat şi se duse să se cuibărească într-un fotoliu, singurul în minuscula ei cameră. Ochii îi erau roşii, obrajii palizi, buzele uşor melanice.

Colonelul continua să rămână pe marginea patului într-o poziţie puţin caraghioasă, poate din cauza că îşi sprijinea palmele de genunchi. Chipul lui exprima sfiiciune şi doar pliul din colţul stâng al

gurii trăda suferinţa interioară.

— Tată, – de obicei îl striga *tăticule* – cum ai putut face aşa ceva?

— Ce am făcut, Ingrid?

— Ştii, – continuă ea, ca şi când n-ar fi auzit întrebarea – eu am crezut în tine ca în Dumnezeu şi te-am iubit, aşa cum mătuşica Sabina iubeşte pe Dumnezeu. Şi iată, acum ştiu că faţă de o anume persoană te-ai purtat odios.

— Faţă de cine, Ingrid?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, te implor, nu juca teatru. Ştii foarte bine la cine mă refer. La Erna Caroţi. Din cauza ta a stat în închisoare şapte ani.

— Ah, despre ea este vorba! exclamă colonelul, răsuflând uşurat. Acum nu-i mai era teamă că va pierde dragostea fiicei sale. Erna!... Va să zică ieşise din umbră, lovindu-l sub centură.

„Oare în felul acesta şi-a închipuit să se răzbune pe mine?" se întrebă aproape dezamăgit, deoarece nu i se părea că era o răzbunare pe măsura „posibilităţilor ei reale". Din nou Erna îl subapreciase, dacă îşi putuse închipui că, debitând pe socoteala lui cine ştie ce mârşăvii, va izbuti să creeze între el şi Ingrid o prăpastie de netrecut. E drept, deocamdată triumfase. În definitiv nici nu era de mirare că izbutise ea, fosta „stareţă" a „călugăriţelor", bietele fete care sigur nu ar fi ajuns la închisoare dacă ar fi putut rezista *farmecului* ei, ciudat, inexplicabil şi totuşi de necontestat. Dar asta nu însemna că totul era pierdut şi că nu va reuşi să recâştige dragostea fiicei sale.

— Da, despre ea, repetă Ingrid cu un ton aproape violent. Despre această femeie admirabilă şi nefericită, pe care tu ai distrus-o, despre această femeie cu suflet nobil, care îmi este nespus de dragă.

— Ţi-e dragă... Erna? se înspăimântă colonelul.

— Da, tată. Mi-e dragă, fiindcă din cauza ta este nenorocită, fiindcă simt că, numai iubind-o, voi izbuti să îndrept, într-o oarecare măsură, marea nedreptate pe care i-ai făcut-o.

— Ai mai multă încredere în ea decât în mine?

— Tată, în noaptea trecută aş fi fost moartă. Dacă Ernei nu i s-ar fi făcut milă de mine, de tinereţea mea, acum aş fi fost moartă.

— Ce vrei să înţelegi când spui: „*Aş fi fost moartă*?" Aveai de gând să-ţi iei viaţa, Ingrid?

— Ea a voit să mă omoare, ca să se răzbune pe tine, tată. Dar, până la urmă, i s-a făcut milă de mine şi mi-a cruţat viaţa. Şi dacă vrei să ştii, după tot răul pe care i l-ai făcut, era dreptul ei să mă omoare.

— Va să zică asta este! Ingrid, dragă fetiţă, vrei să-mi povesteşti totul, totul? Cum ai cunoscut-o şi tot ce s-a întâmplat după aceea?

În paginile ce urmează nu voi reda, în continuare, dialogul dintre tată şi fiică, ci voi povesti cum a decurs întrevederea dintre Erna şi

fata colonelului Radu Mănăilă, pe de o parte, pentru a da posibilitate cititorilor să participe direct la acţiune, iar pe de alta, pentru propria mea plăcere de romancier care privind cu suspiciune cuceririle romanului modern – ai cărui partizani înfocaţi refuză dreptul scriitorului de a fi atoateştiutor – nu se ruşinează să-şi afirme conservatorismul şi ataşamentul faţă de canoanele genului împotriva cărora atâţia se înverşunează.

De câteva minute Ingrid se despărţise de prietena ei. Fuseseră împreună la cinematograf; comedia, o producţie franceză cu Louis de Funès, nu le plăcuse şi fiindcă prietena ei, drept compensaţie, voia să prindă filmul din cadrul cinematecii, se despărţiseră în dreptul Palatului Telefoanelor. Ingrid o pornise în sus, pe Calea Victoriei, cu intenţia de a da o raită pe la magazinul „Muzica", ca să nu informeze dacă nu primiseră discuri noi. Magazinul era în inventar, aşa că fu nevoită să se întoarcă. Era cald, atât de cald, încât, deşi înserarea se lăsase, asfaltul era încă moale, de parcă trotuarul fusese acoperit cu un strat de marmeladă. Se simţea tristă, aproape că îi venea să plângă. Şi era tristă pentru că era singură. Prietenul ei Dan, student ca şi ea în primul an, plecase acasă la părinţi, la Brăila. Îi scria în fiecare săptămână, rapoarte de activitate în toată legea, pe zile şi ore. Scrisorile lui erau totdeauna vesele, degajau un optimism robust, ceea ce o mira foarte mult, întrucât băiatul, care în copilărie zăcuse în pat doi ani din cauza unei malformaţiuni osoase, avea o fire melancolică şi sensibilă mai ales la aspectele urâte ale vieţii. În ultima scrisoare pe care o primise chiar în ziua aceea, Dan îi transmitea invitaţia părinţilor lui – amândoi profesori – să vină să stea la ei o săptămână. Invitaţia o bucurase din cale afară, şi abia aştepta să ajungă acasă spre a cere încuviinţarea tatălui său.

Prefirând în minte amintiri în legătură cu băiatul pe care îl iubea, Ingrid străbătea străzile absentă la tot ceea ce se întâmpla în jurul ei.

— Domniţă frumoasă, singurică? se trezi acostată de un tânăr, care, în ciuda căldurii, purta sacou de alpaca şi cravată la gât.

— Vezi-ţi de treabă, domnule, şi lasă-mă în pace! îl repezi ea, fiindcă în clipele acelea numai de compania unui bărbat nu simţea nevoia, mai ales când acesta purta mustăţi tătăreşti şi, agăţat de gât, un medalion de metal ordinar cu chipul unui cântăreţ străin de muzică pop.

— Vai, domniţă, se poate să mă jigneşti în halul ăsta? Ce, eu te-am jignit? Nu ! Te-am întrebat numai dacă eşti singurică, fiindcă eu, care sunt băiat bun şi milos mai ales cu fetele, sunt dispus să te conduc până acasă.

— Domnule, te rog să mă laşi în pace. Nu am nevoie de compania dumitale.

— Io-te la ea! Cum, domniţă, vrei să spui că n-ai nevoie de

compania lui Gigi? Adică de compania mea, fiindcă eu sunt Gigi. De ce mă jigneşti, domniţă, de ce?

Şi făcu un pas spre ea, ridicând mâna s-o lovească. Ingrid, îngrozită, se dădu un pas înapoi, acoperindu-şi faţa cu palmele. În clipa aceea cineva îi veni în ajutor.

— Ce te legi de lume pe stradă, mă derbedeule? Vrei să chem miliţianul? Haide, şterge-o imediat, dacă nu vrei să dai de dracu'!

— Nu te enerva, cucoană, că n-am vrut să-i fac rău. Am vrut numai s-o sperii puţin.

— Şterge-o!

— Bine!... Bine!...

Şi tânărul se grăbi să se îndepărteze şi să dispară după cel mai apropiat colţ.

— Extraordinar câţi derbedei mişună pe străzi, mai ales după ce se înnoptează. Aproape că nu mai este posibil ca o femeie să iasă singură pe stradă.

Remarca de mai sus fusese rostită, cu o voce tremurând de indignare, de Erna, care apăruse la momentul oportun.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, doamnă. Dacă nu interveneaţi dumneavoastră, închipuiţi-vă, individul m-ar fi lovit.

— Presupun că te-ai speriat mult.

— Recunosc, m-am cam speriat, doamnă.

— Nu sunt doamnă. Spune-mi Erna. Acest e numele meu.

— Tare m-am speriat, fiindcă până la vârsta pe care o am nimeni nu a dat în mine.!

— Nici tatăl dumitale?

— El? Tata mă adoră, doamnă, şi mai curând şi-ar tăia mâna decât să dea în mine.

— *Doamnă*! De ce nu vrei să-mi spui Erna? Dacă nu ai nimic împotrivă, am să te conduc până acasă. Eşti o fată atât de frumoasă, încât nu-i de mirare că băieţii te acostează pe stradă. Vrei să te conduc?

— Bineînţeles, Erna. Ştii, pe mine mă cheamă Ingrid.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ingrid.

Şi Erna îi luă braţul într-un gest de afecţiune. Ingrid se bucură. Din tot ceea ce simţea, bucuria fu sentimentul care se detaşă, care se lăsă intuit. Ceea ce se petrecea cu ea, foarte exact, Ingrid nu-şi putea da seama. Femeia pe care abia o cunoscuse i se părea extraordinară. Prin ce anume însă, nu-şi putea da seama. O simţea altfel decât toate celelalte femei pe care le cunoscuse, şi tocmai acel ceva care o deosebea o fascina, o tulbura,

— Ce noapte! o auzi pe Erna murmurând.

— Ce fel de noapte?

— Am vrut să spun cât de cald este. Acum, numai la lacuri te poţi

bucura de un pic de răcoare. Apoi, cu alt ton: Ce-ar fi să facem o plimbare până acolo?

— Cum vrei tu, Erna! se învoi Ingrid, care simţea un fel de stranie voluptate să facă pe plac noii ei prietene, bucuroasă totodată că va mai întârzia clipa despărţirii.

— Au să se supere ai tăi dacă nu ai să fii acasă la timp?

— Nu! minţi ea. Tata se întoarce târziu, iar mătuşica Sabina e atât de bună, încât n-o lasă inima nici măcar să mă certe.

— Atunci e foarte bine. Numai de am găsi un taxi.

Ca şi când l-ar fi comandat, un taxi le ajunse din urmă.

— La Herăstrău! porunci Erna şoferului, apoi privi la Ingrid, zâmbindu-i. Ingrid îi răspunse tot printr-un zâmbet, pe urmă, în timp ce maşina gonea spre lacuri, descoperi, cu o plăcută încântare, că niciodată nu se simţise atât de bine, nici măcar în compania celei mai bune prietene a ei – Mădălina – aşa cum se simţea acum când o avea la stânga ei pe Erna.

„Va trebui să i-o prezint tatei”, îşi spuse, convinsă dinainte că noua ei prietenă va face o impresie extraordinară asupra colonelului.

Ajunseră. Erna plăti taxiul.

— Mersi. Data viitoare când vom mai veni aici, am să mă revanşez, ţinu să precizeze Ingrid, mai mult ca să-i smulgă Ernei făgăduiala de a se revedea.

— Bine! Data viitoare ai să plăteşti tu, Ingrid.

Din nou îi luă braţul. Intrară în parc dinspre Şoseaua Nordului.

Erna o dirija înspre stăvilar. Pe malul acesta era puţină lume. Se opriră pe pod. De partea cealaltă a lacului străluceau luminile de la restaurantul „Pescăruş” şi de la debarcaderul de unde pleacă în croaziera pe lac vaporaşele.

— Ce răcoare e aici! observă Ingrid.

— Te-ar tenta o plimbare cu barca?

— Cu tine da, Erna.

Îşi continuară drumul. Puţin mai departe, începeau hangarele diferitelor asociaţii sportive în care erau adăpostite cuterele şi iolele. Când ajunseră în dreptul primului ponton, Erna îi arătă o barcă legată cu un lanţ de unicul flotor al minusculului debarcader. Lanţul era încuiat cu un lacăt.

— Cu bărcuţa aceea ne vom plimba. E a mea. Aşteaptă-mă pe ponton.

Erna, aplecându-se, descuie lacătul cu o cheiţă pe care o scoase din poşetă, după care sări în barcă. După ce echilibrul bărcuţei se restabili, Erna întinse mâna ca s-o ajute pe Ingrid să ajungă în barcă.

— Haide, pune piciorul pe strapontină! Să nu-ţi fie teamă, căci te sprijin eu, o încurajă Erna, văzând că Ingrid se cam teme de apă.

— Dacă sunt cu tine nu mi-e teamă.

Învingându-şi teama şi sprijinindu-se de braţul pe care Erna i-l întinse, Ingrid izbuti să se mute de pe punte în bărcuţă. Atunci Erna, vâslind cu multă îndemânare şi forţă, se îndepărtă de mal.

Pe lac, bărcile se răriseră. Se zăreau doar câteva departe. Privind la Erna, care vâslea cu o îndemânare de pescar din Deltă, Ingrid întrebă:

— Erna, totdeauna laşi vâslele în barcă? Nu ţi-e teamă că s-ar putea să ţi le ia cineva?

— Nu mi le ia nimeni.

După vreo cincisprezece minute, când bărcuţa, manevrată cu pricepere, ajunse în apropiere de insulă, Erna, ca şi când ar fi fost obosită de efort, ridică ramele. Bărcuţa nu mai înainta, părea ancorată. Erna, cu braţele încrucişate, privea la Ingrid, gânditoare, de parcă încerca să-şi amintească, din trăsăturile feţei, dacă este sau nu o persoană cunoscută.

— Ce mă priveşti aşa, Erna? întrebă la un moment dat Ingrid, vag neliniştită.

— Câţi ani ai, Ingrid?

— Nouăsprezece.

— Nouăsprezece!... Şi viaţa ţi-e dragă?

— Cui nu-i este, Erna?

— Dacă ar fi să mori, să zicem în noaptea asta, ţi-ar părea rău?

— Nespus de rău! Dar ce rost are să discutăm despre moarte, Erna?

— Are, Ingrid. Pentru că tu, în noaptea asta, va trebui să mori.

— Cum să mor, Erna? Am nouăsprezece ani, numai atât, nu sunt bolnavă, nu am nici un motiv să mor. Te rog, Erna! Ştiu, ai glumit. Totuşi asemenea glume îmi fac frică.

— Nu am glumit, Ingrid. În noaptea asta tu vei muri. Ştii ce am în poşetă? Un revolver cu amortizor de zgomot. Am să te împuşc şi nimeni nu are să audă împuşcătura. După aceea am să-ţi arunc cadavrul în lac. Dimineaţa, când va fi pescuit, miliţia se va da de ceasul morţii ca să dezlege enigma, dar totul va fi zadarnic. Nimeni nu va putea bănui adevărul.

Ingrid înţelese abia acum înţelese adevărul: că nu în mod întâmplător derbedeul acela se legase de ea pe stradă, ci ca să-i dea Ernei prilejul să intervină în chip de salvatoare; că nu în mod întâmplător Erna îi propusese o plimbare pe lacuri; că nu în mod întâmplător vâslele se aflaseră în bărcuţă. Totul fusese dinainte regizat de Erna, care intenţiona s-o omoare. Bine, dar de ce? De vreme ce abia o cunoscuse şi, deci, nu-i făcuse vreun rău, însemna că nu era vorba de răzbunare. Atunci? Exista doar o singură explicaţie: Erna, femeia asta atât de frumoasă, era o dezechilibrată mintal, o sadică. Şi, iată, se afla în puterea ei, nu se putea salva în nici un fel, de vreme ce nu ştia să înoate. Dacă ar şti, s-ar arunca în Iac, ar înota pe sub apă şi, chiar dacă Erna ar trage cu revolverul, poate ar avea şansa să n-o

nimerească.

Înnebunită de frică, tremurând, întrebă cu o voce care pur şi simplu implora:

— De ce vrei să mă omori, Erna? Ce rău ţi-am făcut?

— Tu nu mi-ai făcut nici un rău. Tu însă trebuie să plăteşti pentru păcatele tatălui tău.

— Dar tata cu ce a greşit faţă de tine?

— Din cauza lui am stat închisă şapte ani. De curând mi-au dat drumul. Nu ştiu dacă tatăl tău îşi mai aminteşte. Dar, ultima dată când m-a anchetat, l-am avertizat că în ziua când voi ieşi, mă voi răzbuna. La închisoare, ceea ce m-a menţinut în viaţă a fost dorinţa răzbunării. Tot timpul numai la asta m-am gândit. Acum, iată, s-a ivit prilejul s-o trăiesc nu în închipuire, ci aievea.

— Nu înţeleg în ce a constat vina tatălui meu. El doar te-a anchetat. Să nu-ţi închipui că ai să mă poţi convinge că te-a nedreptăţit, atribuindu-ţi fapte pe care nu le-ai comis.

— Ba da! Pentru vina mea reală, m-aş fi putut alege doar cu o condamnare de maximum doi ani. Dar el, tatăl tău, onorabilul tău tată, pe care probabil îl adori – îl adori nu-i aşa?

— Nu cred că există un alt tată mai bun decât al meu.

— Sărăcuţa de tine! Tatăl tău e un om odios. A măsluit declaraţiile mele, m-a chinuit ore întregi, cu aceleaşi şi aceleaşi întrebări, încât, până la urmă – şi nu o dată – ca să scap de supliciu şi să pot reveni în celulă, sfârşeam prin a recunoaşte fapte pe care nu le comisesem. Cu o râvnă inumană, anchetându-mă ore în şir, până la urmă a izbutit să-mi ticluiască un dosar aşa cum a voit el.

Erna vorbea cu atâta convingere, cu atâta indignare, încât Ingrid, impresionată şi aproape convinsă, întrebă:

— Bine, dar tata de ce s-a înverşunat atâta împotriva ta, Erna?

— De ce? Naivă mai eşti, Ingrid, dacă îţi închipui că numai împotriva mea s-a înverşunat, ca să folosesc aceeaşi expresie. El se înverşunează împotriva tuturor care îi cad în gheare. E un sadic. Plăcerea lui este să ticluiască dosare, pentru ca nenorociţii trimişi în justiţie să se aleagă cu cât mai mulţi ani de închisoare. Nu ştiu de cât timp lucrează la Securitate. Poţi însă să fii sigură că toţi, absolut toţi cei pe care el i-a anchetat, şi ulterior au fost judecaţi şi condamnaţi, au primit, în raport cu adevărata lor vinovăţie, pedepse mult mai grave. Dacă l-ai putea vedea în chip de anchetator! Deşi îi eşti fiică, deşi îl adori aşa cum mi-ai spus, ţi-ar deveni odios. Pur şi simplu odios. La început se arată amabil, îţi vorbeşte politicos, încearcă să te convingă că poţi să ai încredere în el, fiindcă îţi este *favorabil*, dar, ca să te poată ajuta, trebuie să cunoască *adevărul*. Este deci în propriul tău interes să nu-i ascunzi nimic. Pe urmă, după acest preambul, cu care pe mulţi îi păcăleşte, fiindcă îşi joacă rolul cu o măiestrie

extraordinară, începe ancheta propriu-zisă. Mai întâi, întrebări absolut fără nici o legătură cu cazul tău sau întrebări naive, să-l crezi picat din lună, asta ca să-ţi dea iluzia că poate fi uşor păcălit. În tot acest timp vânează orice ocazie spre a divaga, cu o candoare perfect jucată, sau ca să plaseze un banc politic, dar ştii, din acelea pe care nu este prudent să le debitezi faţă de martori. Şi toate astea de ce? Pe de o parte, ca să-ţi câştige bunăvoinţa, iar pe de alta, ca tu să-ţi faci o părere greşită în ceea ce priveşte aptitudinile lui de anchetator penal şi, în consecinţă, să-ţi închipui că îl vei putea induce în eroare, declarând numai ceea ce consideri că este în favoarea ta, omiţând sau, la nevoie, recunoscând într-o versiune atenuată ceea ce eşti obligat să recunoşti.

— Opreşte-te, Erna, te rog! Dacă te-ai hotărât să mă omori, omoară-mă, dar nu mă mai chinui. Nu vreau să mai aud nimic rău despre tata.

— Ba da! Ar trebui să-mi mulţumeşti că îţi dau posibilitatea să-l vezi în lumina adevărată, nu în ipostaza în care ţi se înfăţişează, de tată iubitor şi de om integru. Ca să te omor, mai am încă timp. Vreau ca, înainte de a muri, să-l blestemi tu, fata lui cea iubitoare. Află că una din tacticile tatălui tău este să pară un fel de Agamiţă Dandanache în ipostază de anchetator, pentru ca victima să-şi facă iluzia că îl va putea duce de nas. Pe urmă, după ce îşi dă seama că şi-a atins scopul, îşi dă arama pe faţă: începe să te împresoare cu o mulţime de întrebări perfide, să revină asupra lor, formulându-le în fel şi chip, pentru ca, pe neaşteptate, să-ţi arunce o acuzaţie gravă, iar apoi, la protestele tale legitime, imediat să-ţi citească din dosar o declaraţie a unui pretins martor, în care acesta te denunţă că ai comis exact fapta gravă enunţată cu puţine clipe mai înainte de el, acuzatorul. Este necesar să-ţi mai spun că, folosind asemenea metode, cei învinuiţi sunt făcuţi *groggy* şi că sfârşesc prin a recunoaşte tot, de teamă să nu li se pună în cârcă şi alte „vini” mult mai grave? Iar dacă se întâmpla ca victima să nu se dea bătută şi să continue să se apere, tatăl tău are în rezervă şi alte metode, încât cel interogat sfârşeşte prin a recunoaşte tot ceea ce el pofteşte. Şi tatăl tău pofteşte ca acuzatul, chiar dacă este complet nevinovat, să ajungă totuşi în închisoare, iar dacă are vreo oarecare vină, pedeapsa primită să fie mult mai mare decât cea pe care ar merita-o. Da, Ingrid, iată portretul sumar şi mult atenuat al integrului tău tată. Şi acum, pregăteşte-te să mori!

Încheind astfel falsul rechizitoriu la adresa colonelului, Erna scoase din poşetă un revolver. Ingrid, asemenea unei păsări hipnotizate de un şarpe boa, nu era în stare să schiţeze nici cel mai mic gest de apărare.

— N-aş vrea să te omor înainte de a-ţi da o şansă de a te salva. Dealtfel singura. Ştii care e aceea?

— Nu!

— Strigă! Şansa e ipotetică, deoarece, după cum singură poţi

observa, pe lac n-am mai rămas decât numai noi două. Strigă. Dacă te aude careva şi îţi vine în ajutor, înseamnă că ţi-e scris să trăieşti. Dacă nu, te voi ucide, Ingrid. O voi face cu părere de rău, fiindcă îmi eşti simpatică, dar nu am încotro. M-am jurat să mă răzbun pe tatăl tău. El te iubeşte mult şi va suferi cumplit. Asta va fi răzbunarea mea. M-am gândit să-l omor, dar am renunţat. Ar fi fost o pedeapsă prea mică pentru el. Haide, strigă, Ingrid.

Ingrid privi jur împrejur. Pe lac nu mai era nici o barcă. Ce rost avea să strige, de vreme ce tot n-ar fi auzit-o nimeni? Şi apoi, după cele ce aflase despre tatăl ei, nici nu mai dorea să trăiască. Dumnezeule, cum l-ar mai putea privi în ochi, cum i-ar mai putea spune tată unui om care îşi consacrase viaţa în a trimite la închisoare vinovaţi, nevinovaţi, de-a valma?

— Nu strig. Omoară-mă! Te rog numai s-o faci mai repede. După cele ce am aflat, mi-e silă de viaţă.

Îşi acoperi faţa cu palmele şi izbucni în plâns. Plângea în hohote, dar nu pentru că avea să moară, ci din desperare că tatăl ei era un om odios. Plângea şi aştepta să audă zgomotul împuşcăturii. Dar, iată, trecură câteva clipe fără ca Erna să apese pe trăgaci. Ceva mai târziu, când Ingrid îşi descoperi faţa din căuşul palmelor, observă că acum bărcuţa alunecă sprintenă pe apele adormite. Erna vâslea puternic şi bărcuţa se îndrepta repede înspre minusculul debarcader de unde plecaseră. Când ajunseră, Erna, ocolind pontonul, lipi ambarcaţiunea de scândura ce servea drept punte.

— Haide, coboară, Ingrid! Când ajunseră din nou pe alee, Erna o apucă de braţ: Vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat. Află că mi s-a făcut milă de tine. Prea eşti tânără, prea eşti frumoasă şi prea eşti bună ca să plăteşti în locul tatălui tău. Acum, după ce cunoşti motivul pentru care te-am cruţat, du-te! Ia-o înspre stăvilar. Eu o pornesc în direcţia opusă.

Şi se depărta fără să se grăbească.

Ingrid rămase locului, urmărind-o cu privirea. Şi curios, uitând că femeia care acum se depărta, legănându-şi şoldurile ca o odaliscă, fusese pe punctul de a o ucide, simţi pentru ea milă şi încă altceva, cu totul nedefinit şi imposibil de înţeles, în orice caz ceva care o făcea să regrete că se despărţiseră în acest fel, şi pentru totdeauna.

Copleşită de tristeţe că n-o va mai vedea pe Erna, o porni spre casă. Şi abia când ajunse şi se vârî în aşternut, simţi în suflet durerea cumplită că tatăl ei pe care îl admirase şi îl iubise era un om care trimitea oameni nevinovaţi la închisoare.

5
ERNA PUNE CONDIŢII

În clipa în care Ingrid termină de povestit tot ceea ce cititorii cunosc din capitolul precedent, de la etajul superior, prin fereastra deschisă, năvăli în încăpere melodia unui şlagăr.

Colonelul se ridică şi închise fereastra, după care din nou se aşeză pe marginea patului. În celălalt capăt al camerei, ghemuită în fotoliu, cu genunchii la gură, îmbrăţişându-şi-i, Ingrid îl privea şi ochii ei nu exprimau nimic altceva decât o imensă oboseală, care în nici un caz nu era a trupului.

— Va să zică aşa s-au petrecut lucrurile?! Ingrid tresări, parcă speriată de cuvintele ce i se părură a suna indiferente. O clipă se indignă, mai exact, indignarea fu doar în intenţie, deoarece, fiind prea obosită, nu era capabilă de un asemenea efort. Rămase în aceeaşi poziţie, golită de orice tel de gânduri. O clipă se întrebă dacă tatăl ei aştepta de la ea un răspuns, sau întrebarea fusese doar constatativă. În orice caz el nu avea dreptul să tacă. Era obligat să vorbească, să confirme sau să infirme acuzaţiile pe care i le adusese Erna. Cu toate acestea, după cuvintele „*va să zică aşa s-au petrecut lucrurile*”, tăcea privind cu o atenţie încordată o floare din covor, deşi ea nu se deosebea prin nimic de celelalte. Trecură astfel câteva minute, în care timp tăcerea dintre ei era ca o mare ce-i despărţea. De la etajul superior se auzea cântăreaţa cu voce leşinată.

— Ştiu, Ingrid, că tu aştepţi să mă disculp, dar afla că nu am de gând să fac aşa ceva.

— Ah! Asta înseamnă că recunoşti...

— Nici asta, fată dragă. Nu am de gând să mă disculp, fiindcă n-aş izbuti să te conving dacă ţi-aş spune că te-a minţit. Nu te-aş convinge, fiindcă tu încă eşti sub *influenţa* ei, şi din cauza asta ţi-ai pierdut încrederea în mine. Tu mă vezi, încă mă vezi, în culorile în care ea m-a zugrăvit. Deci, dacă ne referim la acest aspect, problema se pune astfel: ori continui să ai încredere în mine, ori dai crezare spuselor ei. Cu alte cuvinte, şi într-un caz, şi în celălalt nu este vorba decât de *încredere*. Trebuie să te hotărăşti: cui îi acorzi încrederea? Mie sau Ernei? Desigur, nu-i un ultimatum, îmi dau seama cât de greu îţi este, după şocul pe care l-ai suferit noaptea trecută. Altceva vreau să-ţi spun însă. Că Erna a jucat teatru cu tine şi că o clipă nu a avut intenţia să te omoare.

— Tată, nu încerca să mă tragi pe sfoară. A scos pistolul. Şi dacă s-a răzgândit a făcut-o numai fiindcă i s-a făcut milă de mine. Ei bine, faptul că m-a cruţat îmi dovedeşte că nu este o fiinţă rea şi că tu, nu ştiu din ce motiv, ai... ai nedreptăţit-o.

— Dragă fetiţă, îţi repet, nu vreau să mă disculp faţă de tine. Trebuie să hotărăşti singură cine merită încrederea ta. Sau, altfel spus, tu, Ingrid, te găseşti în situaţia de a avea sau nu încredere în capacitatea ta de a-ţi forma o părere justă despre oamenii în preajma cărora ai trăit de când ai văzut lumina soarelui. Revenind acum la ceea ce discutam, îţi repet, încă o dată, că Erna o clipă nu s-a gândit să te omoare. Ea a regizat totul. Întâlnirea n-a fost *întâmplătoare*, nici invitaţia la lacuri, nici plimbarea cu barca şi nici tot ceea ce a urmat după aceea. Deşi nu am fost de faţă, aş pune rămăşag pe orice că pistolul cu care te-a ameninţat era o inofensivă brichetă de aprins ţigările. Poate că nu are să-ţi facă plăcere – fiindcă tu ai o părere bună despre Erna –, dar pentru ea tu nu ai fost decât un simplu pion. Nu ca să te ucidă te-a atras în cursă, ci ca să-mi dovedească mie că, deşi i-a stat în putinţă să se răzbune pe mine, omorându-te, te-a cruţat. La fel a procedat în urmă cu două săptămâni când ar fi putut să mă împuşte, dar n-a făcut-o, fiindcă ea, de fapt, a vrut numai să iau cunoştinţă de *mărinimia* ei.

Ingrid care între timp îşi redobândise vioiciunea întrebă:

— Un moment, tată. Lasă-mă să înţeleg. Spui că Erna, în urmă cu două săptămâni, deşi putea să te împuşte, ţi-a cruţat viaţa?

— Da, Ingrid, da!

— Astă-noapte putea să mă împuşte pe mine şi tot n-a făcut-o. Tu afirmi că în ambele cazuri a făcut-o demonstrativ. Da?

— Exact, Ingrid.

— Bine, dar tot tu ai afirmat că pistolul probabil era o inofensivă brichetă. Atunci cum ar fi putut să mă omoare? Mi se pare că te contrazici...

— Fetiţă dragă, de vreme ce nu intenţiona să te omoare, de ce şi-ar mai fi procurat un revolver adevărat? În definitiv o armă adevărată nu se găseşte pe toate drumurile, nu-i aşa? Unde mai pui că un revolver demodat, marca „Beretta”, mi-l făcuse cadou în noaptea în care ar fi putut să mă omoare în „Parcul Libertăţii”. Pesemne mi l-a dăruit ca să mă convingă că-i o armă adevărată.

— Bine, tată, dar de vreme ce atât viaţa ta, cât şi a mea au stat în mâinile ei şi totuşi ne-a cruţat, nu crezi că ar trebui să tragi concluzia că a renunţat să se mai răzbune?

— Întrebarea e cât se poate de logică şi de... tentantă. Dacă nu ar fi vorba de Erna, aş sfârşi prin a crede, ca şi tine, că a renunţat să se răzbune. Dar este vorba de Erna. Şi fiindcă e vorba de ea, şi fiindcă am pretenţia că o cunosc binişor, înclin să cred că, demonstrându-mi mărinimia ei, Erna a vrut să-mi atragă atenţia că a plănuit o răzbunare mai complicată.

— Există oare o răzbunare mai mare decât moartea? întrebă Ingrid.

— Pentru Erna probabil că da.

Ingrid privi în altă parte. Acum era din nou palidă, nefiresc de palidă, de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un lung leşin. Paliditǎţii i se adăuga o anume crispare a trăsăturilor, ca atunci când încerci să înăbuşi o suferinţă de durată, ca cei din jurul tău să nu observe.

— Vai, tată, mult te mai urăşte, de vreme ce nu s-ar considera răzbunată doar ucigându-te sau ucigându-mă.

— Mult, Ingrid! Foarte mult!

— Bine, dar de ce, tată, de ce?

— Nu ştiu! Prima dată când mi-a spus că mă urăşte şi că se va răzbuna, am crezut că ştiu motivul. Ulterior însă, mi-am dat seama ca m-am înşelat. Îmi este peste putinţă să înţeleg de ce mă urăşte cu atâta înverşunare.

— Concret, la ce anume te-ai gândit atunci când ai crezut că ştii de ce te urăşte? insistă Ingrid.

— Că mă urăşte, fiindcă în două rânduri i-am dejucat planurile. Îmi este interzis să discut cu tine probleme de serviciu. Ceea ce pot însă să-ţi spun este că Erna a făcut închisoare nu pentru o singură culpă, ci pentru mai multe, toate foarte grave. Din pricina Ernei s-a sinucis o fată, una din *agentele* ei, pentru a nu mai pune la socoteală pe cei care, de teama pedepsei ce-i aştepta, fiindcă divulgaseră secrete de stat, de asemenea şi-au pus capăt zilelor. Din vina Ernei a fost omorâtă la spital o altă complice de-a ei.

— Ar fi trebuit s-o întrebi de ce te urăşte, observă Ingrid, cu o voce în al cărei timbru colonelului i se păru că distinge o undă de căldură, ceea ce îl făcu să spere că, încet-încet, va izbuti să recâştige încrederea fiicei sale.

— Am întrebat-o, dar a refuzat să-mi spună.

— Foarte ciudat, tată!

— Ce anume ţi se pare ciudat?

— Că te urăşte atât de mult, dintr-un motiv pe care nici măcar nu-l poţi bănui.

— Da, e foarte ciudat. Desigur, ţie îţi este mult mai greu să crezi că mă urăşte dintr-un motiv numai de ea ştiut, altul decât cel pe care ţi l-a debitat în noaptea când te-a invitat la o plimbare pe lac. Îmi închipui cât de mult te-a speriat când ţi-a spus că vrea să te împuşte.

— La început, da. Mai târziu însă, adică după cele ce am aflat despre tine, m-am simţit atât de nenorocită, încât mi-a părut rău că s-a răzgândit.

—...Şi acum, tot îţi pare rău, Ingrid?

— Acum... acum cred, tată, că mi te-a prezentat într-o lumină atât de oribilă, ca să mă îndepărteze de tine.

— Nu aceasta a urmărit ea în primul rând. E prea inteligentă ca să-şi fi putut face iluzia că, ponegrindu-mă, te va îndepărta sufleteşte de mine, pentru totdeauna. Pe ea nu asta o interesa. Gândeşte-te că ea

trebuia să-ţi explice, să justifice de ce vrea să te împuşte. Spune-mi, – putea ea să-ţi găsească ţie o vină – una plauzibilă şi în aşa măsură gravă – care să motiveze hotărârea disperată de a te împuşca?

— De vreme ce nu mă cunoştea, n-o cunoşteam...

— Exact! Până a nu ţi se înfăţişa în chip de „apărătoare" împotriva derbedeului acela, habar nu aveai că există. Deci trebuia să găsească o explicaţie, şi a găsit-o: avea să te ucidă, nu fiindcă te-ai făcut vinovată cu ceva faţă de ea, ci fiindcă trebuie să ispăşeşti, în locul meu, crimele comise de mine împotriva ei, împotriva altor „victime". O explicaţie mai mult decât plauzibilă, de vreme ce tu ai luat-o drept bună.

Ingrid oftă, ridică din umeri, pe urmă se ridică şi veni să se aşeze pe pat, alături de colonel.

— Şocul a fost atât de puternic, în aşa măsură tot ceea ce spunea părea verosimil, încât m-am îndoit de tine, tată. Acum, când mă gândesc mai bine, îmi dau scama că într-adevăr n-a interesat-o să mă îndepărteze de tine. Ea s-a jucat cu mine aşa cum se joacă pisica cu şoarecele. Pe urmă, lipindu-şi obrazul de umărul colonelului, cu sfioasă tandreţe: De azi înainte îmi e teamă pentru tine, tăticule.

Îi spunea din nou *tăticule*! Colonelul îşi petrecu braţul pe după umărul ei.

— Nu, Ingrid! Nu ai motiv să fii îngrijorată. Esenţialul este că trăim. Restul, văzând şi făcând.

— De ce nu încerci să stai de vorbă cu ea?

— Fiindcă nu consider că este necesar. Dar, chiar dacă aş vrea să-ţi urmez sfatul, nu-mi stă în putinţă. De când a ieşit din închisoare Erna a dispărut. Se ascunde, unde însă încă nu am putut descoperi.

— Şi de ce se ascunde, tată?

— De ce? Ca să n-o stingherim.

— Se teme să n-o arestaţi din nou?

— Erna ştie că nu avem motive s-o arestăm. N-a comis doar nici o infracţiune.

— A încercat doar să mă omoare.

— Ţi-am spus că nu asta i-a fost intenţia.

— Formal însă, fapta ei n-ar putea fi interpretată ca o tentativă de asasinat?

— Din mai multe motive, nu! În primul rând, nu ţi-a adus nici o vătămare fizică. În al doilea, tentativa, cum ai numit-o tu, ar trebui dovedită. Or tu nu ai nici un martor. În al treilea, nici tu şi nici eu nu avem interes să facem agitaţie pe chestia „aventurii" tale. În al patrulea, dacă, prin absurd, am găsi o „chichiţă" care să justifice arestarea ei, ar însemna ca ea să creadă ca am făcut-o numai pentru că mă tem de ea. Dealtfel ar avea toate motivele să creadă aşa ceva. Pe de altă parte, dacă Erna a arătat „clemenţă" faţă de noi, mă simt obligat să mă revanşez la rândul meu. Mai există apoi un motiv pentru

care vreau să rămână în libertate. Sunt curios să văd ce fel de răzbunare a conceput, una mai subtilă decât moartea de vreme ce ne-a „dăruit" viaţa şi mie, şi ţie. Dar, ia spune-mi, Ingrid, doreşti chiar atât de mult ca Erna să fie arestată?

— Nu doresc deloc. Dimpotrivă mi-ar părea tare rău dacă ar exista un motiv real. Fiindcă, trebuie să ţi-o spun, indiferent de ceea ce a făcut şi eventual va mai face, nu ştiu de ce, dar mi-e tare, tare milă de ea. Totuşi, tată, de ce se ascunde dacă ştie că nu trebuie să se teamă de o eventuală arestare?

— Pentru că se teme ca noi, urmărind-o în mod discret, am putea interveni la timp pentru a o împiedica să se răzbune sau eventual să anihilăm efectele răzbunării ei.

Maiorul Bogdan Tudoraşcu intră în birou ca o furtună.

— Am văzut-o pe Erna, bătrâne.

— Nu mai spune! Unde ?

— În balcon, la ea acasă. S-a întors azi-noapte, târziu, cu un taxi. De unde crezi că l-a luat?

— De unde?

— Din faţa hotelului „Ambasador".

— Cred că n-ai să-mi spui că tot timpul cât a lipsit a locuit acolo!

— Bineînţeles că n-am să spun aşa ceva, fiindcă nu acolo a locuit.

— Atunci de ce ai ţinut să subliniezi că a luat taxiul din faţa hotelului „Ambasador"?

— Păi bine, omule, nu-ţi dai seama că ea îşi bate joc de noi?

— Nu ştiu de unde ai mai scos-o şi pe asta.

— Spune-mi, du la „Ambasador" putea sau nu să se întoarcă acasă pe jos?

— Desigur! De la hotel până la ea drumul nu durează nici măcar zece minute.

— Păi vezi? Totuşi ea a luat taxiul. Dacă l-ar fi luat de mai departe, să zicem de acolo unde a locuit în tot acest timp, era explicabil. Dar, luând taxiul de unde l-a luat, înseamnă că a făcut-o numai ca să-şi bată joc de noi. Ştiind sau numai presupunând că i-am pus locuinţa sub supraveghere, a dedus că, dacă se întoarce acasă cu un taxi, primul lucru pe care îl vor face ai noştri va fi să ia numărul maşinii. De ce? Simplu! În speranţa ca, cerând şoferului să ne spună din ce loc a luat-o, vom putea afla unde a stat ascunsă în tot acest timp. Ce şi-a zis ea? „Ia să-mi bat puţin joc de colonel şi de oamenii lui!" Şi a luat un taxi din faţa hotelului „Ambasador". Azi de dimineaţă, dumneaei a apărut ba la fereastră, ba în balcon, sub diferite pretexte. Şi asta *numai* ca să-şi bată joc de filaj.

Maiorul Bogdan, de furios ce era, apucă statueta de porţelan şi o strânse în pumn atât de tare, încât biata de ea se frânse în două.

— Na că o făcui, fir-ar a naibii! Sărmana Isadora Duncan!

— Ai botezat-o şi pe-asta!

— Ducule, nu ştii un atelier care lipeşte chestii de-astea? întrebă cu voce jalnică şi făcând o figură atât de nenorocită, încât colonelul izbucni în râs.

— Mi se pare că există unul pe strada Academiei

— Am să mă reped ceva mai târziu. Apoi cu alt ton: Spune-mi, îţi place *noutatea* pe care ţi-am servit-o dis-de-dimineaţă?

— Ascultă alta, mai *senzaţională* decât a ta, băiete!

Şi îi povesti „aventura" Ingridei, de care cititorii au luat cunoştinţă din capitolul anterior. Bogdan ascultă în tăcere, fără să-l întrerupă măcar o singură dată, ceea ce nu i se întâmpla prea des. Chiar şi după ce colonelul termină de povestit, maiorul continuă să tacă şi să-l privească aproape mustrător, de parcă el era unicul vinovat pentru tot ceea ce se întâmplase.

— Ducule, tu pricepi ceva? Eu îţi mărturisesc sincer că nu mai înţeleg nimic.

— Ce nu înţelegi?

— Ţi-am spus: nimic! Dacă nu s-ar fi întors, poate că o concluzie aş fi fost în stare să trag. Dar ea s-a întors, şi tocmai acest fapt torpilează toate raţionamentele pe care încerc să le fac. De ce s-a dat la fund? După părerea mea, ca să se răzbune. Sau poate tu ai altă părere?

— Absolut aceeaşi părere cu tine.

— Se dă deci la fund ca să se poată răzbuna. Îşi creează două ocazii excelente, dar le ratează cu bună ştiinţă pe amândouă. De ce? Este o întrebare care se impune cu necesitate. Dacă ar fi continuat să se ascundă, răspunsul nu ar fi fost greu de dat. Nu-i aşa?

— Bineînţeles. Şi, mă rog, care ar fi fost răspunsul cel mai plauzibil? Că ea considera uciderea mea sau a Ingridei drept o răzbunare minoră în comparaţie cu ura ei împotriva mea.

— Exact aşa am gândit şi eu. Dar să mergem mai departe cu raţionamentul. Deci, dacă Erna timp de două săptămâni s-a dat la fund ca să poată să se răzbune, fără ca noi s-o stingherim, şi dacă în tot acest timp n-a făcut-o, ci numai ţi-a demonstrat că ar fi putut-o face, e normal să presupunem că ar fi trebuit să se ascundă până când intenţia ei se transforma în faptă. Este, bătrâne?

— Băiete, raţionamentul tău nu are nici o fisură.

— Până aici, da. Mai departe însă, nu mai stă în picioare. Şi nu mai stă în picioare, deoarece Erna a revenit la suprafaţă. Şi te întreb: dacă este adevărat că Erna s-a dat la fund ca să se răzbune, atunci ce concluzie trebuie să tragem acum când ştim că a reapărut fără să se răzbune? Că i s-a făcut milă de tine şi a renunţat la răzbunare? Dacă ţin seama de premisele de la care am pornit, aceasta este singura concluzie care se impune şi pe care ar trebui s-o acceptăm. Şi, cu toate

acestea, mi-e greu s-o accept. Şi fiindcă nu pot, tot raţionamentul se prăbuşeşte, ca un turboreactor care a absorbit un stol de potârnichi.

— Într-adevăr, Bogdane, ieşirea la suprafaţă a Ernei ne-a dat peste cap toate ipotezele. Mă întreb: ce semnificaţie trebuie să dăm faptului că s-a întors, alta decât aceea care, cel puţin în aparenţă, se impune ca *perfect logică*: renunţarea la răzbunare?

Maiorul Bogdan ridică din umeri neputincios.

— Bătrâne, eu mă declar incapabil să trag o asemenea concluzie. Apoi imediat, cu ciudă: Fir-ar a naibii de „stareţă”! Dacă n-aş şti ce-i poate pielea, dacă n-aş fi sigur că până şi Scaraoţchi – dacă ar exista – i-ar oferi postul de tartor-adjunct, până la urmă aş accepta concluzia pe care tu ai caracterizat-o drept perfect logică: că Erna a renunţat la răzbunare. E vorba însă de *Erna* şi mai curând aş fi dispus să cred că Dumitrache s-a lăsat de fotbal decât să sper că Erna a renunţat la răzbunare. Dar tu? O vezi pe Erna dând cu tifla legii talionului?

— Ca să fiu sincer, nu prea.

— Atunci? insistă Bogdan.

— Ar exista explicaţia că, pentru răzbunarea la care se gândeşte, nu mai este nevoie să se ascundă, fiindcă o poate pune în aplicare fără ca noi s-o putem împiedica.

— În cazul acesta, despre ce fel de răzbunare este vorba?

— Habar nu am!

— O altă explicaţie, cam tot atât de *aiurea*, ar mai exista, dar numai în cazul în care în interpretarea pe care am dat-o celor două „tentative eşuate” am nimerit amândoi în bară.

— Adică?

— Păi, da! Erna ţi-a servit cele două *demonstraţii* nu ca să-ţi atragă atenţia că trebuie să te aştepţi din partea ei la o răzbunare mai grozavă decât trimiterea pe lumea cealaltă, ci ca să te facă să crezi că a renunţat să se răzbune şi, în consecinţă, că nu mai ai motiv să te temi de ea. Cu alte cuvinte, să-ţi adoarmă vigilenţa, iar mai târziu, când ţi-o fi lumea mai dragă, să lovească. Asta ar fi o altă explicaţie a reapariţiei ei. Care dintre ele o fi cea adevărată, habar nu am. Tu însă care, în general, ai o clarviziune dată naibii, ar fi trebuit să fi găsit până acum o explicaţie.

Colonelul părăsi fotoliul şi începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate, aşa cum obişnuia de fiecare dată când nu izbutea să ia o hotărâre importantă.

— De data asta, măi băiete, clarviziunea de care ai amintit m-a părăsit. Nu ştiu ce interpretare să dau hotărârii ei de a reveni acasă. Tu ai dreptate. Dacă ea n-ar fi Erna, am accepta explicaţia cea mai plauzibilă: că a renunţat să se răzbune. Dar e *Erna* şi, drept să-ţi pun, am îndoieli serioase că m-a „iertat”. Astfel prezentându-se situaţia, raţiunea şi experienţa mă obligă la următorul raţionament: dacă Erna

nu a renunţat să le răzbune, şi dacă a hotărât să iasă din nou la suprafaţă, înseamnă că reapariţia ei face parte tot din planul de răzbunare. Sau altfel spus, planul pentru care a optat, după ce mi-a servit cele două mostre posibile de răzbunare, nu poate fi realizat decât numai, hai să-i spunem, la *lumina zilei*. Şi, în cazul acesta, nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm ca ea să se mişte. Şi, mai devreme sau mai târziu, Erna se va mişca.

— Deci, după tine, Ducule, iarăşi expectativă. Uite, eu tocmai cu metoda asta nu mă împac. Zău, bătrâne, ce-ar fi dacă m-ai autoriza să stau de vorbă cu această prea frumoasă fostă cântăreaţă Erna Caroţi? Am eu un plan cum s-o trag de limbă, fără ca ea să prindă de veste încotro bat!

— În nici un caz, măi băiete, în nici un caz. Nu uita că e vorba de Erna. Deşi te preţuiesc pentru inteligenţa şi flerul tău, – o ştii, desigur – totuşi Erna poate să te cumpere şi să te vândă fără ca tu să-ţi dai seama ce s-a întâmplat între timp cu tine. Şi apoi mai e ceva. Ea, care e nu numai inteligentă, dar şi foarte şireată, va înţelege cu ce intenţii ai venit la ea.

— O poftesc aici! propuse maiorul.

— Şi mai rău, băiete. Dacă o invităm aici la noi, va crede că vrem s-o intimidăm. Cu alte cuvinte, va trage concluzia că mi-e teamă de ca. Ei bine, pentru nimic în lume nu aş vrea să se întâmple acest lucru.

— Deci, răbdare şi tutun, bătrâne!

— Răbdare, cu sau fără tutun. Erna, îţi repet, mai devreme sau mai târziu, se va mişca.

— Bătrâne, numai acel *mai* târziu să nu fie *prea* târziu, adică târziu, fiindcă îmi voi fi pierdut răbdarea să aştept.

În clipa următoare sună telefonul. Colonelul ridică receptorul.

— Tovarăşe colonel, – auzi vocea centralistei – cineva dinafară doreşte să vă vorbească. Spune că are să va aducă la cunoştinţă ceva foarte important. Să vă fac legătura?

— Bineînţeles!

Câteva clipe mai târziu, la receptorul de rezervă, maiorul Bogdan ascultă următoarea convorbire telefonică:

— *Domnul colonel Radu Mănăilă?*

— *Da, cu sunt. Cu cine vorbesc?*

— *Sunt eu: Erna Caroţi.*

— *Te ascult, Erna Caroţi.*

— *Domnule colonel, deşi ştiu ca sunteţi foarte ocupat, presupun că aţi putea să vă faceţi timp ca să stăm puţin de vorbă.*

(Expresia „ca să stăm puţin de vorbă” i se păru maiorului Bogdan prea familiară, dar nu avu răgazul să se indigneze).

— *Mda! Dacă nu e ceva foarte presant pentru dumneata... Astăzi e marţi, da. Ei bine, vineri, la orele douăsprezece, prezintă-te la informaţii.*

— Domnule colonel, deşi nu este o chestiune presantă, cum aţi numit-o, totuşi aş prefera să vă văd chiar astăzi. Consultaţi-vă agenda (tonul cu care pronunţă cuvântul agendă era vag ironic), *poate totuşi vă veţi putea face puţin timp.*

(Urmă o pauză voită de colonel, ca şi când acesta realmente îşi verifica agenda spre a se convinge dacă eventual nu i-a rămas o jumătate de oră liberă. În realitate, colonelul ardea de nerăbdare să afle motivul pentru care Erna voia să stea de vorbă cu el).

— Aş putea abia diseară, Erna Caroţi, la orele şapte. Am să te aştept la ora aceea.

— Domnule colonel, vă mulţumesc pentru favoare. Dar mi-aş îngădui să vă solicit încă una. Dumneavoastră, care sunteţi un fin psiholog – (Bogdan avu impresia că de data asta, în mod sigur, cuvântul *psiholog* fusese pronunţat cu un timbru ironic) – *înţelegeţi, fără să fiu nevoită să insist prea mult, că nu-mi face nici un fel de plăcere să pun piciorul în clădirea aceea. Ar însemna să redeştept aduceri aminte deloc plăcute, pe care m-am străduit şi, în parte, am izbutit, să le uit. Aşa că v-aş cere favoarea ca întrevederea noastră* – (nici aceste cuvinte nu-i plăcură maiorului) – *să aibă loc acasă la mine, bineînţeles la ora pe care aţi fixat-o. Mă grăbesc să adaug, pentru a nu interpreta cumva greşit propunerea mea, că ţin ca discuţia dintre noi să se desfăşoare fără martori. Ştiu, este o mare îndrăzneală din partea mea să pun condiţii, dar, întrucât este şi în interesul dumneavoastră ca întrevederea să aibă loc, vă rog să vă daţi cuvântul de onoare că nu veţi căuta să supliniţi neglijenţa subalternilor dumneavoastră, prezentându-vă la întâlnire înarmat cu un aparat care să înregistreze ce vom vorbi. Vă cunosc, domnule colonel, măcar în atâta măsură, încât cuvântul dumneavoastră de onoare să-mi fie suficient.*

— Erna Caroţi, încă nu mi-am exprimat acordul asupra locului întrevederii...

(Maiorul Bogdan, care tot timpul îi făcuse semne disperate să nu accepte, mai avu timp să scrie pe o bucată de hârtie pe care i-o vârî sub nas: „Ducule, nu accepta să te duci la ea. E o cursă. Al naibii să fiu dacă parşiva asta nu încearcă să te atragă într-o cursă". Colonelul, după ce citi mesajul, mototoli hârtia şi, cu un bobârnac, o aruncă drept în coşul de hârtii.)

— Domnule colonel, vă rog să vă daţi acordul. Dacă refuzaţi înseamnă că vă este frică. Dacă şi pentru dumneavoastră cuvântul meu vă este suficient, aşa cum îmi este mie al dumneavoastră, vă asigur, pe cuvânt de onoare, că nu vi se va întâmpla nimic grav şi nici măcar neplăcut.

(„Afurisita! A ştiut cum să-l lucreze, ca să-i smulgă consimţământul", se indignă în gând maiorul).

— Bine, Erna Caroţi. Diseară la ora şapte, voi fi la dumneata.

— Mulţumesc! Acum nu mai rămâne decât să vă daţi cuvântul de onoare.

— *Îl ai, Erna Caroţi.*

Şi colonelul întrerupse convorbirea, trântind receptorul în furcă.

— Cum ai putut să accepţi, Ducule? izbucni maiorul.

— Am acceptat! replică scurt colonelul, reluând plimbarea prin încăpere. Figura sa exprima acum o gravitate solemnă, care îl impresionă pe maior.

— Nu-ţi dai seama că îţi întinde o cursa?

— Să zicem. Şi?

— Bătrâne, zău că nu te mai înţeleg. Adică ea îţi întinde o cursă, eu te avertizez că e o cursă, tu eşti de asemenea de acord că este o cursă şi cu toate astea nici că îţi pasă! Cum s-ar spune, singur şi nesilit de nimeni, eşti dispus să intri în vizuina vulpii. Mai curând a leoaicei.

— Să nu exagerăm, măi băiete. Cuşca leoaicei! În definitiv, în ce constă primejdia? Consideri că, dacă am să-i trec pragul, viaţa îmi va fi în pericol?

— Ce, crezi că ar fi exclus?

— Dacă *leoaica* ta ar fi intenţionat să mă „sfâşie", o putea face atunci în parc, fără martori şi, probabil, având toate şansele să rămână nepedepsită. Dacă mă duc la ea, ce crezi că mi se poate întâmpla grav, ireparabil? Nu neg că ar putea fi vorba de o cursă. Mai exact, că îmi întinde o cursă. Dar asta nu înseamnă că am şi căzut în ea. Nu mă duc *neavizat*. Încă o dată, măi băiete, nu cred că e cazul să exagerăm.

Maiorul continua să fie indignat de *miopia* şefului său. Pentru prima dată se întâmpla să aibă convingerea fermă că el, maiorul, vede şi mai departe, şi mai profund decât şeful său.

— S-ar putea ca flerul meu de data asta să mă înşele. Spun *s-ar putea*, pentru că Erna, datorită evenimentelor din ultimele două săptămâni, a devenit pentru mine un fel de obsesie. Dar fiindcă e numai o presupunere şi nu o certitudine, ştii ce mă avertizează flerul meu? Că te afli în primejdie. Nu ştiu dacă este sau nu vorba de o mare primejdie, dar primejdia există. Înainte de a te suna, discutând despre ea, ajunsesem la convingerea, împărtăşită de amândoi, că nu suntem în stare să înţelegem ce urmăreşte în fond. E drept?

— Exact. Şi că trebuie să aşteptăm până când ea se va mişca. Ei bine, Erna s-a mişcat. A trecut la acţiune. Noi suntem obligaţi a ne preface că-i facem jocul. Dacă avem să căscăm bine ochii, nu-i exclus ca să ghicim, chiar de la primele ei mişcări, obiectivul urmărit şi tactica pe care o foloseşte în atingerea acestui obiectiv.

— Stai puţin, bătrâne! Adică lasă-mă să-mi expun până la capăt punctul de vedere. Tu, eu, noi toţi de aici, care lucrăm la contraspionaj, ne-am specializat în vânătoarea de spioni. Şi, fără falsă modestie, ne putem lăuda că n-am făcut treabă proastă. Pe terenul care nouă ne este familiar, în două rânduri ne-am întâlnit şi înfruntat cu Erna şi complicii ei, şi în amândouă rândurile am câştigat. Am

biruit „balauroaica”, dacă îmi este îngăduit să folosesc un cuvânt din folclorul nostru nescris. Ei bine, ştii de ce am biruit-o? Fiindcă înfruntarea, dacă vrei competiţia, a avut loc pe un teren familiar nouă, întrucât pe acelaşi teren, înaintea ei, le veniserăm de hac şi altora, de pildă „marelui Balthazar”. Trebuie însă să recunoaştem, cu toată obiectivitatea, că nici prima dată şi cu atât mai puţin a doua oară, nu ne-a fost prea uşor ca s-o *dovedim* pe Erna, pentru simplul motiv că „balauroaica” care este dată naibii de frumoasă...

— Gata, ai botezat-o!

— ...a folosit unele metode care, până la ea, cel puţin la noi în ţară, nu mai fuseseră uzitate. O reţea de spionaj alcătuită numai din femei, hipnotism şi stupefiante. În ciuda „originalităţii” metodelor, cum prea bine ştii, am câştigat competiţia. Repet, fiindcă ne-am putut mişca pe un teren familiar şi fiindcă am folosit experienţa dobândită până la ea. Dar, înainte de a continua, aş vrea să te întreb dacă ai cumva vreo obiecţie la cele afirmate până acum de mine?

— Nimic! Te urmăresc, băiete, cu mare atenţie. Continuă te rog!

— Mi se pare că ultima dată când am discutat cu tine despre Erna, i-ai găsit asemenea calităţi, încât aşa cum ţi-am spus-o şi atunci – dacă ţi-ar fi putut auzit ditirambele, sigur ar fi renunţat să se mai răzbune pe tine. Dacă îmi amintesc bine, printre calităţi ai enumerat inteligenţa sa ieşită cu totul din comun, perfidia, şiretenia, întrucât, dacă pentru oamenii de rând acestea din urmă nu sunt calităţi, pentru conducătoarea unei reţele de spionaj ele reprezintă virtuţi, şi încă dintre cele mai importante şi necesare. Ei bine, Ducule, după părerea mea, Erna vrea să te pună la pământ, folosind aceste trei calităţi ale ei: excepţionala ei inteligenţă, şiretenia, mult superioară legendarului Ulisse şi, în fine, perfidia. Ai să mă întrebi: *cum*? Folosind *ce fel* de metode? Ei bine, îţi răspund: încercând să te atragă pe un teren care nu-ţi este familiar.

— Şi, mă rog, pe ce te bazezi când afirmi că încearcă a mă atrage pe un teren străin?

— Pe faptul că te-a invitat acasă la ea.

— Prostii! Te gândeşti că va încerca să mă „cucerească”, să zicem, oferindu-mi-se? Măi băiete, eu nu sunt Vladone şi nici nu am douăzeci şi ceva de ani ca el.

— Dar nu m-am gândit la asta. Ce naiba! Deşi nu împărtăşesc entuziasmul tău în legătură cu multele şi variatele ei calităţi, nu pot să nu dau cezarului ce este al cezarului. Adică, nu pot să neg sau să ignor că e deşteaptă măcar în atâta măsură încât să-şi dea scama că o aşteaptă eşecul dacă ar încerca să aplice de două ori acelaşi şiretlic. Dacă Erna ar lua-o de la început, adică, dacă ar împinge-o păcatul să facă spionaj, sunt sigur că până la urmă tot i-ai veni de hac, chiar dacă ar fi de zece ori mai inteligentă, mai şireată, mai perfidă, mai etc.,

etc., decât este ea în realitate. De ce? Repet, fiindcă *bătălia* s-ar da pe un teren familiar, unde tu ai repurtat foarte multe victorii. Ea însă – cel puţin până la proba contrarie – s-a lăsat de *meserie*. Ea nu urmăreşte decât să se răzbune pe tine, dispreţuind însă metodele diletantiste: suprimarea ta fizică, sau a fiicei tale, ceea ce ar fi însemnat pentru ea o satisfacţie şi mai mare de vreme ce tu o adori pe Ingrid. Prin *teren necunoscut* înţeleg ademenirea ta într-o anume direcţie; dacă ţinem seama că este o femeie originală, putem presupune că ea, direcţia, nu poate fi decât una puţin folosită, dacă nu chiar ieşită cu totul din comun. Această *anume direcţie* ar putea să însemne o propunere – nu ştiu de ce natură – în aparenţă, dar numai în aparenţă, complet dezinteresată pentru ea şi tentantă pentru tine, eventual una care s-o dezavantajeze. Mă rog, recunosc, nu sunt în stare să exprim foarte clar ceea ce, în schimb, îmi este limpede ca lumina zilei, sub aspect intuitiv. Iată, îmi vine acum în minte că terenul necunoscut înseamnă acceptarea de către tine a dialogului cu ea.

— A oricărui fel de dialog?

— În general a oricărui fel de dialog, şi, în special, unul care să se desfăşoare acasă la ea. De aceea, te sfătuiesc să nu-i faci jocul. În loc să te duci la ea, mai bine îi trimitem o invitaţie scrisă.

— Bine, să zicem că-i trimitem o invitaţie în scris. Să zicem că se va prezenta.

— Musai se va prezenta.

— Dacă o invităm *oficial*, va trebui să discutăm ea *oficial*. În nici un caz n-o putem invita ca s-o întrebăm de sănătate. Or, „oficial”, ce am putea discuta cu ea? Să-i cerem socoteala pentru că a speriat-o pe Ingrid? Sau s-o acuzăm de tentativă de omor? Sau să-i punem în vedere să renunţe la răzbunarea proiectată dacă nu vrea să dea din nou de bucluc?

— S-o invităm şi să-i ceri să discute aici la noi ceea ce vrea să discute acasă la ea.

— Nu va voi să discute.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că, dacă am înţeles bine, m-a invitat nu în calitatea mea oficială, ci ca persoană particulară.

— Îmi amintesc, ea a spus: „Ştiu, este o mare îndrăzneala din partea mea să pun condiţii, dar întrucât este în interesul dumneavoastră ca întrevederea să aibă loc...” etc., etc. După părerea mea, prin „interesul dumneavoastră” trebuie mai curând înţeles că se referă la interesul instituţiei pe care o reprezinţi.

— Nu poţi să negi însă că poate avea şi înţelesul exact contrar.

— Mda!

— Eşti de acord că nu putem trimite la ea un curier ca s-o întrebăm

la care din aceste înţelesuri s-a referit?

— Bineînţeles că nu.

— Şi apoi mai este ceva. I-am promis, şi mă voi ţine de promisiune.

6
INCREDIBILA PROPUNERE A ERNEI CAROŢI

Colonelul Radu Mănăilă apăsă pe butonul soneriei exact la orele nouăsprezece, şi în clipa imediat următoare, de parcă Erna l-ar fi aşteptat de partea cealaltă, uşa se deschise larg şi ea, Erna, îl invită să intre.

— Bună seara!

— Bună seara, domnule colonel. Vă mulţumesc mult că aţi avut amabilitatea să daţi curs invitaţiei pe care v-am făcut-o. Poftim, luaţi loc unde doriţi.

Colonelul se aşeză pe un colţ al canapelei, Erna pe unul din cele două fotolii, cel mai îndepărtat. Între ei era o măsuţă joasă, pe care se afla o cutie frumoasă de lemn, cu incrustaţii de sidef, pentru păstrat ţigări.

Deşi refuza să recunoască, totuşi, în momentul când apăsase pe butonul soneriei, colonelul fusese emoţionat. Nu prea mult, dar fusese. Acum însă, când se aşezase pe canapea, era realmente emoţionat, acum *ştia*, fără nici un dubiu, că era pradă unei emoţii stranii, care se făcea din ce în ce mai simţită pe măsură ce o privea pe Erna cu o mare curiozitate, atât de mare, încât uită să şi-o disimuleze. Era o curiozitate flămândă, dar perfect explicabilă. Cu toate că o mai văzuse în noaptea când ea îi făcuse cadou revolverul, datorită faptului că atunci fusese întuneric, colonelul o privea de parcă abia acum o vedea pentru prima dată, după şapte ani. O revedea, deci, după şapte ani, şi Erna, ca şi când ar fi prevăzut aceasta, aprinsese toate becurile plafonierei, de asemenea cele patru becuri ale celor două aplice.

Cu şapte ani în urmă, în timpul anchetei, colonelul o văzuse aproape în fiecare zi. Şi de fiecare dată, în clipa când o vedea apărând în pragul camerei de anchetă – chiar şi ultima dată, când în mod normal ar fi trebuit să se fi obişnuit de mult şi să nu-l mai impresioneze –, îşi spunea admirativ: „E aproape incredibil de frumoasă!” Acum, după şapte ani, când din nou i se oferea prilejul s-o privească de aproape, gândul rosti aceleaşi cuvinte:

„E aproape incredibil de frumoasă!”

Numai că de data aceasta dădu cuvintelor un dublu înţeles. Da, era atât de incredibil frumoasă, încât aproape nu-ţi venea să crezi că o făptură omenească poate fi atât de frumoasă; dar totodată era incredibil că, după şapte ani de închisoare, ea rămăsese nu numai tot atât de frumoasă, dar totodată aproape la fel de tânără. Privind-o, aşteptând ca ea să deschidă discuţia, colonelul se întrebă dacă Erna aprinsese toate luminile din cochetărie, sau ca el, observând în ce fel se îmbrăcase, să-şi dea seama că nu intenţiona să-l „cucerească”?

Erna purta o rochie de catifea de culoare bleumarin, largă pe ea – slăbise între timp – şi demodată. O rochie de catifea, cu mâneci lungi, fără nici un pic de decolteu, şi cu guleraş alb de dantelă nu era o îmbrăcăminte din cele mai potrivite pentru canicula din acel anotimp. În schimb era cum nu se poate mai potrivită pentru întrevedere, poate chiar ostentativ potrivită. Deşi între rochia de catifea, impecabil lucrată, şi haina deţinutelor nu exista şi nici nu putea să existe vreo asemănare, totuşi toaleta elegantă îi aminti de *uniforma* pe care Erna o purtase până de curând. Şi abia acum înţelese colonelul de ce Erna îmbrăcase rochia aceea. Ca el să înţeleagă că, îmbrăcând-o, voise să neutralizeze frumuseţea ei carnală, risipindu-i, chiar de la început, orice bănuială în ceea ce priveşte eventualele ei intenţii de a-l cuceri cu armele cu care femeile robesc bărbaţii.

Erna îi oferi colonelului un nou prilej să se mire de inteligenţa şi de fina ei intuiţie psihologică.

— Domnule colonel, sunteţi aici la mine, eu v-am invitat, aşteptaţi să aflaţi motivul pentru care v-am chemat, şi cu toate acestea mi-e greu să încep. Mai bine zis, nu ştiu cum să încep ca să nu-mi deveniţi ostil chiar de la primele cuvinte şi, în consecinţă, să nu mai fiţi receptiv la ceea ce are să urmeze, adică la explicaţiile ulterioare, absolut necesare.

— De vreme ce totuşi ai început, de acum încolo îţi va fi mai uşor.

Colonelul nu avusese intenţia de a fi ironic, totuşi cuvintele aşa sunară. Şi probabil că Erna, dându-le aceeaşi interpretare, simţi nevoia să închidă ochii pentru o clipă, nu care cumva colonelul să citească în ei ceea ce ea voia să ascundă de el.

— Da, desigur. Totuşi, parcă îmi este mai la îndemână să încep cu începutul. Începutul acesta s-a întâmplat în urmă cu şapte ani, mai exact, în după-amiaza zilei când aţi considerat încheiată ancheta. V-am spus cu acel prilej că vă urăsc foarte mult şi că, atunci când voi ieşi, mă voi răzbuna pe dumneavoastră. V-am avertizat că va trebui să vă temeţi de răzbunarea mea. Vă amintiţi?

— Îmi amintesc. Şi îmi mai aduc aminte că te-am întrebat de ce mă urăşti, dar n-ai vrut să-mi spui. Poate vrei s-o faci acum?

— Nu, domnule colonel. Niciodată nu veţi cunoaşte motivul. Dar să revin. Nu ştiu dacă atunci m-aţi luat în serios...

— Dumneata, Erna Caroţi, mi-ai dovedit, în două rânduri, că faci parte din categoria acelor oameni pe care îţi este imposibil să nu-i iei în serios.

— Nu ştiu dacă asta este sau nu un compliment, dar eu prefer să-i dau o asemenea interpretare.

— Da, te-am luat în serios şi, după ce ţi-au dat drumul, am aşteptat cu multă curiozitate să văd cum îţi vei pune în aplicare ameninţarea.

— Domnule colonel, sunt încântată că nu m-aţi subapreciat.

De data asta colonelul se găsi în situaţia de a se întreba dacă Erna intenţionase să fie ironică. Întrebarea rămase însă fără răspuns, fiindcă descoperi cu surprindere – cu surprindere deoarece Erna nu era o fiinţă care să nu fie capabilă să-şi strunească sentimentele – că Erna se îmbujorase la faţă, parcă mistuită de o febră interioară. Şi fiindcă în timpul anchetei, când ea se găsise în împrejurări deosebit de critice, ştiuse să se stăpânească perfect, de parcă ar fi purtat o mască de ceară căreia artizanul îi imprimase doar o singură expresie – indiferenţa – colonelul se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

—...Şi după cum aţi putut constata, nu v-am lăsat să aşteptaţi mult. În noaptea aceea, în parc, aş fi putut să vă omor, domnule colonel. Recunoaşteţi?

— Da, puteai.

— Dar în loc să vă omor, v-am dăruit un revolver.

— Ştiu de ce n-ai făcut-o, Erna Caroţi.

— Nu vă grăbiţi să anticipaţi, domnule colonel. Numai vi se pare că ştiţi. Sau, ştiţi ceea ce am vrut eu să vă fac să credeţi că ştiţi. Câteva zile mai târziu aş fi putut s-o omor pe fiica dumneavoastră. Tare s-a mai speriat, sărăcuţa. Dar n-am făcut-o. Vă cer scuze că a trebuia să vă bârfesc puţin faţă de ea, dar a fost absolut necesar: ca să justific de ce intenţionam s-o omor.

— Deşi, în realitate, n-ai avut nici o clipă o asemenea intenţie. Aşa-i?

— Exact, domnule colonel. Am urmărit un anume scop.

— Îl cunosc, Erna Caroţi...

— Domnule colonel, vă rog, nu vă puneţi singur în situaţia penibilă de a recunoaşte că v-aţi pripit, hazardându-vă în iluzorii anticipaţii. Cum vă spuneam, am urmărit un anume scop. Ca dumneavoastră să vă fie foarte clar că, deşi în două rânduri am avut posibilitatea să mă răzbun, v-am cruţat. Domnule colonel, nu ştiu în ce măsură, cu prilejul anchetei, aţi izbutit să mă cunoaşteţi. Eu însă, în ciuda situaţiei mele delicate şi deplorabile de acuzată, cred că am reuşit să vă cunosc într-o oarecare măsură. Mi-am dat seama că pentru meseria pe care o practicaţi sunteţi excepţional dotat de natură – dovadă că v-aţi dovedit superior lui Balthazar – şi că unele dintre aceste însuşiri fac cinste în primul rând omului şi în al doilea rând colonelului de securitate. Este de la sine înţeles că pe mine m-a interesat omul, că pe acesta m-am străduit să-l înţeleg, repet, în ciuda situaţiei *precare* în care mă aflam. Şi cred că într-o bună măsură l-am înţeles. De pildă, am înţeles că meseria pe care o practicaţi de mai bine de douăzeci de ani – dacă am fost bine informată – a influenţat omul, structura lui intimă şi în bine, şi în rău. În bine, v-a făcut mai sensibil faţă de suferinţa omenească, dar şi faţă de greşelile omeneşti, conferindu-vă

astfel şi un spor de înţelegere şi compasiune. În rău, v-a diminuat încrederea în oameni, făcându-vă mai suspicios. Sesizând acest defect, am ştiut că dumneavoastră, văzând că în două rânduri, în mod deliberat, am lăsat să-mi scape ocazia de a mă răzbuna, sub imperiul trăsăturii negative de care am amintit, veţi da gestului meu o interpretare eronată, veţi gândi cam în felul următor: „Dacă Erna a putut în două rânduri să se răzbune şi n-a făcut-o, asta nu înseamnă că a renunţat la răzbunare, ci că pregăteşte una mult mai subtilă, dar cu consecinţe mult mai grave". Domnule colonel, nu sunteţi obligat să fiţi sincer cu mine, totuşi vă întreb: Aţi gândit aşa?

— Da, Erna Caroţi! recunoscu simplu colonelul, fără nici un fel de părere de rău că Erna se dovedea un psiholog mai bun decât el. Adăugă însă imediat, din nou suspicios: Atunci din ce motiv nu te-ai răzbunat? Vrei să mă faci să cred că ai renunţat la răzbunare?

— Închipuiţi-vă că da. Am renunţat, fiindcă nu mă mai interesează răzbunarea.

Replica Ernei fu atât de spontană, atât de aparent sinceră, încât colonelul aproape fu convins că spune adevărul.

— Nu te mai *interesează*! Trebuie să presupun că în mintea dumitale cuvântul are o anume semnificaţie specială?

— Poate că da, domnule colonel.

— Sunt gata să te cred, Erna Caroţi. În timpul celor şapte ani pe care i-ai petrecut acolo unde i-ai petrecut, ai avut timp berechet să te gândeşti la răzbunarea ta şi, până la urmă, să ajungi la concluzia că nu merită să rişti. Un singur lucru nu mi-este clar: de ce ai ţinut să-mi atragi atenţia, să-mi reaminteşti de răzbunare – fiindcă nu aveai nici un motiv să crezi că te-am luat în serios – mai ales că renunţaseşi la ea? În mod normal ar fi trebuit să-ţi vezi de treabă, iar eu, presupunând că nu uitasem de răzbunare – cum realmente n-am uitat – văzând că trec săptămâni, luni şi nu începi ostilităţile, aş fi sfârşit prin a înţelege că ai renunţat să te răzbuni. De ce, Erna Caroţi?

— Pentru că, domnule colonel, aveam interesul să luaţi cunoştinţă că am renunţat.

Colonelul fu surprins de tonul cu care Erna pronunţase cuvintele: cu emoţie. De aceea îşi propuse să fie deosebit de prudent. „Nu cumva Bogdan a avut dreptate şi Erna încearcă să mă atragă pe un teren în care ea se simte sigură, iar mie îmi este complet necunoscut

— Despre ce anume interes este vorba?

— Domnule colonel, înainte de a vă răspunde, permiteţi-mi să vă întreb: sunteţi convins că dacă aş fi *vrut* acum aţi fi mort?

— Da! Dar mai sunt convins şi de altceva: că nu după multă vreme ai fi ajuns din nou la închisoare, de data asta, probabil, condamnată pe viaţă.

— Ce mi s-ar fi întâmplat nu are importanţă, cel puţin pentru

discuţia noastră. Sunteţi convins că, dacă aş fi vrut, aţi fi fost cel mai nefericit părinte? Sunteţi convins că, dacă aş fi vrut, aş fi putut imagina o mulţime de posibile răzbunări?

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, Erna Caroţi.

— În fine, recunoaşteţi că îmi sunteţi obligat, fiindcă v-am cruţat viaţa, dar, mai ales, pentru faptul că fiica dumneavoastră trăieşte?

— Doar în măsura în care victimele nevinovate trebuie să se simtă obligate faţă de insul care, în ultimul moment, renunţă să le asasineze.

— Cel puţin în acest sens îmi sunteţi obligat, domnule colonel. Şi, de vreme ce îmi sunteţi, îmi pot permite să vă cer un contraserviciu.

„Categoric, Bogdan a avut dreptate! Erna mă sileşte să păşesc pe un teren care îmi este complet necunoscut!" îşi spuse încă o dată colonelul, întunecându-se la faţă, amănunt pe care Erna, observându-l, se simţi obligată să-l liniştească:

— Ce ar fi dacă aţi încerca să fiţi mai mult omul Radu Mănăilă şi ceva mai puţin colonelul Radu Mănăilă?

— Şi de ce crezi că este necesar?

— Pentru că adineauri, când aţi auzit că pretind un contraserviciu, aţi intrat în panică, v-aţi întunecat la faţă. Poate că, într-o oarecare măsură, sunteţi indignat că îndrăznesc să pretind ceva, pretenţie care, pentru colonelul de securitate din dumneavoastră, echivalează cu un şantaj. Liniştiţi-vă, în primul rând, pentru că mă puteţi refuza, iar în al doilea, pentru că, în ultimă instanţă, marele beneficiar al contraserviciului nu eu voi fi.

— Cine atunci?

— Veţi afla ceva mai târziu. Iertaţi-mă că nu vă pot satisface imediat curiozitatea, dar trebuie să vă pregătesc sufleteşte – da, da, să vă pregătesc sufleteşte – fiindcă altfel, cu neîncrederea pe care nu v-o puteţi nici acum înfrâna, aţi putea compromite totul.

Colonelul o asculta uimit, brusc invadat de un sentiment de amărăciune. Femeia din faţa lui avea tot timpul iniţiativa, îl domina, desigur îl domina, de vreme ce el se mărginea să asculte, cu o curiozitate pe care o găsea deplasată, acceptând cu docilitate ca dialogul dintre ei să se desfăşoare exact aşa cum ea îl concepuse, în absenţa totală a oricărei iniţiative din partea lui. Şi ceea ce i se părea mai deprimant dintre toate era faptul că, în ciuda eforturilor pe care le făcea, nu izbutea să întrevadă ce anume urmărea ea.

— Atunci pregăteşte-mă sufleteşte, Erna Caroţi replică el, străduindu-se ca răspunsul să aibă o încărcătură cât mai mare de ironie, dar fără să izbutească.

— Domnule colonel, câtva timp – ştiţi – am trăit periculos. Probabil cândva, aţi trăit şi dumneavoastră. Nu ştiu dacă atunci aţi simţit că acest fel de trăire dă o anume voluptate de care, odată obişnuit cu ea, nu te mai poţi dezbăra. Devine viciu, asemenea drogului. Aţi simţit o

asemenea voluptate, domnule colonel?

— Nu!

— Nici nu e de mirare, dat fiind că dumneavoastră aţi fost totdeauna de partea legii. Eu însă, care am trăit periculos de partea cealaltă a baricadei, am simţit această voluptate, mi-a intrat în sânge, şi cât timp am stat închisă i-am simţit lipsa în chip dureros. Iată, acum sunt din nou liberă. După dumneavoastră, ce perspective de viitor am?

— Să te încadrezi, în mod cinstit, într-o muncă utilă societăţii. Nu ai fi singura. Înaintea dumitale, alţii, altele, cu păcate poate şi mai grele, s-au reabilitat prin muncă.

— Să mă încadrez, în mod cinstit, într-o muncă! Am fost cântăreaţă. Vocea nu mi-am pierdut-o şi aş putea găsi uşor un „manager", un ziarist, un compozitor ori unul de la televiziune care să mă relanseze. Totuşi, cum nu mai sunt chiar foarte tânără, trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră că nu mă poate tenta un succes cert, dar de scurtă durată. Ce aş putea face altceva? Să dau lecţii de muzică tinerilor contaminaţi de morbul celebrităţii? Zău că nu mă ispiteşte defel. Mă rog, aş putea ajunge în cel mai bun caz secretara unui director. Cred că într-un asemenea post m-aş descurca destul de bine. Dar nici măcar aşa ceva nu mă ispiteşte. Nu mă ispiteşte nici una din perspectivele posibile, pentru simplul motiv că nu-mi oferă posibilitatea de a trăi periculos.

— Dacă ţii neapărat să trăieşti periculos, fă-te stewardesă, fă-te pilot sau paraşutistă. În definitiv există destule meserii în care se trăieşte periculos.

— Din păcate, domnule colonel, nu am aptitudini pentru nici una din meseriile înşirate de dumneavoastră.

— Dar pentru vreo alta, pe care am omis-o?

— Da!

— Pentru care?

— Am aptitudini pentru meseria de spion, dacă spionajul se poate numi o meserie. Personal consider că mai curând este o vocaţie.

Nici prin minte nu-i dăduse colonelului că discuţia ar putea lua o asemenea turnură. În definitiv, ce urmărea Erna? Îl invitase la ea acasă ca să-l anunţe că se va apuca din nou de spionaj? Ce temei avea temeritatea ei – fiindcă, în definitiv, era o mare temeritate – să provoace un organism perfect angrenat, dispunând de mijloace tehnice moderne şi de un colectiv calificat? Nu cumva înverşunarea ei împotriva instituţiei din care făcea şi el parte era atât de puternică, încât, ignorând cu desăvârşire logica elementară, era hotărâtă să se avânte într-o acţiune nebunească, lipsită de orice fel de sorţi de izbândă? Era totuşi greu de admis că Erna, atât de calculată şi atât de prudentă, ar putea comite o asemenea ireparabilă greşeală. Mai probabil era că îi întindea lui o cursă, şi că el era obligat să fie foarte

prudent ca să-i dejoace planul. De aceea, găsi că cea mai potrivită atitudine pe care trebuia s-o adopte era să-i dea ei de înţeles că nu o lua în serios.

— Va să zică te-ai hotărât s-o iei de la început?

— Într-un fel. Numai că de data asta noi doi nu ne vom mai găsi unul de o parte a baricadei, celălalt de cealaltă.

— Totdeauna ai avut idei... originale, Erna Caroţi, o ironiză colonelul, brusc indispus de ceea ce numea el acum „nemaipomenitul ei tupeu".

— Vă propun – continuă ea, ca şi când nu ar fi auzit remarca interlocutorului ei – să lucrez pentru dumneavoastră. De un test de aptitudini nu cred că mai este nevoie. Presupun că v-am dovedit că nu sunt o debutantă. Dealtfel, dumneavoastră o ştiţi tot atât de bine ca şi mine.

— Nu se pune *numai* problema aptitudinilor, o întrerupse colonelul care îşi revenea greu din surprindere.

— Domnule colonel, în sfera de activitate în care vă mişcaţi, ca şi în aceea în care m-am mişcat şi eu în urmă cu şapte ani, noţiunile morale devin foarte labile. Şi nici nu ar putea fi altfel, de vreme ce scopul primează. Dumneavoastră, în mai mare măsură decât mine, care nu sunt profesionistă, dar vreau să devin, cunoaşteţi istoria spionajului modern. Ştiţi, de pildă, că în cel de-al doilea război mondial au fost recrutaţi agenţi nu numai din rândurile aristocraţiei celei mai rafinate, dar şi din straturile cele mai de jos ale societăţii, indivizi cu cazier sau femei cu condicuţă, pentru a nu a-i pune la socoteală pe acei agenţi care, odată capturaţi, erau siliţi să lucreze pentru tabăra adversă. Aşa că, în ultimă instanţă, tot aptitudinile constituie criteriul hotărâtor.

— Vrei să spui în cazul dumitale?

— Da, în cazul meu, domnule colonel. Ştiu că nu este o treabă uşoară, dar, dacă dumneavoastră veţi pleda. cauza mea, sunt convinsă că voi fi acceptată.

— Erna Caroţi, am sentimentul că vei suferi o mare dezamăgire.

Şi în timp ce încerca să torpileze speranţele Ernei, în gând îşi spunea:

„Dacă ar fi de faţă Bogdan! Ce urmăreşte? Dar oare urmăreşte ceva?" Şi parcă îl auzi pe maiorul Bogdan, perorând indignat: „Bătrâne, taie-mă, spânzură-mă,d ar n-o văd pe Erna luând calea bisericii. Dacă te iei după ea, sigur ajungi în pom". Da, trebuia să fie foarte atent.

— Dacă aţi cunoaşte în ce condiţii sunt dispusă să lucrez pentru dumneavoastră, probabil că acordul şefilor dumneavoastră nu vi s-ar mai părea atât de greu de obţinut.

— A, pui şi condiţii! ironiză colonelul, întrebându-se dacă nu cumva Erna încerca să-şi bată joc de el.

— Poate – adică sigur – m-am exprimat greşit. Ştiţi, nu mi-ar surâde deloc să îndeplinesc atribuţiile, hai să spunem, ale unui agent acoperit, cu sarcini speciale. Aş vrea să vă informez că nu mi-ar surâde nici un fel de însărcinare, oricât de importantă ar fi pentru dumneavoastră şi palpitantă pentru mine, dacă ar trebui să acţionez aici, în interior. Pentru asemenea treburi, dacă mă gândesc numai la echipa cu care dumneavoastră lucraţi, aveţi destui oameni competenţi. A mă folosi în interior, ar însemna să vă lipsiţi de întreg aportul pe care vi l-aş putea aduce afară. Dacă vreţi să faceţi o *afacere* bună cu mine va trebui să mă folosiţi în exterior.

— Ascultă, Erna Caroţi, – se indignă colonelul – a te folosi în afară înseamnă spionaj. Or Republica Socialistă România nu face spionaj.

Erna se mută pe un alt fotoliu, îşi aprinse o ţigară şi îl invită şi pe colonel să se servească şi el. Şi fiindcă acesta simţea realmente nevoia să fumeze, aprinse şi el una. Câteva minute fumară amândoi în tăcere. Erna nu părea deloc deconcertată de refuzul lui categoric. Părea mult mai calmă decât el. Când ochii lor se încrucişară, ai Ernei parcă începeau să strălucească într-un fel ciudat, care pe colonel îl intriga. „Pesemne că mă urăşte foarte tare!" îşi spuse dând un astfel de tâlc strălucirii, a cărei intensitate era intermitentă. De când îi trecuse pragul, se întâmpla pentru prima dată ca timp de două minute să nu-şi vorbească. În cele din urmă, tot Erna fu aceea care înnodă firul conversaţiei.

— Domnule colonel, nu prea îmi sunt clare noţiunile: spionaj-contraspionaj. Am impresia că le cam confund. Ca să mă lămuresc, permiteţi-mi să dau unele -exemple. Să zicem că mă trimiteţi în cutare ţară şi că acolo încep culeg informaţii care v-ar interesa. Asta ar însemna spionaj, nu-i aşa?

— Evident!

— Să presupunem că acolo există mulţi transfugi. Să mai presupunem că printre ei există unii care pun la cale un act duşmănos la adresa Republicii. Nu ştiţi foarte exact nici despre ce este vorba, nu cunoaşteţi nici persoanele care complotează, nici alte amănunte, şi nici nu izbutiţi să aflaţi de la cei care ar trebui să ştie. Şi atunci, fiindcă aveţi încredere în mine, fiindcă îmi cunoaşteţi posibilităţile, mă trimiteţi acolo, să aflu ce se pune la cale, pentru că, la momentul oportun, adică atunci când indivizii vor veni în ţară, să-i puteţi face inofensivi. Vă întreb, într-un asemenea caz, activitatea mea de informare tot spionaj se numeşte?

— Din punctul nostru de vedere asta se numeşte ontraspionaj.

— Am înţeles. Să luăm însă un alt exemplu. Să luăm ca exemplu Trustul internaţional de spionaj „Nebel", printre agenţii căruia mă număr şi cu.

— Te-ai numărat, Erna Caroţi.

— Încă mă număr, domnule colonel. Mai figurez încă în cartotecile lui şi dacă, deocamdată, mă lasă în pace, aceasta se datoreşte faptului că mă consideră *compromisă*. Dealtfel abia am ieşit din închisoare. Trustul „Nebel" nu aparţine nici unui stat, deşi desfăşoară o activitate de spionaj prin agenţii săi în multe state, şi desigur este interesat să culeagă informaţii secrete şi din România. Este în aşa măsură interesat, încât, atunci când a voit să obţină o anumită informaţie deosebit de importantă, a trimis în România un as în meserie, pe „marele Balthazar", pe care însă, în trei rânduri, dumneavoastră l-aţi trimis la podea.

— Ai o memorie bună, Erna Caroţi.

— Meseria mă obligă. La ora actuală, Balthazar este liber.

— Văd că eşti „la zi" cu informaţiile care, mai mult sau mai puţin, te privesc. Probabil că persoana care te-a ascuns te-a pus la curent cu tot ceea ce s-a întâmplat mai important în lipsa dumitale.

— Ea nu are nici un amestec. Vă rog să mă credeţi, domnule colonel.

— Pe timpul anchetei, Erna Caroţi, în atâtea rânduri ai confundat adevărul cu minciuna, încât, îţi mărturisesc sincer, nu-mi este deloc uşor să te cred.

— Bine, dar acum condiţiile sunt schimbate. Nu mai sunt la anchetă, ci acasă la mine, unde purtăm un dialog interesant şi, pentru amândoi, din punct de vedere psihologic, instructiv. Dar să revenim la Balthazar. Balthazar nu este obişnuit să piardă. Or la dumneavoastră a pierdut în trei rânduri, ceca ce nu i s-a mai întâmplat niciodată. Nu ştiu daca aveţi cunoştinţă că Balthazar nu lasă niciodată o poliţă neplătită. Este feroce de vindicativ. Ei bine, credeţi că va putea uita cele trei înfrângeri suferite? Credeţi că va putea uita că a trebuit să-şi *răscumpere* libertatea în valută?

— Probabil că nu. Ei şi?

— Preţul răscumpărării pentru el nu reprezintă mare lucru. Balthazar e foarte bogat. Oricât de mare a fost suma pe care a plătit-o, pentru el banii nu contează. Contează altceva: umilinţa că el, „marele Balthazar", a trebuit să-şi răscumpere libertatea. Asta nu v-o va putea ierta niciodată. Şi fiindcă nu va putea, fiţi sigur că va încerca să vă plătească poliţa, până în prezent neplătită

— Erna Caroţi, te-ai lăudat că mă cunoşti. Dacă m-ai cunoaşte cât de cât, ai şti că nu sunt de felul meu sperios.

— M-aţi înţeles greşit. Nu e vorba de persoana dumneavoastră. Asta ar însemna meschinărie. Balthazar însă nu este meschin...

— Îl cunoşti chiar atât de bine?

— Nu ştiu dacă îl cunosc foarte bine. În orice caz l-am cunoscut înaintea dumneavoastră.

— La Monte Carlo?

— Acolo. Şi, dacă vă spun că nu este meschin, trebuie să mă credeţi. Puteţi fi sigur că atunci când se va hotărî să se revanşeze nu persoana dumneavoastră va fi cea vizată.

— A mai încercat, dar nu i-a mers.

— Nu uitaţi că atunci era *aici*. Acum nu-i mai puteţi face nimic, nu-l mai puteţi băga în închisoare. De afară, va acţiona împotriva României, punând la cale numai Dumnezeu ştie ce, în orice caz, fiţi sigur, nu se va lăsa până când nu va considera că şi-a luat revanşa. Balthazar vă va da mult de lucru şi, vă rog să credeţi că nu exagerez deloc, abia de acum încolo vă va da efectiv de lucru. Şi, acum, cred că a sosit momentul să precizez ce am înţeles atunci când mi-am exprimat dorinţa de a lucra pentru dumneavoastră, dar nu în interior, ci afară. Vreau să mi se încredinţeze misiunea specială de a vă ţine la curent cu tot ceea ce Trustul „Nebel" va pune la cale împotriva României. Dacă nu cumva subapreciaţi forţa Trustului, atunci vă daţi seama cât de mare şi de important va fi aportul pe care eu vi-l pot aduce. De pildă, informându-vă, din timp, asupra intenţiilor acestuia, divulgându-vă numele agenţilor din interior şi al celor trimişi afară. Mai mult, „Nebel" fiind o organizaţie de spionaj cu ramificaţii în toate ţările, şi fiind aşezată pe baze comerciale, deţine informaţii care ar putea interesa România. Aş putea să vă procur orice fel de informaţii care v-ar interesa, fără să vă coste vreun ban, şi fără a compromite ţara, deoarece, chiar şi în cazul când aş fi arestată, nu voi apărea decât ca agentă a Trustului.

Ascultând-o, colonelul trecea prin stări sufleteşti foarte ciudate şi contradictorii. Erau clipe când se simţea indignat, dar erau altele când pur şi simplu o admira pe Erna pentru siguranţa ei, pentru dibăcia cu care îşi pleda cauza, pentru cutezanţa ei, pentru conştiinţa propriei ei valori. Ascultând-o, colonelul simţea nevoia unei certitudini, dar tocmai această certitudine, în ciuda strădaniei pe care şi-o dădea – pledând chiar în mod sofistic interesele Ernei – nu izbutea s-o dobândească: Erna era sinceră? Voia în mod leal să lucreze pentru ei sau tot ceea ce-i îndrugase cu atâta aparentă sinceritate – oare numai aparentă? – nu era decât încercarea disperată de a-l induce în eroare, adevăratul ei scop fiind de a se vedea plecată din ţară? Oare era adevărat că îi plăcea să *trăiască periculos*, chiar şi acum după ce stătuse şapte ani în închisoare? Dar chiar în cazul când, făcând eforturi, până la urmă ar izbuti s-o creadă, şefii lui sigur că nu ar accepta s-o încerce.

„Dar eu, în definitiv, eu de ce s-o cred, eventual situându-mă în opoziţie cu generalul?" se întrebă. „Pentru că – îşi răspunse tot el – n-o cred totalmente nesinceră? Da, n-o cred totalmente nesinceră, dar numai în momentele când uit că nu sunt în stare să răspund afirmativ la întrebarea: Erna a renunţat cu adevărat să se răzbune, sau tot ceea

ce mi-a îndrugat până acum constituie doar preambulul la un *anume* fel de răybunare?”

Categoric, întrebarea aceasta rămânea în continuare fără răspuns. Şi fiindcă rămânea, nici suspiciunea nu putea fi înlăturată. Până acum, Erna îşi pledase cauza în chip magistral. Argumentele decurseseră unele din altele, se orânduiseră după un anume plan şi, puţin câte puţin, Erna îl obligase să vadă ridicându-se în faţa ochilor minţii sale contururile unui edificiu solid, dar încă neterminat, ceea ce era şi firesc de vreme ce ea încă nu ajunsese la capătul pledoariei sale. Totuşi, în ciuda faptului că Erna dovedise a fi un abil constructor, *cărămizile* – respectiv argumentele – adăugate de la o vreme edificiului nu mai dovedeau aceeaşi măiestrie, ci, dimpotrivă, ele erau atât de prost aşezate, în atât de puţină măsură făceau corp comun cu celelalte, încât, din cauza lor, întreaga construcţie era ameninţată să se dărâme.

După această descoperire, colonelul, mai suspicios decât la începutul convorbirii, trecu la ofensivă, dar nu direct, ci printr-o „manevră de învăluire”.

— Erna Caroţi, să presupunem că pe mine m-ai convins că este absolut necesar să te folosim ca un fel de cal troian pentru a putea dejuca, la timpul potrivit, maşinaţiile Trustului „Nebel”. Dar dumneata ştii că la *angajarea* dumitale în condiţiile pretinse de dumneata, nu eu hotărăsc. Mă simt obligat să-ţi atrag atenţia că nu trebuie să-ţi faci nici un fel de iluzii că şefii mei vor fi de acord să te utilizeze în afara graniţelor ţării. Şi ştii de ce?

— Presupun că ştiu!

— De ce?

— Pentru că ei vor judeca, probabil, cam în felul următor: „Erna, trăgând un semn de egalitate între Balthazar şi Trust, sau identificându-l cu Trustul, vrea să ne facă să credem că, drept răzbunare pentru umilinţa suferită de el, marele Balthazar ne va declara război şi, în consecinţă, va trebui să ne aşteptăm la o adevărată invazie de agenţi, acte de sabotaj şi alte asemenea. Or, ca să putem face faţă unei asemenea situaţii excepţionale, nu ne rămâne altceva de făcut decât s-o trimitem pe ea, Erna, ca să ne informeze din timp asupra intenţiilor înverşunatului nostru inamic. Numai că noi nu putem fi atât de naivi ca să-i facem jocul, din două motive: primul, pentru că nu „Nebel” este dependent de Balthazar, ci acesta din urmă de Trust al cărui agent este, şi de care trebuie să asculte. Al doilea, chiar dacă am presupune că Balthazar, ca vedeta nr. 1, se bucură de multă trecere în ochii celor care conduc Trustul, în nici un caz ea nu poate fi atât de mare, încât să-i hotărască a porni „război” contra noastră numai pentru a face lui pe plac.

— La care eu mai adaug un argument, Erna Caroţi. Spuneai că dacă te lăsăm să pleci, vei putea să ne informezi din timp în legătură cu

planurile Trustului referitoare la România. Intenţia dumitale e lăudabilă, dar nerealizabilă. Ca să ne poţi realmente ajuta, ar trebui să fii permanent în imediata apropiere a omului care conduce Trustul. Aşa ceva însă este imposibil. Trustul te va utiliza într-o altă ţară, dar în nici un caz nu te va coopta în „consiliul de administraţie". Or numai daca ai ajunge acolo ne-ai putea eventual ajuta. Aşa ceva însă nu se va întâmpla, Erna Caroţi.

Erna ascultă argumentaţia colonelului păstrând pe buze un surâs enigmatic – care sfârşi prin a-l enerva pe colonel. Pe urmă, când acesta conteni, se ridică, dispăru în chicinetă şi reveni de acolo cu o tavă pe care se aflau două pahare cu coniac şi alte două cu apă minerală.

— Domnule colonel, poate serviţi puţin coniac?

— Mulţumesc, dar eu nu beau.

— Refuzul dumneavoastră ştiţi ce-mi aminteşte?

— Nu!

— Un episod din romanul lui Dumas: „Contele de Monte Cristo".

— Da? Şi care anume?

— Când Monte Cristo o însoţeşte pe Mercedes în seră şi când aceasta îl îndeamnă să guste strugurii cultivaţi acolo, contele refuză. Dar dacă refuzul lui are o explicaţie – se afla în casa celui care îl trădase şi îi răpise logodnica – dumneavoastră nu aveţi nici un motiv, domnule colonel. Nu vă găsiţi în casa cuiva care vă urăşte, sau, mai exact, a cuiva care încă vă mai urăşte. Ce Dumnezeu, ar trebui să vă purtaţi faţă de mine mai firesc, să nu vă inhibaţi. Fiindcă, domnule colonel, puţin-puţin sunteţi inhibat.

— Crede-mă, refuzul meu nu are nici o cauză specială. Pur şi simplu nu beau – cu excepţia unui pahar de vin, şi numai în cazul când este foarte bun – nici o băutură alcoolică.

Dând această explicaţie – care nu era întru totul adevărată – colonelul se înroşi ca un adolescent. În sinea sa recunoştea că este realmente inhibat. Mai exact, se descoperea inhibat şi asta îl irita, fiindcă *descoperirea* o datora Ernei.

Erna sorbi din paharul ei o picătură, o plimba câteva secunde prin gură, pe urmă, după ce o înghiţi, continuă.

— Mi se pare că v-am rămas datoare cu un răspuns.

— Numai dacă socoţi că ai de dat un răspuns.

— Bineînţeles. Dar, în prealabil, ar trebui să-mi spuneţi dacă am anticipat corect obiecţiunile şefilor dumneavoastră.

— În general, da. Dealtfel ţi-am mai spus-o.

— În cazul acesta, trebuie să încep prin a risipi posibilele obiecţiuni ale şefilor dumneavoastră?

— Dacă ai argumente...

— Am! Este drept, oricât de mare ar fi prestigiul de care se bucură

Balthazar, şi oricât de puternică ar fi in- fluenţa pe care acesta o poate avea asupra Trustului, în nici un caz „Nebel” nu v-ar declara „război” numai ca să facă pe plac vedetei sale nr. 1. Numai că la obiecţia aceasta, dumneavoastra va trebui să replicaţi, aducându-le la cunoştinţa că, în prezent, la conducerea Trustului se află Balthazar, predecesorul său fiind mort.

— Cum, a murit... nea Şuncărică?{5}

— A murit. Precis. Deţin informaţia dintr-o sursă sigură. Acum Balthazar este cel care hotărăşte totul. Ca să-şi ia revanşa, el dispune de tot ceea ce reprezintă Trustul ca forţă materială şi de organizare. Gândiţi-vă că de forţa accstei organizaţii de spionaj serviciile de siguranţă din foarte multe ţări europene vorbesc dacă nu cu teamă, în orice caz cu respect.

— Şi de unde ştii dumneata că Balthazar e acum *şeful*?

— Ştiu! Cum v-am mai spus, ştiu dintr-o sursă sigură.

— Informaţia ţi-a fost transmisă în timp ce te aflai *înăuntru*? Cine te crede?

— Nu am intenţia să afirm aşa ceva. Am aflat după ce am ieşit. Şi dacă eventual aveţi îndoieli că vă spun ade- varul, interesaţi-vă. Sunt convinsă că vă stă în putinţa să verificaţi dacă am minţit sau nu. Când vă veţi convinge, veţi putea pune un semn de egalitate între Trust, pe de o parte, şi Balthazar pe de alta... Şi acum să răspund şi la obiecţiunea dumneavoastră, domnule colonel. Spuneaţi că pentru a vă putea ajuta efectiv, semnalând-vă din timp toate acţiunile pe care Trustul le-ar iniţia, ar trebui să fac parte din „consiliul de administraţie”. Or aşa ceva este imposibil, de vreme ce, ca agentă, deşi nu am lucrat prost, totuşi am sfârşit-o prost. Aţi vrut să spuneţi că activitatea mea în solda Trustului nu ar justifica o asemenea ascensiune, este exact?

— Da!

— Când aţi judecat astfel – şi bine aţi judecat – nu ştiaţi că Balthazar a preluat conducerea Trustului. Şi nu ştiaţi încă ceva, pe care nici acum nu-l ştiţi. Că Balthazar mi-a trimis vorbă, printr-un emisar al său, că mă aşteaptă, deoarece are nevoie de mine la reorganizarea Trustului „Nebel”.

— Prin cine?

— Vă pot spune numele sub care s-a prezentat: Paul Smither. Dacă vă gândiţi să puneţi în mişcare aparatul de care dispuneţi ca să-l arestaţi, vă sfătuiesc să n-o faceţi, fiindcă ar însemna să vă pierdeţi vremea. Omul nu se mai află în ţară. A fost trimis în mod special de Balthazar ca să ia legătura cu mine. Aceasta a fost singura lui misiune.

—...Şi când ţi-a transmis mesajul lui Balthazar?

— În ziua când am ieşit din închisoare. A părăsit ţara în aceeaşi zi. Îi era tare frică să nu-l înhăţaţi. Nu mi-a făcut impresia unui om prea

curajos.

— Fabulezi, Erna Caroţi! Ai o fantezie bogată, şi mă întreb de ce nu te hotărăşti ca, în loc să trăieşti periculos, să faci literatură?

— Fabulez – ce? Că Balthazar a preluat conducerea Trustului?

— Da!

—...Şi mai ce? Că a trimis la mine un emisar special?

— Mai ales aceasta.

— Domnule colonel, v-o pot dovedi. Mi-ar face însă mare plăcere dacă m-aţi crede... pe cuvânt. Vă rog, străduiţi-vă! Poate că totuşi veţi izbuti. Încercaţi, domnule colonel, şi faceţi abstracţie de faptul că am fost condamnată şi că am stat în închisoare şapte ani. *Gândiţi-vă* la mine, făcând abstracţie de dosar, de cazier, ca la o fiinţă care, faţă de dumneavoastră, nu poate fi decât sinceră.

— De ce faţă de mine? întrebă colonelul care, fără voia lui, era impresionat de sinceritatea ce se degaja din cuvinte, impresionat, mai ales, de felul cum îl privea: deschis, parcă fără nici un fel de ascunzişuri.

— Nu are importanţă de ce, replică Erna cu o voce care parcă îl implora. Cel puţin deocamdată. Esenţialul este să mă credeţi.

— Nu ştiu la ce ţi-ar folosi, Erna Caroţi, dacă...

— Mi-ar *folosi* – îl întrerupse ea pronunţând bucuroasă cuvântul „folosi", de parcă îi părea tare bine că se putea agăţa de acest cuvînt –, deoarece numai dacă dumeavoastră veţi fi foarte convins, îi veţi putea, la rândul dumneavoastră, convinge pe cei care sunt în măsură să-mi hotărască soarta.

Colonelul avu intuiţia că nu acesta era motivul adevărat dar că, în mod sincer, Erna dorea să fie crezută. Suspicios, se trezi întrebându-se:

„Oare ţine *numai* să fie crezută, pentru a evita alte întrebări, sau fiindcă, într-adevăr, a fost sinceră cu mine?"

Şi în ciuda sforţărilor pe care le făcea de a nu se „preda" – cum ar fi spus prietenul său maiorul Bogdan: „Nu te preda, bătrâne! Încearcă să te îmbrobodească, să ştii!" – colonelul constată că o *crede*: Că Balthazar preluase conducerea Trustului internaţional de spionaj „Nebel"; că noul „rezident" al Trustului realmente o invitase la el; că Erna, în mod sincer, îşi oferea serviciile.

— Erna Caroţi, din nou trebuie să repet ceea ce ţi-am mai spus. Important nu este ca eu să te cred. Important este ca să te creadă cei care hotărăsc. Şi apoi, chiar dacă ar crede că Balthazar a preluat conducerea Trustului, că a trimis un emisar special ca să te cheme la el, ei bine, tocmai invitaţia aceasta constituie dovada cea mai concludentă că nu se poate avea încredere în dumneata. Şefii mei vor gândi astfel: „Să zicem că Balthazar are nevoie de Erna, sau, chiar dacă nu are, vrea s-o recompenseze pentru că, din cauza lui, ea a stat la închisoare şapte ani. Balthazar însă ar fi trebuit să ştie că Erna, cu

antecedentele ei penale, nu va putea obţine paşaport. Şi mai mult ca sigur că a ştiut acest lucru. Dar în acest caz, de ce a mai trimis emisarul? Pentru că s-a gândit că Erna, ca să-i eliberăm un paşaport, ne va putea păcăli, făgăduindu-ne că ne va informa despre tot ceea ce Trustul va pune la cale împotriva României. Numai că noi nu ne vom lăsa păcăliţi şi n-o vom lăsa să plece". Aşa vor gândi şefii mei şi trebuie să recunoşti că vor avea toate motivele. Iar eu cum i-aş putea convinge? Ce argumente în plus le-aş putea aduce?

Erna rămase tăcută. Părea deprimată, distrusă. Parcă ea însăşi se convinsese de fragilitatea argumentelor ei, şi de tăria argumentaţiei colonelului. Era acum, în întreaga ei atitudine, ceva de iremediabilă oboseală, de sfâşiere interioară. Parcă îi venea să plângă şi numai cu mari sforţări izbutea să se stăpânească. Privind-o, colonelul simţi că-i este milă de ea, milă în care se amesteca şi o undă ciudată de simpatie.

— Domnule colonel, vă pot dovedi că nu am intenţia să vă înşel şi că doresc sincer să lucrez pentru dumneavoastră.

— Poţi *dovedi*?

— Da! Domnule colonel, aflaţi că puteam părăsi ţara şi fără aprobarea dumneavoastră, adică a Securităţii.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce aţi auzit, domnule colonel. Dacă aş îi urmărit ceea ce presupuneţi că urmăresc, la ora asta aş fi fost afară de cel puţin o săptămână.

— Nu pot să te cred, Erna Caroţi! Eu ştiu mai bine decât dumneata cât de greu este să treci în mod fraudulos frontiera.

Erna îl privi, gânditoare, pe urmă, făcând un gest scurt cu mâna, pe care colonelul îl tîlcui: „fie ce-o fi", se ridică, se îndreptă agale către dulapul de haine, îl deschise, scoase de acolo paşaportul şi, revenind, îl depuse pe măsuţa, în dreptul colonelului.

— Acesta-i un paşaport!

— Da, un paşaport.

— Kate Everhard, citi colonelul.

— Priviţi fotografia! îl invită Erna, dealtfel inutil, deoarece, între timp, colonelul observase că era fotografia ei.

— Kate Everhard! repetă acesta, neizbutind să-şi revină din surprindere.

— E în ordine paşaportul, domnule colonel?

Colonelul îl examina cu atenţie. Viza de intrare, aplicată la punctul de frontieră Otopeni, era valabilă, fotografia nu părea a fi fost ataşată ulterior. Ce trebuia să creadă? Că exista o femeie cu numele Kate Everhard care semăna uimitor cu Erna? Greu de crezut. Asta însemna că ceva nu era în ordine la paşaportul pe care îl avea în faţă. După toate probabilităţile, fotografia Katei Everhard fusese înlocuită cu a

Ernei. Substituirea fusese făcută cu o desăvîrşită pricepere.

— Este în ordine, numai în cazul când Kate Everhard îţi seamănă perfect. Eu însă nu cred. S-a umblat la fotogratie cu atâta pricepere încât, aparent, totul este în ordine.

— Vă mulţumesc pentru acest răspuns.

— Nu înţeleg, de ce îmi mulţumeşti?

— Pentru că, indirect, recunoaşteţi că, dacă aş *fi voit* să plec din ţară cu acest paşaport, fals bineînţeles, aş fi reuşit, fără ca oamenii dumneavoastră de la aeroport să prindă de veste. Fiţi sincer, domnule colonel: aşa-i că aş fi reuşit?

— Mda! fu nevoit sa recunoască.

— Şi totuşi n-am plecat. Iar de acum încolo, de vreme ce aveţi cunoştinţă de existenţa paşaportului, şi să vreau n-aş mai putea pleca. Domnule colonel, nu izbutiţi oare să vă convingeţi că doresc sincer să lucrez pentru dumneavoastră?

Colonelul nu trebui să reflecteze mult înainte de a răspunde:

— Da, Erna Caroţi, te cred. Voi informa pe şefii mei în legătură cu ceea ce am discutat cu dumneata şi, în măsura în care voi izbuti să fiu convingător, te voi sprijini.

— Numai dacă sunteţi convins de sinceritatea mea, domnule colonel. Numai în acest caz.

— Altfel nu ţi-aş fi promis, preciză colonelul, căruia i se păru totuşi stranie condiţia pe care o punea Erna: *Dar numai în cazul când sunteţi convins de sinceritatea mea*. O formulase cu un asemenea ton, încât părea că pentru ea, hotârâtor nu era dezlegarea celor în drept, ci doar convingerea lui, a colonelului, că ea nu l-a minţit.

— Vă mulţumesc, domnule colonel.

PARTEA A DOUA

7
ELLA I HORA TON ONIRON{6}

Pe Erna Caroţi o aduse la aeroport un taxi. Din portbagaj, şoferul scoase două valize, pe care hamalii le urcară imediat într-un căruţ.

Erna intră în sala de aşteptare. Înapoia ei uşile de sticlă se închiseră singure. Rumoarea fu ca un fel – şi singurul – de bun venit. Era multă lume, dar nu atâţia pasageri câte rude şi prieteni veniţi să conducă pe cei ce plecau. Se aşeză pe o bancă complet liberă, cu geanta de voiaj alături. Geanta era confecţionată într-o ţară din apus. De asemenea pantofii, rochia, cele două valize, ca şi conţinutul lor – toate cumpărate de la „Consignaţia". Dealtfel, nu numai după îmbrăcăminte – şi bagaj – Erna făcea impresia unei străine – turistă din Anglia sau din vreo ţară nordică – ci şi după înfăţişare. Straniul frumuseţii ei consta tocmai în acel *exotism* imposibil de definit, din pricina căruia, indiferent în ce ţară s-ar fi aflat, lăsa aceeaşi impresie: „Ce frumoasă femeie este *străina* asta! –

Erna stătea pe bancă, străină şi stingheră şi, din când în când, privea pe furiş în jurul ei. Numai figuri necunoscute. Un grup impresionant din apropiere îi atrase atenţia. Erau cel puţin douăzeci de persoane, bărbaţi şi femei, de toate vârstele, veniţi să conducă o femeie bătrâna, de vreo şaptezeci de ani, care urma să ia avionul pentru Tel Aviv. Şi fară să vrea simţi că o invidiază pe bătrână, care era emoţionată în aşa măsură pentru că urma să se despartă de clanul ei, încât vocea îi tremura în ciuda eforturilor ce le făcea ca să se stăpânească.

Numai ea, Erna, era singură, în jurul ei numai figuri necunoscute. Şi, în ciuda faptului că ştia că este inutil, tot timpul îl căuta cu privirea pe acela pe care ar fi dorit să-l vadă. Simţea ceva asemănător cu un regret dureros dar, dacă ar fi fost întrebată de motiv, nu ar fi ştiut ce să răspundă, fiindcă în clipele acelea nu era capabila să se analizeze şi în general să se gândească la ceva precis. Gândurile veneau, poposeau doar o clipă, pe urma curgeau mai departe, pentru a face loc altora, şi aşa mereu. O stare ciudată, nefirească pusese stăpânire pe ea cu treizeci şi şase de ore mai înainte, atunci când colonelul o anunţase că *poate* pleca. De atunci nu mai avea gânduri statornice, de atunci tot ceea ce făcuse, pregătirile de plecare în care intrau cumpărăturile şi toate celelalte – fusese parcă un şir de automatisme. Şi cu toate acestea, fuseseră treizeci şi şase de ore pline, în care timp dormise puţin şi mâncase şi mai puţin.

Pe colonelul Mănailă nu-l mai văzuse. Acesta îi transmisese

dispoziţiile lui prin telefon şi prin maiorul Bogdan îi recomandase, printre altele, multă prudenţă.

Erna găsise recomandarea exagerată. Şi iată, peste câteva minute avionul avea să decoleze, nici nu va apuca să se familiarizeze cu gândul că era *afară* şi va ajunge la Atena, fără ca să-l mai vadă pe colonel, ca să-i mulţumească, dar, mai ales, fără ca să-l mai privească o dată în ochi spre a se convinge dacă *jucau* – el şi şefii lui –cinstit, sau încercau numai să-i întindă cine ştie ce cursă.

Difuzoarele anunţară călătorii pentru Atena să se preyinte la controlul bagajelor. Erna se ridică grăbită, fiindcă spera că poate, când va prezenta paşaportul la control, îl va vedea pe colonel. Cu sacul de voiaj în mână se apropie de uşa rabatabilă în pragul căreia o aştepta, surâzând, o vămeşiţă îmbrăcată, în ciuda căldurii, cu un fel de taior din stofă.

Controlul bagajelor fu o simplă formalitate. Erna înţelese că vămeşiţa primise ordin în acest sens. Dealtfel, printre bagajele ei nu se ascundea nimic din ceea ce ar fi putut interesa organele vamale. O simplă formalitate fu verificarea documentului de călătorie – paşaportul. Ofiţerul în uniformă de grănicer citi numele înscris pe paşaport – Kate Everhard –, o confrunta cu fotografia şi după un „mulţumesc" politicos, dar indiferent, i-l restitui. Câteva minute mai târziu, părăsea clădirea aeroportului şi lua loc într-un microbuz parcat chiar lângă ieşire, iar după alte câteva minute, când şi ultimul pasager fu îmbarcat, şoferul porni motorul îndreptându-se către avionul companiei OLYMPIC AIRWAYS, un cvadrimotor alb ca un pescăruş.

Erna făcu în aşa fel, ca să coboare ultima din microbuz, şi astfel să fie şi ultima dintre pasagerii care urmau să se urce în avion. Când ajunse pe treapta de sus a scării, înainte de a dispărea înăuntru, se întoarse şi privi clădirea aeroportului. Cei care îşi conduseseră rudele şi prietenii de pe balconul primului etaj continuau să fluture degetele, batistele, poşetele. Îl căută cu privirea pe colonel. Deşi avea ochi buni, nu-l descoperi, totuşi avu intuiţia precisă că el se afla acolo şi că asista la plecarea ei. Şi atunci, emoţionată, şi instinctiv, flutură degetele în semn de rămas bun, după care dispăru în avion.

Câteva clipe mai târziu, când avionul începu să alunece pe pistă, Erna avea lacrimi în ochi şi în suflet o imensă durere.

Intuiţia Ernei fusese exactă. Într-adevăr, de la una din ferestrele aeroportului, colonelul fusese martor la îmbarcarea pasagerilor în microbuz. O văzuse pe Erna oprită în uşa avionului, fluturând degetele. Şi, instinctiv, cu toate că ştia că nu-l poate vedea, la rândul său, făcu la fel. Pe urmă, ruşinându-se, îşi vârî mâinile adânc în buzunare. Continuă să rămână la fereastră până când avionul dispăru în departare. Atunci făcu şi el calea întoarsă, trist şi posomorât.

Se duse la bar. I se făcuse, brusc, sete. Ceru o cafea şi suc de portocale. Şi abia acum descoperi cât de obosit se simţea. Fuseseră trei zile pline, şi cu multe emoţii.

Mai întâi, trebuise să învingă neîncrederea prietenului său, a maiorului Bogdan.

— Bătrâne, e o cacialma! Al naibii să fiu dacă nu-i o cacialma.

— Ce fel de cacialma, Bogdane?

— Nu ştiu. Mai curând aş fi în stare să cred că Papa trece la ortodoxism decât să accept că Erna este dispusă să-şi rişte viaţa – fiindcă înseamnă că şi-o riscă în cazul când *ăia* prind mişcarea că face un joc dublu – numai pentru că vrea să ne „ajute" dintr-un fel de patriotism sui generis. A se slăbi, Ducule!

— Bine, dar paşaportul nu-ţi spune nimic? De ce nu vrei să recunoşti că, folosind paşaportul cu numele de Kate Everhard, putea să plece din ţară fără nici un fel de risc?

— Recunosc, chestia cu paşaportul e atuul ei cel mai al naibii, totuşi *nu cred* în sinceritatea ei. Nu pot să fac abstracţie de faptul că este... *Erna*.

Până la urmă. Bogdan îşi învinse suspiciunea, sfârşind prin a se înflăcăra de „planul" lor, care, în mare parte, era planul Ernei.

Pe urmă, nu i-a fost deloc uşor colonelului să-şi convingă şefii. Un agent dublu – şi Erna asta vroia să fie – din capul locului nu prezintă încredere, bineînţeles atunci când jocul său dublu este cunoscut. De cele mai multe ori, una din tabere renunţa la serviciile lui, iar în caz de război sau în împrejurări excepţionale, îl lichidează în mod discret, folosind metode care să lase impresia că a fost vorba doar de un accident. Dacă Erna, ogferindu-şi serviciile, ar fi pretins totodată să fie plătită, *cazul* ei ar fi fost mai simplu. Ea însă refuzase orice fel de „indemnizaţie". Asta înseamnă că Erna se oferise să facă spionaj „pentru amorul artei", cum obişnuia să spună maiorul Bogdan în limbajul său colorat. Dacă, în prealabil, Erna n-ar fi fost racolată de Trust şi plătită pentru treaba pe care o făcuse, refuzul ei de a primi un „onorariu" ar fi suscitat mai puţine suspiciuni, deoarece s-ar fi considerat că o face din patriotism. Cum însă ea debutase prin acte de trădare faţă de ţara sa, nu era tocmai uşor să te convingi că – eventual acolo în închisoare – reflectând la trecut, ajunsese să regrete faptele pentru care fusese condamnată şi, ca o consecinţă mai mult sau mai puţin firească, să dorească să se reabiliteze atât faţă de propria ei conştiinţă, cât şi faţă de cei de la Securitate.

Dealtfel, dacă până la urmă oferta ei fusese acceptată, aceasta nu se datora faptului că şefii colonelului sfârşiseră prin a se convinge de sinceritatea ei, ci hotărârea lor trebuie interpretată doar ca o simplă încercare. Şi deoarece într-un agent dublu nu poţi avea niciodată încredere, de cele mai multe ori nici măcar una relativă – faţă de el

aplici totdeauna metoda des uzitată în spionaj: „Cumpără cât mai mult şi vinde cât mai puţin, dacă se poate deloc”, la fel se procedase şi cu Erna care, dealtfel, nu manifestase nici un fel de intenţie, făţişă sau ascunsă, de a *cumpăra* ceva de la ei, ca eventual să-şi sporească atuurile în partida pe care urma s-o joace cu Balthazar.

Singurul care credea în sinceritatea Ernei şi care pusese suflet în a-i pleda „cauza” fusese colonelul Mănăilă, tocmai el, care de obicei era suspicios, de multe ori exagerat de suspicios, el care – şi era perfect conştient de acest lucru – avea motive puternice să nu se încreadă în Erna, în ciuda a ceea ce maiorul Bogdan numea „aparenţele date naibii” ce pledau în favoarea ei. Acum, când avionul în care se afla Erna survola Bucureştii, acum când prima parte a *aventurii* fusese consumată, acum când, stând la barul aeroportului, se gândea la cele întâmplate în ultimele treizeci şi şase de ore, colonelul îşi dădea seama cu destulă amărăciune – dar fără să regrete – că într-o oarecare măsură prestigiul de care se bucura în faţa şefilor săi fusese ştirbit. Şi fusese ştirbit datorită faptului că încercase să-i convingă de *sinceritatea* Ernei. Întrebându-se, acum, de ce pusese atâta suflet, nu-şi putea explica. Căci, în definitiv, important nu era dacă la baza hotărârii ei stătea sinceritatea, ci în *ce măsură* scopul urmărit de ea putea fi speculat în favoarea lor. Or în privinţa aceasta, şefii fuseseră cu toţii de acord că merită să *încerce*. El însă se străduise să-i convingă de sinceritatea Ernei, punând în aceasta o anume doză de înflăcărare, cu atât mai de neînţeles pentru şefii lui cu cât despre el se ştia că este o fire ponderată, lipsită de sentimentalisme. Desigur că nici unuia nu i-o fi trecut prin minte că existase o înţelegere prealabilă între el şi Erna. Dar nu era exclus ca şeful său direct să-şi fi pus întrebarea dacă nu cumva el, colonelul Radu Mănăilă, începuse să îmbătrânească.

Şi din nou nedumerirea: de ce se încăpăţânase să-i convingă? Nu cumva, căutând să convingă pe alţii, de fapt, dorea să se convingă pe sine însuşi? Nu! Nu aceasta era explicaţia. Atunci? Mai ceru un suc ospătarului. Pesemne că avea o figură tare suferindă, deoarece ospătarul îl privi compătimitor, abia stăpânindu-se să nu-l întrebe dacă nu cumva se simte rău.

„Acum totul e consumat, nu mai are rost să mă frământ”

Colonelul Radu Mănăilă nu era un orgolios. Însă succesele obţinute în decursul celor douăzeci şi mai bine de ani îi dăduseră conştiinţa propriei sale valori. De aceea, acum, când ştia că ardoarea cu care încercase să convingă pe şefi de sinceritatea Ernei nu fusese bine văzută de către aceştia, era nemulţumit, iritat, supărat. Supărat pe alţii, dar mai ales supărat pe sine însuşi. Categoric, nu trebuia să pună atâta *suflet* ca să convingă.

Şi încă o dată întrebarea: „De ce făcuse atâta risipă de zel ca să convingă?” Ca şi când ar fi fost şi el de faţă, îl auzi pe maiorul

Bogdan:

— Bătrâne, ascultă-mă! Nu-i ea uşă de biserică, aşa cum nu sunt eu patriarhul ţării. Dar, la o adică, nici nu mă interesează. Esenţialul este să facă treabă bună. Asta însă rămâne de văzut.

Era clar. Nici şefii, nici Bogdan nu aveau încredere în Erna. Cu toţii îi semnaseră o poliţă în alb. Şi o semnaseră pentru că ştiau dinainte că, în cazul când Erna nu va *onora* poliţa, ei nu vor avea ce pierde, întrucât asentimentul lor fusese unul condiţionat. Da, asta era: îl iritase faptul că o vedeau cu toţii mai rea decât era în realitate, că refuzau să creadă în *metamorfoza* ei, înainte ca ea s-o dovedească prin fapte, în timp ce el, colonelul, ajunsese la convingerea că în sufletul Ernei se petrecuse o mutaţie, Dumnezeu ştia din ce motiv! Era o convingere pur intuitivă, dincolo de argumente şi de orice pledoarie. Dar asta însemna că era o convingere relativă. În activitatea lui de peste douăzeci de ani, nu puţine fuseseră ocaziile când intuiţia sa funcţionase fără greş. Fuseseră însă şi cazuri când ea se înşelase. Dar şi în aceste cazuri – puţine – convingerea lui fusese deplină până în clipa când faptele veneau s-o infirme. Cu alte cuvinte, ştia din proprie experienţă că intuiţia nu este un instrument de cunoaştere perfect, în ciuda faptului că de multe ori ea operează acolo unde raţiunea se dovedeşte neputincioasă. Dacă şi în cazul Ernei era vorba de o falsă intuiţie? „Ei bine, dacă aşa se va întâmpla, prestigiul meu va fi mult ştirbit, şi probabil că voi fi scos la pensie. Cum însă nu am încă nici o dovadă că este vorba de o falsă intuiţie, ce rost are sa mă frământ în mod inutil?”

Evident nu avea nici un rost.

*

Erna fascinată de spectacolul ce i-l oferea oraşul alb, alb de parcă ar fi fost în întregime de marmură, aproape nu-şi dădu seama când avionul, atingând pământul, începu să alunece pe pistă, îndreptându-se spre clădirea aeroportului internaţional al Atenei. Cunoştea Parisul, Londra, Münchenul, Madridul, Roma, precum şi alte oraşe italiene, dar Atena o vedea pentru prima dată acum, mai exact urma s-o vadă prima dată, întrucât ceea ce admirase cât timp avionul survolase deasupra oraşului fusese doar panorama lui fascinantă.

Formalităţile vamale fură simple, controlul paşaportului rapid, amabilitatea funcţionarilor cu care avu de a face ireproşabilă. La biroul de schimb transformă o sută de dolari în drahme, adică trei mii de drahme.

Un tânăr frumos se oferi să ducă bagajele până la taxi, refuzând să primească bacşiş cele zece drahme pe care i le oferise. Închipuindu-şi că băiatul o refuzase pentru ca i se păruse suma prea mică, deschise poşeta ca să mai adauge încă zece, însă improvizatul hamal se retrase,

clătinând capul a refuz.

Erna ceru şoferului s-o ducă la hotelul „Grande Bretagne”. Auzind numele hotelului – Erna habar nu avea că este vorba de cel mai prestigios hotel din Atena, vechi de o sută de ani – într-un fel de esperanto sui generis, alcătuit din cuvinte greceşti, englezeşti şi franţuzeşti, şoferul îi atrase atenţia că, în cazul când n-a reţinut-o din timp, nu trebuie să-şi facă iluzia că va putea găsi o cameră liberă nu numai la „Grande Bretagne” dar la nici un alt hotel de lux, ca: „King George”, „Athens Hilton”, „Athens Palace” sau „Kings' Palace”. Dacă însă se mulţumeşte cu un hotel de categoria A, cu puţin noroc, poate că s-ar putea găsi o camera la „Ambassadeurs”, „King Minos” sau „Attica Palace” în orice caz, să nu se necăjească, deoarece el, Andonis până la urmă va izbuti s-o cazeze la un hotel, care să-i placă şi ei.

Erna îi mulţumi pentru amabilitate, aducându-i tot odată la cunoştinţă că i se reţinuse o cameră la „Grande Bretagne”. Aflând aceasta, şoferul deveni extrem de reverenţios, deoarece „Grande Bretagne” este un hotel numai pentru bogătaşi, americani în special, tariful pentru o cameră ajungând pâna la şapte sute de drahme pe noapte.

La recepţie trebui să aştepte zece minute până când funcţionarul să scape de pisălogeala a trei doamne – nici una dintre ele nu era mai tânără de şaizeci de ani –, fiecare de altă naţionalitate, care îl bombardau literalmente pe bietul om cu o sumedenie de întrebări, unele de-a dreptul stupide, şi la care acesta, fără să-şi piardă calmul, şi cu un ton de o politeţă exagerată, răspundea în trei limbi diferite. Cel puţin dupa accent era neîndoios că recepţionerul le cunoştea foarte bine.

În sfârşit, după ce scăpă de cele trei bătrâne pisăloage, fgncţionarul, după ce îşi tampona fruntea transpirată cu batista, se întoarse spre ea şi, înainte de a întreba ce doreşte, îşi ceru scuze că, din motive independente de voinţa sa, o făcuse să aştepte.

Erna îşi spuse numele, informându-l că un „prieten” reţinuse o cameră pentru ea.

— Domnişoara Erna Caroţi... Domnişoara Erna Caroţi... Da, într-adevăr aveţi reţinută la noi camera o sută patru. O cameră foarte frumoasă, sunt convins că aveţi să vă simţiţi bine în ea. Boy! chemă un băiat de hotel, care îi luă imediat valizele, transportându-le la lift

Camera era într-adevăr frumoasă, totul trăda opulenţa, dar şi bunul gust, poate datorita faptului că, spre deosebire de celelalte hoteluri de lux pe care le cunoscuse, „Grand Bretagne” nu făcuse concesii modernului.

Deşi nu era deloc obosită, Erna s-ar fi culcat în patul larg; dacă nu ca să doarmă, cel puţin să se gândească, să facă puţină ordine în ea însăşi. Dar nu avea timp pentru aşa ceva. Peste o oră trebuia să se

întâlnească cu un reprezentant al lui Balthazar, de la care urma să primească instrucţiuni. Se dezbrăcă, făcu un duş şi când, în sfârşit, începu să coboare cu liftul, trecuse exact o oră.

După ce liftul coborî la parterul hotelului, Erna se duse la bar. Acolo avea întâlnirea cu emisarul lui Balthazar. În clipa când ajunse acolo, un bărbat se ridică de la o masă şi veni întru întîmpinarea ei.

— Domnişoara Erna Caroţi, nu-i aşa?

— Da!

— Mă simt onorat că v-am cunoscut. Pe mine mă cheamă Timos Xenopoulos. Dumneavoastră spuneţi-mi simplu: Timos. V-aş propune, bineînţeles dacă nu aveţi nimic împotrivă, să stăm de vorbă în altă parte, de pildă la „Antoniadis". Nu că m-aş teme de urechi indiscrete, ci pur şi simplu pentru că nu-mi place atmosfera de aici. Priviţi puţin în jurul dumneavoastră. Majoritatea sunt americani şi englezi. Media de vârstă, în cel mai bun caz, cincizeci de ani. O viaţă întreagă au muncit şi au făcut dolari şi lire, iar acum, la bătrâneţe, îi cheltuiesc colindând lumea.

Vorbind, Timos Xenopoulos o conduse către ieşire. Traversară strada. Ajunseră în parcul pieţei Syntagma. Aici, în piaţă, îşi etalau mesele şi fotoliile confortabile cinci cofetării şi cafenele.

Timos Xenopoulos alese o masă mai izolată şi, după ce o văzu pe Erna instalată într-unul din fotoliile odihnitoare, se aşeză şi el pe un altul, oftând de satisfacţie.

— Aici mai înţeleg şi eu. Nu sunt silit să văd mutrele ălora din hotel, indivizi în marea lor majoritate aparţinând claselor mijlocii anglo-saxone. Dumneavoastră, domnişoară Erna, aţi mai fost vreodată în Grecia?

— Vin acum pentru prima dată.

— Are să vă placă, în cazul când nu are să vă farmece, pur şi simplu.

— Vorbiţi foarte bine româneşte, îl lăudă Erna.

— Sunt născut în România. Deşi am nume grecesc, nu sunt grec. Numai Dumnezeu ştie ce sunt cu adevărat. După ştiinţa mea, sunt o corcitură de albanez şi de corsican. La asta mai adaugă o picătură de sânge grecesc şi o altă picătură de sânge românesc. Dar ce spuneam? A, da, vorbeam de turişti. Sunt mulţi. Ăştia aduc dolari. Totuşi, în general, Grecia este o ţară vizitată de turişti din clasele de mijloc, deoarece este o ţară unde îţi poţi petrece o vacanţă în chip admirabil fără să te coste mulţi bani. Dacă vii cu o mie de dolari, primeşti, la cursul oficial, treizeci de mii de drahme. Cu suma asta poţi să-ţi petreci un concediu excelent, cu întreaga familie, într-o staţiune balneară dintre cele mai bune. V-am dat acest exemplu ca să înţelegeţi de ce Grecia este preferată de turiştii din clasele mijlocii. Dealtfel – continuă Timos cu un ton oficial – factorii de răspundere din această

ţară sunt preocupaţi să găsească mijloacele cele mai adecvate pentru a putea atrage un număr cât mai mare de turişti străini din clasele avute.

Erna îl asculta distrată, atrasă de spectacolul animat al strazii, mai exact, de şuvoiul continuu de maşini de toate tipurile şi de toate vârstele, ce se scurgea pe străzile Vasileos Georgiu, Karageorgi Servias sau Ermou. Dealtfel o interesau foarte puţin procupările factorilor de răspundere din Grecia în scopul atragerii turiştilor bogaţi. În schimb, despre ceea ce ar fi fost ea interesată să afle, cel puţin deocamdată, Timos nu era dispus să vorbească.

— Ce doriţi să serviţi, domnişoară Erna? o întrebă Timos când se înfiinţa chelnerul.

— Ştiu eu? O cafea, şi poate suc de portocale.

— Ce fel de cafea?

— O cafea turcească.

— Bineînţeles că o cafea turcească. Dar ce fel să fie?

— Zău că nu înţeleg!

— O vreţi dulce

— Nu! Potrivită.

— Bine fiartă?

— Ştiu eu? Fiartă!

— În regulă, domnişoară. Apoi, pe greceşte, chelnerului: *Paraealó Enan vrastó me olighi, ia tin despinida; enan poli vari-glicó gia mena.*[7]

— Domnişoara Erna, să nu vă mire că v-am cerut să precizaţi ce fel doriţi să fie cafeaua. A cere, simplu, cafea, înseamnă a stîrni indignarea celui care vine să-ţi ia comanda. În ochii unui cafegiu, un client merita consideraţie mai mare sau mai mică în raport cu exigenţa sa faţă de felul cum trebuie pregătită cafeaua. Grecii beau foarte multă cafea şi, după cum aveţi să observaţi există un număr enorm de cafenele. Şi trebuie să ştiţi că, în ciuda numărului mare, astăzi nu mai fiinţează nici un sfert din câte existau nu cu prea mulţi ani în urmă. Pe vremea aceea, cel care pregătea cafeaua şi se numea *tabis* era un artist, iar clienţii deosebit de exigenţi. Fiecare avea preferinţa lui în ceea ce priveşte felul cum dorea să i se pregătească licoarea asta atât de bună, care se numeşte cafea, şi cafegiul i-o meşterea întocmai.

— O meşterea! se miră Erna care asculta distrată, numai cu o ureche.

— Voi, românii, spuneţi: „Să-ţi fac o cafea”. Grecii spun: „*Na su fiaxo ena café*”. Adică: „Să-ţi meşteresc o cafea”. Ţi-o meştereşte după pofta inimii: „Cu puţin zahăr şi bine fiartă”; sau „fiartă, dar nu prea”; sau „potrivit de tare”; sau „foarte tare şi dulce”; sau „foarte tare, în ceşcuţă groasă şi plină numai pe jumătate”; sau „tare şi distilată” etc. etc. Peste douăzeci asemenea feluri de a meşteri

cafeaua. Acum s-au mai uitat reţetele. Totuşi, dacă vreţi să beţi o cafea bună, şi nu cea mai proastă posibilă, să nu cereţi chelnerului „o cafea", ci să precizaţi, dacă o vreţi dulce, foarte dulce, amară, bine sau numai puţin fiartă. Mă rog, după preferinţă.

Timos vorbea cu o repeziciune uluitoare, jucându-se cu un fel de mătănii de chihlimbar, pe care grecii le numesc „combologhia". Dealtfel nu era singurul. Dintre bărbaţii aflaţi la mesele în aer liber ale cafenelei „Antoniadis" mai bine de jumătate îşi omorau timpul jucându-se cu „combologhia"

Timos era un bărbat la cincizeci de ani, înalt, slab, puţin adus de spate, cu o chică bogată ca a unui tânăr, dar complet albă, în contrast izbitor cu mustaţile şi bărbuţa negre. Faţa îi era brăzdată de nenumărate zbârcituri, precum mâinile unei spălătorese la sfârşitul unei zile de muncă. Probabil că Timos nu fusese niciodată frumos. Acum era de-a dreptul urât. Urîţenia nu se datora ridurilor numeroase, fanteziste ca formă şi mărime, ci trăsăturilor colţuroase ale feţei care dădeau chipului nu ştiu ce asprime sau poate mai curând cruzime, de asemenea şi ochilor, aproape imobili, într-un chip straniu imobili, cenuşii pe deasupra. Datorită tuturor acestor particularităţi, Timos era urât, şi într-o oarecare măsura inspira frică. Încă din primele clipe când îl văzuse, Erna îşi spusese că Timos Xenopoulos, dacă eventual încă nu comisese o crimă, ar putea-o face în orice clipă fără să stea pe gânduri.

— Domnule Timos, sunt surprinsă cât de bine vorbiţi româneşte. Fără nici un fel de accent.

— Am plecat din România în cincizeci şi doi.

— Au trecut totuşi de atunci douăzeci de ani.

— Explicaţia e simplă, domnişoară Frna. Exersez ca să nu uit limba.

— Cum, adică, exersaţi?

— Ascult regulat tot ceea ce transmit posturile de radio româneşti. Citesc presa dumneavoastră cu glas tare, sau improvizez un discurs pe care îl înregistrez la magnetofon. Pe urmă, ascultând banda, îmi dau seama de eventualele greşeli în pronunţie şi încerc să le corectez. Cum s-ar spune, fac totul ca să mă menţin în formă.

— Cu vreun anume scop, domnule Xenopoulos? întrebă ea cu o aparentă indiferenţă.

— Menţinerea formei face parte din sarcinile mele profesionale.

— Ah, înţeleg!

— Nu înţelegeţi defel! Ştiu la ce vă gândiţi. Eu însă m-am referit la cu totul altceva. Sunt ghid pe Acropole. Vorbesc curent nouă limbi. Pentru cinci dintre ele, franceza, engleza, germana, italiana şi spaniola am concurenţi. Pentru rusă, sîrbă, turcă şi română sunt singurul ghid. Din păcate, cu excepţia celor din Iugoslavia, din celelalte ţări socialiste vin puţin turişti. Dar şi acei care vin foarte rar apelează la

serviciile unui ghid. Când aveţi să vizitaţi Acropole are să-mi facă plăcere să vă conduc şi să vă dau toate explicaţiile necesare. Aveţi să veniţi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, deoarece îmi doresc mult să urc pe Acropole. Numai că nu ştiu când voi putea. Nu prea sunt stăpână pe timpul meu, cel puţin deocamdată. Chiar voiam să vă întreb ce instrucţiuni...

— Să nu mă întrebaţi nimic. Nu am primit nici un fel de instrucţiuni în legătură cu dumneavoastră. Le veţi primi ulterior, adică la timpul potrivit. Ceea ce am fost autorizat să vă spun este că, deocamdată, nu aveţi altceva de făcut decât să vă plimbaţi şi să cunoaşteţi Atena. Iată că era să uit. Mi s-a dat un plic pentru dumneavoastră. Înăuntru este un cec pe care, atunci când veţi termina banii ce-i aveţi la dumneavoastră, îl puteţi preschimba în drahme la orice bancă.

Şi îi puse dinainte un plic.

— Mulţumesc! murmura Erna oarecum stînjenită, vârând plicul în poşeta.

— Cecul este în valoare de zece mii de drahme, ţinu să precizeze Timos Xenopoulos... Şi acum îmi veţi permiteţi să mă retrag.

Chemă ospatarul, plăti consumaţia, pe urmă, ridicându-se şi înclinându-se în faţa Ernei, plecă.

— Vă mulţumesc, domnule Xenopoulos. Vă rămân îndatorată.

— Domnişoară Erna, vă aştept zilele acestea ca să vizitaţi muzeul de pe Acropole.

— Am să vin neapărat.

De patru zile Erna se afla la Atena. De patru zile nu făcea altceva decât să viziteze muzeele multe-puţine ce existau – arheologic, bizantin, de artă populară, de istorie naţională, muzeul Keramikos, muzeul Benaki – să colinde magazinele de lux pentru femei – „Tseklernis", „Mourtsopoulos" etc – şi să cumpere niscai *cârpe* care îi plăceau, şi nu costau prea scump. Fiindcă, în ciuda cecului de zece mii de drahme, a celor trei mii obţinute în locul sutei de dolari preschimbată la aeroport, şi a încă o sută de dolari păstraţi ca rezervă, nu îndrăznea să se hazardeze în cheltuieli mari atâta vreme cât nu ştia ce însărcinări avea să primească de la Balthazar. Continua să locuiască la „Grande Bretagne" într-o cameră care costa cinci sute de drahme pe zi, şi care fusese achitată, cu anticipaţie, pe timp de o săptămână. Masa, în schimb, trebuia să şi-o plătească singură. Din spirit de prevedere, prânzul nu-l lua nici la restaurantul „Grande Bretagne" şi nici la cel al hotelului „King George", preţurile fiind piperate, ci la un *estiatorion*[8] de pe strada Ermou.

Seara, în schimb, îşi îngăduia să lărgească întru câtva baierile pungii. Urmând sugestia funcţionarului de la recepţie, în prima seară

se duse să asculte „buzuchia”{9} – la „Neraida” – un local de lux de pe Coasta lui Apollon – unde cântau popularii cântăreţi Daláras, Violari şi Dimitra Galani. O costă o mulţime de bani, dar nu regreta, în primul rând, fiindcă îi plăcură mult orchestra de „buzuchia”, iar în al doilea, cântăreţul Daláras pentru vocea lui caldă şi pentru melodiile cântate de el.

În următoarele trei seri cina o luă la trei *tavernule*{10} diferite, una la Neon Faliron, alta în cartierul Pagrati, iar a treia la Kifisia, o localitate din imediata apropiere a Atenei, unde mulţi greci din protipendada Atenei îşi au „locuinţele lor de vară”, mai exact, vilele lor elegante şi încântătoare.

Pe Erna, „tavernulele” o încântară în mod deosebit. Erau mici cârciumioare, unele cu o singură încăpere, mobilată cu mese şi scaune simple de brad, cu veselă şi tacâmuri din cele mai modeste, cu feţe de masă confecţionate din hârtie, pe care erau aplicate desene liniare – la multe dintre *tavernule* mesele erau acoperite pur şi simplu cu o coală de hârtie albă de împachetat – dar, în schimb, cu o bucătărie excelentă şi bineînţeles, cu popularul vin „Retină”{11} pe care străinii când îl gustă pentru prima dată îl găsesc imposibil de băut, dar, ulterior după ce se obişnuiesc cu el, ajung să-l prefere oricărui alt vin, iar după ce au părăsit ţara, să-i ducă mult timp dorul.

Ceea ce o surprinse cel mai mult când trecu pentru prima dată pragul unei „tavernule” a fost faptul că bucătăria în loc să fie amenajată în vreo încăpere dosnică, era situată în faţă. Ca să ajungi la sala de mese, musai trebuia să treci pe acolo. Erna se convinse astfel că grecii sunt nu numai buni negustori, ci şi buni psihologi. În definitiv, faptul de a vedea înşirate pe maşina de gătit, la foc mic, cratiţe, oale şi tingiri al căror conţinut emană arome îmbătătoare, nu poate avea decât un efect stimulativ asupra anumitor glande şi, drept consecinţă, un mai variat meniu consumat. Grecii, deşi ţara lor este producătoare de soiuri de vinuri din cele mai solicitate, nu sunt beţivi. (Probabil, în primul rând, din cauza climei). Dar nu sunt nici mari mâncăcioşi. Sunt, în schimb, gurmanzi. Despre greci se poate spune că ei nu mănîncă ca să se sature, ci să *guste*. (Probabil aceasta este explicaţia că în Grecia există, în special la Atena, *tavernule* specializate în gustări, zeci şi zeci de feluri de gustări din peşte, legume sau carne). Şi tot gustând ba de colo, ba de dincolo, grecii sfârşesc prin a se sătura.

Erna, care ştia să observe şi care, mai ales acum când era „fără ocupaţie”, avea destul timp să caşte bine ochii la tot ceea ce se întâmpla în jurul ei, băgă de seamă că grecii, chiar atunci când se aşază să mănânce, de fapt tot „gustă”. De pildă, dacă la o masă, la care au luat loc patru persoane, ospătarul – garsonul – aduce patru feluri de mâncare, asta nu înseamnă că fiecare a comandat un alt fel.

Nu! Platourile sunt puse la mijlocul mesei şi fiecare comesean îşi pune în farfuria proprie numai atâta cât trebuie ca să rămână şi celorlalţi. Erna trase concluzia că, pentru atenieni, atât prânzul cât şi cina erau, în ultima instanţă, tot „gustare".

Erna nu era gurmandă. Cândva fusese. Într-o oarecare măsura. Dar anii petrecuţi *acolo* o dezobişnuiseră să aibă preferinţe culinare şi să nu refuze nimic din ceea ce poate sătura un om. Pe de altă parte, mâncărurile greceşti fiindu-i necunoscute nu le putea rîvni. De fiecare dată când ţinea în mână o listă de bucate, comanda tot alte mâncăruri. O făcea nu pentru că avea vreo preferinţă pentru una sau alta dintre ele, ci din pură curiozitate, una foarte înrudită cu aceea care o făcea să observe oamenii din jurul ei, să colinde magazinele, să intre prin localuri, să asculte muzica grecească, să frecventeze cinematografele, *zaharo plastiile*[12] sau cafenelele. Cu alte cuvinte, necunoscând limba, încerca să-şi facă o părere despre acel popor de oameni frumoşi, din modul cum aceştia se comportau în diferite împrejurări. Convinsă că vacanţa ei nu va dura la infinit, încerca să observe şi să înţeleagă cât mai multe ca apoi să rămână cu amintiri durabile nu numai în legătură cu frumuseţile naturale ale ţării, dar, mai ales, cu cele privind oamenii.

Fără îndoială, a vizita o ţară de unul singur şi evitând orice fel de contact cu oamenii din partea locului nu este o metodă recomandabilă, Erna ştia acest lucru. Totuşi evita orice fel de *cunoştinţe* întâmplătoare.

Deşi ardea de nerăbdare să urce pe Acropole, amâna de la o zi la alta. Şi, ca să nu regrete că şi-a pierdut zadarnic ziua, vizită Piaţa Romană, templul lui Zeus Olimpianul, Areopagul, închisoarea lui Socrate, Agoraua Atenei sau bisericile: Aghia Ekaterini, Aghii Apostoli, Mitropolia, biserica catolică Sfântul Denis etc. Amâna mereu, pentru că nu-i făcea deloc plăcere să dea ochii cu Timos Xenopoulos. Până la urmă, într-una din zile nu mai putu rezista ispitei şi o porni, pe jos, într-acolo, nutrind speranţa ascunsă că, poate, în ziua aceea, Timos absenta sau eventual va fi ocupat cu vreun grup de turişti şi astfel va avea norocul să nu-l întâlnească. Dar speranţa se dovedi efemeră.

Ca să ajungi pe Acropole există două căi principale de acces. Una dinspre Pláka – cel mai vechi şi mai pitoresc cartier al Atenei – şi alta prin strada Dionysos Areopagitu. De pe această stradă trepte de marmura te urcă până la amfiteatrul în aer liber al lui Herod Atticus, şi de acolo, şi mai sus, până pe Acropole, unde ajungi pe mai multe poteci. (Herod Atticus, regele gîngav, ridicat pe tron de către împăratul Adrian, a fost unul dintre cei mai mari şi mai bogaţi filantropi ai imperiului. El a dăruit atenienilor teatrul care îi poartă numele şi care, la început, a fost acoperit. Ulterior a fost distrus de un incendiu. A fost reconstruit după primul război mondial, pentru ca în

zilele noastre, în timpul verii, în acest splendid teatru în aer liber să se reprezinte opere teatrale ale clasicilor greci, concerte simfonice şi spectacole de operă).

Ca să ajungă pe Acropole, Erna alese calea de acces dinspre strada Dionysos Areopagitu, în primul rând, fiindcă cunoştea drumul prin Pláka, iar în al doilea, pentru că acesta era drumul cel mai scurt de la hotel. Preferând treptelor de marmură o potecă mai abruptă, dar care scurta mult drumul, deodată se pomeni într-un mic luminiş, unde câteva femei şi numai doi bărbaţi stăteau pe scaune, la umbra copacilor, fumând şi tăifăsuind. Fiecare dintre ei avea agăţat de piept un cartonaş pe care scria, în limba respectivă: „Vorbesc franceza”... „Vorbesc engleza”... Erna înţelese. Erau ghizii, care, în schimbul unei modeste taxe, se ofereau să te instruiască în legătură cu tot ceea ce trebuia să ştii despre Acropole. Printre ei se afla şi Timos Xenopoulos. Când dădu cu ochii de el, Erna schiţă gestul de a se retrage, dar era prea târziu, deoarece acesta o şi văzuse. Ridicându-se de pe scaun, se apropie de ea s-o salute.

— Domnişoara Erna! Îmi pare bine că vă revăd. Trebuie însă să recunosc, şi nu fără o oarecare mâhnire, că v-au trebuit patru zile ca să vă hotărîţi să vizitaţi Acropole, când normal ar fi fost să începeţi cu ea.

— Domnule Xenopoulos, merit reproşul. Dar oraşul acesta al dumneavoastră este atât de fermecător, încât, pur şi simplu, nu în am putut sustrage ispitei de a hoinări pe străzi.

— Să ştiţi, domnişoară Erna, în nici o altă parte din lume nu există ruine, care, precum Acropole, să stimuleze în aşa măsură memoria şi să încânte sensibilitatea spiritelor cultivate. Pentru mine va fi o plăcere deosebită să vă fiu călăuză. Bineînţeles dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Domnule Xenopoulos, mă simt de pe acum profund îndatorată.

— Îmi face plăcere să vă cred, domnişoară Erna, îmi face plăcere să vă cred! îi răspunse el cu un ton indiferent, dar care ei i se păru că ascunde nu ştiu ce teribilă ameninţare, ceea ce o făcu să-şi piardă pentru o clipă stăpânirea de sine şi să spună, dorind a-l convinge:

— Zău că nu aveţi motiv să puneţi la îndoială cuvintele mele.

— Să mergem, domnişoară Erna. Ştiţi, desigur, ca fiecare om are câte o pasiune, manie sau cum vreţi să spuneţi. Dumneavoastră nu aveţi?

— Nu!

— Nu se poate să nu aveţi. Probabil că nu v-aţi descoperit-o. Aşa ceva se întâmplă. Dealtfel sunteţi încă tânără. Pasiunea mea este Acropole. Nu există mulţi care să cunoască despre această stâncă ilustră atât de multe lucruri câte ştiu eu. Aflaţi că practic meseria de ghid nu din necesitatea de a-mi câştiga existenţa.

— Nu?

— Fără să mă dea banii afară din casă, cum se spune în România, am totuşi atâţia câţi mi-ar trebui ca să duc o viaţă îndestulată, ca să nu spun îmbelşugată. Cu toate acestea, în zilele când treburile personale nu mă solicită în altă parte, ai să mă găseşti aici, în aşteptarea unor turişti dornici să cunoască ceva mai mult decât ar putea cunoaşte numai privind sau trăgând cu urechea la explicaţiile sumare şi de multe ori inexacte ale ghizilor cu care au venit de acasă. Şi, trebuie s-o mărturisesc, mă simt tare mulţumit de fiecare dată când se găseşte cineva care să mă solicite. Mai ales când e vorba de o persoană ca dumneavoastră, pe care, probabil, ulterior o voi mai întâlni doar ocazional.

Erna înţelese că atât cuvântul *probabil* cât şi celălalt *ocazional* fuseseră introduse în frază în mod intenţionat, pentru a-i atrage atenţia asupra sensului lor absolut contrar. Că adică, ulterior, probabil în zilele imediat următoare, ea, Erna, îl va revedea pe Timos, dar nu pe Acropole.

— Eu sunt sigură că ne vom mai revedea, domnule Xenopoulos,

— Să ştiţi că vă cred. Eu totdeauna am susţinut că voi, femeile, fiindcă aţi evoluat mai încet decât bărbaţii, v-aţi păstrat instinctele într-o formă ceva mai puţin alterată decât noi, bărbaţii. Dar eu zic să urcăm la cetate.

— Vreţi să spuneţi pe Acropole?

— Evident! În toată antichitatea stânca asta s-a numit „polis”. Numele de Acropolis, deşi antic, este destul de tardiv, şi înseamnă punctul culminant al cetăţii. În trecut clădirea cea mai importantă de pe Acropole era palatul regelui. Regele era nu numai şeful politic şi militar, dar în acelaşi timp şi şeful religios, întrucât în curtea palatului său adăpostea altarele zeilor. Din acest motiv, palatul era socotit ca centrul sfînt şi inviolabil al cetăţii. Din păcate, astăzi n-a mai rămas nimic din vechiul palat. Ştim doar că se întindea în partea centrală a regiunii de nord, acolo unde se află astăzi Erechteion. Şi fără nici un fel de tranziţie: *Presupun că mai aveţi bani, nu-i aşa?*

— Da! Cheltuiesc cu destulă zgârcenie. Spuneţi-mi, vă rog, cât timp trebuie să-mi ajungă banii pe care mi i-aţi dat?

— Ştim că în primele secole ale primului mileniu înaintie de Hristos, au avut loc două fenomene foarte importante pentru viaţa şi civilizaţia grecilor. Primul: victoria în conştiinţele oamenilor a religiei zeilor din Olimp, care luară locul vechilor zeităţi ale epocii miceniene. Al doilea: dispariţia din aproape toate cetăţile greceşti a regalităţii absolute şi înlocuirea ei cu o aristocraţie poliarhică. *În definitiv, nu ştiu de ce aţi presupus că banii v-au fost daţi pentru o anume perioadă de timp. Cel care, prin mine, v-a trimis cecul, s-a gândit că valoarea lui reprezintă o sumă rezonabilă pentru primele cheltuieli. În orice caz nu ar fi trebuit să vă*

gândiţi şi să vă fie teamă că aţi putea rămâne în pană de bani. Regilor le-au succedat la conducerea statului arhonţii, în număr de nouă, aleşi în fiecare an de către nobili. Este uşor de înţeles că arhonţii conduceau în mod arbitrar şi abuziv. Dracon, prin legi scrise, limitează puterea arhonţilor. Mai târziu Solon procedează la reforme sociale şi economice. Din păcate, Pisistrate reuşeşte să pună mâna pe putere şi să guverneze Atena ca *tiran*. Pisistrate, şi după el alţi tirani, din raţiuni de securitate, se instală pe Acropole, care redeveni, provizoriu, centrul politic şi administrativ. *În mod cu totul particular, şi sper că va rămâne între noi, pot să spun că înfrânarea dumneavoastră a făcut o impresie bună.*

— Înfrânare? întrebă Erna care înclina să dea cuvântului un alt înţeles decât cel la care se gândise Timos.

— *Cumpătarea! Este cam acelaşi lucru. În magazinele Atenei există o atât de mare varietate de chestii care plac femeilor, încât acestea îşi pierd pur şi simplu capul şi le apucă un fel de furie de a arunca banii în dreapta şi în stânga pentru a cumpăra toate nimicurile. Dumneavoastră aţi avut puterea să vă înfrânaţi, şi asta a făcut o bună impresie.* După victoria de la Salamina şi Plateea, prima grijă a lui Temistocle a fost de a fortifica cetatea. Şi întrucât vechile ziduri fuseseră aproape în întregime distruse, el hotărî să înconjure Acropole cu metereze moderne. Generaţia care a răsturnat tirania şi care a stabilit democraţia este aceea care i-a învins pe perşi la Marathon. Aristide cel drept organizează prima confederaţie maritimă care recunoaşte hegemonia Atenei. Ceva mai târziu tezaurul confederaţiei este transportat pe Acropole. Callias în 448 a. Ch. semnează un tratat de pace cu perşii învinşi, pentru ca doi ani mai târziu să fie semnat un alt tratat, de data asta cu Sparta, pe o perioadă de treizeci de ani. Pe prim planul scenei politice se găseşte o nouă generaţie reprezentată prin Pericle, şeful partidului democrat. *Părerea mea este că trebuie să profitaţi de această vacanţă şi să ieşiţi puţin din Atena. V-aş sugera să vă repeziţi cu o maşină până la capul Sunion, în cazul când nu preferaţi o croazieră pe mare. Este un spectacol măreţ, unic. Puteţi să mă credeţi, nicăieri marea nu este mai frumoasă ca acolo. Dar nu numai marea şi cerul – unice – vă vor impresiona, ci vă va încerca un sentiment de admiraţie, atenuat însă de o mare tristeţe, când veţi vedea ce a mai rămas din renumitul templu al lui Poseidon. De admiraţie faţă de acei oameni extraordinari care au fost grecii de altădată, şi de mare tristeţe că tot oamenii, luându-se la întrecere cu timpul, acest necruţător şi de neînvins devastator al vieţii şi al civilizaţiei, au distrus cu furie ceea ce alţii au clădit cu trudă.* În momentul când Callias semna pacea cu perşii, Pericle – al cărui titlu oficial era doar acela de strateg, dar, în realitate, el fiind ordonatorul tuturor forţelor materiale, spirituale şi morale ale patriei sale – reunea un mare consiliu artistic cu scopul de a da cetăţii Acropole o formă

nouaă, care să reprezinte, pentru veşnicie, materializarea cea mai pura a spiritului elin. Dar responsabilul şi inspiratorul tuturor operelor de arhitectură ce urmau să se înfiripe pe Acropole, adică Parthenonul, Erechteionul, Propyleele şi templul Victoriei, era Phidias. *Va trebui să ieşiţi din Atena. Grecia nu înseamnă numai Atena. Daţi o fugă până la Olimpia. În muzeul de acolo există cea mai frumoasă, cea mai extraordinar de frumoasă statuie care ni s-a păstrat: Hermes al lui Praxiteles. Îmi pare rău că nu am timp. V-aş fi dus eu cu maşina mea. Dar nu este o problemă de nerezolvat. Puteţi închiria o maşină. Ştiţi să conduceţi?*

— Nu!

— *Asta nu e bine. Va trebui, în orice caz, să învăţaţi să şofaţi. Bineînţeles mai târziu. Deocamdată sunteţi în vacanţă*. Când creştinismul birui în întreg imperiul roman, templele de pe Acropole fură transformate în biserici. La Pantheon sau la „Panaghia Ateniotisa" – Sfînta Fecioară a Atenei – creştinii care asistau la slujbă, dacă îşi ridicau privirile asupra frontonului, puteau vedea naşterea Atenei din capul lui Zeus. În 1458, când turcii izgoniră pe florentini, Parthenonul deveni moschee, Propyleele reşedinţa comandantului fortăreţei, iar Erechteionul trebui să adăpostească haremul acestuia. Însă catastrofe şi mai mari începură să se abată asupra Acropolei în secolul al şaptesprezecelea, datorită invenţiei prafului de puşcă. În 1656, trăsnetul căzu asupra Propyleelor unde Iosub, agă turc, instalase un depozit de pulbere. Cu prilejul acestei nenorociri, porticul median al Propyleelor se prăbuşi. O catastrofă şi mai cumplită avu loc în timpul asediului generalului veneţian Marosini, când cea mai mare parte a Parthenonului – unde turcii înmagazinaseră pulbere – sări în aer. Însă cea mai sistematică şi fără de milă distrugere se întâmplă în 1801, când scoţianul Elgin demontă aproape în întregime decorul sculptat al Parthenonuluibprecum şi al altor monumente pentru a le transporta la Londra. În fine, o nouă mare primejdie ameninţă Acropole după cucerirea independenţei de către greci, când îi veni cuiva ideea năstruşnică să construiască acolo palatul regelui Othon. Din fericire, destinul se milostivi de vechea cetate, salvând-o de vandalism. *Uite că uitam să vă dau o veste care, sunt convins, vă va face plăcere. Aveţi un cont deschis la „The Chase Manhattan Bank". Nu-i aşa că-i o veste care v-a produs o mare plăcere?*

— Bineînţeles, domnule Xenopoulos.

— Pot să vă dau un sfat, domnişoară Erna?

— V-aş fi recunoscătoare.

— Contul la bancă nu este limitat. Totuşi va fi numai în avantajul dumneavoastră dacă nu v-aţi pierde capul şi v-aţi avânta în cheltuieli nesăbuite.

— Puteţi să fiţi sigur, domnule Xenopoulos, că voi ţine seama de

sfatul pe care mi l-aţi dat.

— În cazul acesta, întrucât acum sunteţi la curent cu istoria Acropolei, e drept una foarte sumară, haidem să vizităm fiecare monument în parte, fiindcă despre fiecare sunt foarte multe lucruri de spus.

8
CIUDATA FAMILIE A LUI TIMOS XENOPOULOS

Trecură zece zile. În tot acest timp Erna văzu Grecia, mai exact, atâta cât se poate vedea în puţine zile. Vizită Corintul, Delphi, Epidavros, Sparta, Patras – cu alte cuvinte Peloponesul –, reveni la Atena şi urcă încă o dată pe Acropole, de data asta singură, ca să admire, pe îndelete, vestigiile vârstei de aur a culturii şi civilizaţiei Atenei, care a desăvîrşit miracolul grec. În două rânduri izbuti chiar să facă rost de bilete la spectacolele ce aveau loc la teatrul Herod Atticus, prima dată ca să vadă piesa lui Aristofan „Eccleziazussae" – „Adunarea femeilor" – pe care o găsi cam naturalistă, iar a doua oară „Iphigenia la Aulis" a lui Euripides.

Cu prilejul excursiilor în afara Atenei, ca şi în timpul hoinărelilor ei prin Atena, tot timpul avea sentimentul că este urmărită. Intuiţia aceasta care n-o părăsea o clipă, o inhiba, scădea la jumătate plăcerea pe care ar fi simţit-o vizitând muzeele, asistând la spectacolele teatrale de la „Metropolitan", „Herod Atticus" ori „Skilitsion" de la Pireu, sau atunci când se ducea să-l asculte pe bătrânul şi veşnic tânărul Zambetas, la „Stork". De câteva ori încercase să verifice dacă, într-adevăr, cineva îi „purta trena", dar nu izbuti, pentru că trebuia să ai o mare experienţă ca în furnicarul de oameni şi de maşini să poţi descoperi pe insul care te urmăreşte. De aceea, până la urmă, renunţă, resemnându-se să se ştie urmărită. Dealtfel, nu cvasicertitudinea că e urmărită o deranja cel mai mult, ci faptul că nu era sigură cine iniţiase filajul: Trustul, sau cei din ţară, respectiv colonelul Radu Mănăilă. Cu toate că, judecând la rece, i se părea puţin probabil ca cei din ţară să rişte bani numai ca să verifice dacă ea, Erna, i-a tras sau nu pe sfoară, totuşi nu putea exclude şi o asemenea posibilitate. Evident, era mult mai probabil că Trustul o ţinea sub observaţie. Totuşi „urmărirea discretă" nu era de natură să alimenteze speranţele pe care şi le pusese în legătură cu viitoarea ei activitate în cadrul Trustului. Dacă Balthazar nu-i acorda măcar atâta încredere, considerând necesară filarea ei, cum avea s-o accepte în imediata lui apropiere? Fără îndoială că, acum, o asemenea speranţă devenea iluzorie. Probabil că Balthazar se va mărgini să transmită ordinele sale printr-un emisar. Desigur, ar putea să-i solicite o *audienţă*, prin Timos. Cu ce scop? Ca să-i ceară s-o angajeze în „Centrala" Trustului, în cazul când exista o asemenea *centrală*? Fără îndoială că o astfel de pretenţie din partea ei ar trezi suspiciuni. Erna însă nu era deloc dispusă să lucreze pentru Trust, de dragul Trustului. Nu-i surâdea defel o misiune de spionaj, în Grecia sau în vreo altă ţară, fiindcă nu voia să mai ajungă la închisoare. Cei şapte ani îi fuseseră mai mult decât de ajuns. Dacă

totuşi acceptase să lucreze pentru Trust – acceptase cu alte cuvinte riscul – o făcuse numai fiindcă sperase că va putea astfel să-şi pună în aplicare răzbunarea, acea *altfel* de răzbunare decât toate posibilele răzbunări, singura care ar putea-o satisface. Un eventual eşec – şi eşecul părea aproape neîndoielnic – avea să fie interpretat greşit în ţară, toţi, dar mai ales *el*, aveau să creadă că izbutise să-i tragă pe sfoară şi, în consecinţă, că într-asta consta răzbunarea ei. Gândul că *el* ar putea crede aşa ceva aproape că o înnebunea. De aceea, printr-un efort de voinţă remarcabil, izbutea de fiecare dată să evite asemenea gânduri, izbutea să-şi insufle măcar atâta optimism cât era necesar ca să nu dispere.

În cea de-a unsprezecea zi, dimineaţa, în clipa când se pregătea să intre în baie, sună telefonul:

— Domnişoara Erna?

— Da!

— Bună dimineaţa! Timos la telefon. Sper că nu v-am trezit din somn.

— La ora asta?

— Cu atât mai bine. V-am sunat ca să vă invit să-mi faceţi o vizită acasă, fiindcă am a vă comunica ceva important. Vă aştept după-amiază pe la orele nouăsprezece. Vă rog să vă notaţi adresa: Strada Aghios Thodoros nr. 20, Psihicon. Psihicon este cartierul. V-aţi notat?

— Aghios Thodoros nr. 20. Psihicon!

— Exact! Luaţi un taxi. Şi nu uitaţi ora: nouăsprezece.

— N-am să uit.

Timos Xenopoulos nu apucă să audă ultimele cuvinte, deoarece se grăbise să închidă.

Obişnuită să-şi stăpânească emoţiile, Erna îşi impuse să nu se gândească la întrevederea pe care urma s-o aibă în după-amiaza aceleiaşi zile şi, ca timpul să treacă mai repede, se duse pentru a doua oară să viziteze muzeul arheologic. Şi în timp ce admira o mică statuetă ce reprezenta un harpist provenind din Iveros – 2400-2200 înaintea erei noastre – care îi aminti de sculpturile lui Moore, şi care confirma dictonul că nimic nu e nou sub soare, avu din nou intuiţia că este urmărită. Se întoarse brusc, convinsă că va izbuti să-l descopere pe cel ce-o urmărea, dar şi această tentativă se soldă cu un eşec. În sala respectivă erau atât de mulţi vizitatori, încât fu imposibil să descopere pe cel care eventual o urmărea.

Când părăsi muzeul, era ora prânzului. Mâncă la un restaurant de pe strada Tritis Septemvriu, unde pentru prima dată i se oferi prilejul să guste două mâncăruri specific greceşti: *papuţáchia*[13] şi *lapás*[14]. Ca desert, *garsonul* îi recomandă pepene galben de Vitina, realmente dulce ca mierea. După-amiaza şi-o petrecu la ea în cameră, urmărind programul de la televizor.

Cartierul Psihicon era unul din cartierele cele mai înverzite ale Atenei, cu vile elegante şi încăpătoare, aparţinând unor oameni cu o stare materială înfloritoare. Străzile, toate asfaltate, erau tăcute, pustii. Erna avu impresia că nimerise într-o staţiune în sezon mort. Impresia aceasta se datora, în primul rând, faptului că nici pe străzi şi nici în curţile sau grădinile frumoaselor vile nu văzu jucându-se copiii.

„Taxigiul", deşi cunoştea bine cartierul, se învârti de câteva ori pe câteva străzi până să descopere pe aceea pe care o căuta.

Strada Thodoros fusese deschisă de puţină vreme, majoritatea vilelor fiind construcţii noi. Excepţie făcea aceea în care locuia Timos Xenopoulos. Clădirea, cu etaj, se afla în mijlocul unei grădini în care, în afară de flori, creşteau lâmîi, portocali, rodii, smochini şi migdali. Un zid de piatră înalt de aproape doi metri dădea ocol grădinii, iar poarta de fier forjat avea un mîner masiv, modelat în chip de labă de leu, din bronz. Tot din bronz era şi semicercul de deasupra mânerului care, pe vremuri, ţinea loc de sonerie. Erna nu trebui să se folosească de el, deoarece poarta era întredeschisă. O împinse cu piciorul şi ţâţânile scârţâiră jalnic, aproape omeneşte. În clipa aceea ceasul de la mână indica ora şapte seara. O alee, pavată cu dale de marmură, ducea până la veranda casei. În grădină, mirosea puternic a iasomie. În dreapta, chiar lângă intrare, un măslin plin de rod îşi întindea coroana până aproape de înălţimea zidului.

Erna păşi pe alee. Avea de mers circa zece metri. În grădină nu era nimeni şi nici pe verandă. Casa învăluită în umbrele cenuşii ale înserării părea nelocuită. Nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici o lumină. Continuînd să înainteze pe alee, Erna se întrebă dacă nu cumva greşise casa. Un sentiment vag de nelinişte începuse să-i dea târcoale. O clipă îi trecu prin minte gândul absurd că Timos îi întinsese o cursă. Dar în clipa aceea îl văzu apărând pe verandă. Era îmbrăcat într-un costum alb de mohair. Când dădu cu ochii de ea, se grăbi să coboare cele câteva trepte ca să-i iasă în întîmpinare.

— Domnişoară Erna, sunteţi de o punctualitate vrednică de invidiat. Îmi permiteţi să vă urez bun venit în casa mea. Imediat îi veţi cunoaşte şi pe ceilalţi membri ai familiei.

Şi, curtenitor, pentru prima dată, îi sărută mâna.

— Aveţi o grădină foarte frumoasă, domnule Xenopoulos.

— Într-adevăr, e o grădină odihnitoare, o grădină în care, oricât de puţin receptiv ai fi faţă de frumuseţile naturii, nu se poate să-i rezişti.

Urcară treptele verandei şi pătrunseră în hol. Un hol imens, cu mobilă foarte puţină, veche şi orientală. Pe pereţi erau agăţate fel de fel de arme vechi, flinte, pistoale, săbii, pumnale, iatagane, cuţite, măciuci, ţevile unor piese rudimentare de artilerie. Erna se crezu într-un muzeu militar.

— Sunteţi surprinsă, domnişoară Erna! Ei bine, aflaţi că tot ce vedeţi aici reprezintă toate tipurile de arme cu care au luptat palicarii noştri în timpul revoluţiei pentru independenţă din 1821.

— Spuneaţi, domnule Timos, că nu sunteţi grec.

— Nu sunt, prin sânge, dar sunt prin adopţiune. De vreme ce trăiesc în această ţară, şi de vreme ce nu am o patrie, a trebuit să adopt una. Cum vă spuneam, cu aceste arme a luptat generaţia lui 1821 pentru a scutura jugul turcesc. Sabia aceasta cu mînerul un pic ruginit a aparţinut eroului nostru naţional Kolokotroni, a cărui statuie ecvestră cred că aţi remarcat-o pe strada care îi poartă numele. Noi, grecii, iubim România nu numai pentru faptul că ne leagă o veche amiciţie, dar şi pentru faptul că revoluţia noastră a început la voi în ţară, în Moldova. Pe urmă, după ce aruncă o privire circulară asupra relicvelor agăţate pe pereţi, adăugă, fără nici un fel de tranziţie. Îmi permiteţi s-o iau înainte, ca să vă călăuzesc.

Şi începu să urce scara interioară, acoperită cu un covor gros, de culoare albastră.

Încăperea în care pătrunseră era spaţioasă, cu multe sofale, fotolii şi măsuţe. Lumina era discretă, opalină, suavă, aproape adormitoare. Plutea prin încăpere un miros puternic de parfum, pe care nu fu în stare să-l identifice.

— Vă rog să luaţi loc, domnişoara Erna.

Şi îi indică un fotoliu în care ea, aşezându-se, aproape că se scufundă în el. Timos se aşeză pe un alt fotoliu, într-o atitudine cumva rigidă. În lumina aceea discretă şi suavă, hidoşenia lui ieşea şi mai mult în evidenţă, trezind spaimă. O spaimă atât de paralizantă, încât Erna, privindu-l, îşi spuse că Timos ar putea-o ucide, fără ca ea să fie în stare a schiţa nici cel mai mic gest de apărare.

Timos însă nu părea a avea intenţii agresive. Învârtea între degete *combologhia*, privind distrat într-o anume direcţie unde, abia în clipa în care în pragul ei apăru o femeie, Erna îşi dădu seama că se afla o uşă.

Femeia păşi în încăpere, arborând pe buze un surâs de circumstanţă. Se îndreptă spre Erna cu mâna întinsă. Era trecută de patruzeci de ani. Deşi nu arăta nici mai tânără şi nici mai bătrână decât vârsta pe care o avea în realitate, nu se putea să nu fie băgată în seamă pâna şi de bărbatul cel mai pretenţios.

— Domnişoară Erna, daţi-mi voie să vă prezint pe Marigula, fosta mea soţie.

— *Hérume pu se gnósisa*!

— Spune că se bucură că v-a cunoscut, traduse Timos.

— *Sas arési i Eláda*?

— Vă întreabă dacă vă place Grecia.

— Foarte mult. E o ţară fermecătoare. Acum îmi explic de ce este

asaltată de turişti.

Timos traduse. Marigula asculta cam cu o ureche, pe urmă se ridică şi, ducându-se la bar, umplu un pahar cu whisky, la care adăugă puţin sifon şi bucăţele de gheaţă. Puse dinaintea Ernei paharul.

— *Se parakalo na mu epitrépsis na se keráso mu ena potiri whisky.*

— Vă rog, permiteţi-mi să vă cinstesc cu un pahar de whisky, traduse din nou Timos.

— *Evharistó*! îi mulţumi Erna, cuvântul fiind printre puţinele pe care le învăţase. Se miră totuşi că îi oferise whisky, fără s-o întrebe ce anume băutură preferă.

Marigula se aşeză pe canapea, şi de acolo, surâzând, o examina pe Erna cu o curiozitate parcă un pic ironică.

— *I copéla ine oreótati*! se pronunţă Marigula.

— Ce spune? se interesă Erna.

— Spune că sunteţi foarte frumoasă.

— Nu-s mai frumoasă decât dumneaei, se simţi Erna obligată să fie amabilă. Traduceţi-i!

— Ar însemna s-o jignesc. Marigula ştie că în ceea ce priveşte frumuseţea nu se poate compara cu dumneavoastră, domnişoară Erna.

În pragul aceleiaşi uşi se înfăţişă o altă femeie. Era mai tânără decât Marigula şi mai puţin frumoasă.

— Domnişoară Erna, permiteţi-mi să vă prezint pe fosta mea soţie Meropi.

Meropi, surâzătoare ca şi Marigula, îi întinse mâna. După aceea se duse la bar, meşteri ceva acolo şi, când se întoarse, avea în mână un pahar cu suc de portocale.

— *Egó tha se kernó mia portokaláda.*

— Meropi spune că are să vă ofere suc de portocale.

— *Evharistó*! mulţumi Erna acestei a doua fostă nevastă a lui Timos.

Pe urmă, Meropi întrebă ceva pe greceşte, îi răspunse Marigula, intră în discuţie şi Timos şi, câteva minute, discutară între ei de parcă Erna nu ar fi fost de faţă. Ea nu se simţi jignită. Dimpotrivă era bucuroasă că o lăsau în pace şi astfel putea să-i examineze în voie. După îmbrăcăminte, nici una dintre cele două femei nu părea a fi venit în vizită. Trebuia să creadă că locuiau amândouă sub acelaşi acoperiş cu Timos? În acest caz, Timos era un original. Avusese două soţii, se despărţise de amândouă, dar ele rămăseseră mai departe în casă. În ce calitate? Ce fel de relaţii existau între Timos şi cele două femei, ori între ele două? Dacă se despărţise de amândouă o făcuse oare ca să se însoare cu o a treia?

Şi fiindcă în clipa când îşi punea această întrebare, în pragul uşii îşi făcu apariţia a treia femeie, Erna fu convinsă că acum avea în faţa sa pe actuala soţie a lui Timos.

— Domnişoară Erna, daţi-mi voie să vă prezint pe fosta mea soţie

Margarita.

Margarita era cea mai tânără dintre ele. Era înaltă, cu umeri largi, cu şolduri înguste, cu sâni mici, aproape urâtă. Aşa cum era îmbrăcată: „blugi” şi o flaneluţă de bumbac cu dungi albastre, marinărească, părea un tânăr matelot la prima lui escală. La fel de băieţească – precum înfăţişarea – fu şi strîngerea ei de mână.

— *Rotisé tin an pézi ténis*?

— Margarita întreabă dacă jucaţi tenis.

— Nu!

— *Den asholile me ton athlitismó?*

— Întreabă dacă nu faceţi deloc atletism.

— Nu! Dimineaţa, înainte de duş, fac puţină gimnastică de cameră.

După ce Timos traduse în greceşte explicaţia Ernei, Margarita schiţa un gest a lehamite, iar buzele i se pliara într-un rictus aproape de dispreţ.

Timos se simţi obligat să explice.

— Margarita nu concepe viaţa fără un sport de performanţă. Până în urmă cu câţiva ani a fost vicecampioană la aruncarea discului. Sare binişor în înălţime, concurează la o sută de metri garduri. Din păcate, în ciuda pasiunii cu care practică aceste sporturi şi a îndelungilor şi obositoarelor antrenamente, biata Margarita niciodată nu a izbutit să fie prima la nici una din aceste discipline. Să nu vă închipuiţi că eşecurile o demoralizează. Ea continuă să spere că într-o zi va deveni triplă campioană. În aşa măsură atletismul o obsedează, încât este incapabilă să discute despre altceva decât despre sport. Înţelegeţi că o asemenea femeie sfârşeşte prin a deveni tare plictisitoare. Dealtfel acesta a fost motivul pentru care am divorţat de ea.

— *An den tis arési to atlithismós, enoi pu protimái ena piotó glikó: liker.*

— Ce spune?

— De vreme ce nu vă place atletismul – spune – înseamnă că preferaţi o băutură dulce: lichior.

Şi, fără să mai aştepte confirmarea Ernei, Margarita turnă lichior într-un păhărel pe care apoi îl depuse pe masă alături de celelalte două, de care Erna încă nu se atinsese. După aceea, probabil convinsă că nu merita să-şi piardă timpul conversînd cu Erna, rosti din vârful buzelor formula de politeţe „*hárika poli*” – m-am bucurat mult – şi se eclipsă din cameră.

— Se duce la antrenament, explică Timos.

— Acum, noaptea?

— Ziua e foarte cald. E mai puţin obositor să alerge noaptea.

— Da!... Evident!

Acum Erna se aştepta să apară, în sfârşit, soţia adevărată a lui Timos. Trecu un sfert de oră, schimbând banalităţi, fără ca aceasta să se arate. Până la urmă nu se putu stăpâni şi întrebă pe Timos.

— Probabil soţia dumneavoastră nu este acasă.

— De ce mă întrebaţi?

— E simplu. De vreme ce mi-aţi prezentat fostele soţii, mi-ar face plăcere s-o cunosc pe actuala dumneavoastră soţie.

Timos se bătu cu palma peste frunte.

— Vă rog să mă iertaţi. Abia acum îmi dau seama că vă datorez o explicaţie. Presupun că aţi fost şocată...

— Oarecum.

— Fără îndoială, da, fără îndoială că vă sunt dator o explicaţie. Aţi putea crede că le-am convocat pe toate trei foste soţii ca să vi le prezint. Aţi greşi, fiindcă ele locuiesc toate trei aici la mine.

— Şi soţia dumneavoastră nu are nimic împotrivă?

— Care soţie?

— Actuala soţie.

— Domnişoară Erna, dar eu nu mai m-am recăsătorit. Cel puţin deocamdată nu mă gândesc să contractez o nouă căsătorie. Dar dacă, într-o zi, mă voi hotărî, nu aş lua decât femeia care ar accepta actuala situaţie.

— Să convieţuiască, în aceeaşi casă, împreună cu fostele dumneavoastră soţii?

— Exact! Dar ce observ? Că aveţi o mină aproape indignată. Credeţi-mă, nu-i un motiv. Nici să nu vă treacă prin minte că, trăind cu toate trei, sub acelaşi acoperiş, am transformat casa asta într-un fel de harem. Nu, domnişoara Erna. Să ştiţi, de fiecare dintre ele m-am despărţit în mod legal. După pronunţarea divorţului, între noi s-au statornicit doar relaţii de prietenie. Când Meropi, cea de-a doua soţie, s-a convins că între mine şi Marigula nu există decât asemenea relaţii, atât în timpul cât mi-a fost soţie, cât şi după aceea, până în prezent, a devenit prietenă cu prima mea soţie. Şi puteţi să mă credeţi că relaţii asemănătoare există între ea şi cealaltă soţie. Vă daţi seama că, dacă nu m-aş fi comportat în mod cinstit cu ele, viaţa aici în casă ar fi devenit un adevărat infern, şi nu ar fi fost exclus ca vreuna dintre ele, de pildă Meropi, care este cea mai rea dintre ele, într-un moment de furie s-o fi omorât pe Marigula. Nici un moment nu i-am dat vreuneia dintre ele ocazia să fie geloasă pe celelalte.

— Iertaţi-mă că întreb, dar, de vreme ce dumneavoastră aţi considerat că este necesară o explicaţie, îngăduiţi-mi să mă edific.

— Poftim! Vă stau la dispoziţie.

—...Şi dumneavoastră le întreţineţi pe toate trei?

— Nu, domnişoară Erna. Chiar dacă aş dori-o, nu ar fi ele de acord. Toate trei au o situaţie materială bună, chiar foarte bună. Marigula are, împreună cu fratele ei, un magazin de bijuterii pe strada Kolokotroni şi este proprietara apartamentelor unui întreg etaj dintr-un bloc de pe strada Alkiviado. Meropi deţine majoritatea acţiunilor la

o fabrică de detergenţi şi a moştenit de la un unchi de-al ei sala unui cinematograf, pe care a închiriat-o şi pentru care primeşte, drept chirie, treizeci de mii de drahme lunar. Cât priveşte pe Margarita, situaţia ei materială este cea mai înfloritoare. Este unui mare hotel pe malul mării, la Kalamaki, pe care l-a concesionat unei societăţi de turism. După cum vă puteţi da seama, nici nu se pune problema materială.

— Spuneaţi adineauri, domnule Xenopoulos, că, deocamdată, nu aveţi de gând să vă recăsătoriţi a patra oară, dar nu excludeţi o asemenea eventualitate.

— Bineînţeles că nu, domnişoară Erna.

— Cum se face însă că nici una din fostele dumneavoastră soţii n-a încercat să-şi refacă viaţa?

— Dacă înţelegeţi prin „a-şi reface viaţa" să se recăsătorească, aflaţi că nici una dintre ele nu se gândeşte la aşa ceva. Asta nu înseamnă că au renunţat să aibă o viaţă personală. Vreau să spun că fiecare dintre de a avut nu unul ci mai mulţi amanţi.

— Şi dacă, totuşi, careva dintre ele s-ar recăsători? Ar continua să locuiască aici? voi să ştie Erna.

— Bineînţeles! Evident numai în cazul când prezenţa noastră nu i-ar stînjeni. Personal nu văd nici un inconvenient.

Ernei i se făcuse sete. Schiţă gestul de a lua paharul cu suc de portocale, dar Timos o opri.

— Vă rog, domnişoară Erna!

— Nu înţeleg, domnule Timos, sensul acestei... interdicţii.

— Intenţionaţi să beţi portocalada?

— Da!

— Dacă aţi fi servit portocalada, aţi fi dat prilej de nemulţumire şi de invidie celorlalte două.

Erna se întrebă dacă nu cumva Timos îşi bătea joc de ea. Toate cele trei foste soţii trăiau – cel puţin după afirmaţia acestuia – într-o perfectă armonie. În schimb, invidia s-ar îi stârnit între ele dacă ea, o străină, şi-ar fi arătat preferinţa pentru una din *trataţii*.

Şi fiindcă aşa ceva i se părea incredibil, dar mai ales pentru că voia să-i dovedească lui Timos că nu poate fi dusă de nas, întrebă:

— Domnule Xenopoulos, mi-e tare greu să cred că opţiunea mea pentru una din trataţii ar putea stîrni invidia celorlalte două foste soţii.

— Totuşi v-am spus adevărul, domnişoară Erna.

— lertaţi-mă, dar ceea ce afirmaţi acum mi se pare într-o totală contradicţie cu ceea ce mi-aţi spus mai adineauri.

— Ce v-am spus?

— Că soţiile dumneavoastră convieţuiesc aici într-o perfectă armonie.

— Nu-i nici o contradicţie, domnişoară. Şi am să vă explic imediat. Într-adevăr, ele trăiesc într-o perfectă armonie şi nu se gelozesc niciodată. Convieţuim sub acelaşi acoperământ patru persoane – mă includ şi pe mine – total deosebite ca mentalitate, preferinţe, temperament şi aşa mai departe. În ciuda acestor deosebiri, ceva totuşi ne uneşte, domnişoară Erna. Un sentiment de sinceră afecţiune, alta decât aceea bazată pe *simţuri* şi care s-a născut ceva mai târziu, când cealaltă afecţiune – unii îi zic dragoste, iubire, amor – a încetat să mai existe. O afecţiune de un fel deosebit, care s-a înfiripat şi statornicit temeinic din necesitatea de a nu fi singuri. Am sentimentul că nu sunt în stare să mă explic prea bine, şi din cauza aceasta mi-e teamă că nu veţi înţelege sensul adevărat. Închipuiţi-vă că această casă este o insulă locuită numai de noi patru. Închipuiţi-vă că, neputând-o părăsi, la început a trebuit să ne suportăm, de nevoie bineînţeles, pentru ca până la urmă să ne dăm seama că ne simţim bine unii cu alţii, că între noi există relaţii de sinceră şi durabilă afecţiune şi că, în ciuda faptului că acum avem libertatea de a ne despărţi, plecând fiecare într-o altă direcţie, continuăm să rămânem pe *insulă*, cu toate că, repet, necesitatea a încetat să mai existe, numai fiindcă ea s-a transformat în deprindere, prin *convertirea* liberului nostru arbitru la ceea ce, la început, a însemnat o constrîngere dinafară, obiectivă. M-aţi înţeles, domnişoară Erna?

— Presupun că da.

— În cazul acesta să rămânem la imaginea cu insula. O insulă în care convieţuiesc patru naufragiaţi – un bărbat şi trei femei – fiecare locuind în câte o colibă. Comparaţia să nu vi se pară exagerată, deoarece şi în realitate aşa se întâmplă. Deşi trăim toţi patru în această casă, fiecare se gospodăreşte separat, aşa cum îl taie capul şi cum îi pofteşte inima. Şi, iată, pe insula aceasta la un moment dat soseşte o străină: dumneavoastră. Ştiţi ce înseamnă pe greceşte cuvântul *filoxenia*?

— Parcă ospitalitate.

— Exact! Ospitalitate. Din antichitate şi până în zilele noastre cuvântul acesta a fost şi este la mare cinste la greci. Oricât de sărac ar fi un grec, el consideră ca o datorie de onoare să te *filoxenisi*, adică, să-ţi ofere ospitalitatea, şi s-ar simţi de-a dreptul dezonorat dacă ai refuza s-o accepţi. Şi acum, după această mică paranteză, să revenim la dumneavoastră. Deci, dumneavoastră, o străină, poposiţi pe insula noastră. Locuitorii de pe insulă, păstrători ai datinei străbune, se simt onoraţi să vă ofere ospitalitatea lor, oferindu-vă ce au mai bun în coliba lor sau cu ce presupun că v-ar plăcea cel mai mult. Pentru că trebuie să ştiţi, domnişoară Erna, că, deşi există în casa asta doar un singur bar, la aprovizionarea lui – cu tot ceea ce-ţi doreşte inima – am contribuit cu toţii. În numele ospitalităţii, Marigula v-a oferit whisky,

Meropi portocalada, iar Margarita lichior. A vă manifesta preferinţa pentru *trataţia* uneia din ele înseamnă a le jigni pe celelalte două, înseamnă, cu alte cuvinte, că nu le acceptaţi ospitalitatea.

— Bine, dar dacă nu am să servesc nimic, nu va însemna că le voi jigni pe toate trei? întrebă Erna din ce în ce mai intrigată de ceea ce auzea.

— Dar de ce să nu serviţi ceea ce v-au oferit? Chiar vă rog să serviţi totul.

— Totul?

— Da! Şi în ordinea în care băuturile v-au fost aduse. Mai întâi whisky-ul, apoi portocalada şi, în fine, lichiorul.

— Bine, dar nu se potriveşte, protestă Erna. După whisky, suc de portocale, după suc lichior.

— Vă rog, domnişoară Erna, să faceţi un mic efort. Vă rog!

Erna îşi dădu seama că rugămintea suna mai curând a ordin. Şi atunci, din prudenţă, se supuse. Ridică mai întâi paharul cu whisky, îl îndreptă în direcţia Marigulei, murmură „în sănătatea dumneavoastră", pe urmă îl bău, ca pe o doctorie amară, din două înghiţituri. La fel procedă cu sucul de portocale şi în fine cu lichiorul. Abia după aceea trăsăturile chipului lui Timos deveniră puţin mai destinse, iar căutătura lui mai puţin fioroasă.

— Vă mulţumesc, domnişoară Erna.

Furioasă că trebuise să se supună presiunii lui Timos, şi dorind să scape cât mai repede de prezenţa acestuia şi a celor două ex-neveste, care o priveau surâzând ca două păpuşi de ceară, întrebă:

— Domnule Timos, ce comunicare aveţi a-mi face?

— Imediat vom discuta şi despre aceasta. Pe urmă, se adresă celor două femei, vorbind greceşte. Văzând că ele se ridică să plece, Erna înţelese că Timos le invitase să-l lase singur. Şi într-adevăr, Marigula şi Meropi, după ce o îmbrăţişară şi o sărutară, se retraseră.

— Acum, putem discuta şi despre afaceri, domnişoară Erna.

— Să discutăm, domnule Xenopoulos.

— După cum probabil presupuneţi, vacanţa dumneavoastră a luat sfârşit. Nu ştiu dacă trebuie să adaug „din păcate", sau „din fericire". Asta rămâne de văzut în viitorul apropiat. Cineva vrea să vă vadă.

— Cine?

— Nu-mi place să-mi depăşesc atribuţiile. Ceea ce vă pot spune este că persoana care doreşte să vă vadă vă este cunoscută.

— Balthazar? insistă Erna.

— Dacă pentru dumneavoastră se numeşte Balthazar, atunci lui veţi fi prezentată. Mâine dimineaţa, la orele nouă, voi veni să vă iau de la hotel. Puteţi anunţa la recepţie că eliberaţi camera. Luaţi-vă absolut toate bagajele.

— Nu am prea multe, domnule Xenopoulos.

— Sper că veţi avea posibilitatea ca în viitorul apropiat să vă completaţi garderoba.

— Asta înseamnă că voi pleca din Atena?

— Da! Apropo, dumneavoastră suferiţi de rău de mare?

— Nu ştiu! N-am călătorit niciodată cu vaporul. Atlanticul l-am traversat, cu ani în urmă, cu avionul.

— După prognoza Institutului meteorologic, mâine marea va fi calmă. Ca să evitam vreo surpriză neplăcută, am să cumpăr, pentru dumneavoastră, „Dramamine". E un medicament excelent împotriva „răului de mare".

— Dumneavoastră mă veţi însoţi?

— Încă nu ştiu. Mi se va comunica în noaptea asta dacă va trebui să vă însoţesc şi pe timpul călătoriei.

— Mâine, la orele nouă, voi fi în holul hotelului, îl asigură Erna, care se simţea emoţionată cum numai de puţine ori fusese în viaţa ei. Altceva mai aveţi a-mi comunica, domnule Xenopoulos?

— Asta-i tot.

— Atunci e cazul să mă întorc la hotel. Spuneţi-mi cum ajung la staţia cea mai apropiată a autobuzului.

— În faţa casei vă aşteaptă un taxi, care vă va transporta la hotel.

— Vă mulţumesc, domnule Xenopoulos, că v-aţi gândit la aceasta.

Dimineaţa, când coborî în holul hotelului, îl găsi pe Timos aşteptând-o. Era îmbrăcat tot în haine albe, de data asta din pânză de doc: pantalon evazat, tunică marinărească de ofiţer, cu epoleţi, dar fără galoane, şapcă de lup de mare, de asemenea fără însemnele vreunui grad. La vestimentaţia marinărească adăugase, cu intenţia de a produce efect, o pipă stinsă pe care Timos o plimba dintr-un colţ în celălalt al gurii.

— Bună dimineaţa, domnişoară Erna. Vom avea o vreme excelentă. Marea e ca iaurtul.

Un boy duse bagajele Ernei până la maşină, un „Mercedes" ultimul tip. După ce valizele fură aşezate în portbagaj, Timos urcă la volan şi în clipa următoare motorul, alimentat cu motorină, începu să toarcă satisfăcut.

— Unde mergem, domnule Xenopoulos?

— La Pireu. De acolo ne vom îmbarca.

Timos era un şofer excelent. După ce ieşi pe strada Leoforos Amalia, făcând pur şi simplu slalom printre zecile de maşini particulare şi taxiuri, drumul se aşternu în faţa lui mai puţin dificil şi, în mai puţin de jumătate de oră, ajunseră la Pireu. Tot timpul drumului Timos nu scosese măcar o singură vorbă. Cu pipa stinsă în colţul stâng al gurii, privise drept înainte ca să poată goni cu maximum de viteză spre Pireu.

Când ajunseră, încă înainte de a coborî din maşină, Erna zări un iaht, alb ca o lebădă, pe care valurile mării îl legănau uşurel în tangaj. Pe bordajul de la pupa, cu litere cursive, procedeu neobişnuit, era scris numele vasului: *Nebel 2*.

— Cu vasul acela vom pleca? întrebă Erna.

— Încă nu ştiu dacă *vom* pleca sau *veţi* pleca. Voi afla îndată. Vă rog să aşteptaţi în maşină numai câteva clipe.

O scândură lată, cu balustrada de frânghie, făcea posibilă trecerea de pe chei direct pe vas. Timos o parcurse din câţiva paşi, ajunse pe puntea iahtului, după care dispăru într-o cabină. Reveni după un sfert de oră, însoţit de un matelot tânăr, sub treizeci de ani.

— Vom face călătoria împreună, domnişoară Erna. Marinarul a venit pentru bagaje. Urmaţi-l. Eu trebuie să parchez undeva maşina, după care am să urc pe punte.

Matelotul, în fiecare mână cu câte o valiză, o luă înainte. Erna îl urmă şi, de pe punte, urmări cu privirea manevra pe care o făcea Timos ca să-şi parcheze maşina între două „Datsun”-uri.

— Avem de mers mult, domnule Xenopoulos?

— Ca să ajungem la „Koritsaki”, ne trebuie pe puţin trei ore.

— Aşa se numeşte insula?

— Da. Koritsaki, adică fetiţa.

— Caraghios nume pentru o insulă.

— Găsiţi? Ar fi fost mai bine dacă trimiteau elicopterul. Chiar mă mir că n-au făcut-o.

— În ceea ce mă priveşte, prefer călătoria cu iahtul. Mai ales pe o mare atât de calmă.

— Când vom ieşi în larg, marea va deveni un pic mai nevricoasă, dar în nici un caz în aşa măsură ca să vi se facă rău. Acuma, haidem să vi-l prezint pe căpitan. Să ştiţi, într-o viaţă întreagă nu se întâmplă să întâlneşti un alt om care să-i semene.

Tocmai în clipa aceea căpitanul apăru pe punte:

— *Iásu, Tanasáki! Afti ine kopéla!*{15}

— Bonjour, miss! Capitain Tanase Karagatsis.

Duse două degete la cozorocul şepcii în chip de salut, pe urmă, stînjenit, începu să îndese în pipa enormă nişte tutun galben pe care îl scotea direct din buzunar.

Căpitanul Tanase Karagatsis, deşi cântărea cel puţin o sută douăzeci de kilograme, din cauza că era înalt, avea sigur peste doi metri, nu părea deloc gras. Cu o singură lovitură de pumn ar fi putut dărîma un zid. Capul enorm, ochii bulbucaţi şi mari cât două brichete de cărbune, sprâncenele groase cât nişte mustăţi de arnăut, un nas cu şa, coroiat şi cu doi negi, câte unul pe fiecare nară, urechi clăpăuge, mari cât frunzele de patlagină, fruntea aproape înaltă, boltită şi pistruiată violent.

— E cel mai grozav căpitan de vas din câţi există. A avut comanda unui transatlantic olandez până acum doi ani, când a acceptat oferta de a comanda coaja asta de nucă. E drept, o coajă de nucă frumoasă, dar totuşi o coajă de nucă. Să comanzi un transatlantic nu-i puţin lucru. Şi totuşi...

— Probabil i s-au oferit condiţii mai avantajoase, presupuse Erna.

— Cine ştie! Oamenii sunt atât de ciudaţi!

Tanasache Karagatsis începu să vorbească pe greceşte, cu multă însufleţire şi să gesticuleze. Avea o voce atât de puternică, încât ar fi putut acoperi zgomotul valurilor şi vântului pe timpul unui taifun.

— Ce spune? întrebă Erna.

— Nimic important. Ridică în slava cerului calităţile vasului, folosind nişte termeni tehnici pe care nu-i cunosc. Dar chiar dacă i-aş cunoaşte, tot nu v-aş plictisi reproducându-vă ceea ce spune.

Brusc, Tanasache Karagatsis se potoli şi plecă să dea ordinul de plecare. Dar asta nu mai înainte de a o saluta, la fel ca prima dată, ducând două degete la cozorocul şepcii, degete exagerat de groase, fiecare cât un cartuş de dinamită. Îl văzură dând prin portavoce comanda maşiniştilor să pornească motoarele.

— Să mergem, domnişoară Erna, pe coverta de la prova. De acolo aveţi altă perspectivă.

Acolo se instalară în nişte fotolii de trestie şi imediat un boy le aduse băuturi. Iahtul înainta sprinten, asemenea unui delfin, şi pe măsură ce se îndepărta, panorama Pireului devenea fantastică. Întreg oraşul părea construit din marmură albă, pe care soarele o făcea să strălucească ireal.

— Ce serviţi, domnişoară Erna?

— O portocaladă, ca de obicei.

În schimb Timos optă pentru băutura lui naţională: uzo. Şi pentru că la uzo „mezelicul” este obligatoriu, boy-ul aduse o întreagă tipsie cu fel de fel de gustări, în cea mai mare parte de peşte.

— De ce iahtul poartă numărul 2? Există şi „Nebel” nr. 1? întrebă Erna mai mult ca să însufleţească conversaţia.

— Bineînţeles. Sper să-l vedeţi când vom ajunge la insulă, dacă nu este cumva plecat în vreo misiune.

— Koritsaki? Aşa îi spune insulei?

— Da! Fetiţa.

— Insula asta nu figurează pe hartă.

— Nu figurează pe harta dumneavoastră turistică. Noi avem însă hărţi pe care sunt însemnate toate insulele, de la cele mai mari până la cele mai mici. Trebuie să ştiţi însă că o insulă prezintă o importanţă mai mare sau mai mică în raport cu posibilităţile pe care le oferă ca sol, sau eventual sub aspectul bogăţiei subsolului. De pildă, Spetsopoulos, insula lui Niarchos, are o suprafaţă de numai un milion

de metri pătraţi, dar nu-i decât o stâncă. Sau mai curând a fost doar o stâncă până a nu deveni paradisul lui Niarchos. Insula Koritsaki este şi mai mică, de numai nouă sute de mii de metri pătraţi şi n-a fost nici ea altceva decât o stâncă până a nu deveni ceea ce a devenit.

— Ce a devenit? se grăbi să întrebe Erna, fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Reşedinţa permanentă a baronului Guy Du Charlet.

— A cui?

— A baronului Guy Du Charlet.

— Acest baron Guy Du Charlet în ce raporturi se află cu persoana la care urmează să mă prezint, vreau să spun cu Balthazar?

— Este vorba de una şi aceeaşi persoană, domnişoară Erna.

— Vreţi să spuneţi că *Marele Balthazar* şi baronul Guy Du Charlet...

— Vreau să spun exact ceea ce aţi auzit. Baronul, francez după nume, canadian prin cetăţenie, se trage dintr-o veche familie franceză de nobili protestanţi sărăciţi de revoluţie, care a emigrat în Canada pe vremea când Napoleon era doar consul. Ultimul descendent al acestei vechi familii, baronul Guy, alias Balthazar, şi-a petrecut ultimii zece ani în Europa, la Saint-Moritz şi capul Antibes, pentru ca în urmă cu cinci ani să închirieze de la guvernul grec insula Koritsaki, pentru suma de circa un milion de dolari, un preţ bun.

— Pentru o stâncă de numai nouă sute de mii de metri pătraţi suma mi se pare enormă. Fiindcă, aşa spuneaţi, insula nu-i decât o stâncă.

— Un preţ bun, poate chiar foarte bun dacă se are în vedere scopul pentru care a fost cumpărată.

— Şi care este acel scop? întrebă Erna, din ce în ce mai uimită.

— Până în urmă cu câţiva ani, sediul Trustului era pe iahtul „Nebel 1” şi, într-o oarecare măsură, pe „Nebel 2”. Spun într-o oarecare măsură, pentru că vasul este destinat unor scopuri despre care este mai prudent pentru mine să nu vi le dezvălui. După amenajarea insulei, sediul a fost instalat aici...

— Cum, adică, amenajată? îl întrerupse Erna.

— V-am spus că insula era doar o stâncă. A fost construită aici o vilă – sediul –, care numără multe încăperi, peste cincizeci, plus încă o clădire anexă, plus altele pentru personal. Au fost amenajate un mic aeroport şi un port care poate adăposti pe cei doi „Nebel”. Au fost aduse de aiurea pământul, plantele, arborii şi, aplicând ultimele descoperiri în materie de fertilizare a solului, insula, în cea mai mare parte, a devenit o adevărată oază. Din păcate, cu toate sondajele efectuate, pe insulă nu s-a putut descoperi apa. De aceea, ea este adusă în vase-cisternă, iar iarba şi plantele sunt menţinute prin procedeul superhidratării.

— Ascultându-vă, am impresia că îl citesc pe Dumas.

— Contele de Monte Cristo?

— Exact.

— Într-un fel, ca să vă faceţi o părere exactă despre insulă, ar trebui mai întâi s-o vedeţi.

— Ard de nerăbdare.

Timos surâse şi surâsul i se păru Ernei vag ironic. Aceasta îi potoli, într-o oarecare măsură, entuziasmul.

— Până atunci v-aş propune, domnişoară Erna, să vizităm vasul. Vă asigur că nu veţi regreta.

— Cu mare plăcere.

Timos o luă înainte ca să-i arate drumul. Îi însoţi secundul. Pe măsură ce era plimbată prin încăperile iahtului, uimirea şi entuziasmul Ernei creşteau. Vasul, dotat cu aer condiţionat, era un mic palat plutitor: mobilier de nuc şi mahon, covoare şi mochete veritabil persane, tablouri semnate de nume celebre.

Timos, traducând explicaţiile secundului, o informă pe Erna:

— „Nebel 2” are două catarge, o capacitate de cinci sute de tone, două motoare de o mie opt sute cai putere, o velatură de şapte mii metri pătraţi şi un echipaj format din douăzeci şi şapte mateloţi şi personal de serviciu. Vasul este dotat cu radar, radio-telefon şi telex.

Erna impresionată de ceea ce auzise, dar, mai ales, de ceea ce văzuse, spuse mai mult pentru sine:

— O croazieră de-a lungul coastelor Mediteranei este ceea ce, în clipa asta, mi-aş dori cel mai mult.

— Nu e o dorinţă irealizabilă, domnişoară, o încurajă secundul.

Dorind parcă să schimbe discuţia, Timos anunţă:

— În maximum o jumătate de oră insula va începe să se zărească.

Erna nu-i răspunse. Era încă sub impresia a ceea ce văzuse. Dar imediat un sentiment vag de nelinişte începu să i se insinueze perfid în suflet.

— Domnişoară Erna, sunteţi *numai* impresionată de ceea ce aţi văzut? întrebă Timos cu un fel de candoare, care ei i se păru prefăcută.

Îl privi de-a dreptul surprinsă. Surprinsă că Timos, care până în clipa aceea nu-i făcuse impresia că este un psiholog, putuse totuşi sesiza ceea ce nici ei nu-i era foarte clar.

— Ce vă face să credeţi că simt şi altceva? îi răspunse tot printr-o întrebare.

— Când am făcut prima călătorie spre insulă, tot cu acest iaht, eu am simţit şi *altceva*, domnişoară Erna.

— Ce?

— O nelinişte care cam semăna cu frica.

— Frică? se miră la rândul ei prefăcut.

— Da, frică. Şi, notaţi, exista o oarecare deosebire între scopul călătoriei mele de atunci şi motivul pentru care, în cel mult o jumătate

de oră, veţi pune piciorul pe insula Koritsaki.

— Domnule Xenopoulos, vorbiţi în şarade. Nu înţeleg nimic. N-aţi vrea să fiţi ceva mai explicit? De pildă, în ce constă deosebirea dintre scopul vizitei mele şi cel al primei dumneavoastră vizite?

— Chiar nu vă puteţi da seama? întrebă parcă ironic, parcă sincer amuzat.

— Nu!

— În definitiv, n-ar trebui să mă mir, de vreme ce dumneavoastră nu cunoaşteţi care sunt raporturile mele cu Trustul. Domnişoară Erna, eu nu sunt decât comisionar. Comisionarul Trustului. Da, da, comisionar, în accepţia adevărată a cuvântului, ţinu el să repete, fiindcă citea în ochii ei neîncredere şi suspiciune. Şi trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră că există o mare deosebire între o *agentă* şi un simplu *comisionar*.

— Atribuţiile unui agent, într-o măsură mai mare sau mai mică, nu-mi sunt necunoscute. Habar nu am însă care sunt cele ale... comisionarului Trustului.

— Domnişoară Erna, în calitate de comisionar, nu mi se încredinţează misiuni de spionaj. Am luat cunoştinţă de existenţa Trustului în urmă cu câţiva ani, într-o împrejurare stînjenitoare pentru mine şi cu toate că atunci o anume persoană a încercat să obţină ceva mai mult de la mine n-a reuşit. A obţinut doar consimţământul meu că, din când în când, să îndeplinesc pentru Trust unele comisioane.

— Ce fel de comisioane?

— Să vă dau un exemplu pe care îl veţi putea înţelege, deoarece se referă la dumneavoastră: într-o zi am fost anunţat că, la o anumită dată, va veni din România o domnişoară al cărei nume înscris pe paşaport este Kate Everhard, căreia i s-a reţinut o cameră la „Grande Bretagne". Comisionul pe care trebuia să-l îndeplinesc era să iau legătura cu amintita domnişoară – cu dumneavoastră adică – şi să vă transmit tot ceea ce Trustul va dori să comunice prin mine. Sper că am îndeplinit în mod conştiincios comisionul şi, în consecinţă, nu am motiv să fiu neliniştit.

— Totuşi, mi-aţi spus că odată, când aţi făcut primul drum spre insulă, aţi simţit ceva care semăna cu frica. Pot să întreb de ce, de vreme ce *ocupaţia* de comisionar nu implică riscuri majore?

— Pentru că atunci urma să fiu prezentat aceleiaşi persoane căreia îi veţi fi prezentată şi dumneavoastră.

— Lui Balthazar.

— Să zicem baronului Guy Du Charlet. Şi fiindcă nu-l cunoşteam, îmi era teamă că nu voi găsi la el aceeaşi înţelegere pe care mi-o arătase predecesorul său, şi că mă va sili să accept şi alte atribuţii decât cele modeste de comisionar.

— În situaţia respectivă, realmente aveaţi motiv să nu vă simţiţi în

largul dumneavoastră. De ce credeţi că eu ar trebui să mă tem? Atribuţiile mele nu au fost nici modeste şi nici lipsite de riscuri.

— Tocmai de aceea, domnişoară Erna. Aţi venit din România, nu-i aşa?

— Din România.

— Aţi fugit de acolo, da?

— Bineînţeles.

— Acolo – ziceţi – aţi avut însărcinări pline de riscuri.

— Da, de riscuri.

— Deşi nu am decât o idee vagă în ce constă activitatea unui spion, presupun că există o limită în ceea ce priveşte riscurile. Acolo, acasă, chiar dacă aţi trăit periculos, eraţi totuşi *acasă*. Pericolele pe care eventual le veţi avea de înfruntat într-un viitor apropiat vi se vor părea mult mai mari, deoarece nu mai sunteţi acasă. Acesta este motivul pentru care am presupus eu că ar fi trebuit să vă dea târcoale o anume nelinişte, care se mai numeşte şi teamă. Dar văd că m-am înşelat, ceea ce dovedeşte că sunteţi o persoană deosebit de curajoasă sau...

— Sau ce?

— Sau insensibilă la pericol, asemenea unui somnambul când umblă pe acoperişul unei case.

— Poate că realmente mă comport asemenea unei somnambule, domnule Timos. Ştiţi ceva? Mă întreb ce părere şi-ar fi făcut baronul Guy Du Charlet despre dumneavoastră dacă ar fi ascultat dialogul dintre noi.

— M-aş fi compromis definitiv în ochii lui. Şi nădăjduiesc, domnişoară Erna, că nu mă veţi trăda, reproducându-i-l.

— În privinţa aceasta să nu aveţi nici o grijă.

— Vă mulţumesc. Sunteţi de acord că, vorbindu-vă aşa cum v-am vorbit, am comis o imprudenţă?

— Categoric.

— V-am făcut cumva impresia că sunt un om care nu şi poate ţine gura?

— Deloc!

— În cazul acesta ar trebui să vă întrebaţi de ce am făcut-o?

— De ce?

— Fiindcă vă port o simpatie deosebită, domnişoară Erna, şi am vrut să vă pun în gardă. Adică să nu vă faceţi iluzii prea mari.

— Iată o explicaţie la care nu m-am gândit.

— Dar la care v-aţi gândit?

— Mi-am spus: nu cumva tot ceea ce mi-a spus face parte integrantă din comisionul ce i-a fost încredinţat?

— Nu mă mir că aţi putut gândi astfel, spuse Timos posomorându-se. Dar iată că aproape am ajuns. Cum vi se pare insula?

— E fermecătoare!

Erna exagera. Dar nu cu intenţie. Fermecător era golful cu apa de un albastru pur, portul care adăpostea pe „Nebel 1” şi în care peste câteva minute avea să-şi arunce ancora şi „Nebel 2”, fermecător era litoralul care urca uşor în pantă, cu vegetaţia luxuriantă, graţioase cele câteva clădiri de pe insulă, ale căror acoperişuri plate serveau drept terase. Dar mai înspre interiorul insulei, vegetaţia se termina brusc. De acolo începea stâncă golaşă, cenuşie şi dezolantă care urca mereu până la o înălţime de trei sute de metri. În vârf, ancorată cu legături puternice şi cu unul din capete înfipt adânc în stâncă forată, se înălţa o antenă complicată de radio. Când „Nebel 2” făcu un viraj ca să intre în port, Erna avu prilejul să descopere micul aeroport, pe pista căruia se aflau un elicopter şi un avion de sport.

În clipa când motoarele fură oprite şi când omul de la timona începu manevra de a lipi iahtul cu tribordul de ponton, dintr-o clădire în formă de rotondă, care părea a adăposti *căpităn*ia minusculului port, ieşi un bărbat îmbrăcat într-o impecabilă uniformă albastră – în ciuda căldurii excesive –, aproape bătrân, dar drept şi vânjos, care îl salută pe căpitanul Tanasache Karagatsis, fluturând două degete.

— *Pos ilane to taxidi*?{16} strigă către Tanasache Karagatsis.

— *Oreolata*!{17} îi răspunse acesta.

Câteva minute mai târziu, Erna păşea pe insulă. Vârstnicul căpitan se apropie de ea, îşi scoase şapca şi după ce se prezentă aproape milităreşte – căpitan Dionisi Anghelomati –, îi ură din partea baronului Guy Du Charlet şi a sa personală bun sosit pe insulă. În ciuda numelui său grecesc şi în ciuda faptului că i se adresase căpitanului Tanasache în limba greacă, urarea o rosti într-o germană impecabilă. După înfăţişare şi după culoarea părului în zonele care încă nu se albiseră şi se păstrau blonde, dar mai ales după accentul cu care vorbea limba germană, Erna deduse că numele de Dionisi Anghelomati era unul de împrumut.

— *Der Herr Baron erwartet Sie. Bitte folgen Sie mir!*{18}

Erna care o rupea binişor pe nemţeşte înţelese şi îl urmă.

În faţa debarcaderului aştepta un mic automobil de numai două locuri. Căpitanul trecu la volan, Erna luă loc în dreapta lui. Cu acest vehicul străbătură distanţa de circa două sute de metri, care separa debarcaderul de clădirea principală. Când ajunseră în faţa peronului, căpitanul Anghelomati coborî primul şi se grăbi să deschidă portiera dinspre partea Ernei, ajutând-o să coboare.

Păşind unul lângă altul urcară cele patru trepte de marmură. Uşa de la intrare din fier forjat şi cristal era închisă. Căpitanul apăsă pe un buton şi rosti.

— *Die Fremde ist gekommen*!{19}

Pe urmă, salutând-o pe Erna reverenţios, îi întoarse spatele,

coborând sprinten treptele. Maşina porni ca o vijelie.

Erna aşteptă să i se deschidă. Era emoţionată şi abia acum îi fu cu adevărat frică.

9
LA STATUL MAJOR AL TRUSTULUI „NEBEL”

Uşa se deschise singură şi Erna pătrunse într-un hol spaţios, cu fotolii, canapele, lămpi de Murano şi statuete pe măsuţe, cu plante tropicale în ghiveci şi în vase de ceramică fină, pictate cu motive inspirate din decoraţiunile de pe amforele miceene, cu tablouri pe pereţi, purtând semnăturile: Gauguin, Monet, Delacroix, Modigliani. Tălpile picioarelor i se înfundară în covorul gros, în al cărui colorit predomina un albastru ce amintea cerul Greciei într-o zi însorită.

Erna, impresionată de ceea ce vedea, tresări şi se întoarse brusc în clipa când auzi:

— Bine aţi venit, domnişoară Erna Caroţi!

Cel care îi adresase în româneşte urarea de bun venit era un bărbat de vreo patruzeci de ani, mic de statură, rotofei, cu obraz spânatic şi roz, ca un bebeluş alăptat de o doică zdravănă, cu ochi rotunzi de culoarea prunei goldane, cu o frunte cât o catapeteasmă.

— Bună ziua, domnule...!

— Mă numesc Boris. Aţi călătorit bine?

— A fost o călătorie agreabilă, domnule Boris.

— Domnul baron se va bucura. Dealtfel, domnia-sa vă aşteaptă. V-aş ruga să mă urmaţi.

Câteva minute mai târziu, Erna se afla în faţa lui Balthazar, a *baronului* Guy Du Charlet, cum se numea în noua sa ipostază.

Încăperea în care o primea era fără îndoială cabinetul său de lucru. Cu excepţia biroului masiv, monumental, bogat sculptat, de culoarea castanei şi a unei biblioteci complet închise, dar la fel de frumoasă, tot ceea ce mai vedea Erna nici măcar prin minte nu-i trecuse că s-ar putea afla în cabinetul de lucru al aceluia care preluase conducerea puternicei organizaţii de spionaj. Adică: un ecran enorm; aparatajul unei maşini, probabil electronice, care ocupa aproape un perete; diverse alte aparate pe o masă în unghi drept cu biroul şi în continuarea unei alte măsuţe, pe care se aflau mai multe telefoane, un aparat de proiecţie, pe un trepied, un dulap de sticlă incasabilă ticsit de role, probabil de magnetofon.

Balthazar se ridică din fotoliu şi veni cu mâna întinsă spre ea.

— Îmi pare foarte bine că te văd la noi, domnişoară Erna Caroţi. Poftim, ia loc! O examina câteva clipe, zâmbindu-i prietenos: Nu te-ai schimbat aproape deloc, deşi...

— Deşi am stat închisă şapte ani.

— Ştiu. Când am aflat, încă mă găseam în închisoare. Dar n-am mai stat închis decât un an. Mi-am răscumpărat libertatea contra sumei de o sută de mii de dolari. Dacă s-ar fi putut, aş fi dublat suma ca să fii şi

dumneata liberă. Fiind însă cetăţeană română, aşa ceva n-a fost posibil.

— Domnule..., iertaţi-mă, nu ştiu cum trebuie să vă spun. Eu vă cunosc sub numele de Balthazar, dar aici toată lumea vă numeşte domnul baron Guy Du Charlet.

— Acum, că suntem numai noi doi, îmi poţi spune Balthazar. Dar în viitorul apropiat trebuie să-mi spui la fel ca ceilalţi. Sper că nu-ţi va fi foarte greu.

— Deloc. Deci, domnule baron, aş vrea să vă întreb ceva, din pură curiozitate. Dumneavoastră aţi fost arestat de trei ori. De ce v-aţi răscumpărat abia după a treia arestare?

— De ce? Dar e foarte simplu. Fiindcă, şi după prima, şi după a doua arestare, mi-am subapreciat adversarii, mai ales pe acel extraordinar colonel Radu Mănăilă, căruia, deşi nu-mi face deloc plăcere, trebuie să-i recunosc meritul de a mă fi învins de fiecare dată. Faptul că primul eşec l-am avut tocmai în România, care are un bun serviciu de contraspionaj, dar care nu se poate compara cu cel al englezilor de pildă, m-a făcut să-mi subapreciez adversarii, încăpăţînându-mă să câştig runda următoare. De aceea, am refuzat să mă răscumpăr, ambiţionând să pot părăsi România pe cont propriu. Când am văzut că am pierdut şi a treia rundă, mi-am zis că nu mai are rost să încep o a patra. Atunci m-am răscumpărat cu dolari. Răspunsul te satisface, domnişoară Erna?

— Întru totul, domnule baron.

— Şi acum să stăm puţin de vorbă despre dumneata Îţi mărturisesc, am avut îndoieli serioase că vei accepta oferta mea.

— De ce, domnule baron?

— Am presupus că cei şapte ani pe care i-ai petrecut în închisoare te-au cuminţit, ca să zic aşa.

— Îmi place să trăiesc periculos, domnule baron.

— Pe urmă, m-am temut că vei refuza oferta trimisului meu, închipuindu-ţi că Securitatea încearcă să-ţi întindă o cursă. Te-ai gândit la o cursă, nu-i aşa?

— Da! Totuşi, până la urmă, raţiunea, dar mai ales instinctul m-au convins de contrariu.

— Spre lauda dumitale, domnişoară Erna. Cu paşaportul ai avut vreo dificultate?

— Nici una.

— Şi acum iată-te aici. În ceea ce mă priveşte, mă bucur că m-am putut revanşa. În definitiv, dumneata ai ajuns în închisoare încercând să-mi facilitezi evadarea. Trebuie să ştii, domnişoară Erna, că sunt omul care îşi onorează poliţele.

— Vă mulţumesc!

— Când ai ieşit din închisoare ţi-am oferit posibilitatea să optezi

între a rămâne în România, în atenţia permanentă a celor de la Securitate, sau a fugi din ţară şi a trăi în continuare – aşa cum spuneai dumneata – periculos. Spre lauda dumitale, ai ales ultima alternativă. Acum, după ce totul a decurs cu bine, şi după o perioadă de, hai să-i spunem aclimatizare, nu regreţi cumva că ai plecat?

— Nu, domnule baron.

— Perfect! Domnişoară Erna, eu nu mă consider pe deplin revanşat faţă de dumneata. De aceea îmi menţin oferta pe care ţi-am făcut-o prin emisarul meu. Am nevoie de o persoană cu inteligenţă, perspicacitate, clarviziune şi – de ce nu? – cu dovedit ataşament faţă de Trust. Totuşi, ţinând seama că acceptarea ofertei mele de către dumneata implică nu propriu-zis riscuri, ci o îngrădire substanţială a libertăţii dumitale individuale, o dependenţă faţă de Trust, care, într-o zi, s-ar putea să ţi se pară împovărătoare din punctul de vedere al vieţii dumitale personale, vreau să-ţi ofer din nou prilejul unei noi opţiuni. Faptul că datoreşti Trustului plecarea din România, aceasta nu înseamnă că ai vreo obligaţie faţă de Trust. Dacă vrei să-ţi organizezi viaţa aici în Grecia sau în altă ţară, aşa cum ţi-o plăcea, o poţi face. Mai mult, ca să te poţi descurca o bună bucată de vreme, prin mine Trustul îţi oferă, drept recompensă pentru devotamentul arătat şi pentru suferinţele îndurate, suma de zece mii de dolari. Zece mii de dolari aici, în Grecia, înseamnă trei sute de mii de drahme. Este o sumă importantă, domnişoară Erna. Cu banii aceştia îţi poţi croi un drum în viaţă, mai ales dumneata, cu extraordinara dumitale capacitate de adaptare. Deci, hotărăşte-te: accepţi această ultimă ofertă pe care ţi-am făcut-o acum, sau cea dinainte, de a fi în continuare utilă Trustului.

— Domnule baron, ca să pot opta în deplină cunoştinţă de cauză, trebuie, în prealabil, să ştiu foarte exact ce mi se va cere să fac în cadrul Trustului. Explicaţiile pe care mi le-a dat emisarul trimis de dumneavoastră au fost generale, observă Erna, care, în sinea sa, se bucura că dialogul dintre ea şi Balthazar luase o asemenea desfăşurare. Cerându-i un răspuns precis, avea să afle, chiar de la început, dacă *răzbunarea* ei era sau nu realizabilă.

— O pretenţie întru totul justificată, domnişoară Erna. Chiar dacă explicaţiile emisarului meu nu au fost detaliate, faptul că dumneata te afli aici pe insulă ar fi trebuit să te edifice că nu am de gând să te utilizez ca simplă agentă. Dacă în România nu ai mai fi putut aduce servicii Trustului întrucât acum eşti cunoscută de Securitate, nici în afară, într-o altă ţară, nu ne poţi fi de folos decât într-o foarte mică măsură. În primul rând, din cauza necunoaşterii limbii. Utilizându-te în aceeaşi muncă ar însemna să acceptăm, cu bună ştiinţă, ca în foarte scurt timp să ajungi din nou la închisoare. A proceda astfel cu dumneata ar fi ceva cu totul absurd. Nu te-am scos de acolo ca să

ajungi din nou la închisoare, într-o altă ţară. Am dreptate?

— Bineînţeles!

— Dacă te-am invitat *aici*, înseamnă că intenţionez să te folosesc aici pe insulă. Trebuie să ştii că agenţii pe care îi utilizăm în scopul culegerii de informaţii nu se bucură de o asemenea favoare. Aici este sediul statului major al Trustului. Experţii noştri recepţionează şi selectează sutele şi miile de informaţii ce ne parvin din toată lumea, cu ajutorul maşinilor electronice. Asta înseamnă, domnişoară Erna, că vei lucra la statul major. Din acest motiv, va trebui să te supui – aşa cum dealtfel ţi-am mai spus – unor reguli de conduită care îţi vor îngrădi libertatea, motiv pentru care nu vei mai putea hotărî de una singură atunci când va fi vorba de viaţa dumitale personală. Şi acum, după toate aceste explicaţii – absolut necesare după părerea mea, – poţi opta în deplină cunoştinţă de cauză.

— Bineînţeles, domnule baron.

— În cazul acesta, hotărăşte, domnişoară Erna.

Erna nu întârzie cu răspunsul. Se hotărâse încă de pe când Balthazar continua să vorbească. Dacă ar fi putut renunţa la *răzbunare*, prima alternativă i-ar fi surâs cel mai mult. Zece mii de dolari, sau trei sute de mii de drahme, în monedă grecească, reprezenta o mică avere. Grecia era o ţară în care, după România, i-ar fi plăcut cel mai mult să trăiască. Încă nu era bătrână – cei şapte ani de închisoare nu-i alteraseră frumuseţea –, până la urmă ar sfârşi prin a se descurca, izbutind să-şi plaseze banii într-o afacere modestă, dar cu un venit sigur. Aflase că exista la Atena un întreg cartier cu greci repatriaţi din România. Investigând pe cont propriu, sigur ar găsi printre ei pe cineva care să-i sugereze un plasament avantajos al celor trei sute de mii de drahme. Trebuia însă să se *răzbune*, şi din acest motiv nu putea accepta banii.

— Domnule baron, m-am hotărât. Vreau să lucrez pentru Trust.

— Domnişoară Erna, îmi place să cred că hotărârea pe care ai luat-o nu este pripită.

— Nicidecum!

— Perfect! Vei lucra la departamentul „Ţări socialiste”, şi vei fi în subordinea directă a domnului Boris, directorul acestui departament. L-ai cunoscut adineauri. Este un om excepţional şi teribil de exigent. Sper că nu-l vei dezamăgi, domnişoară Erna.

Între timp apăsase pe unul din nenumăratele butoane de pe birou şi, în prag, apăru imediat Boris.

— Boris, domnişoara va lucra la dumneata. Am convingerea că am făcut o bună alegere. Depinde numai de dumneata ca ea să devină, în timpul cel mai scurt, o colaboratoare utilă.

— Domnule baron, îmi voi da toată silinţa.

Balthazar se ridică şi Erna înţelese că „audienţa” luase sfârşit. Îl

urmă pe acela care din clipa aceea devenea „şeful” ei şi care avea obligaţia s-o instruiască.

Boris Gruzescu îi venea până la umăr. Dar, în ciuda puţinătăţii sale fizice, avea o prestanţă autentică şi o anume siguranţă în felul de a se comporta, care dovedea că, spre deosebire de alţi oameni de statura mică, nu avea complexe. Cu instinctul ei ancestral de femeie, care se ascuţise în anii în care trăise „periculos”, Erna simţi că pe omuleţul de lângă ea nu va izbuti să-l domine. Şi mai simţi ceva: dacă acum, pentru început, trebuia să se teamă de cineva, acela nu putea fi decât Boris. Să se teamă, dar, în egală măsură, să se ferească de el.

„De fiecare dată când Boris va fi de faţă, nu-mi va fi îngăduit să mă relaxez. Dacă nu vreau să mă trădez singură, va trebui să fiu foarte atentă atât la ceea ce spune, dar, mai ales, cum mă comport”.

Aproape de capătul coridorului, Boris deschise o uşă şi se dădu în lături ca să-i facă ei loc să treacă prima. Încăperea în care intrară era de proporţii modeste, şi ceea ce te izbea chiar din prima clipă nu erau nici diferitele ecrane, nici enormul aparat de radio sau alte câteva aparate ale căror întrebuinţări Erna nu le putea măcar bănui, ci cantitatea impresionantă de flori ce umplea până la refuz nenumăratele vaze aşezate acolo unde te aşteptai mai puţin. Datorită belşugului floral, atmosfera era încărcată de un miros puternic, parcă de tuberoze, parcă de crini, parcă de trandafiri, parcă de iasomie, parcă de floare de portocali, parcă de toate aceste mirosuri la un loc.

Din cauza mirosului puternic, greu, Erna crezu că va leşina. Se obişnui însă repede şi, în clipa când Boris o invită să ia loc, aproape că îşi revenise complet.

— Domnişoară Caroţi... Caroţi şi mai cum?

— Erna!

— Da, Erna. Erna Caroţi! Pronunţă numele privind distrat o vază – din care florile literalmente debordau – lungind vocalele în aşa fel încât ea, Erna, nu-şi putu da seama daca Boris, găsind caraghios numele ei, se distra rostindu-l, sau încerca să şi-l întipărească în minte. Pe viitor îmi voi permite să-ţi spun simplu: Erna. Dacă dumitale îţi va fi mai la îndemână să-mi spui Boris, nu am nimic împotrivă, însă cu o singură condiţie: să nu uiţi că sunt şeful dumitale şi că îmi datorezi ascultare, necondiţionată ascultare, chiar dacă, eventual, eşti de altă părere. Asta nu înseamnă că nu vei putea avea iniţiative. Ele însă vor trebui în prealabil cunoscute de mine. Precizarea aceasta te rog s-o iei nu în litera, ci în spiritul ei.

— Nici o grijă, domnule Boris. Dealtfel, ceea ce aţi numit „precizare” constituie un punct dintr-un regulament de ordine interioară, în cazul când există unul aici pe insulă, şi presupun că există.

— Bineînţeles. Vei lua cunoştinţă în întregime de conţinutul lui

ceva mai târziu. Deci vei lucra cu mine. Sunt directorul departamentului „Ţări socialiste”. Desigur că eşti curioasă să afli în ce va consta munca dumitale în cadrul departamentului nostru, cel mai important după departamentele „U.R.S.S.” şi „China”. Spre ştiinţa dumitale, reţine că, aici la noi, importanţa departamentelor creşte în raport cu gradul de dificultate pe care acestea le întîmpină în obţinerea de informaţii din ţara respectivă.

— Dacă am înţeles bine, departamentul pe care îl conduceţi este, din acest punct de vedere, al treilea ca importanţă.

— Exact! În cadrul departamentului nostru au fost întocmite pentru fiecare ţară socialistă în parte – cu excepţia celor din Asia – câte o „hartă”, pe probleme, privind întreaga activitate politică, economică, militară, socială, culturală etc. a ţării respective. Ca să înţelegi mai bine, mă voi folosi de un exemplu. Să luăm, de pildă, România, patria dumitale, pe care ai părăsit-o de bunăvoie. Experţii noştri au stabilit o listă care cuprinde absolut toate problemele, din toate domeniile de activitate, care ne interesează, şi care, dealtfel, interesează toate serviciile de spionaj. Această listă noi am numit-o *Harta informativă*. După aceea am trecut în revistă absolut toate informaţiile pe care le deţinem despre România, selectându-le, – adică renunţând la cele care nu mai prezintă importanţă, fiind depăşite – le-am repartizat pe diferitele sectoare: politice, militare, economice, financiare, administrative, organizatorice, informaţii de politică internă sau externă şi aşa mai departe. Procedând în felul acesta, ne-am putut da seama care sunt sectoarele descoperite, adică deficitare sub raportul informaţiilor ce le deţinem, concentrându-ne apoi atenţia în scopul obţinerii de noi informaţii. Dintr-un anumit punct de vedere pot spune că munca în departamentul pe care îl conduc a început abia după ce am alcătuit „Harta informativă” pentru fiecare ţară socialistă în parte. Ai înţeles – presupun – că „Harta” trebuie ţinută la zi.

— La zi! se miră Erna aproape fără voia ei.

— Da, la zi. Pe diferite canale noi primim în fiecare zi un număr important de rapoarte din toate ţările socialiste. Ei bine, ele trebuie citite, datele selectate şi incluse în „Hărţile” pe ţări, la sectorul respectiv. Sarcina dumitale, Erna, cel puţin pentru început, va consta în a tria zilnic, pe probleme, datele privind România, şi a mi le prezenta. Eu le voi examina şi voi hotărî care dintre ele reprezintă informaţii noi, şi importante, adică voi hotărî care dintre ele vor merge să îmbogăţească „Harta informativă” a ţării şi care trebuie clasate. Ţi-e clar, Erna?

— Eoarte clar. Presupun că, la început cel puţin, nu-mi va fi prea uşor ca să mă descurc.

— Evident că nu. Ţin să te pun în gardă că este o muncă dificilă. Dificultatea constă mai ales în clasificarea informaţiilor, deoarece una

şi aceeaşi informaţie poate şi trebuie să figureze în două şi chiar mai multe compartimente. Să zicem că obţinem informaţia că în România se experimentează un nou tip de avion cu reacţie. Ei bine, informaţia aceasta va trebui inserată pe harta noastră o dată la compartimentul „apărarea naţională"; a doua oară la „cercetarea ştiinţifică"; a treia oară la capitolul „aeronautică", şi aşa mai departe. Mai mult. Informaţiile deosebit de importante trebuie aduse la cunoştinţa domnului baron. Ele trebuie însoţite şi de o propunere concretă. Care anume stat ar fi interesat în mod deosebit să intre în posesia datelor obţinute. Fiindcă noi, domnişoară Erna, nefiind stat, ci un Trust, trebuie să găsim debuşee pentru a plasa marfa de un fel deosebit pe care o obţinem. Şi întrucât, cel puţin până în prezent, nu avem concurenţă, pieţele de desfacere nu ne lipsesc.

— Domnule Boris, încep să am emoţii. Acum îmi dau şi mai bine seama că nu-mi va fi uşor să mă familiarizez cu o muncă atât de dificilă.

— Până la urmă vei izbuti, Erna. Domnul baron are o părere foarte bună despre dumneata, şi eu ştiu că atunci când e vorba de oameni el nu se înşală niciodată.

— Mă voi strădui să nu-l dezamăgesc, domnule Boris.

— Îţi vei lua postul în primire începând de mâine. Şi acum câteva lămuriri cu privire la ceea ce dumneata ai numit regulamentul de ordine interioară. Vei locui aici la *Pavilion* unde ţi s-a pregătit o cameră, la etaj. Am dat dispoziţie ca să ţi se repartizeze cea mai frumoasă.

— Vă mulţumesc!

— Micul dejun, prânzul şi cina se servesc în sala de mese comună. Acolo vei avea prilejul să cunoşti şi pe ceilalţi colaboratori ai domnului baron. Îţi atrag atenţia că nu e recomandabil să discuţi probleme care se referă la munca dumitale în cadrul departamentului meu. Chiar dacă altcineva va încerca să abordeze un asemenea subiect, eschivează-te. Îţi dau un sfat – este o favoare –, fiindcă ştiu cât de mult te apreciază domnul baron. Timpul liber vei putea să ţi-l petreci după pofta inimii. Să citeşti, să asculţi muzică, să vizionezi un film, să te plimbi şi, dacă asta îţi place, să te îmbeţi din când în când la bar. La două săptămâni o dată ai dreptul la o permisie de patruzeci şi opt de ore, pe care o poţi petrece aici pe insulă, la Atena sau în vreo altă insulă, la Creta de pildă. Vei avea toată libertatea să alegi zilele care îţi convin. Drumul până la Atena îl vei putea face, după dorinţă, cu iahtul sau cu elicopterul. Încurcăturile sentimentale pe insulă nu sunt de dorit, dar nu sunt nici interzise. Se interzic însă cele de pe continent. Dacă în intervalul dintre permisiile îngăduite de regulament vei avea nevoie de anumite obiecte de uz personal, vei anunţa pe administrator, care ţi le va procura, în aceeaşi zi, de la Atena. Cam

asta deocamdată. Îţi urez succes în noua dumitale activitate. Sper că ne vom înţelege bine şi că nici eu şi nici dumneata nu ne vom găsi în situaţia de a regreta că întâmplarea a orânduit să conlucrăm. Dar era să uit: dumneata, în afară de româna, ce alte limbi mai cunoşti?

— Franceza puţin, germana binişor.

— Perfect! Aici, pe insulă, limba care se aude cel mai mult, fiindcă o vorbesc toţi, este germana. Vei avea deci posibilitatea să te perfecţionezi. Mda!... Cred că te-am obosit destul. Bertholtd te va conduce.

Sună. Un bătrân îmbrăcat într-un costum alb se ivi în prag.

— Bertholtd, te rog s-o conduci pe domnişoara Erna.

— Am înţeles, domnule profesor.

Bertholtd, care avea vârsta în jurul a şaptezeci de ani, se ţinea foarte drept şi călca apăsat de parcă ar fi mărşăluit, şi Erna fu convinsă că lepădase o uniformă militară în ziua în care îmbrăcase livreaua.

— Domnişoara a venit cu bagaje?

— Bineînţeles.

— În cazul acesta ele se află în camera ce v-a fost repartizată.

Distanţa de la „vilă" până la „Pavilion" nu era mai mare de o sută de metri, şi ei o străbătură mergând pe o alee asfaltată, străjuită, de-a dreapta şi de-a stânga, de bananieri. Când ajunseră, în holul „Pavilionului" îi întâmpină o femeie în vârstă – trecută de şaizeci de ani – dar, ca şi Bertholtd, voinică, energică şi fardată exagerat.

— *Frau Eva, der Professor bittet Sie, den Fräulein das Zimmer zu zeigen în welchen Sie wohnen wird.*{20}

Frau Eva, care părea a fi administratoarea „Pavilionului", o salută, ca fetiţele din secolul al nouăsprezecelea, îndoind genunchii; pe urmă îi făcu semn s-o urmeze. Deschise o uşă şi, făcând un gest larg şi emfatic, o invită să treacă pragul încăperii. Erna se supuse. Frau Eva, care rămase în prag, întrebă:

— *Benötingen Sie noch etwas, Fräulein*?{21}

— *Nein!*{22}

— *Fräulein, ich werde alles dazu tun dass Sie sich bei uns gut fühlen.*{23}

Din nou făcu un reverans, pe urmă, retrăgându-se de-a-ndoaselea, părăsi odaia, închizând uşa, cu o grijă exagerată, de parcă s-ar fi temut să nu trezească pe careva din somn.

Rămasă singură, Erna se grăbi să examineze apartamentul. Nu era prea mare, dar frumos mobilat: un dormitor stil Ludovic al XVI-lea, covoare, lămpi, tablouri. În dreapta, o odăiţă în care nu încăpea decât un birou Ludovic al XlV-lea şi un fotoliu de acelaşi stil. Camera de baie era spaţioasă şi utilată ultramodern.

După ce termină de inspectat minusculul apartament, Erna se declară mulţumită. Îi plăcea, şi era sigură că avea să se simtă bine în

el. Acum nu-i rămânea altceva de făcut decât să despacheteze. Chiar lângă uşă se aflau cele două valize. Şi fiindcă voia să ştie dacă ele fuseseră în prealabil percheziţionate, deschise mai întâi valiza care îi putea furniza dovada. (Dacă într-adevăr cineva îi cotrobăise prin lucruri, trebuia să găsească rupt firul de păr legat ingenios şi invizibil de una dintre încuietori.) Şi iată că avu dovada. În mod sigur bagajele îi fuseseră inspectate, poate chiar de amabila Frau Eva. Asta însemna că nu aveau deplina încredere în ea. În ceea ce priveşte rezultatul clandestinei percheziţii nu trebuia să se teamă, deoarece bagajele ei nu conţineau ceva compromiţător. În schimb, acum ştia în mod cert că va trebui să dea dovadă de maximă prudenţă.

Despachetă, făcu o baie şi, fiindcă se simţea obosită, se întinse în pat să se odihnească. Călătoria pe mare şi emoţiile o obosiseră în aşa măsură, încât imediat o fură somnul. O trezi apelul telefonului. Era Frau Eva care întreba dacă va coborî la cină sau dacă eventual preferă să fie servită la ea în cameră.

— Voi coborî la cină.

Sala de mese era la parter. Când Erna apăru în prag, cina abia începuse. Boris, care stătea singur la o masă, veni s-o întîmpine.

— Bună seara. Credeam că, obosită de drum, n-ai să mai cobori la cină. Tocmai eram pe punctul de a da dispoziţii ca să ţi se servească masa în cameră.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Boris.

— Să te prezint colegilor. Pe urmă, dregându-şi glasul: Doamnelor şi domnilor, vă prezint pe noua noastră colegă. Se numeşte Erna şi se simte onorată a vă cunoaşte. Poftă bună!

Erna fu şocată de modul în care fusese prezentată. Probabil obişnuiţi cu un astfel de mod de prezentare, „colegii” nu se formalizară. Unii abia daca întoarseră capul ca să vadă cum arată noua venită.

— În seara asta vei cina împreună cu mine. Dar, să ştii, nu este obligatoriu. După ce îi vei cunoaşte mai bine pe ceilalţi, te vei putea ataşa acelui grup în compania căruia te vei simţi cel mai bine.

— Mulţumesc pentru informaţie.

— În seara aceasta se serveşte numai peşte. Îţi place?

— Mult.

— Te sfătuiesc să începi cu o porţie de calamarachia{24}. După aceea ai de ales între barbuni şi sinagrida{25}. Ai mâncat sinagridă?

— Nu!

— Dar barbuni?

— Nici.

— Optează pentru o porţie de sinagridă prăjită. E un peşte extraordinar de gustos. Să ştii, deşi aici limba „oficială”, este germana, toată lumea preferă bucătăria grecească.

După ce-i dădu aceste explicaţii, Boris începu să mănânce lacom şi, preocupat de aceasta, părea că îi ignora cu desăvîrşire prezenţa. Întrucât nu ea era cea obligată să întreţină conversaţia, Erna avu timp suficient să-şi examineze „colegii”. În sală se aflau circa douăzeci de persoane, dintre care numai patru femei, toate tinere, între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani. Bărbaţii în schimb erau de toate vârstele, dar cei mai mulţi trecuţi de patruzeci de ani. Întrebându-se dacă în sufragerie se aflau absolut toţi „colegii” ei, Erna ar fi dorit să ştie care le era naţionalitatea. Câţiva păreau a fi nemţi. Ceilalţi însă? Dar femeile? Desigur ar fi putut să-l întrebe pe Boris. Probabil însă că nu era prudent. Cine ştie cum ar putea fi interpretată curiozitatea ei. Pe de altă parte, o şoca felul cum ei se comportau. Unii preferau să stea singuri la câte o masă, şi în timp ce mâncau să citească ziarul. Dar şi cei care mâncau în comun nu-şi vorbeau, de parcă neavând ce să-şi spună, se ignorau reciproc. Doar la o singură masă doi inşi, amândoi în jurul a patruzeci de ani, şi care semănau vag, discutau amical şi, din când în când, ba unul, ba celălalt izbucnea în hohote de râs.

— Îşi povestesc unul altuia măscări! îi atrăgea atenţia Boris, de fiecare dată când liniştea era tulburată de un nou hohot de râs. Erna se întrebă dacă Boris era un uituc sau pur şi simplu era scandalizat de comportamentul celor doi.

La masa femeilor luase loc şi un bărbat. Bărbatul acesta îi atrase cel mai mult atenţia Ernei. Era – sau numai părea a fi – cel mai tânăr dintre toţi. Era frumos, dar slab şi palid, de parcă sângele, puţin şi clorotic, abia izbutea să se târască prin artere. Buzele pline, senzuale, erau vinete, un vânăt decolorat. Vorbea tot timpul şi abia din când în când îşi aducea aminte că trebuie să şi mănânce. De fapt nu mânca. Mai curând ciugulea cu furculiţa câte o fărâmiţă de peşte prăjit. Din păcate, masa la care se afla tânărul acela fiind prea departe, nu putea auzi ce anume povestea cu atâta înflăcărare, încât uita să mănânce. Judecând însă după atitudinea comesenelor, care parcă nici nu se oboseau să-l asculte, Erna deduse că, cel puţin pentru ele, subiectul peroraţiei tânărului nu prezenta vreun interes.

De multe ori, când tânărul întorcea întâmplător capul, privirile li se întâlneau. Dar dacă strălucirea stranie a ochilor lui albaştri pe Erna o impresiona neplăcut, şi încă în aşa măsură, încât de fiecare dată când se uita la ea îşi spunea: „trebuie că se droghează”, în schimb acesta, preocupat să exprime, cât mai exact, gândurile sale, părea a nu fi luat cunoştinţă de existenţa ei. Dealtfel, toţi cei prezenţi în sala de mese o ignorau.

„Mă ignoră, aşa cum se ignoră şi între ei, de parcă m-ar cunoaşte de multă vreme”, îşi spuse Erna.

Dar ea ştia că nu aceasta era adevărata explicaţie. Intrigată, – ca orice femeie Erna era vanitoasă – se întrebă dacă nu cumva ceea ce

lua ea drept „ignorare” era în realitate dispreţ. Cine ştie, poate o dispreţuiau că nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-şi ofere serviciile Trustului. Şi deoarece nici această explicaţie n-o mulţumi, se resemnă doar să-i observe.

Cu excepţia celor doi presupuşi fraţi gemeni, nici unul nu se comporta firesc. Îi caracteriza pe toţi o anume rigiditate, de parcă, aflându-se la un dineu oficial, pentru a nu jigni gazdele, se simţeau obligaţi să guste din bucatele ce li se serviseră, însă cu o asemenea vădită lipsă de apetit, încât aproape îţi venea să-i compătimeşti. Erna se întrebă dacă lipsa de apetit se datora calităţii slabe a meniului – ea îl găsea excelent, dar aceasta nu constituia un criteriu, de vreme ce pentru prima dată mânca sinagridă şi calamarachia – sau existau alte motive pe care nu le putea bănui.

Primul care termină cina fu Boris. Îi ură „noapte bună” şi părăsi grăbit sala de mese. La scurtă vreme după aceea, unul câte unul începură să se ridice şi ceilalţi. Înainte de a părăsi sufrageria, cei mai mulţi treceau pe la masa ei:

— Ce mai faci, Erna? Îmi pare bine că te cunosc. Pe mine mă cheamă Ernest. Servus!

Sau :

— Te simţi bine la noi? Sunt Horace. Desigur ne vom mai vedea.

Sau:

— Sunt Emmanuel. Ce mai faci? Mă duc la cinema. Poate ne vedem acolo.

Sau, în fine:

— Mă cheamă Anne. Joci tenis? În orice caz vom mai vorbi noi. Pa, draga.

... Şi aşa mai departe. Toţi veneau doar pentru câteva secunde s-o salute, parcă din obligaţie, toţi făceau impresia că persoana ei le este absolut indiferentă, toţi păreau a fi foarte grăbiţi şi poate tocmai de aceea, întrebând, nici nu erau curioşi să afle răspunsul. Deoarece ei se perindau unul după altul, Erna nu reţinu nici un nume. În schimb se miră că i se prezentaseră cu toţii doar cu numele cel mic.

Singurul care se abătu întrucâtva de la regula generală fu tânărul clorotic.

— Ştii, s-ar putea ca celelalte fete să nu te prea agreeze.

— De ce?

— Fiindcă eşti mai frumoasă decât ele. Ţi-am spus cumva că mă cheamă Francisco?

— Nu! Eşti italian?

— Nu, spaniol. Port numele cel mic al lui Goya. O mătuşă – pentru toată lumea trăsnită, pentru mine însă de-a binelea nebună – susţine că ne tragem din stirpea lui Goya. Eu nu cred, deşi familia noastră este şi ea originară din Fuendetodos. Astăzi ai sosit?

— Astăzi.

— Atena e tot acolo unde era în urmă cu o lună?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ultima dată am fost la Atena în urmă cu o lună. Te-am întrebat dacă nu cumva în acest timp i s-a întâmplat ceva oraşului. Bineînţeles am glumit.

— Şi de ce ai lăsat să treacă o lună de zile? Mi s-a spus că la două săptămâni avem dreptul la o permisie de patruzeci şi opt de ore.

— Da! Numai că în urmă cu două săptămâni, când mi-a venit rândul, m-am îmbolnăvit. Spune-mi, ai de gând să înveţi limba greacă?

— Dacă timpul îmi va permite...

— Aici, pe insulă, de orice altceva te poţi văita în afară de lipsă de timp. Dacă ai să te hotărăşti, ia-mă profesor. Îţi garantez că în trei luni ai să poţi conversa în limba lui Kolokotroni. Acum am şters-o. Dacă te duci să te culci, îţi urez noapte bună!

Părăsi sala de mese printre ultimii. Şi fiindcă înainte de cină dormise câteva ore, acum nu-i mai era deloc somn. O clipă o ispiti gândul să se ducă la cinematograf, dar, până la urmă, renunţă. Optă pentru o plimbare pe faleza minusculului port. Deşi încă nu răsărise luna, cerul fiind senin – mai ales după ce ochii se obişnuiră cu întunericul – se putu orienta destul de bine. „Debarcaderul" era luminat. În schimb, pe cele două iahturi, cu excepţia luminilor de poziţie, totul era scufundat în întuneric. O surprinse lipsa de pază, atât pe vase, cât şi în port.

Marea era calmă, valurile care navigau leneşe spre ţărm îl mîngîiau cu nu ştiu ce pudică discreţie, pentru ca imediat să se retragă şi să facă loc altora. Luna răsări dintr-o dată şi decorul deveni feeric. Pe întinderea mării, un vrăjitor întinsese o punte care se pierdea departe în larg, o punte meşterită din aurul scufundat de milenii în adâncurile mării. Ţărmul, „debarcaderul", „Vila", „Pavilionul", celelalte clădiri, vegetaţia luxuriantă dispusă în terase dobândiseră ceva spectral, de parcă încetaseră de a mai avea o existenţă reală.

Erna, nemişcată, privea marea, puntea de aur care în aşa măsură i se părea aievea, încât la un moment dat, şi numai pentru o clipă, simţi dorinţa să păşească pe ea desculţă, nici ea nu-şi explica de ce neapărat desculţă. Pe urmă, în aparenţă fără nici un motiv, începu să plângă. Plângea şi nu-şi putea explica de ce. Ştiu ceva mai târziu şi se cutremură. Plecase, era *afară* şi *niciodată* nu va mai putea să se reîntoarcă în ţară. Va să zică aşa durea nostalgia. Cumplita durere. Cu timpul poate că se va molcomi. Acum însă, mâine, în zilele următoare – cât timp? – aşa va durea. În definitiv, nu avea dreptul să se plângă. Şi-o făcuse cu mîna ei, doar fiindcă nu putuse renunţa la *răzbunare*.

— Ce cauţi aici, Erna?

Era Francisco. Numai să nu fi observat că plânge.

— Ce, nu e voie? întrebă încercând totodată să-şi şteargă pe furiş lacrimile.

— Pe insulă ai voie să te plimbi orişiunde vrei. Locul acesta este însă al lui Bernard. El l-a descoperit şi, cică, îi aparţine. Fii atentă! Dacă te prinde pe aici, este în stare să te arunce în mare.

— N-am ştiut că există aici domenii particulare. Eu credeam că insula aparţine în întregime domnului baron.

— Nu te speria, Erna. Am glumit. În mare nu cred că ar îndrăzni să te arunce, dar s-ar putea să te cam bruftuluiască. Eu în schimb mă bucur că te-am întâlnit aici. Am cu cine schimba o vorbă, două. Mă suporţi, Erna?

— E preferabilă singurătăţii compania unui bărbat.

— Nu totdeauna, Erna, nu totdeauna. Adică nu atunci când eşti sănătos. Când eşti sănătos, dacă nu eşti un tîmpit, trebuie să preferi singurătatea, măcar ca procedeu terapeutic.

— Terapeutic?

— Permanentul contact cu oamenii îţi alterează substanţa intimă, cea adevărată. De aceea este nevoie ca măcar din când în când să faci o cură de singurătate, pentru ca în singurătate să te regăseşti, şi chiar să te redescoperi. Dar bineînţeles pentru asta trebuie să fii sănătos. Ştii ce mi s-a întâmplat mai adineauri? Nu ştii, aşa că nu ştii?

— Nu!

— Fiindcă m-am simţit tare obosit, m-am dus să mă culc. Ştii, eu nu pot adormi decât culcat pe spate şi cu mâinile pe piept. Asta încă de pe vremea când eram copil. Am adormit foarte repede. La un moment dat am visat că sunt mort într-un sicriu şi că sicriul se afla într-o groapă de curând astupată, al cărei pământ încă nu apucase să se taseze. Afară, deasupra pământului, era noapte, mai puţin neagră decât aceea din sicriu, şi ploua. Ploua cu găleata, apa se infiltra uşor prin pământul afânat şi reavăn şi cădea pe coşciug, picătură cu picătură. Visam că sunt mort, dar nu-mi dădeam seama că e vis, ci mă credeam un mort care are conştiinţa că e mort, pentru totdeauna mort. M-a cuprins groaza, m-a cuprins desperarea că trecusem ireversibil în nefiinţă şi că nu mai era nimic, absolut nimic de făcut, deşi voiam atât de mult să trăiesc. În desperarea mea am urlat şi, în ciuda faptului că încă dormeam, am crezut că sunt treaz, am crezut că am izbutit să ies din coşciug şi să fug, să fug, Dumnezeu ştie unde. Îngrozitor vis, Erna! Tu, sunt sigur, în nici un caz nu ai putea visa un asemenea vis dementţial.

— De ce crezi că nu aş putea?

— Pentru că dumneata eşti sănătoasă, revoltător de sănătoasă. Şi ceilalţi sunt sănătoşi. Chiar cei mai în vârstă. Cu toţii plesniţi de

sănătate, lua-v-ar dracu'. Numai eu voi muri. Numai eu mă sting. Se vede, nu?

— Nu pari prea sănătos. De ce boală suferi?

— Nu ştiu. Nici medicii nu ştiu. Unii spun că-i leucemie. Alţii consideră diagnosticul idiot, dar se eschivează să pună un altul. Parcă are vreo importanţă din ce ţi se trage moartea? Pe urmă, imediat, începu să cânte un cântec grecesc, în care o femeie părăsită de iubitul ei ruga pe toţi acei care eventual îl vor întâlni să-i spună să nu întârzie mult, să se reîntoarcă.

După ce cântă o singură strofă pe care i-o traduse imediat, întrebă:

— Mă întreb cum de-ai ajuns aici?

— Din întâmplare.

— E curios că toţi care ajung aici pe insulă, când, pentru prima dată, pornesc să exploreze insula, descoperă colţişorul acesta de natură atât de fermecător, încât nu se mai îndură să plece.

— Dar eu n-am pornit să explorez insula, protestă Erna din prudenţă, temându-se ca nu cumva Francisco să fi dat cuvântului *explorare* un anume sens. Am plecat să mă plimb, atâta tot.

— Şi de ce ai plâns?

— Ei, poftim! Sper că nu mă supui unui interogatoriu.

— Pe dracu interogatoriu! Am întrebat, pur şi simplu, din curiozitate.

— Aşa suntem noi, femeile. Proaste! Plângem din te miri ce.

— Vorbeşti destul de bine nemţeşte, dar cu accent străin. Mă întreb ce eşti? Suedeză ? Semeni, dar nu eşti. Ai vorbi nemţeşte cu altfel de accent. Eşti poate cehoaică?

— Nu! Sunt românca. Dar mi s-a atras atenţia că nu e recomandabil pentru cineva care vine să locuiască pe insulă să fie prea curios. Recomandarea aceasta pe dumneata nu te priveşte?

Francisco începu să râdă. Trecuse, pe nesimţite, de la o stare sufletească la alta. Acum, făcea impresia că e foarte bine dispus.

— Nu fi proastă, Erna. Interdicţia nu se referă la biografiile noastre. În zilele următoare, când îi vei cunoaşte şi pe ceilalţi, ai să constaţi că aproape tuturora le place să povestească episoade din viaţa lor. Ei bine, te sfătuiesc să nu-i crezi. Fiecare şi-a confecţionat o biografie, mai mult sau mai puţin credibilă, şi nu scapă nici o ocazie ca s-o debiteze cu lux de amănunte.

— Nu cumva o fac deoarece nu au voie să vorbească despre adevărata lor biografie?

— Da' de unde, Erna! Noi toţi cei care ne aflăm pe insulă formăm statul major. Ca să ajungi însă în statul major trebuie să fii un om excepţional. Asta o ştie fiecare dintre noi şi din acest motiv ne stimăm reciproc. Totuşi nimic nu ne împiedică să fim, în ascuns, invidioşi unul pe altul. Să nu mă înţelegi greşit. Nu este vorba de o invidie obişnuită.

Deoarece ştim că este imposibil să fim cu toţii, de pildă, la fel de inteligenţi, la fel de fără de scrupule, la fel de excepţional dotaţi în ceea ce ne pricepem să facem, din invidie ne străduim să ne comportăm în aşa fel ca superlativul „cel mai" să devină un apanaj al nostru în exclusivitate. Cum însă nu ne este permis să ne lăudăm cu ceea ce facem pentru Trust, procedăm în felul următor: ori ne prefacem că ne ignorăm reciproc – asta când suntem mai mulţi la un loc –, ori ne lăudăm cu fapte de excepţie dintr-o biografie confecţionată de la un cap la celălalt.

— Ceea ce ai spus este valabil şi în legătură cu persoana dumitale? întrebă Erna bucuroasă că i se oferea prilejul să afle câte ceva despre oamenii în mijlocul cărora avea să trăiască multă vreme.

— Bineînţeles, Erna. Şi pot să te asigur că, în scurta vreme, va fi valabil şi pentru dumneata. Eu, de pildă, mi-am confecţionat biografia unui mafiot de peste Ocean, care la vârsta de paisprezece ani comisese prima sa crimă şi care, atunci când a ajuns pe insulă, avea la activul său şase omoruri, printre victimele sale figurând şi două femei. Am încercat să-i conving că prezenţa mea pe insulă se datoreşte faptului că aici e singurul loc unde nu am a mă teme de scaunul electric. Sunt sigur că unul nu m-a crezut. Totuşi am povestit cu atâta cinism în ce mod am lichidat patru bărbaţi şi două femei, încât am izbutit ca măcar vreo câţiva să se teamă de mine. Ai să mă întrebi poate de ce se tem, de vreme ce ştiu precis că n-am omorât pe nimeni.

— Cred că e normal să întreb, nu?

— Am să-ţi explic imediat. Ei şi-au făcut următorul raţionament: „Dacă tânărul acesta este în stare să imagineze asemenea crime abominabile şi să ni le povestească până la cele mai mici detalii, înseamnă că, în imaginaţie, le-a şi comis. Or, dacă le-a comis în închipuire, înseamnă că, într-o împrejurare nefericită, ar putea să le comită şi în realitate".

— În cazul acesta, autorii de romane poliţiste sunt cei mai în pericol să comită crime reale.

— E un reproş care nu mie mi se adresează, de vreme ce nu eu gândesc aşa, ci ei. Sunt curios să ştiu ce fel de biografie îţi vei confecţiona atunci când vei ajunge asemenea nouă.

— Şi eu care credeam că te-ar interesa să cunoşti adevărata mea biografie, îl ispiti Erna, în speranţa că, după aceea, Francisco se va simţi obligat să vorbească despre sine, fără însă a fabula.

— La ce bun? Nu mă interesează să cunosc nimic din viaţa dumitale. Faptul că te afli aici pe insulă îmi este suficient ca să nu te consider o femeiuşcă oarecare, să te stimez şi să mă simt solidar cu dumneata datorită destinului nostru comun. În definitiv cu toţii suntem damnaţi, de vreme ce oamenii ceilalţi, dacă ar şti ce căutăm noi aici pe insulă, ne-ar privi cu oroare. Nu-mi iese din minte că te-am

surprins în timp ce plângeai. Dar îţi promit să nu spun la nimeni.

— Şi dacă ai spune?

— Cum, nu-ţi dai seama că a plânge aici pe insulă e un lucru foarte grav?

— De ce?

— Dacă ai plâns înseamnă că numai din eroare ai ajuns pe insulă. Dacă ar afla baronul cred că te-ar expedia imediat înapoi pe continent. Dar îţi promit că am să-mi ţin gura. Oare cât o fi ceasul? Nu cred că e prea târziu. Dacă ai de gând să mai rămîi, eu am să te părăsesc. Se apropie clipa când va trebui să mă înţep. Nu ascund de dumneata că mă droghez. De vreme ce chestia asta a încetat să mai fie un secret, nu văd ce motiv aş avea să n-o afli de la mine, ci de la altcineva. Sper că dumneata nu vei ajunge să te înţepi.

— Ce-ţi trece prin minte!

— Îmi trece prin minte, fiindcă ai plâns. Îţi fac o confidenţă: în prima noapte petrecută în insula asta am plâns şi eu. De aceea, bagă de seamă, Erna! Nu care cumva să ajungi în situaţia de a te droga. Mergem la culcare?

— Mergem.

Plecară spre „Pavilion”. Francisco se grăbea, şi Erna abia izbutea să se ţină după el.

— La „Debarcader” e întuneric. Înseamnă că e miezul nopţii. Să ştii, totdeauna la miezul nopţii căpitanul portului se culcă.

— Un lucru nu înţeleg, se hazarda Erna. Dacă am în vedere natura activităţii Trustului, ar trebui ca aici pe insulă să existe o pază foarte severă.

— Dar cine spune că nu există o pază severă?

— Nu văd măcar un singur paznic.

— Nici nu e nevoie de paznici în carne şi în oase. Află că pe insulă există altfel de paznici, „paznici electronici”. Nimeni nu se poate apropia de insulă şi nimeni n-o poate părăsi fără ca sistemul de alarmă electronic să nu dea de veste. Şi fiindcă ai plâns, Erna, e bine s-o ştii. Noapte bună.

10
FRANCISCO SE CONFESEAZĂ

Ziua de lucru pe insulă dura de la orele zece dimineaţa până la orele treisprezece când începea pauza de prânz, şi continua de la orele şaptesprezece până la orele nouăsprezece.

Orele de program erau respectate cu sfinţenie de toată lumea, dar nu neapărat din obligaţie, ci, pur şi simplu, pentru că, atâta vreme cât lucrau, cei din statul major al lui Balthazar nu aveau timp să se plictisească. (Deoarece în timpul liber nu prea aveai ce face, plictiseala era *răul* de care sufereau toţi colaboratorii lui Balthazar). Din acest motiv cei mai mulţi ar fi preferat să întârzie la masa lor de lucru, dar, din păcate, lucrul acesta era cu desăvîrşire interzis, şi nu era admisă nici un fel de excepţie.

Deşi interdicţia o intriga la culme, Erna nu îndrăzni să întrebe pe nimeni cărei cauze se datora ea. Avea s-o afle de la Boris, câteva zile mai târziu:

— La zece minute după ce soneria anunţă în fiecare birou că s-au terminat orele de lucru, intră în funcţiune instalaţia electronică specială de „supraveghere şi alarmă”, care a costat o groază de parale şi de care domnul baron este foarte mândru”.

Dimineaţa, când Erna se prezentă la lucru, Boris o instală într-o încăpere alăturată.

— Deocamdată, Erna, ai să lucrezi aici. Şi tot deocamdată, singură. Probabil că pentru dumneata ar fi fost mai agreabil să mai ai pe cineva în birou.

— Nu cred că aceasta mă va deranja, domnule Boris.

— Poţi să-mi spui Boris.

— Nu cred, Boris, că voi simţi lipsa unei alte persoane cu care, ca divertisment, să trăncănesc. Sau, cel puţin, nu acum, la început. Presupun că obligaţiile mele profesionale mă vor absorbi în aşa măsură, încât nu voi avea când să mă plictisesc.

— Cu atât mai bine. Mi-ai luat, cum spun românii, o piatră de pe inimă. Şi acum să trecem la treabă. Îi puse pe birou câteva dosare iar alături o mapă destul de voluminoasă. Pe urmă spuse: Ceea ce trebuie să faci nu este deloc o treabă uşoară. Desigur, ai putea să mă întrebi: „Dacă nu este uşoară, de ce mă încarci, omule, cu ea, de ce nu-mi dai să fac altceva mai uşor?” Şi eu ţi-aş răspunde: „Fiindcă nu pot.” Fiindcă trebuie să-ţi verific aptitudinile. Cu alte cuvinte, un fel de test. Şi nu este singurul. Abia după ce te voi supune tuturor testelor, îmi voi putea da seama pentru ce anume treabă te vom putea folosi la „Harta informativă”. În concret, iată în ce va consta primul test: Aici sunt dosarele câtorva oameni de ştiinţă români, care lucrează în

domeniul cercetării, iar în mapa aceasta sunt nişte completări recente ale biografiilor lor. Dumneata va trebui să citeşti atât dosarele, cât şi completările biografice ale fiecăruia, şi apoi să unifici totul într-o altă fişă, definitivă, care, după ce va obţine aprobarea mea, va fi microfilmată. Îţi atrag atenţia că va trebui să acorzi o atenţie deosebită slăbiciunilor. Nu ai voie să omiţi nici unul din defectele, slăbiciunile şi „curiozităţile" omului de ştiinţă respectiv. Desigur, ai putea obiecta că asta este o treabă pur mecanică. Ai greşi însă, pentru că fişa va trebui să conţină, la sfârşit, punctul dumitale de vedere.

— În legătură cu ce? întrebă Erna care, aflând că va fi supusă unor teste, începuse să se neliniştească.

— Presupun că îţi dai seama de ce este necesar să cunoaştem biografia tuturor savanţilor şi a oamenilor de ştiinţă.

— Bineînţeles.

— Ei bine, raportat la scopul pe care îl urmărim, ai putea să-mi spui ce anume interesează, în cel mai înalt grad, din biografia unui savant?

— Viaţa lui particulară, defectele lui, mari şi mici, eventualele lui vicii.

— Exact! Şi de ce?

— Pentru că la nevoie, numai speculându-i defectele, slăbiciunile, îl vom putea determina să lucreze pentru noi.

— Just! Evident, nu trebuie neglijate nici calităţile. Acum însă va fi uşor să-ţi explic în ce va consta contribuţia dumitale personală la alcătuirea fişelor. Dumneata va trebui să indici în partea finală, după studierea prealabilă şi atentă a biografiei sale, în ce constă „călcîiul lui Achile" al respectivului savant. E clar?

— Da!

— Mai ai de pus vreo întrebare?

— Nu!

— În cazul acesta spor la lucru!

Şi o lăsă singură. Erna era emoţionată, neliniştită. Oare va trece acest prim examen? Dacă da, va însemna că va putea încă să spere în posibila *răzbunare*. *Încă* să spere, deoarece Boris o avertizase că va fi supusă mai multor teste. Dar dacă va pica la primul examen sau la următoarele?

„Nu! La aşa ceva nu vreau să mă gândesc!" îşi spuse.

Deschise, la întâmplare, un dosar. Era al savantului Andrei Proca, specialist în fizică. Nu era convinsă că lectura avea s-o amuze. Totuşi, după ce parcurse prima filă din dosar, lectura deveni pasionantă datorită bogăţiei de informaţii. Cu mare grijă erau redate şi comentate o mulţime de fapte din perioada de formare a personalităţii savantului – cel care alcătuise fişa nu neglijase să urmărească, pe parcursul anilor, în ce măsură anumite defecte manifestate în anii adolescenţei persistaseră şi se accentuaseră în anii maturităţii. Calităţile şi defectele

erau confirmate sau infirmate de aprecierile colegilor, colaboratorilor de la catedră, studenţilor. O atenţie deosebită era acordată relaţiilor de familie. Din lectura fişei, Erna află că savantul, în câteva rânduri, nu putuse rezista avansurilor unor studente dotate de natură mai mult cu calităţi fizice decât intelectuale; că soţia acestuia îşi schimba amanţii tot cam la doi ani şi că era cheltuitoare, motiv pentru care – în ciuda faptului că Proca, în afară de salariu, îşi augmenta veniturile cu sumele pe care le primea ca drept de autor pentru cărţile editate sau pentru articolele apărute în diferite periodice de specialitate din ţară şi străinătate – mai totdeauna era presat de nevoia de bani.

Deşi o somitate în materie, nu se bucura de prea multe simpatii în lumea universitară. I se reproşau o anume duritate şi un orgoliu exagerat, din care cauză era îngăduitor cu cei care îl lăudau sau îl linguşeau şi dispreţuitor şi vindicativ faţă de cei reticenţi şi ponderaţi în a-i ridica osanale.

Fişa consemna toate lucrările lui şi enumera congresele la care participase, problemele ridicate, aprecierile congresiştilor în legătură cu luările sale de cuvânt. De asemenea nu erau uitate nici ordinele şi medaliile cu care lusese distins în decursul anilor pentru meritele sale ştiinţifice şi pentru activitatea sa didactică.

În mapă, Erna găsi copia unui memoriu pe care Andrei Proca îl înaintase Consiliului de Stat. Memoriul acesta o interesă în mod deosebit. În el, savantul se plângea că, datorită uneltirilor unor colegi invidioşi pe succesele sale ştiinţifice, fusese omis de pe lista celor decoraţi cu ordinul „Steaua Republicii”. După ce trecea în revistă meritele sale ca om de ştiinţă şi cadru universitar, Andrei Proca încheia exprimându-şi speranţa că va fi corectată nedreptatea ce i se făcuse, acordându-i-se decoraţia pe care o merita cu prisosinţă. Pe acest document, cineva adăugase, în colţul stâng al primei pagini, cu cerneală roşie, următoarea precizare: „A obţinut decoraţia rîvnită în luna august 1960, cu prilejul celei de a şaisprezecea aniversări a Eliberării României de subjugul fascist”.

Fişa iniţială se încheia astfel: „*În cazul în care va fi nevoie de el, pentru a deveni DOCIL, vor fi speculate următoarele defecte: totala sa incapacitate de a-şi echilibra bugetul, slăbiciunea pentru fetele tinere (studente)*”.

Luând cunoştinţă de această caracterizare, Erna se întrebă dacă, într-adevăr, cele două defecte menţionate reprezentau „călcâiul vulnerabil” al savantului. Desigur, dezechilibrul bugetar permanent, datorat, în primul rând, cheltuielilor nechibzuite ale soţiei sale, putea fi speculat în sensul dorit de Trust. De asemenea slăbiciunea savantului pentru fetele tinere. După părerea sa însă, adevăratul „călcâi vulnerabil” al lui Andrei Proca era vanitatea sa exagerată, pe care memoriul înaintat Consiliului de Stat îl scotea în evidenţă cu

prisosinţă: savant de reputaţie mondială, academician, profesor şef de catedră, în două rânduri laureat al Premiului de Stat, distins cu ordine şi medalii, Andrei Proca nu se jenase să „cerşească” o decoraţie, chiar dacă o merita cu prisosinţă. Acesta era omul: vanitos, arivist – iată pedala pe care trebuia apăsat pentru a-l face să joace atunci când va fi nevoie.

Lucră intens până la prânz aşa că, atunci când sună soneria, Erna controlase, completase şi amendase cinci din cele opt dosare încredinţate de Boris.

Ca şi în ajun, în sala de mese ajunse ultima. Francisco, zărind-o încă de pe când se afla în prag, îi făcu semn să vină la masa la care de data asta se afla, întâmplător sau intenţionat, singur.

— Bună, Erna!

— Bună, Francisco!

Fiindcă pe insulă fusese adoptată bucătăria greacă, pe lista de bucate nu figurau supe sau ciorbe.

— Ce-mi recomanzi, Francisco?

— O salată de vinete, ca deschidere, dolmadachia{26}, moscarachi me bámes{27}, roşii şi féta{28}, iar ca desert baclava sau smochine negre, dar numai dacă îţi plac. Mie nu, fiindcă sunt prea dulci.

— Bine, Francisco. Până am să cunosc bucătăria grecească, trebuie să-ţi urmez sfaturile.

— Spune-mi, aseară ai vorbit serios că vrei să înveţi limba greacă?

— Bineînţeles.

— Mi se pare că m-am oferit să-ţi dau lecţii. Poţi să apelezi la mine cu încredere. Cunosc douăsprezece limbi.

La masa lor veni să se aşeze un bărbat trecut de cincizeci de ani, care, înainte de a lua loc pe scaun, se înclină în faţa Ernei, pocnind din călcîie aproape tot atât de tare cât un dop de şampanie, şi se prezentă.

— Friedrich!

Întrucât Erna îşi aminti că insul venit să ia loc la masa lor nu fusese printre cei pe care îi cunoscuse în ajun, îşi spuse, la rândul ei, numele. Friedrich pocni încă o dată călcâiele, pe urmă înhăţă lista de bucate, ca s-o consulte. Şi cu toate că purta ochelari cu lentile foarte groase, ca să poată citi lista, trebui s-o apropie foarte mult de ochi.

La masă servea Bertholtd. După ce acesta luă comanda, atât de la Erna cât şi de la Friedrich, Francisco întrebă:

— Friedrich, astăzi cum stai?

— Optzeci şi două.

— Bravo! Ai progresat cu cinci.

— Patru.

— Păi nu erai ieri la şaptezeci şi şapte?

— Nu! La şaptezeci şi opt.

Erna care nu pricepea nimic, se uită întrebător când la unul, când la celălalt. Până la urmă, Francisco fu acela care îşi dădu seama că îi erau datori cu o explicaţie.

— Ştii, Erna, până a nu ajunge pe insulă, Friedrich...

— În Grecia, îl corectă Friedrich.

— Mă rog, în Grecia, Friedrich suferea de reumatism şi nu putea îndoi deloc genunchii. Dar, după o şedere de şase luni pe insulă...

—... Şi de încă două la Atena, rectifică din nou Friedrich.

— Deci, după numai opi luni, s-a vindecat complet, închipuie-ţi, de unde înainte nu putea îndoi deloc genunchii, acum poate face genuflexiuni. A început de la două pe zi, iar în prezent a ajuns la optzeci şi două, ceea ce reprezintă un adevărat record dacă ţinem seama că Friedrich are cincizeci de ani împliniţi.

Friedrich însă, complet indiferent la lauda pe care i-o adusese Francisco, făcea impresia că nici nu-l ascultă, singura lui preocupare părând a fi în a-l urmări cu privirea pe Bertholtd, care se apropia de masa lor aducând meniul comandat. Pe urmă, când avu în faţă farfuria, începu să înfulece lacom. Din când în când se întrerupea ca să însemne pe o bucată de hârtie, mototolită şi pătată de cerneală, cu un crâmpei de creion cât un băţ de chibrit, nişte cifre.

— Ce ai de gând să faci după-masă? întrebă Francisco.

— În mod obişnuit, ce face aici lumea, după-amiază?

— Cei mai mulţi se odihnesc. Alţii, printre aceştia mă număr şi eu, mă duc să mă soresc pe plajă, deşi medicii mi-au interzis. Vii şi dumneata?

— Vin! acceptă, dar nu mai înainte de a reflecta câteva secunde.

Pentru a nu părea nepoliticoasă, văzând că Francisco îl ignora pe bătrân, Erna întrebă:

— Cum găsiţi bucătăria grecească?

Bătrânul nu răspunse. Absent, nu sesiza că întrebarea lui îi fusese pusă.

— Auzi, Friedrich? Erna te-a întrebat cum te împaci cu bucătăria grecească. Eu ştiu ce ai să răspunzi, dar fiindcă nu eu ţi-am pus întrebarea, eşti obligat să răspunzi.

— Eu mănînc numai pentru că trebuie să mănînc, pentru că mâncatul este o necesitate fiziologică. De aceea, mi-e indiferent cu ce anume îmi umplu stomacul.

— Probabil că şi în dragoste, ea fiind de asemenea o necesitate fiziologică, nu ai preferinţe.

— Bineînţeles că nu. Nu am, şi nu am avut nici pe vremea când eram tânăr şi îmi puteam permite luxul să aleg. După aceea, din cauza miopiei pronunţate, aproape că îşi vârî nasul în farfurie, dându-le a înţelege că a purta o conversaţie în timp ce el îndeplineşte o obligaţie

pur fiziologică nu-i face deloc plăcere.

O oră după masa de prânz, Erna se întâlni pe plajă cu Francisco. Stătea culcat pe nisip – şi nisipul fusese adus din altă parte – sub o imensă umbrelă de soare, dar nu în slip, ci îmbrăcat în halat. Adusese cu el un vraf întreg de ziare greceşti şi acum le frunzărea. Nu era singurul pe plajă.

— Credeam că n-ai să mai vii, i se adresă Francisco în clipa în care îi descoperi umbra pe nisip.

Erna înţelese că Francisco nu lepădase halatul de pe el dinadins, ca să-şi ascundă trupul slab, descărnat.

— Spune-mi, nu crezi că are să se interpreteze greşit faptul că astă-noapte ne-am plimbat împreună, că astăzi am prânzit împreună, iar acum ne-am dat întâlnire pe plajă?

— Dacă în locul meu te-ai întâlni cu Bernard, poate că da.

— Cine e Bernard?

— Cel din dreapta dumitale. Masculul acela superb, care o unge pe spate cu cremă pe Catherine. Fiind însă vorba de mine, nu cred că ar putea să-i treacă prin minte cuiva că între noi doi ar putea exista ceva, decât numai dacă eşti anormală şi îţi place să faci dragoste cu cineva care a început să moară. Toată lumea ştie că nu mai am de trăit decât doar câteva luni. Ei, ce zici de Bernard? Nu-i aşa că-i un tip de mascul pe cinste?

— Mda! Văd că lor puţin le pasă de o anume recomandare.

— Ce fel de recomandare?

— Că este bine să mă feresc aici pe insulă de orice fel de complicaţii sentimentale. Sau, poate, recomandarea mi-a fost numai mie făcută?

— E valabilă pentru toată lumea. Numai că pentru ei este neavenită.

— De ce?

— Pentru că ei, Catherinei, nu-i place să facă dragoste cu bărbaţii. După felul cum te priveşte, mi-e teamă că biata de ea va sfârşi prin a se îndrăgosti de dumneata.

— Haide, nu vorbi prostii! Spune-mi mai bine ce se mai întâmplă în lume. Ce spun ziarele?

— Nimic important. Dacă vrei însă să fii la curent cu ceea ce se întâmplă pe mapamond găseşti la bibliotecă tot felul de ziare. N-ar fi exclus ca şi pe cele din România. Probabil ai fost informată că una din cursele zilnice pe care le efectuează elicopterul este destinată aducerii presei pe insulă.

— Abia acum allu.

— Prin mine, Erna, ai să afli o mulţime de lucruri de care altfel luai cunoştinţă cine ştie peste cât timp, poate chiar niciodată. Zău că aş

merita să-mi mulţumeşti.

— Mulţumesc! Numai că te-aş ruga să nu-mi vorbeşti absolut deloc despre ceea ce ar putea, sub o formă sau alta, să-mi dăuneze.

Francisco începu să râdă.

— Eşti teribilă, Erna!

— De ce?

— Pentru că eşti foarte naivă.

— Vrei să te explici?

— Dumneata îţi închipui că rămânerea pe insulă depinde de respectarea cu stricteţe a recomandărilor ce ţi-au fost făcute de Boris.

— De unde ştii că el mi le-a făcut?

— Presupun. El este şeful dumitale, sub ordinele lui lucrezi. E, deci, normal ca el să-ţi fi făcut primele recomandări.

— El, da! Aş vrea să te întreb ceva, Francisco: dacă rămânerea pe insulă nu depinde de ceea ce, sub un singur cuvânt, s-ar putea numi disciplină, atunci de ce anume depinde?

— De aportul pe care îl poţi aduce Trustului. Dacă mă dau pe mine de exemplu, pot să-ţi spun că am fost cel mai nedus la biserică dintre toţi, şi totodată cel mai curios. Mai ales pentru acest ultim cusur am fost în mai multe rânduri certat, avertizat, ameninţat. Şi bineînţeles nu mi s-a întâmplat nimic. Ştii de ce? Pentru că aveau nevoie de mine, de capul meu care valora cât întreaga rezervă de aur a băncii Angliei. Pentru bătrânul *căpitan*...

— Care căpitan? îl întrerupse Erna.

— Predecesorul baronului. Numai Dumnezeu ştie care a fost numele lui adevărat. Pentru noi toţi el era *căpitanul de cursă lungă*. Deci pentru el, iar după moartea acestuia pentru baron, am fost copilul răsfăţat, căruia i se permiteau multe *indiscipline*, fiindcă pe altcineva cu un cap mai bun ca al meu nu găseau. Pun rămăşag că îţi stă pe buze să întrebi: „Francisco, ce atribuţii ai în cadrul statului major al Trustului?" Nu ai însă curajul, fiindcă ţi-e teamă de Boris. Nu-i aşa ca profesorul ţi-a atras atenţia că este interzis să se discute despre activitatea pe care o desfăşurăm aici?

— Da! recunoscu Erna.

— Martor mi-e Dumnezeu că dumneata nu mi-ai pus o asemenea întrebare şi dacă, totuşi, vreau să răspund la ea, îmi asum toată răspunderea. Trebuie să ştii – şi probabil ştii – că aici pe insulă toţi sunt specializţi în ceva, şi încă dintre cei mai pricepuţi din toţi câţi există pe lume. Specialităţile la care mă refer se învaţă undeva. Fie la universităţi, fie la şcoala vieţii. Singura specialitate care nu se poate învăţa nicăieri, ci trebuie să te naşti cu ea, este însuşirea de a avea idei. Sunt omul care are idei. Pentru orice problema, oricât de dificilă, dacă se apelează la mine, găsesc totdeauna soluţia cea mai avantajoasă. Când încă mai trăia bătrânul lup de mare – pe atunci

insula aceasta încă nu era proprietatea Trustului – mă chema la el pe iahtul „Nebel 1” şi-mi spunea: „Francisco, concernul de medicamente «X» a pus la punct tehnologia unui antibiotic deosebit de eficace în maladia «Y». Trustul « Z» este dispus să plătească douăzeci de milioane de dolari dacă îi punem la dispoziţie formula antibioticului respectiv. Ai vreo idee cum am putea ajunge în posesia formulei respective?"' Pe moment, bineînţeles, nu aveam. După ce reflectam însă câteva zile, îmi venea ideea. Trustul încasa milioanele, iar eu o primă substanţială, fiindcă, trebuie să recunosc, cel puţin faţă de mine, nu s-au arătat cărpănoşi. Nu vreau să mă laud, dar să ştii, nu a existat măcar o singură lovitură de prestigiu dată de Trust în care ideile mele să nu fi avut rolul hotărâtor. Brusc, Francisco mototoli ziarul pe care îl ţinea pe genunchi şi izbucni în râs. Un râs amar care trăda disperarea: Văd că am început să mă laud ca o cocotă bătrână cu succesele ei din tinereţe. Fiindcă tot ceea ce ţi-am spus e valabil pentru trecut. Da, am avut idei. Dar astăzi nu le mai am. De când s-a încuibat în mine boala asta blestemată, pe care nici un medic nu este în stare s-o diagnosticheze, ideile au început să mă părăsească.

— Ascultă, Francisco, dacă eşti atât de bolnav cum spui, de ce nu te internezi într-un sanatoriu, de pildă în Elveţia?

— Nu vorbi prostii, Erna. Sunt un om condamnat. Nimic nu mă mai poate salva. Dacă nu aş fi laş, m-aş sinucide. Sunt însă. Dealtfel, mă mistific, drogându-mă.

— Agravându-ţi boala. Baronul ştie că te droghezi? Mă mir că tolerează aşa ceva

— Asta-i bună! se înveseli, brusc, Francisco. Desigur că este la curent. Vrei să ştii ceva?

— Ce?

— Că drogul mi-l procur prin Trust.

— Nu se poate!

— Ba da, Erna! Şi asta spune mult.

— Ce?

— În primul rând ei ştiu că boala nu are leac. În al doilea, îşi dau scama că drogul, care are efecte distrugătoare asupra unei constituţii de fier, asupra uneia şubrezite ca a mea efectele sunt ucigătoare. Cu toate acestea ei se îngrijesc ca praful să nu-mi lipsească. Sesizezi de ce o fac?

— Nu!

— Pentru că nu mai am idei. Procurându-mi-l, vor să grăbească deznodământul. Înţelegi? Nu mai au nevoie de mine. E clar, nu-i aşa?

O spunea fără nici o părere de rău, ca o constatare lipsită de importanţă, şi care parcă nu pe el îl privea.

— Spune-mi, Francisco, dacă ai vrea să părăseşti definitiv insula te-ar lăsa să pleci?

— Bineînţeles! Ei ştiu că îmi voi ţine gura. În definitiv, de ce aş trăncăni? Nu am nimic a le reproşa. Faţă de mine s-au achitat, în mod onorabil, ba chiar generos, de toate obligaţiile.

— Bine, dar chiar tu ai spus că, vrând să scape de tine, îţi procură drogul. Asta ţine tot de generozitate?

Francisco schiţă gestul omului căruia i s-a făcut lehamite să tot audă debitându-se nerozii.

— Prea judeci simplist, Erna. Nemaiavând idei, procurându-mi drogul, ei vor să grăbească deznodământul. Asta nu înseamnă că o fac din meschinărie, ca să nu mai cheltuiască bani cu hrana şi întreţinerea unui cal bătrân ca mine. Concepţia morală a Trustului fiind dincolo de bine şi de rău, grăbindu-mi sfârşitul vor să-mi facă un bine. Ei procedează exact ca medicul care, ştiind precis că pacientul va muri sigur, ca să-l scutească de suferinţe inutile, îi administrează otrava. Dacă bolnavul ar şti ce a făcut medicul pentru el, murind, l-ar binecuvânta. De obicei însă, asemenea acte de veritabilă umanitate se fac fără ştiinţa celui condamnat. Eu însă, cunoscându-i pe cei ce vor să mă scutească de o lungă agonie, mă simt obligat faţă de ei şi ar trebui să le-o dovedesc în vreun fel. Din păcate nu mă pricep cam cum ar trebui să procedez.

Şi izbucni într-un râs nervos şi ironic. Abia acum înţelese Erna că Francisco nu credea o iotă din ceea ce spunea.

— Primeşte un sfat, Francisco. Pleacă imediat.

Francisco, boţindu-şi buzele a dispreţ, întrebă aproape răstindu-se.

— Unde să mă duc?

— Într-un sanatoriu, în cazul când situaţia materială îţi permite acest lucru.

— Bani? Am mai mulţi decât mi-ar trebui chiar dacă, sănătos fiind, aş mai trăi de acum încolo încă o sută de ani. De sanatoriu însă nici să n-aud. În cazul acesta unde să mă duc? Să călătoresc? Aş putea să-mi cumpăr un iaht. Pentru mine, n-ar reprezenta un efort financiar exagerat. Da, aş putea să-mi cumpăr un iaht şi să străbat cu el toate mările şi oceanele în compania unei şleahte de nebuni şi nebune. Dumneata, Erna, habar nu ai cât de mulţi sunt paraziţii ăştia care abia aşteaptă să găsească un prost ori un nebun naiv şi bogat de care să se lipească asemenea unor căpuşe. Din păcate nu mă ispiteşte defel să voiajez. Deşi nu aveam cont deschis la o bancă, totuşi de la vârsta de optsprezece ani m-am vânzolit prin toată lumea, aşa că acum când sunt bolnav şi blazat e normal să nu-mi surâdă o călătorie pe mare, fie chiar cu un iaht asemenea lui „Nebel 2”.

Erna se întrebă dacă nu cumva Francisco fabula, dacă nu cumva era mitoman. Spusese: „... e normal să nu-mi surâdă o călătorie pe mare, fie chiar cu un iaht asemenea lui «Nebel 2»„. Cum, plătea oare Trustul atât de bine pe cei din statul major încât aceştia puteau deveni

milionari?

— Multe lucruri surprinzătoare aflu de la dumneata, Francisco. De pildă, n-aş fi crezut că poţi ajunge milionar lucrând pentru Trust.

— M-ai înţeles greşit, Erna. E drept, Trustul mi-a plătit bine ideile pe care i le-am furnizat. În definitiv, la o anumită bursă, ideile se menţin la cursul cel mai ridicat. Asta însă nu înseamnă că datorită Trustului sunt astăzi un om bogat. Banii câştigaţi de pe urma ideilor vândute Trustului reprezintă doar zece la sută din capitalul de care dispun.

— Şi celelalte nouăzeci de procente?

— Mi-au picat, cum s-ar spune, din cer. Şi fiindcă Erna îl privea neîncrezătoare, adăugă: Da, da, mi-au picat din cer. Dumitale pot să-ţi spun. După ce ai să afli despre ce anume e vorba, ai să-ţi dai seama ce mare rol joacă întâmplarea în viaţa unui om. În urmă cu şase ani mă aflam în Brazilia, într-o anume colonie de emigranţi nemţi, foşti nazişti. Probabil ai auzit că, în America de Sud, foşti nazişti care au izbutit să ajungă acolo au înfiinţat colonii, concepute şi conduse după principii tipic naziste. Ei bine, cum îţi spuneam, în urmă cu şase ani, mă aflam într-o asemenea colonie, trimis de Trust cu o anume treabă, nu importă cu ce anume treabă. La puţine ore de la sosirea mea, dar în orice caz după ce rezolvasem problema pentru care fusesem trimis, conducătorul cel mare al coloniei făcu un infarct. Şi cum persoana respectivă în ierarhia nazistă avusese un grad mare, toţi îşi pierdură capul, şi încă în aşa măsură, încât pur şi simplu uitară de mine. În clipele acelea mă aflam în odaia ce-mi fusese pusă la dispoziţie şi mă odihneam, deoarece peste o oră urma să plec din nou la drum cu un avion particular, care să mă transporte la Sao Paolo. Am sunat ca să anunţ că sunt gata de plecare. Am sunat de mai multe ori, dar nimeni nu s-a arătat. Închipuindu-mi că soneria e defectă, am ieşit pe coridor. Nu era nimeni. Şi, acum, fii atentă să vezi ce înseamnă întâmplarea. După ce am trecut prin mai multe odăi, am nimerit într-o încăpere despărţită printr-o uşă – în clipa aceea întredeschisă – de camera în care fusese transportat cel ce suferise infarctul. Ei bine, Erna, am nimerit în clipa când bolnavul, presimţindu-şi sfârşitul, destăinuia celui care urma să-l urmeze la conducerea coloniei următoarea taină: în 1943, când dezastrul Germaniei devenise, chiar pentru nazişti, inevitabil, el, muribundul, depusese la o bancă din Elveţia, în numele său şi al unei alte persoane, ulterior decedată în Uniunea Sovietică, sume de bani în devize, care, la terminarea războiului, totalizau suma de patruzeci şi şase de miloane de dolari, pe care banca urma s-o pună la dispoziţia persoanei care va cunoaşte o anume parolă. Şansa mea, extraordinara mea şansă a fost că am ajuns la timp în camera alăturată ca să aud numele băncii şi parola. De necrezut, nu-i aşa?

— Da! recunoscu Erna impresionată de ceea ce auzea.

—...Şi totuşi adevărat.Am devenit milionar datorită purei întâmplări.

— Şi? vru Erna să cunoască urmarea.

— Vrei să ştii ce a urmat după aceea? Simplu. M-am furişat înapoi în camera mea – din nou am avut şansa să nu întâlnesc pe nimeni – şi, o jumătate de oră mai târziu, avionul mă ducea la Sao Paolo. De acolo, în aceeaşi zi, am plecat spre Geneva cu un Boeing al companiei „Panamerican", iar două zile mai târziu ridicam de la banca respectivă suma de douăzeci şi trei milioane de dolari, pe care în aceeaşi zi i-am depus la o altă bancă în condiţii similare, adică tot pe bază de parolă.

— Şi de ce nu ţi-ai însuşit toată suma? întrebă Erna.

— Dumneata, în locul meu, aşa ai fi procedat?

— Da! În locul dumitale, cred că n-aş fi putut rezista tentaţiei.

— Eu am rezistat, Erna. Din prudenţă.

— Prudenţă?

— Când ai o avere de patruzeci şi şase de milioane, poţi să-ţi pierzi capul şi să faci o mulţime de prostii.

— De pildă?

— Să pui bazele unui nou Trust, gen „Nebel", de pildă. O tentaţie realmente irezistibilă, Erna. Cine a avut ideea Trustului a fost un om extraordinar.

— Cine a avut-o?

— Nu ştiu! Poate bătrânul căpitan de cursă lungă. Cine ştie?

— Spune-mi, Francisco! Nu ţi-a fost teamă că ai putea fi bănuit că ai sfeterisit milioanele?

— În nici un caz frică. Nimeni nu mă văzuse intrând sau ieşind din camera aceea. Asta nu înseamnă că nu mi-am luat unele măsuri de siguranţă. De pildă, când m-am dus să ridic banii, nu m-am prezentat sub adevărata mea înfăţişare, deşi pe cei de la bancă nu-i interesa cine ridică banii, ci doar ca solicitantul să cunoască parola. De atunci au trecut şapte ani. În tot acest timp nimeni nu m-a supărat în legătură cu acei bani. După cum îţi poţi da şi singură seama, nu am motiv să mă tem. În schimb mă tem de cu totul altceva. Că voi muri înainte de a mă fi hotărât cui să las moştenire milioanele mele.

Seriozitatea cu care pronunţă ultimele cuvinte, îngrijorarea sinceră ce i se citea pe figură o făcură pe Erna să izbucnească în râs.

— Cred că nu vorbeşti serios, Francisco.

— Ba da! Cum nici că se poate mai serios. Habar nu am ce utilizare să dau milioanelor mele.

— Lasă-le rudelor.

— N-am rude. Toate au murit.

— Unui prieten!

— Nu am un prieten care ar merita să-l fericesc.

— Atunci unei femei pe care ai iubit-o.

— Am cunoscut multe femei, dar nu am iubit pe nici una. Nu ştiu! Poate că n-am avut şansa să cunosc una care să merite a fi iubită. Sau, poate, fiindcă am înţeles ceea ce ele încearcă să ascundă cu atâta grijă faţă de noi, bărbaţii, de multe ori chiar fără să-şi dea seama: că nu merită să fie iubite. O spun nu ca să fiu nepoliticos cu dumneata, ci pentru că ai şansa să mă surprinzi în puţinele mele momente de sinceritate.

— În cazul acesta nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să-i donezi unei instituţii.

— Nici aşa ceva nu-mi surâde. Ar fi ceva foarte obişnuit. Au fost şi sunt atâţia bogătaşi care îşi lasă averile unor aşezăminte ştiinţifice sau de caritate. Eu vreau să găsesc altceva. Ceva ieşit cu totul din comun, care să dezlănţuie nişte reacţii în lanţ violente. Să nu mă întrebi la ce anume reacţii mă gândesc. Ce ciudat! Eu, care până de curând am furnizat altora idei extraordinare, nu sunt capabil să găsesc şi pentru mine una măcar. Dar acum, Erna, trebuie să te las. Înţelegi de ce.

Erna care, de câteva momente, observase că Francisco dădea semne vădite de nelinişte, înţelese că venise ora când trebuia să se înţepe.

La câteva minute după plecarea lui Francisco, Catherine, părăsindu-l pe Bernard, veni să se întindă lângă ea pe nisip.

— Ce faci, Erna?

Întrebarea i se păru Ernei stupidă, de aceea replică sec:

— Mă prăjesc.

— Vrei să te ung pe spate cu cremă?

— Nu!

— Te rog să mă laşi.

— Nu am nevoie. M-am uns. Ţi-ai lăsat singur prietenul. Nu e frumos din partea dumitale.

— Ce ţi-a spus Francisco despre mine?

— Nu am vorbit despre dumneata. Nici măcar numele nu ţi l-a pomenit.

— Nu te cred! Este imposibil să nu mă fi vorbit de rău. Îl cunosc eu.

— Te rog să mă crezi că aici n-a fost vorba despre dumneata.

— Imposibil! Înţelegi? Imposibil! Francisco mă urăşte.

— Nu cred.

— Ba da! Mă urăşte, fiindcă m-a cerut de nevastă, şi eu l-am refuzat. Mi-a spus că, dacă accept să-l iau de bărbat, îmi lasă prin testament toată averea lui, care, aşa pretinde el, se ridică la douăzeci şi trei de milioane de dolari.

— Frumoasă avere! De unde o are? A moştenit vreo rudă bogată? întrebă Erna, vrând să afle dacă toată lumea de pe insulă era la curent cu proveniența averii lui. Dacă da, însemna că cele douăzeci şi trei de milioane nu existau decât în închipuirea lui Francisco şi că, la fel ca

ceilalţi, voise s-o epateze cu o biografie întru totul confecţionată.

— Nu ştiu! N-a vrut să-mi spună. Îi place să tragă pe alţii de limbă, dar de la el nu poţi afla nimic.

Dacă Francisco fabulase în legătură cu provenienţa milioanelor, ar fi fabulat şi faţă de Catherine. Era deci foarte probabil că îi spusese adevărul.

—... Şi dumneata ai crezut că într-adevăr este milionar?

— Toată lumea de aici ştie că este foarte bogat. Poate că nu are chiar atâtea milioane, dar câteva tot are.

— Va să zică n-ai vrut să-l iei de bărbat, deşi ţi-a oferit milioanele lui, multe, puţine câte are.

— Nu!

— De ce? Fiindcă este bolnav?

— Când mi-a propus să mă mărit cu el încă nu era bolnav.

— Atunci?

— Mi-e frică de el!

— Iarăşi trebuie să întreb: de ce?

— *Cineva* mi-a spus că şi-a omorât nevasta.

— Ţi-a spus cineva. Şi de unde ştii că acel „cineva" nu te-a minţit?

— Nu m-a minţit fiindcă este vorba de fratele meu. Fratele meu era amantul nevestei sale. Francisco l-a silit pe fratele meu s-o ucidă.

— Va sa zică nu Francisco, ci fratele dumitale a ucis-o.

— N-ar fi ucis-o, căci o iubea, dacă Francisco nu l-ar fi silit.

— Frumoasă scuză, n-am ce zice!

— De ce îl aperi dacă nu cunoşti amănuntele?

— Spune-mi-le!

— S-a întâmplat în Franţa, la Cap d'Antibes. Fratele meu lucra în poliţie. Francisco şi soţia sa veniseră acolo ca turişti. Nu ştiu în ce împrejurare fratele meu a cunoscut-o pe nevastă-sa. A fost pentru amândoi ceea ce francezul numeşte „coup de foudre". Francisco a aflat. Şi, fiindcă îl avea la mână pe Michel, l-a silit s-o ucidă.

— Cu ce-l avea la mână Francisco pe fratele dumitale?

— Michel închisese ochii într-o afacere de contrabandă cu stupefiante. L-a şantajat: dacă Michel n-o omoară, el, Francisco, predă poliţiei toate dovezile pe care le are în legătură cu rolul jucat de fratele meu în contrabanda cu stupefiante.

—... Şi atunci a omorât-o.

— Da!

— Fratele dumitale nu a avut nimic de suferit?

— Nu! Pe el l-au însărcinat să ancheteze cazul. Dealtfel, şi crima fusese pregătită cu multă minuţie de către Francisco.

— Probabil împreună cu fratele dumitale.

— Mda! Împreună.

Frna era uluită. Nu ştia ce să mai creadă. Cine minţea? Francisco

sau Catherine? Sau poate că amândoi spuseseră adevărul? Dar în acest caz, pe bună dreptate se temuse Catherine să se mărite cu Francisco. Iată, trecuseră abia douăzeci şi patru de ore de când era pe insulă şi câte lucruri nu aflase! Catherine, o lesbiană ajunsă în statul major pentru cine ştie ce merite excepţionale, soră a unui ol'iţcr de poliţie stipendiat de contrabandiştii de stupefiante, ucigaşul amantei sale pe care – după spusele surorii lui – o iubea, şantajat de soţul încornorat. Francisco, omul cu capul doldora de „idei", hoţul norocos care, datorită unei şanse extraordinare, reuşeşte să sfeterisească douăzeci şi trei de milioane de dolari, soţul încornorat care îşi ucide femeia infidelă cu mâna altuia. Reflectând la cele ce aflase, Erna se întrebă dacă nu era cazul să-şi revizuiască părerea proastă pe care o avea despre sine însăşi.

— S-a întâmplat de mult ceea ce mi-ai povestit? întrebă Erna.

— Da! Pe atunci Francisco era foarte tânăr.

— Fratele dumitale tot în poliţie lucrează?

— A murit în Algeria unde fusese transferat cu slujba. L-au omorât partizanii comunişti algerieni. Apoi cu alt ton, persuasivă: Erna, te sfătuiesc să nu ai încredere în Francisco. Dacă te-a acaparat de cum ai pus piciorul pe insulă, înseamnă că urmăreşte ceva. Crede-mă, ar trebui să te temi şi tu de el.

11
PRIMUL ŞI ULTIMUL TEST

În zilele următoare, Erna continuă să lucreze la completarea şi transcrierea fişelor. Şi, pe măsură ce-i treceau tot mai multe fişe prin mână, uimirea ei creştea, constatând cât de bine pus la punct era fişierul Trustului. Evident, în covârşitoarea lor majoritate, datele cuprinse în fişele ce-i trecuseră prin mână – personalităţi din lumea ştiinţifică, artă, presă, cultura în general – erau de domeniul public. Ele fuseseră extrase din diferite publicaţii şi reviste de specialitate, atât din ţară cât şi din străinătate. Erna, care era o novice, descoperea cu surprindere că din lectura atentă a presei, a buletinelor radio şi televiziune se pot colecta un număr important de date cu caracter informativ, pentru omul de rând anodine, lipsite de importanţă, însă extrem de valoroase pentru serviciile de informaţii străine. La acestea se adăugau celelalte date, obţinute prin mijloace mai discrete şi care se refereau la viaţa particulară a personalităţilor studiate, la defectele lor.

Timp de trei zile Erna lucră la fişele pe care Boris i le prezenta în fiecare dimineaţă, aducându-le la zi, adnotând concluziile şi, atunci când era cazul, înlocuindu-le cu punctul ei personal de vedere, în totală contrazicere cu al celui care întocmise fişa iniţiala. În aceste trei zile Boris se abţinuse de la orice fel de aprecieri în legătură cu fişele întocmite.

În cea de-a patra zi, Boris o pofti la el în birou. Era grav şi parcă mai plin de sine decât de obicei. Totuşi ochii săi, care parcă te sfredeleau, o priveau cu bunăvoinţă.

— Vreau să te anunţ, chiar de la început, că rezultatul primului test îţi este favorabil. Chiar, aş zice, întru totul favorabil. Ai demonstrat nu numai seriozitate şi conştiinciozitate în îndeplinirea obligaţiilor, dar şi o bună cunoaştere a sufletului omenesc. Am apreciat, domnul baron şi cu mine, că dumneata ai înţeles că nu numai oamenii cinstiţi, dar şi cei cu mai multe sau mai puţine păcate nu se hotărăsc să facă spionaj de dragul aventurii. Cu excepţia profesioniştilor, ceilalţi oameni trebuie ori ispitiţi, ori cumpăraţi, ori siliţi, adică şantajaţi. Ca să putem şti care din aceste trei metode trebuie folosită pentru a da maximum de randament este musai să cunoaştem calităţile, dar mai ales defectele, chiar cele mai ascunse, ale persoanei de care va trebui să ne folosim.

Boris vorbea declamatoriu şi Erna, ascultându-l, se întreba dacă nu cumva, evadând din realitatea imediată, profesorul se închipuia ţinând o prelegere de la înălţimea catedrei.

— Dumneata, Erna, ai ţinut seama de recomandările pe care ţi le-

am făcut şi, în caracterizarea de sinteză, nu te-ai rezumat să repeţi punctul de vedere al predecesorului dumitale, ci ai exprimat o opinie personală, mult mai judicioasă. De ce mai judicioasă? Pentru că dumneata ai cunoştinţe sau poate intuiţii mai exacte în ceea ce priveşte sufletul omenesc.

— Mulţumesc pentru apreciere, domnule Boris.

— Spunc-mi Boris!

— Mulţumesc, Boris!

— De mâine vei primi o nouă însărcinare.

— Un alt test?

— Nu! Domnul baron, care a apreciat în mod deosebit rezultatele obţinute la primul test, a hotărât să nu te mai supunem celorlalte. În consecinţă, de mâine vei trece să lucrezi în munca în care va trebui să te specializezi în timpul cel mai scurt. Vei lucra la „Harta informativă" a României, despre care, dealtfel, ţi-am vorbit.

— Mi-ai vorbit, da, în treacăt.

— Pentru o perioadă de timp, sarcina dumitale va consta în a ţine la zi „Harta informativă", inserând în compartimentele respective informaţiile care ne parvin în fiecare zi. Din păcate, de o bună bucată de vreme, veştile pe care le obţinem din ţară pe diferite canale s-au împuţinat, ca urmare a apariţiei unei legi foarte drastice, cu privire la apărarea secretului de stat. Totuşi, dacă nu plouă, pică. În orice caz, nu cred că vom ajunge în situaţia ca dumneata să şomezi. Deci, repet, la început, pentru câtva timp, încă nu ştiu pentru cât anume, sarcina dumitale va consta în completarea „Hărţii informative". Ulterior, adică după ce te vei fi familiarizat cu această muncă, mai exact, după ce, studiind-o, îţi vei da seama că există sectoare de activitate descoperite din punct de vedere informativ, vei putea face propuneri concrete de îmbogăţire a sectorului în suferinţă, fie prin trimiterea în România a unui agent cu o misiune precisă, fie recrutând din interior pe cineva competent în problema respectivă. Dar, cum îţi spuneam, asta e o treabă de viitor. Dacă viitorul acesta va fi apropiat sau îndepărtat depinde numai de dumneata, Erna.

— Mă voi strădui, Boris, să corespund încrederii pe care mi-o acordaţi – dumneata şi domnul baron.

Noua activitate pe care Erna începu s-o desfăşoare chiar de a doua zi era de natură s-o pasioneze. Deşi, cantitativ, informaţiile erau puţine, în schimb erau variate. Ele ajungeau la statul major pe diferite canale. Multe dintre ele, şi nu dintre cele lipsite de importanţă, aveau ca sursă *pălăvrageala*. Pălăvrăgeala unora care, în localuri publice, în tramvaie sau autobuze, discută „micile" lor probleme de muncă, fără să le treacă prin minte că aceste „mici" probleme, coroborate cu alte „mici" probleme, pot edifica pe cineva interesat în această treabă cu

privire la una sau alta din *marile* probleme ale uzinei respective. Printre „corespondenţii" din Bucureşti exista unul a cărui activitate se rezuma în transmiterea informaţiilor pe care le obţinea ascultând pălăvrăgeala unor navetişti, muncitori şi funcţionari la o mare întreprindere din Capitală. „Corespondentul" acesta, care semna cu numele conspirativ „Justin", se mărginea să reproducă fidel, fără nici un comentariu, ceea ce auzea în tren de la cei care se duceau sau veneau de la lucru. Luate fiecare în parte, informaţiile păreau lipsite de importanţă. Selecţionându-le şi confruntându-le cu cele anterioare, în scurt timp Erna reuşi să-şi facă o imagine mai mult sau mai puţin exactă în legătură cu sortimentele pe care le producea uzina, cu dificultăţile ivite în unele sectoare de activitate, cu cantitatea şi calitatea pieselor destinate exportului.

Materialele expediate de un alt „corespondent" suscitară interesul Erniei în cel mai înalt grad. „Corespondentul" semna „Anton" şi, din felul cum erau redactate, Erna înţelese că acesta era ceea ce fusese şi ea până a nu fi descoperită: un agent care nu lucra de unul singur, ci avea unul sau mai mulţi complici. Specialitatea lui „Anton" şi a complicilor săi era spionajul industrial şi privea comerţul exterior. Informaţiile transmise de „Anton" erau de cea mai mare importanţă, atât pentru completarea „Hărţii informative", cât, mai ales, pentru că unele dintre ele puteau fi imediat fructificate. Adică vândute firmelor interesate fie să cumpere anumite produse industriale – materii prime, metale ori minereuri –, fie să investească capital sub formă de utilaje pentru diferite fabrici, fie sub formă de împrumuturi, fie, eventual, sub forma unor societăţi mixte.

Într-una din zile, în timp ce Erna citea ultima „corespondenţă" primită de la „Anton", Boris intră în biroul unde lucra ea.

— Cum merge treaba, Erna, bine?

— Binişor, Boris, binişor. Tocmai citeam corespondenţa lui „Anton", primită cu poşta de ieri.

— Interesantă?

— Mie, care nu sunt specialistă, mi se pare că da. Este vorba de o rocă, considerată până de curând ca fără utilitate practică, dar care, în urma unor cercetări de laborator, s-a descoperit că poate fi utilizată în construcţii, ca material izolant de mare eficacitate. „Anton" anunţă că cei din ţară sunt interesaţi să exporte cantităţi cât mai mari din această rocă, la un preţ cât mai convenabil. „Anton" a aflat şi s-a grăbit să ne informeze cu câţi dolari sunt dispuşi românii să vândă tona. În esenţă, cam asta. Bineînţeles, „corespondenţa" mai conţine o mulţime de date tehnice, care, în discuţia noastră, probabil că nu interesează.

— Evident....Şi zici că a izbutit să afle la ce preţ sunt dispuşi să vândă românii tona?

— Da! Cu cincizeci de dolari.

— Asta e foarte important. Bravo lui „Anton” că a putut afla.

Erna îl privi întrebător. Nu înţelegea de ce Boris considera că „Anton” merita felicitări pentru că izbutise să afle preţul de vînzare per tonă. Cu toate că avea experienţă în materie de spionaj – ea doar organizase şi condusese reţeaua „călugăriţelor” – se putea considera, în raport cu vastitatea domeniului, o novice.

— Nu înţeleg, Boris! E chiar un merit atât de mare pentru „Anton” faptul că a izbutit să afle preţul la care românii sunt dispuşi să vândă roca? În definitiv, cel care are de oferit o marfă este cel care propune şi preţul. Nu văd în ce constă „secretul” pe care „Anton” l-a descoperit şi pentru care ispravă merită felicitări.

Boris luă o mină gravă, doctorală, şi Erna, care începuse să-l cunoască, se aştepta să asculte o mică prelegere în legătură cu subiectul pe care îl abordase. Şi, într-adevăr, chiar aşa se întâmplă.

— Cu toate că ai făcut treabă bună pe vremea când lucrai pentru Trust, de un anumit sector te-ai ţinut departe. Dealtfel nici nu ai primit dispoziţii de la noi. Este vorba de comerţul exterior. Este sectorul cel mai periculos, fiindcă, după toate probabilităţile, acesta se află în atenţia specială a celor de la Securitate. Şi nici nu este de mirare. România – ca şi alte ţări socialiste – ambiţionează să se industrializeze. Ca să-şi procure maşinile pe care nu le poate produce singură, are nevoie de devize. Ca să facă rost de devize, trebuie să exporte mărfuri de tot felul, care să fie competitive pe piaţa mondială. Deci, şi într-un caz şi în celălalt, probleme de comerţ exterior. Dumneata spuneai cam aşa: Nu văd de ce „Anton” trebuie felicitat pentru că a aflat la ce preţ sunt dispuşi să vândă roca lor. În definitiv, cel care vinde trebuie să comunice partenerului cât pretinde pentru marfa oferită spre vînzare.

— Şi-apoi – îl întrerupse Erna – există pentru fiecare marfă un preţ al pieţei europene sau mondiale. Nu?

— Bineînţeles. Numai că preţul acesta este oscilant. Depinde de o mulţime de factori, de conjunctură. Mă rog, nu e cazul să intru în detalii. Desigur, când oferi ceva spre vînzare, nu poţi face abstracţie de preţul pieţei. Numai că fiecare încearcă să-şi plaseze marfa în condiţii cât mai avantajoase. Pe urmă, preţurile variază şi în raport cu cantitatea mărfii pe care vrei s-o plasezi. La un preţ vinzi o marfă când partenerul tău e dispus să cumpere o mie de tone şi la altul dacă se oferă să-ţi cumpere zeci de mii; la un preţ dacă te plăteşte cu bani gheaţă şi la un preţ dacă îţi dă în schimb nişte utilaje de care tu ai mare nevoie. Spune-mi, cu câţi dolari sunt dispuşi românii să vândă tona de rocă?

— Cu cincizeci de dolari, măcinată.

— Ştii ce înseamnă aceşti cincizeci de dolari? Înseamnă că sub

această sumă nu pot coborî, fiindcă ar însemna să facă o afacere proastă, cu alte cuvinte să păgubească economia naţională. Să presupunem că de această rocă sunt interesate mai multe firme. Printre ele se află şi una care cunoaşte dinainte preţul până la care partea română este dispusă să coboare ca să încheie totuşi afacerea. Ei bine, după părerea dumitale, Erna, firma aceasta are sau nu şansa să înlăture pe ceilalţi concurenţi?

— Da!

— Iată de ce informaţia lui „Anton" este importantă pentru noi. Ea poate fi transformată în bani. Şi fii sigură că serviciul care se ocupă cu plasarea informaţiilor va găsi imediat un client interesat să obţină praful de rocă în condiţiile cele mai avantajoase posibile. N-aş vrea să te plictisesc dându-ţi „lecţii". Cum însă şi pe viitor te vei mai întâlni cu asemenea cazuri, cred că nu strică dacă îţi mai dau un exemplu. Să zicem că românii vor să cumpere o fabrică ultramodernă de prelucrarea lemnului, şi că patru firme se oferă să procure instalaţiile respective. Fiecare dintre ele propune un anume preţ, fără să cunoască preţurile cu care intră în competiţie ceilalţi concurenţi. Dar iată că acelaşi „Anton" află: firmele concurente; preţul de vînzare; condiţiile ofertanţilor în legătură cu modalităţile de plată: achitarea integrală în dolari la predarea instalaţiei; achitarea în produse – industriale, agroalimentare, etc.; achitarea sub formă de împrumut acordat de o bancă care deţine acţiuni la întreprinderea respectivă; pe termen scurt sau lung, şi, în fine, cuantumul dobînzii. Deci patru întreprinderi mari, fiecare ofertând în condiţii diferite. Dintre ele, numai una convine cel mai mult partenerului român, respectiv cumpărătorului şi, în consecinţă, aceasta are toate şansele să obţină comanda. Şi sigur ar obţine-o dacă n-am interveni noi oferind toate aceste date unuia dintre cei patru concurenţi. Rezultatul? El va scoate din competiţie pe ceilalţi concurenţi, oferind un preţ mai avantajos decât aceştia. Mai mult, în cazul când e vorba de o comandă de zeci de milioane, firma respectivă se poate înţelege cu celelalte firme concurente ca să nu coboare preţul sub o anumită sumă, urmând ca aceea dintre ele care va obţine contractul să împartă beneficiile sau să acorde celorlalte anumite bonificaţii. Iată, dar, Erna, de ce consider eu ca informaţii de genul acesta sunt deosebit de importante, şi de ce oameni ca „Anton" sunt pentru noi deosebit de preţioşi.

— După câte mi-am putut da seama, „Anton" este unul dintre „corespondenţii" cei mai activi ai Trustului, observă Erna în speranţa că ar putea afla de la Boris date mai precise în legătură cu cel care se ascundea sub numele conspirativ „Anton".

— Da, e foarte activ. Mă întreb însă cât va putea rezista. Ţi-am spus că sectorul comerţului exterior este cel mai periculos, fiind în atenţia specială a Securităţii. În orice caz, dacă a rezistat până acuma,

înseamnă că e foarte deştept şi că va cădea numai în cazul când va comite o prostie copilărească, sau din pură întâmplare. Altceva?

— Nimic.

— În cazul acesta te las să lucrezi.

Sâmbătă, Erna se sculă mai de dimineaţă decât de obicei, fiindcă îşi închipuise că sâmbăta era ziua când toată lumea pleca să-şi petreacă week-end-ul la Atena.

Dar când ajunse la debarcader, ca să asiste la plecarea lui „Nebel 2", constată că se înşelase. Pe coverta de la prova iahtului nu văzu decât puţină lume. Bernard, care se afla pe chei, şi care de asemenea nu pleca, îi spuse că sâmbăta şi duminica nu erau zilele de week-end absolut pentru toţi cei din statul major. Din dispoziţia baronului, trebuia asigurată o permanenţă pe insulă.

Bernard venise în port ca s-o conducă pe Catherine şi, după ce fata se urcase pe punte, el rămase pe chei, ca un adevărat gentleman, deşi ea nu-i dădea nici un fel de atenţie, ci, întoarsă cu spatele, discuta destul de însufleţit cu Francisco, aflat şi el pe punte.

După ce iahtul se desprinse de chei, cu o graţie de delfin tânăr, Bernard, care flutura mîna într-un mod caraghios, de parcă pentru prima dată în viaţa lui făcea aşa ceva, întoarse capul şi, uitând că stătuseră de vorbă câteva clipe mai înainte, întrebă:

— Ce mai faci, Erna?

— Bine.

— Eram sigur că ai să pleci şi dumneata.

— Da? Şi de ce erai chiar atât de sigur?

— Într-adevăr, oare de ce eram atât de sigur? se întrebă cu o naivitate probabil prefăcută, parcă aşteptând ca ea să găsească explicaţia.

— Întrebi serios?

— Chiar foarte serios.

— Eu, chiar dacă aş fi vrut să plec, n-aş fi putut. Pe insulă nu mă aflu decât abia de o săptămână.

— Serios? Chiar numai de o săptămână? continuă el să se mire, la fel de prefăcut.

— Dar dumneata de ce nu ai plecat? întrebă la rândul ei Erna, simţind că Bernard, brusc, îi devenise profund antipatic.

— Week-end-ul – aşa cum ţi-am mai spus – este obligatoriu pentru toată lumea, dar nu neapărat sâmbăta. Zilele mele libere sunt marţi şi miercuri. Dumneata pentru ce zile ai optat?

— Încă nu am fost întrebată. De vreme ce nu cunosc pe nimeni la Atena, nu am preferinţe pentru anumite zile. Când va trebui să mă pronunţ, am să trag la sorţi.

— În orice caz, te sfătuiesc să nu alegi ziua de sâmbăta. Sîmbăta şi

duminica Atena e pustie. Toată lumea pleacă la mare, în vile proprii sau închiriate. Dacă ai să te hotărăşti pentru zilele de marţi şi miercuri are să-mi pară bine.

— Nu cred că mă voi putea hotărî. La noi marţi e considerată zi cu ghinion.

— Când e mai puţină lume pe insulă, mă simt mult mai bine. Păcat că zilele de week-end nu sunt aceleaşi pentru toată lumea. Ca să nu văd mutrele celorlalţi, cred că aş putea rămâne aici singur chiar şi un an întreg. Din păcate, pe insulă trebuie asigurată o permanenţă. Apoi imediat, cu ton de parcă abia aflase noutatea şi neapărat trebuia s-o discute cu cineva: Ştii că pe insulă funcţionează un sistem de televiziune cu circuit închis?

— Acum aflu. Şi la ce foloseşte?

— Dacă eşti foarte curioasă, întreabă-l pe Boris. Pe vremea când şef era bătrânul căpitan de cursă lungă, nu exista aşa ceva. Cunoşti Super-Market-ul „Fraţii Lambropouli" de la Atena?

— Cine nu-l cunoaşte!

— Mi se pare că acolo există televiziune cu circuit închis. Dacă într-adevăr există, scopul pentru care a fost instalată aici la noi nu diferă prea mult de cel de acolo.

— Vrei să spui că ne supraveghează fiindcă nu au încredere în noi?

— Şi de ce ar avea? Nu cumva te simţi jignită?

Şi Bernard începu să râdă în hohote.

— Nu înţeleg ce găseşti de râs!

— Cum să nu râd dacă te poţi simţi jignită? Te asigur că nici eu şi nici ceilalţi nu găsim nimic anormal în faptul că nu au suficientă încredere în noi. Îţi repet: de ce ar avea? La drept vorbind, ce suntem noi altceva decât nişte mercenari? Mercenari? Poate că termenul nu este cel mai potrivit. Sau este, în măsura în care spionajul poate fi considerat război. Totuşi, dacă îţi displace cuvântul „mercenar", să căutăm un altul, unul poate chiar şi mai puţin măgulitor. Din punct de vedere al conştiinţei morale suntem nişte otrepe. Pe dumneata te exclud – deocamdată –, deoarece despre dumneata nu ştiu nimic. Noi ceilalţi însă suntem unşi cu toate alifiile, parcă aşa se spune. Să mă iau pe mine drept pildă. La optsprezece ani am făcut parte dintre mercenarii care au luptat în Congo. Acolo am ucis, am jefuit, am incendiat, am violat – pe scurt am făcut toate ticăloşiile. Mai târziu, în Indochina, mi-a venit ideea să culeg pe cont propriu informaţii şi să le vând părţilor beligerante în funcţie de interesul pe care ele îl prezentau pentru una sau alta dintre tabere. Ei, dar n-am să-ţi înşir tot ceea ce am făcut până în ziua când am acceptat să lucrez pentru Trust. Poate ai să mă întrebi ce m-a determinat să accept?

— Nu! N-am să te întreb.

— Totuşi, am să-ţi spun. Pentru că mă săturasem de Indochina.

După ce de zece ori încercaseră să mă cureţe, şi de fiecare dată scăpasem cu viaţă numai datorită unei minuni, am izbutit să mă conving că venise timpul să spăl putina.

— Cine a vrut să te omoare?

— Află, Erna, că în Indochina niciodată nu poţi să ştii cine anume are interesul să te trimită pe lumea cealaltă, aşa cum nu poţi prevedea nici în ce fel va încerca s-o facă. Există acolo nişte metode de a te lichida cu totul şi cu totul originale. Am fost de atâtea ori la un pas de moarte, încât, de multe ori, noaptea, când mă trezesc brusc din somn, cine ştie din ce motiv, câteva clipe nu-mi pot da seama dacă sunt viu sau dacă nu cumva am murit – şi, mort, visez că sunt în viaţă. Ţi-am spus că am acceptat sa lucrez pentru Trust pentru că mă săturasem de Indochina. Trustul îmi propunea să mă folosească în Europa. După experienţa dobândită în Indochina, să fac spionaj în Europa era pentru mine floare la ureche. M-am remarcat în foarte scurt timp şi tot în foarte scurt timp am fost avansat şi iarăşi avansat, până într-o zi când mi s-a propus să lucrez în statul major, aici, pe insulă. Biografia celorlalţi, chiar dacă diferă – şi sigur diferă –, prin ceva se aseamănă. Printr-o anume trăsătura comună: suntem cu toţii nişte aventurieri. Cu toţii ne-am oferit serviciile pentru bani.

„Nu şi în ce mă priveşte, îi replică Erna în gând. Eu sunt aici ca să mă *răzbun*".

— Asta înseamnă că nici unul dintre noi nu poate justifica, din punct de vedere moral, de ce lucrează pentru Trust. Nu există ţară în lume care să nu aibă un serviciu de spionaj. Confraţii noştri din aceste servicii au un suport moral. În marea lor majoritate sunt, ca să spun aşa, în „serviciu comandat". Bagă de seamă, am spus în *majoritate*, nu în *unanimitate*. Însă cine dintre noi poate invoca patriotismul? Nici unul. Mai mult, faptul că în activitatea pe care o desfăşurăm aici ne „ocupăm" de patria noastră, suntem din punct de vedere al intereselor ţării, nişte trădători. Doamne, dar faci nişte ochi!

— Ţi se pare! Te ascult cu atenţie, protestă Erna.

— Vreau numai să-ţi demonstrez de ce noi – cu excepţia dumitale – nu ne simţim jigniţi că baronul nu are încredere în noi. Deci, ascultă mai departe. Noi lucrăm neutru „Nebel". Dar „Nebel" nu este o ţară. Ţările toate, fără excepţie, au servicii de spionaj. „Nebel" face spionaj, deşi nu este o ţară. Este o întreprindere care *produce* o marfă deosebită – informaţia secretă – şi care nu urmăreşte decât profitul. De aceea şi denumirea de „trust" mi se pare cum nici că se poate mai potrivită.

— Trustul „Nebel"! Dar de ce *Nebel* ? întrebă Erna.

— În definitiv, întreprinderile, mari sau mici, trebuie să aibă un nume. „Mercedes", „Ford", „Fraţii Lambro pouli" şi aşa mai departe. Totuşi ai dreptate: De ce: *Nebel*?{29} se întrebă, pronunţând apăsat cuvântul „Nebel". Cam ciudată denumire. Îmi aminteşte de parola

secretă nazistă – „Nacht und Nebel”{30} care, daca apărea pe un mandat de arestare, însemna că cel arestat trebuia executat imediat şi pe ascuns. S-ar putea să fie doar o simplă coincidenţă, deşi toată lumea de aici ştie că Trustul, la înfiinţare, a dispus de capitaluri naziste secrete depuse la diferite bănci elveţiene. Ştiai?

— Nu! Dacă e trust, „Nebel” probabil că are şi acţionari.

— Fără îndoială. Cine sunt aceia nimeni nu ştie. Mă refer la granguri. La cei care deţin majoritatea acţiunilor. Fiindcă mai există şi o... *plevuşcă* de acţionari, printre care ne numărăm eu, Catherine, Friedrich, Francisco, ceilalţi. După ce te vei mai învechi aici la noi ţi se va propune şi dumitale să-ţi investeşti o parte din venituri în acţiuni ale trustului.

— Cum, Trustul emite acţiuni? Te pomeneşti că sunt şi negociabile la diverse burse, de pildă la cea din Atena.

— Asta nu! Acţiunile sunt secrete. Sunt însă sigure şi ferite de fluctuaţiile de la bursă. Atâta vreme cât Trustul va fiinţa, cumpărarea de acţiuni „Nebel” reprezintă o investiţie sigură. Inteligentă măsură, deşi nu originală.

— Care? întrebă Erna, căreia nu-i era prea clar la ce anume se referea.

— Chestia asta cu acţiunile, mai exact ideea de a ne coopta şi pe noi ca acţionari. Şi când spun *noi* nu înţeleg numai pe cei care suntem aici pe insulă şi alcătuim statul major, ci şi pe toţi cei care lucrează pentru Trust. Şi întrucât dividendele pe care Trustul le plăteşte sunt mari, cointeresîndu-ne, se asigură şi prin acest procedeu că nu vom comite *indiscreţii*.

— Există şi un alt procedeu? insistă Erna.

— *Altele*! De pildă, televiziunea cu circuit închis. Dealtfel de la ea am pornit discuţia. Dumneata ai afirmat că nu prea e măgulitor pentru noi să ştim că Trustul nu are încredere în noi. Ţi-am explicat că, de vreme ce nu există vreun mobil moral care să justifice opţiunea noastră pentru Trust, este normal să nu aibă încredere în noi. Ei ştiu că lucrăm pentru Trust, fiindcă suntem bine plătiţi. Dar cum afacerile sunt afaceri, şi în afaceri, în afară de profit, restul nu mai contează, ei sunt conştienţi că există oricând pericolul ca vreunul dintre noi să vrea să-şi schimbe stăpânul cu un altul care plăteşte mai bine. De aceea, ei nu pot avea încredere deplină în noi, motiv pentru care au introdus televiziunea cu circuit închis, probabil şi alte drăcovenii tehnice. Deci, pe de o parte, încredere limitată, concretizată în televiziune cu circuit închis, sistem de pază şi alarmare electronice, probabil nu singurele, pe de alta, încercarea de a ne lega de Trust, cointeresîndu-ne, adică oferindu-ne posibilitatea de a deveni acţionari.

— Va să zică, mă sfătuieşti să-mi investesc economiile în acţiuni de-ale Trustului?

— Da ! Dumneata vii dintr-o ţară socialistă, nu-i aşa?

— Din România!

— De aceea nu ai fost sfătuită să cumperi acţiuni. În schimb agenţii din lumea liberă toţi sunt acţionari. Aceste acţiuni, în caz de ghinion, devin deosebit de preţioase.

— Cum, adică, în caz de „ghinion”? La ce fel de ghinion te referi?

— Dacă unul cade şi este vârât la închisoare, Trustul se îngrijeşte ca familia celui închis să primească echivalentul acţiunilor în valută, plus o gratificaţie substanţială. Deci, dacă ai ajuns aici la noi şi, mai ales, dacă vei putea rămâne, sigur vei fi sfătuită să cumperi acţiuni.

— Dacă voi putea rămâne? Şi, mă rog, de cine depinde ca să pot rămâne?

— Numai de dumneata. Adică, numai în măsura în care vei şti să te faci utilă.

— Îmi dai emoţii, domnule Bernard.

— Îţi dau – ce? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă că a auzit bine. Şi apoi imediat: Dă-l dracului pe „domnule”.

— Emoţii, Bernard.

— Emoţii.!... Faptul că mai poţi avea emoţii mă face să întreb prin ce capriciu al soartei ai ajuns aici pe insulă?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Emoţii! Când te aud vorbind de emoţii, simt ceea ce simt nişte târfe bătrâne dintr-un bordel, când nimereşte în „salon”, din greşeală, o fecioară, închipuindu-şi că se află într-o pensiune de fete bătrâne şi virtuoase. Şi totuşi... Dar nu mai continuă.

— Şi, totuşi, ce?

— De vreme ce te afli aici, în ciuda aerului dumitale de picată din lună, în ciuda stângăciei şi a aparentei lipse de experienţă, trebuie că eşti unsă cu toate alifiile. Altfel nu-mi explic defel cum de ai ajuns aici. Doar dacă te place baronul şi te-a adus ca să te aibă la îndemână.

— Vorbeşti prostii!

— De acord. Am formulat o ipoteză, în care n-am crezut o clipă. Baronul – pronunţă cuvântul cu o ironie evidentă – e un soţ model şi nu cred că şi-ar înşela nevasta cu dumneata. Deşi eşti foarte frumoasă, nu te poţi compara cu ea.

— Nu ştiam că e însurat. Soţia lui locuieşte şi ea pe insulă?

— Nu! La Atena. Câteodată vine să-l viziteze. Poate că odată se va întâmplă s-o vezi.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— O spui cu un asemenea ton, încât sunt convins că eşti sinceră. Şi atunci... Zău, Erna, pentru mine eşti o enigmă şi, crede-mă, puţin chiar te invidiez.

— De ce?

— Pentru că, în cazul când baronul nu a avut un motiv cu totul şi

cu totul particular – ştiu eu, poate îi eşti rudă? –, faptul că te-a adus aici înseamnă că, în ciuda aerului dumitale de „debutantă” într-ale meseriei, eşti tot atât de bună ca şi noi.

— Ca să folosesc expresia dumitale, sunt, asemenea vouă, unsă cu toate alifiile. Asta în primul rând. În al doilea, chiar dacă, eventual, nu mă pot lauda că am adus Trustului servicii tot atât de mari ca dumneata, câte ceva am făcut şi eu pentru el într-o ţară socialistă, unde, probabil, ştii cât de greu şi cât de riscant este să desfăşori o activitate susţinută de spionaj.

— Mie îmi spui? Ai uitat că am fost în Vietnam?

— În fine, spre deosebire de dumneata, de ceilalţi, nu mă consider mercenară. Vin dintr-o ţară al cărei regim îl urăsc şi aş fi în stare să-mi dau şi viaţa ca să contribui la prăbuşirea lui grabnică.

— Lucrezi de mult pentru Trust?

— Am început în urmă cu zece ani. Dar, din aceştia, şapte i-am petrecut la închisoare. Nu sunt nici două luni de când am ieşit de acolo.

— Şi te-au lăsat să pleci?

— Nu m-au lăsat *ei*. M-a ajutat Trustul să pot pleca.

— Şi ţi s-a propus să lucrezi aici pe insulă?

— Da, baronul, pe care l-am cunoscut în România

— Eşti cineva, Erna! Zău că eşti cineva.

— Nu ştiu dacă asta înseamnă o laudă.

— Ce? Păi dacă baronul a făcut ceea ce spui că a făcut pentru dumneata, înseamnă că eşti *cineva*. Ştii ce cred eu, Erna? Cred că, la o adică, eşti în stare să ne urci pe toţi în pom.

— Nu ştiu dacă asta înseamnă o laudă.

— Bineînţeles că laudă!

— În cazul acesta, lauda dumitale mă măguleşte, îi replică, deşi gândea exact contrariul, dintr-un motiv care nu-i era prea clar, omul o enerva. Erna se ştia o fire calmă, şi, chiar în împrejurări când nervii o cam lăsau, Erna izbutea să se stăpânească. Bernard însă avea un dar extraordinar s-o scoată din sărite. Încă nu i se mai întâmplase să întâlnească un asemenea om. Oare ce anume din comportamentul acestuia izbutea s-o enerveze? Era respectuos, la locul lui, părea că nu doreşte altceva decât să fie prieteni. Erna care ştia, din proprie experienţă, cât de greu le este bărbaţilor să acorde femeilor prietenia lor, ar fi trebuit să fie mulţumită că, în sfârşit, a întâlnit un om care nu urmăreşte neapărat doar să se culce cu ea. Şi, cu toate acestea, Bernard nu-i era deloc simpatic, îi călca pur şi simplu pe nervi. Şi îi călca pe nervi, pentru că nu-şi putea da seama dacă era şi în realitate aşa cum voia să pară. Avea o vagă intuiţie – în cazul când era cu adevărat intuiţie, fiindcă nici asta n-o ştia – că Bernard gândea exact contrariul a ceea ce spunea.

Bernard se uită lung la ea, pe urmă, cu mîhnire bine simulată, în cazul când nu era sincer:

— Am impresia că nu ai încredere în mine. Da?

Iată că tocmai el pusese punctul pe i. Într-adevăr, asta era. Bernard nu-i inspira deloc încredere. Nu-i inspira încredere? Dar din ce punct de vedere? Era el o *iscoadă*? Dar în acest caz a cui? A lui Balthazar? O asemenea presupunere i se părea aproape absurdă. Atunci? Nu, altceva era. Deocamdată însă nu-şi putea da seama ce urmărea el. Poate mai târziu. De aceea, pentru moment, trebuia să-i răspundă la întrebarea pe care el i-o pusese. Şi, cine ştie, poate întrebase dinadins ca să vadă cum va reacţiona. Reproşul poate era o nadă?

— Dacă hazardul a făcut să ne întâlnim cu toţii pe această insulă, ar trebui să avem încredere unul în altul.

— Într-adevăr, ar trebui! Din păcate aşa ceva nu există aici pe insulă. Oftă şi grăbi pasul. După câteva clipe, când îşi dădu seama că s-a depărtat prea mult, se opri s-o aştepte. Iartă-mă! Mă gândeam la ceva. Şi fiindcă Erna nu întrebă la ce se gândise: De ce nu mă întrebi la ce m-am gândit?

— Fiindcă mie nu mi-ar fi plăcut să mi se pună o asemenea întrebare.

— Totuşi am să-ţi spun la ce m-am gândit. M-am gândit că mi-ar plăcea să fim prieteni. Prieteni în înţelesul obişnuit, ca şi când am fi amândoi bărbaţi. Până în prezent nu am fost niciodată prieten cu o femeie. În schimb am avut mulţi prieteni, prieteni adevăraţi. Nu-ţi cer să-mi răspunzi acum dacă ai fi şi dumneata de acord. Te rog însă să te gândeşti. Când ai să crezi că îmi poţi da un răspuns bine chibzuit, anunţă-mă. Servus, Erna! Nu am luat încă micul dejun şi constat că mi s-a făcut foame.

Erna, care nu luase nici ea micul dejun, îl lăsă să plece, bucuroasă că va fi singură şi că se va putea gândi la convorbirea avută cu el. Apropiindu-se de vilă, îl văzu stând pe o bancă umbrită de un chiparos şi fu sigură că pe ea o aştepta. Nu se înşela. Când Erna ajunse în dreptul lui, se ridică apucând-o de mână:

— Acum cred că ştiu ce eşti!

— Ce sunt?

— O exaltată. Vii din România. Aşa mi-ai spus, nu?

— Da, din România.

— Şi, ajutată de Trust, ai putut fugi de acolo?

— Da!

— E clar Eşti o *exaltată*!... Ai fugit de comunişti, fiindcă îi urăşti. E clar!...

— Ţi-am spus-o chiar eu. Nu-i descoperirea dumitale.

— Şi ai venit aici pentru ca, lucrând pentru Trust, să loveşti în regimul pe care îl urăşti.

— Şi asta ţi-am spus-o.

— E clar: eşti o exaltată. Poţi iubi, poţi urî. Şi, fiindcă poţi iubi şi urî, te afli aici în slujba Trustului. Ceea ce faci, faci din convingere. Eşti formidabilă, Erna! Eşti singura aici pe insulă care slujeşte Trustul din convingere. Dacă, prin absurd, ţi s-ar încredinţa o sarcină în care să-ţi rişti pielea, sunt sigur că n-ai pretinde de la Trust o gratificaţie de periculozitate. Zău, Erna! Nu mi-am putut închipui că mai există oameni cu convingeri, în ultimă instanţă oameni exaltaţi. Cu tine Trustul a făcut o bună achiziţie, poate chiar cea mai bună, de vreme ce nu cred că mai există printre oamenii care îl slujesc un alt exaltat sau o exaltată. Ziceai că pe baron l-ai cunoscut în România?

— Da!

— Fără îndoială că baronul şi-a dat scama ce foloase poate trage de pe urma dumitale şi de aceea te-a ajutat s-o întinzi din România.

— Ce fel de foloase?

— Voiam să spun avantaje. În primul rând, pentru că ştia că în dumneata va putea avea o încredere deplină.

— De ce?

— Ştiind că eşti o exaltată, îl vei sluji nu pentru bani, ci ca să-ţi potoleşti ura. În al doilea rând, pentru că nu aveai să-l coşti multe parale. Erna, pot să fiu sincer?

— Bineînţeles.

— Ei bine, află că te stimez pentru că eşti, pentru că *poţi* fi o exaltată.

— Mulţumesc pentru stimă.

— Dar, în schimb, te compătimesc sincer.

— Şi, de ce, mă rog?

— Pentru că faci parte din familia exaltaţilor. Când eram foarte tânăr, mi-a picat în mână o carte în care se povesteau, într-un stil popular, vieţile sfinţilor. Bieţii de ei, erau supuşi unor torturi inimaginabile, doar-doar s-or lepăda de credinţa lor în Hristos. Mă minunam de curajul cu care înfruntau cele mai cumplite suplicii, îi admiram, dar îi compătimeam pentru exaltarea lor. Dumneata, Erna, faci parte din aceeaşi familie, deşi te desparte de ei, în timp, o perioadă de aproape două mii de ani. Mă întreb dacă şi în dragoste eşti la fel de exaltată, dar nu îndrăznesc să-ţi cer să-mi răspunzi.

— Faci foarte bine.

— Ştiu că nici dumneata nu ai luat micul dejun, dar, fiindcă presupun că nu ţi-ar face plăcere, nu-ţi propun să-l luăm împreună.

Iarăşi grăbi pasul şi, peste câteva clipe, îl văzu intrând în sala de mese.

Erna renunţă la micul dejun.

12
PRIMUL WEEK-END AL ERNEI

Se împlinea exact o lună de la sosirea ei pe insulă, în ziua când o părăsea, pentru patruzeci şi opt de ore, ca să-şi petreacă week-end-ul la Atena. În ajun, Boris o anunţase că domnul baron aprobase să se deplaseze cu elicopterul. Vestea aceasta i-o adusese la cunoştinţă cu un asemenea ton, iar chipul său exprima o gravitate atât de solemnă, încât Erna înţelese că Boris voia astfel să-i dea a înţelege că i se făcuse o mare favoare, ceea ce nu era adevărat, deoarece înaintea ei, în fiecare săptămîna, şi alte persoane făcuseră deplasarea tot cu elicopterul.

Pe pilotul elicopterului îl chema Andrea Kapsali. În ciuda numelui, nu era grec. Se numea Kurt – conform obiceiului de pe insulă numele de familie nu se divulga – şi era neamţ. Dacă avea patruzeci de ani, şi cu toate acestea faţa îi era brăzdată – în toate direcţiile şi în florme din cele mai fanteziste – de nenumărate riduri. Comunicativ, chiar din primele minute de zbor Erna află că avea „aproape" patruzeci de ani; că era neamţ şi că se numea Kurt; că, înainte de a ajunge pilot pe elicopter, fusese pilot pe un turboreactor al companiei germane „Lufthansa"; că îşi luase numele de Andrea Kapsali şi că vorbea perfect limba greacă.

— Şi de ce ţi-ai schimbat numele? îl întrebă Erna .

— Fiindcă mi s-a sugerat să mi-l schimb. Să ştii, nu sunt singurul. Pe insulă te-a dus iahtul?

— Da !

— În cazul acesta înseamnă că l-ai cunoscut pe căpitanul Tanase Karagatsis. Ei bine, nu-l cheamă aşa, şi nu este nici el grec, aşa cum nu este grec nici Dionisi Anghelomati, căpitanul portului.

— Şi lor li s-a sugerat să-şi schimbe numele?

— Presupun. Pe Tanase îl cheamă de fapt Bartholomeus şi e olandez, iar pe Dionisi, căpitanul portului, Dag, suedez de origine.

— Amuzant! observă Erna, pentru a nu da impresia că o interesa în mod deosebit ceea ce aflase.

— Nu ştiu dacă e amuzantă, dar sigur ca este o măsură deşteaptă.

— Găseşti? întrebă ea cu o indiferenţă perfect simulată.

— Pot să vorbesc deschis cu dumneata?

— De ce nu?

— Pe mine nu mă interesează dacă „Nebel" este sau nn o „Fundaţie particulară pentru cercetări oceanografice". Ştiu de la tata că nu e bine să-ţi vâri nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala, mai ales dacă ai bănuieli că e vorba despre o altă mâncare decât aceea care se pretinde că este. Sunt bine plătit, mai bine decât la „Lufthansa" şi asta îmi

ajunge. Baronul poate să aibă încredere în mine, şi are.

Şi, fiindcă pilotul părea că nu mai are de gând să continue, Erna insistă:

— ... Şi de ce crezi că e o „măsură deşteaptă”?

— A, da! Într-o ţară invadată de turişti străini, dacă nu vii decât doar ca să-ţi petreci vacanţa şi să laşi nişte dolari, ci, de pildă, ca să faci afaceri, sau chiar pentru cercetări ştiinţifice, este preferabil să pari dintr-ai lor. Să nu vadă în tine un *xenos*[31], mai ales când ai motiv să nu atragi asupra ta curiozitatea celor în mijlocul cărora te-ai stabilit pentru un timp oarecare. De aceea am zis că e o treabă deşteaptă să ai personal care să poarte nume greceşti şi care, eventual, să poată afirma, fără a minţi, că în vinele lor curge şi un pic de sânge grecesc.

— E cazul dimitale?

— Da! Mama a fost grecoaică. Tata, deşi neamţ, a trăit mulţi ani în Grecia, ca reprezentant al firmei de porţelanuri „Hoffmann” din Meissen, motiv pentru care am vorbit greceşte încă de copil. Deci, vorbind limba aproape ca un grec, având un nume grecesc, care grec nu m-ar considera ca fiind de-al lor? Pe de altă parte, faptul că „Nebel”, deşi firmă străină, are angajaţi aproape numai greci constituie pentru ea o bună propagandă.

— Dar ceilalţi? Bartholomeus, Dag?

— Nu ştiu dacă au şi ei niscai sânge grecesc. În orice caz vorbesc limba greacă. Bartholomeus a navigat mulţi ani pe unul din vasele lui Onassis, al cărui echipaj, aproape în întregime, era grecesc. Cât priveşte pe Dag, despre el nu ştiu nimic altceva decât că vorbeşte şi el greceşte.

Erna putea fi mulţumită. Din pălăvrăgeala pilotului aflase lucruri importante. În primul rând, că „Nebel” îşi camufla activitatea adevărată sub firma unei „Fundaţii ştiinţifice de cercetări oceanografice”. Era însă surprinsă că nici Francisco, nici Bernard şi nici ceilalţi cu care mai stătuse de vorbă nu-i spuseseră nimic. Reflectând mai adânc, singură găsi explicaţia: văzând că era admisă în statul major, trăseseră concluzia că fusese informată de Boris sau eventual de baron. Pe urmă, nu era lipsită de importanţă nici cealaltă informaţie: că, „angajaţii” Trustului, cei care veneau cel mai des în contact cu localnicii, trebuiau să împrumute nume greceşti şi să cunoască limba.

— Dumneata eşti cetăţean grec? întrebă ea pe pilot.

— Nu! Eu am paşaport Nansen. Mi se pare că Dag şi Bartholomeus au şi ei paşaport Nansen.

Erna se întrebă de ce Trustul angaja personal care să aibă paşaport Nansen şi să cunoască limba greacă şi nu recruta greci adevăraţi, dar nu-şi putu explica. Probabil că nici Kurt nu s-ar fi priceput să-i dea un răspuns, de aceea renunţă să-l întrebe. Dealtfel, elicopterul se afla

deasupra oraşului la mică înălţime.

— Ce frumoasă e Atena! exclamă Erna, mai mult pentru sine.

— S-o vezi noaptea, domnişoară, luminată. Află de la mine că nici un alt oraş din Europa nu-ţi oferă noaptea un spectacol mai fascinant decât Atena, ţinu să-i atragă atenţia pilotul.

— Ştiu. Într-o seară am admirat oraşul de pe Likavitos{32}. Probabil că din elicopter spectacolul e de-a dreptul feeric.

— Exact! Acesta-i cuvântul potrivit. Un spectacol feeric. La Atena ce-ai să faci?

— Am să colind muzeele. Şi, bineînţeles, voi începe prin a urca încă o dată pe Acropole.

— Cunoşti pe cineva în oraş?

— Nu!

— Crezi că aş putea să-ţi fiu de vreun ajutor?

— Prefer să mă descurc singură.

— Bineînţeles! Să nu crezi că am spus-o cu vreo intenţie.

Şi se posomori. Mai exact se întristă. Ernei îi păru rău că fusese atât de categorică.

— Dar nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Cum ţi-am spus, prefer să mă descurc singură. Te rog să mă crezi.

— La ce hotel vei sta?

— Mi s-a reţinut o cameră la „King Minos”.

Elicopterul ateriză pe aeroportul Mikonos. Un taxi, care îi aduse în oraş, opri în faţa hotelului.

— Petrecere frumoasă, domnişoară!

— Mulţumesc. La fel şi dumitale.

Trecuse de miezul nopţii când un taxi o readuse la hotel. Pentru Erna fusese o zi plină. Toată dimineaţa şi-o petrecuse la muzeul naţional de arheologie. Singură. Tot timpul singură. Prânzul îl luă la restaurantul hotelului „King George”. Garsonul{33} care o servi, în ciuda aerului său blazat de om care a văzut multe, şi pe care nu-l mai poate impresiona nici una din extravaganţele turiştilor, în timp ce o servea, o privea pe furiş, parcă mirându-se că o femeie atât de frumoasă lua masa la restaurant neînsoţită.

După masa de prânz se odihnise două ore în camera ce-i lusese rezervată, pe urmă lenevise aproape toată după amiaza într-un fotoliu comod la cofetăria „Antoniadis” din piaţa „Sintagma”, frecventată aproape în exclusivitate de străini. În vreo două rânduri nişte francez încercară s-o abordeze, dar indiferenţa ei îi făcu să bată în retragere. Seara şi-o petrecu la o tavernă din cartierul cel mai vechi şi cel mai pitoresc al Atenei: Pláka.

...Şi acum se afla din nou la hotel. Se trînti îmbrăcată pe pat. Nu-i era somn. Era tristă, era, mai ales, îngrijorată. Oare o urmărise

cineva? Cu toate că făcuse tot ceea ce se pricepuse ca să se convingă, nu izbutise. În mod normal, faptul că instinctul ei *tăcuse* tot timpul ar fi trebuit s-o liniştească. Totuşi judecând la rece, îi era greu să creadă că fusese lăsată în pace. Dacă pe insulă exista televiziune cu circuit închis, celule fotoelectrice şi aparate care, în mod automat, înregistrau pe peliculă toate persoanele care se perindau prin anumite încăperi – asta o aflase în ultimul timp – precum şi un sistem de alarmă electronic, care se declanşa nu numai în cazul când o persoană străină ar încerca să pună piciorul pe insulă, ci chiar în cazul când cineva din statul major ar rămâne în *sediu*, sau s-ar introduce acolo în afara orelor de program, şi dacă toate aceste măsuri – Erna bănuia că mai existau şi altele pe care nu izbutise să le depisteze – aveau o singură explicaţie: neîncrederea – nu putea crede că Trustului îi era indiferent cu ce anume se îndeletniceau aghiotanţii lui în timpul week end-ului lor la Atena.

Trânită pe pat, cu mâinile sub cap, Erna retrăia prin amintire evenimentele cele mai importante petrecute în decursul celor treizeci de zile de când se afla pe insulă. Abia *acum* şi abia *aici*, în camera de hotel, Erna se putea gândi în *voie*, fără să simtă senzaţia aceea ciudată de panică pe care o simţise pe insulă de fiecare dată când, stând culcată în pat, încercase până a nu o fura somnul să se gândească la ceea ce aflase citind „corespondenţele" primite în timpul zilei. Deşi – recunoştea – era o prostie, totuşi, în aşa măsură o impresionase tot ceea ce aflase despre mijloacele tehnice folosite de Trust ca să-şi supravegheze oamenii, încât, temându-se că ar putea exista un aparat care să-i înregistreze gândurile, evita să se gândească.

Acum însă se putea realmente gândi. Bilanţul lunii expirate fusese pozitiv. Se dovedise utilă, şi Boris, în general reţinut şi zgîrcit în aprecieri, o lăudase în două rânduri pentru conştiinciozitatea şi repeziciunea cu care îşi însuşise tehnica dificilă a completării „Hărţii informative":

— Să ştii, Erna, domnul baron şi-a exprimat dorinţa să stea zilele acestea de vorbă cu dumneata.

— Îmi va face plăcere să-l revăd, dăduse ea un răspuns specific femeiesc.

De atunci trecuse mai bine de o săptămână şi domnul baron încă nu-şi făcuse timp s-o primească. Era nerăbdătoare ca întrevederea să aibă loc, deoarece spera că se va solda cu rezultate pozitive pentru ea. Spera să i se încredinţeze o altă misiune, mai importantă. Cu alte cuvinte spera să fie avansată. Era totuşi mulţumită de ceea ce realizase. În definitiv, accesul la „Harta informativă" însemnase foarte mult. Avusese astfel prilejul să constate că, deşi în „Harta informativă" a României existau multe şi importante goluri, totuşi Trustul izbutise să intre în posesia unor informaţii carc constituiau secrete de stat. Un

câştig nu mai puţin important era şi faptul că îi treceau prin mîna „corespondenţele” semnate de „Justin”, „Anton” şi, în ultimele zile, ale unui alt „corespondent” care purta numele conspirativ „Bogdan”.

Pe de altă parte, izbutise să afle câte ceva şi în legătură cu modul de organizare a Trustului. Desigur, ceea aflase era încă foarte puţin, şi privea doar organizarea pe orizontală. Dar era sigur că exista una şi pe vertcală, despre care însă încă nu aflase nimic.

„Dacă aş putea transmite tot ceea ce am descoperit, nu s-ar mai îndoi de mine! Deocamdată însă...”

Deocamdată însă nu îndrăznea să întreprindă nimic, deşi se temea că pe măsură ce zilele treceau *ei*, dar mai ales *El*, vor sfârşi prin a se convinge că îi trăsese pe sfoară. Trebuia totuşi să fie prudentă, cel puţin până când va avea certitudinea că nu este urmărită. Altfel strica totul. Da, trebuia să fie prudentă şi dintr-un alt motiv, care, deşi nu rezista la o analiză lucidă, totuşi nu putea fi ignorat, fie şi numai pentru faptul că un om care trăieşte periculos trebuie să-şi asculte şi instinctul, nu numai raţiunea.

De multe ori, pe insulă, noaptea, i se întâmplase să se deştepte brusc din somn, complet trează, de parcă nici nu ar fi apucat să adoarmă. Şi de fiecare dată se mirase că neliniştea fusese aceea care îi alungase somnul. Era ciudat că în timpul zilei niciodată nu se întâmplase să simtă acea ciudată nelinişte, care aducea mai curând a spaimă. Oare de ce numai noaptea, şi de ce fără motiv? În definitiv, ce se petrecea cu ea? Cei şapte ani petrecuţi la închisoare îi zdruncinaseră în aşa măsură sistemul nervos, încât starea de anxietate nu era altceva decât o consecinţă a sensibilizării exagerate a sistemului său nervos? Sau, poate, panica nu era decât clopoţelul de alarmă care voia să-i atragă atenţia asupra unei primejdii mai mult sau mai puţin iminente? Dar, în definitiv, exista oare vreun motiv care să justifice semnalul de alarmă? Nu, nu exista. Sau poate nu era ea în stare să înţeleagă? Greu de crezut. În definitiv ar fi putut să-şi dea singură seama dacă eventual ar fi comis vreo gafă, din care cauză Boris sau altcineva să fi început a o bănui. Nu pusese întrebări şi în general nu manifestase curiozităţi care să trezească celorlalţi suspiciuni. Şi dacă unii dintre ei se arătaseră ceva mai vorbăreţi – Francisco, Bernard, Kurt – nu ea îi provocase. Dealtfel – şi asta abia acum observa – nici unul nu vorbise despre ceea ce Boris îi atrăsese atenţia că este interzis să se vorbească: ce atribuţii îndeplineau în statul major al Trustului. Doar Francisco putea fi învinuit că încălcase consemnul. Îi mărturisise că el era – mai curând că fusese – creierul. Dar, în definitiv, însemna asta o încălcare a consemnului? Ar fi însemnat încălcare dacă i-ar fi mărturisit măcar câteva din ideile lui „geniale”, care aduseseră Trustului mari profituri, iar lui – lui Francisco – gratificaţii substanţiale. Nu, – categoric! – nu avea motiv

să se teamă că se trădase. Dar atunci de unde şi până unde neliniştea, spaimele de la miezul nopţii? Nu exista decât o singură explicaţie. Că sistemul ei nervos se sensibilizase într-o măsură considerabilă, alarmantă.

A doua zi, urcă pe muntele Likavitos cu telefericul. Vizită biserica şi îşi petrecu dimineaţa filmând Atena de la înălţime. Masa de prânz o luă acolo, tot timpul singură, iar după orele patru, când soarele ardea încă nemilos, se întoarse la hotel, pentru ca să nu-l mai părăsească până a doua zi dimineaţa, când un taxi o repezi până la aeroportul Mikonos unde o aştepta Andrea Kapsali.

— Te-ai distrat bine? fu prima întrebare pe care i-o puse pilotul.

— Admirabil!

— Îmi pare bine că te-ai distrat!

Numai că Ernei i se păru că distinge în vocea lui o nuanţă de ironie. Şi, dacă nu se înşela, era cazul să se întrebe de unde ştia Kurt că nu se distrase defel şi că fusese un week-end mizerabil? Nu cumva îi purtase trena fără ca ea să prindă de veste? Imposibil. Dacă Balthazar îi agăţase totuşi o coadă, fusese cineva pe care ea nu-l cunoştea.

— O spui de parcă nu m-ai crede, tatonă ea terenul.

— Ce să cred? întrebă el cu o mirare probabil sinceră.

— Că nu m-am distrat admirabil.

— Sigur că nu te cred, nu se sfii el să recunoască. Dacă te-ai fi distrat, nu admirabil, ci măcar cât de cât, ai fi aratat altfel.

— Cum?

— Mai puţin obosită. Mai puţin plictisită. În fine, mai proaspătă, dacă se poate spune aşa.

Erna se întrebă dacă trebuia sau nu să-l creadă. Oare, întradevăr, se cunoştea pe faţa ei că se „distrase" mizerabil? Şi, o clipă, fu ispitită să scoată oglinda din poşetă ca sa verifice.

— Într-adevăr, nu m-am distrat prea grozav.

— M-am oferit să-ţi ţin companie, dar dumneata m-ai refuzat. Nu ai încredere în mine. Asta-i!

— Nu înţeleg ce interpretare dai dumneata acestui cuvânt. Nu am nimic de ascuns nici faţă de dumneata, şi nici faţă de altcineva, ca să nu-mi inspiri încredere. Şi imediat pentru a da cuvintelor o interpretare mai atenuată: Nu am niscai vicii ascunse şi nici nu-mi plac aventurile întâmplătoare, aşa că nu am avut vreun motiv special să refuz compania dumitale. Motivul a fost acela pe care ţi l-am spus. Când vizitez un oraş pe care nu-l cunosc, îmi place să descopăr singură ceea ce merită să fie văzut.

— Vrei să spui că nu-ţi inspir neîncredere?

— Nu vreau să rămâi cu o impresie greşită. Atât.

—...Şi eşti pe insulă de o lună?

— Da!

— Atunci las-o moartă. Eşti pe insulă de o lună şi vrei să spui că încă nu te-ai molipsit de morbul blestemat al neîncrederii? Aiurea! Pe toţi ne-a contaminat. Nimeni nu are încredere în nimeni. Fiecare se fereşte de fiecare.

— Dar de ce?

— Nu ştiu! Eu, de pildă, deşi nu am nimic de ascuns, deşi sunt în afara problemelor voastre, nu am încredere absolut în nimeni, şi nimeni nu are încredere în mine. De ce se întâmplă aşa nu ştiu. Când sunt pe insulă în aşteptarea unei misiuni şi îmi omor timpul la bar sau la orele de masă la cantină, fiindcă am timp berechet, îmi place să observ. După numai câteva minute încep să mă întreb dacă tot ceea ce văd se petrece în realitate.

— Iartă-mă că te întrerup! Şi ce vezi?

— Văd nişte oameni care se cunosc, se salută, stau la aceeaşi masă, îşi povestesc unii altora o mie de nimicuri şi cu toate acestea nu au nici un pic de încredere unul în celalalt, nu se ascultă fiindcă ştiu că nimic din ceea ce spun nu este ceea ce ar voi să-şi spună dacă ar avea încredere unul în altul. Vorbesc, pur şi simplu pentru a salva aparenţele, dar, în realitate, ei ştiu, fără să şi-o spună, că ar prefera să fie singuri, deoarece singuri fiind, nu mai trebuie să facă efortul de a întreţinu o conversaţie, care în realitate îi plictiseşte de moarte. Şi trebuie să ştii, dacă în primele clipe izbutesc să mă menţin lucid şi să constat ceea ce ţi-am relatat, este suficient ca cineva să intre în vorbă cu mine pentru ca imediat să devin circumspect şi contaminat de neîncrederea reciprocă generală, să mă simt între oamenii aceia la fel de singur ca atunci când survolez cu elicopterul deasupra mării.

„Are dreptate, îşi spuse, ce multă dreptate are!”

Apoi tare, pentru a-l sonda:

— Şi eu fac parte dintre cei de pe insulă în preajma cărora devii neîncrezător, suspicios. De ce atunci îmi spui atâtea lucruri care seamănă mult a confesiune?

— Iată o întrebare la care nu mi-e uşor să răspund. Ştiu eu? Eşti într-adevăr de pe insulă, dar eu nu te-am cunoscut şi nici măcar nu te-am văzut acolo, deşi spui că ai sosit în urmă cu o lună. Ştiu eu? Poate de aceea dumneata nu mă inhibi.

— Crezi? întrebă ea sceptică.

— Sunt aproape convins. Dacă te-aş fi cunoscut acolo, dacă am fi luat masa împreună sau am fi stat alături la bar, sigur că mi-ai fi inspirat neîncrederea pe care mi-o inspiră ceilalţi şi nu mă... confesam, ca să folosesc acelaşi termen. Dar, din fericire – ştiu eu dacă din fericire? –, nu te-am văzut decât abia în clipa când ai apărut la aerodrom. Înţelegi? Deoarece, mai înainte,habar n-am avut de existenţa dumitale pe insulă, nu te-am integrat mediului şi pot acum

să-ţi vorbesc aşa cum îţi vorbesc, de parcă nu ai face parte dintre ei.

— În orice caz asta ar putea fi explicaţia, recunoscu Erna, în sinea sa nu întrutotul convinsă.

— Cred însă că mai există o explicaţie. Cred că dumneata încă nu te-ai integrat mediului.

— Cum adică?

— Nu ai avut timp suficient ca să devii asemenea lor.

— Eu cum îţi *apar* dumitale?

— Ca un om adevărat într-o colonie de pinguini.

— Nu înţeleg comparaţia, domnule Kurt.

— Închipuie-ţi o plajă dintr-o insulă populată de pinguini şi, printre ei, un om care se străduieşte să pară asemenea lor. Eu aşa te văd: omul acela năstruşnic. Mă întreb ce cauţi printre pinguinii ăia, de vreme ce nu eşti ca ei.

— Ba sunt, se încăpăţînă Erna, neliniştită că mai există unul care o simţea *altfel*. Nu sunt mai brează decât ei. Dealtfel, să ştii, mă simt grozav de bine pe insula. Atât de bine, încât aceste două zile de week-end mi-au părut tare anoste.

— S-ar putea să fie aşa cum spui. Eu însă cred că dumneata, înainte de a deveni ca ei, vei pleca de pe insulă.

— Poţi să fii sigur că n-am să plec. Ţi-am spus că acolo îmi place tare mult.

— Atunci, probabil că insulei nu-i va mai plăcea de dumneata şi te va obliga s-o părăseşti.

Erna simţi aproape spaimă. Ce vroia să spună? Fusese un avertisment? Dar, în acest caz, cine era Kurt în realitate? Sau, mai exact, ce rol juca în afară de cel de pilot de elicopter. Cu alte cuvinte, fusese *ataşat* pe lângă persoana ei şi, în consecinţă, trebuia să se ferească de el mai mult decât de toţi ceilalţi? Îl privi pe furiş.

Omul îi inspira încredere şi neîncredere în egală măsură. Totuşi dacă pilotul era mai mult decât un simplu pilot, şi dacă după replica lui – cel puţin în aparenţă neliniştitoare – ea ar da înapoi, schimbând vorba, sigur că i-ar trezi bănuielile.

— Şi de ce crezi că s-ar putea ca „insulei” să nu-i mai placă de mine?

— Fiindcă, deosebindu-te de ceilalţi, nu vei putea fi la fel de utilă ca ei.

Era o explicaţie plauzibilă.

— Cred că nu comit o indiscreţie dacă îţi spun că şeful meu este foarte mulţumit de mine.

Andrea Kapsali ridică din umeri cu indiferenţă şi în următoarele minute, adică până în clipa când elicopterul se găsi deasupra minusculului aerodrom, nu mai vorbi.

Abia atunci întrebă:

— Vrei ca peste două săptămâni să te duc tot eu la Atena?
— Da !
— Îmi va face plăcere.

Se mai scurse o lună. Între timp, Boris o anunţase încă o dată că domnul baron dorea să stea de vorbă cu ea, dar, iata, e împlinise cea de-a doua lună şi *audienţa* încă nu avusese loc. De ce? Era în aşa măsură de ocupat sau survenise ceva? Era o întrebare la care nu găsea răspuns şi ca să-l întrebe pe Boris nu considera că este prudent.

Deşi nu avea timp să se plictisească, – completarea la zi a „Hărţii" îi absorbea tot timpul – viaţa pe insulă nu-i plăcea. Începuse s-o apese şi, într-un fel, să simtă cam ceea ce simţise în anii pe care îi trăise la închisoare: o dorinţă năprasnică de a fi liberă, nesupravegheată. În primele săptămâni tare se mai mirase că ceilalţi, în ajunul zilei când urmau să plece pe continent ca să-şi petreacă week-end-ul, se bucurau ca nişte copii. Acum i se întâmplă şi ei la fel. Se bucura teribil de mult că a doua zi nu va mai fi pe insulă şi *întrucâtva* se va deconecta. Se bucura la fel, deşi era o mare deosebire între ea şi ceilalţi. Pentru ceilalţi, week-end-ul era cu adevărat un week-end deoarece se deconectau efectiv, pe când pentru ea deconectarea era relativă şi consta doar în aceea că, nemaifiind pe insulă, încordarea scădea măcar în atâta măsură încât neliniştea care, pe insulă, o trezea din somn aproape în fiecare noapte, pe continent se aciua, şi astfel izbutea să doarmă noaptea întreagă.

De o deconectare în accepţia adevărată a cuvântului nu putea fi vorba, şi nici nu va putea fi atâta vreme cât nu avea să ştie, cu certitudine, dacă era sau nu urmărită. Pe insulă, simţeau cu toţii la fel. Mai exact, măsurile discrete de supraveghere, discrete, dar permanente, în aşa măsură îi inhibau, încât, nemaiavând încredere unul în celălalt, se supravegheau reciproc.

Într-una din zile, Bernard, care, între timp, o ocolise parcă dinadins, o surprinse contemplând marea de pe pretinsul său domeniu. La început, Bernard se purtă cu ea cam mitocăneşte, pe urmă, calmându-se, putură discuta în linişte. Discuţia îi oferi Ernei prilejul să se convingă definitiv că neîncrederea reciprocă a celor ce alcătuiau statul major avea drept cauză lipsa de încredere a Trustului în oamenii săi de nădejde.

Erna stătea pe o buturugă şi privea marea, când deodată l-a auzit ţipând la ea şi ocărând-o:

— Nu ştiu ce dracu' te aduce tocmai aici, Erna. Locul acesta eu l-am descoperit, şi nu dau voie nimănui să-mi încalce *domeniul*. (Pronunţase cuvântul „domeniu" cu toată seriozitatea.)

— Văd că ai un instinct de proprietate extraordinar. Cred că glumeşti...

— Ba am vorbit foarte serios. Îţi atrag atenţia – şi te rog să nu crezi că sunt cuvinte goale – dacă se întâmplă să te mai prind aici, am să te arunc pur şi simplu în mare.

Erna îl privi cu atenţie. Părea realmente furios şi nu mai avu nici o îndoială că Bernard era capabil să-şi pună în aplicare ameninţarea.

— Bine!... Văd că vorbeşti serios.

— Foarte serios.

— În cazul acesta nu-mi rămâne decât să mă ridic şi să plec.

— Acuma, dacă tot ai venit...

— Pot să rămân?

— Da!

— Mulţumesc! îl ironiză. Bernard se aşeză pe un bolovan, la o depărtare de ea nu mai mare de doi metri. Câteva minute nu-şi vorbiră.

— Ce zi e astăzi? întrebă el după câtva timp.

— Vineri.

— Deci mai sunt patru zile!

— Până când?

— Până marţi. Ţi-am spus că marţi şi miercuri sunt zilele mele de week-end. Aştept cu nerăbdare ziua de marţi.

Şi, bucuros, începu să-şi frece palmele

— Te bucuri de pe acum! constată Erna.

— Mă bucur, da!

— Cu toţii vă bucuraţi când e vorba să plecaţi pe continent.

— Dumneata nu?

— În nici un caz în măsura în care te bucuri dumneata.

— Nici nu este de mirare. Aici, deşi am timp berechet, nu mă pot deconecta. Sunt inhibat.

— Ce anume te inhibă?

— Neîncrederea.

— Mai zilele trecute încercai să-mi demonstrezi că neîncrederea lor nu te deranjează defel, că de vreme ce suntem nişte mercenari e normal ca ei să ne suspicioneze.

— Nu văd ce legătură are una cu alta!

— Nu?

— Evident că nu.

— Vrei să-mi explici?

— Da! Nu mi se pare jignitor că baronul nu are încredere în mine, în noi, şi nu mă simt deloc jignit pentru faptul că mă supraveghează în mod discret cu teleobiectivul aparatului de filmat. Mi se pare normal că procedează astfel. Asta nu înseamnă că supravegherea în sine mă predispune la euforie. Dimpotrivă, îmi creează o stare de nervozitate, de nelinişte. Cum să-ţi explic? Chiar când sunt la mine în cameră mă simt invadat de un sentiment ciudat, de jenă. De aceea, oricât de cald

mi-ar fi sau, pur şi simplu, oricât mi-ar plăcea să umblu gol prin cameră, să-mi scobesc nasul, să râgâi sau să fac nu ştiu ce altă „necuviinţă” înfierată de codul bunelor maniere, mă înfrânez. Cred că şi ceilalţi simt la fel.

— Şi fiindcă simţiţi aşa, când va vine rândul să plecaţi în week end, vă bucuraţi, cu anticipaţie, asemenea unor copii.

— Exact! Treaba asta nu-i o chestie de demnitate, ci, mai curând, una de nervi. Nu de puţine ori mi se întâmplă ca la Atena să mă plictisesc aproape tot atât de mult ca şi pe insulă. În schimb acolo nu mă mai simt inhibat, ci deconectat, relaxat.

— Numai pentru că nu te mai simţi supravegheat?

— Da ! Îţi dai seama că este doar o chestiune de nervi.

Erna crezu că venise momentul să pună punctul pe i, fără să trezească suspiciuni.

— Într-adevăr e numai o chestie de nervi, cum spui dumneata, căci o prea mare deosebire nu cred că există.

— Ce vrei să spui, Erna? Nu înţeleg la ce te referi.

— Dar e foarte simplu. De la dumneata am aflat – mie nici măcar nu-mi dăduse prin minte – că aici pe insulă se exercită o supraveghere discretă şi continuă, ca urmare a faptului că Trustul, neavând încredere deplină în noi, trebuie să fie mereu în alertă pentru a putea acţiona prompt şi eficace în cazul când i-ar da prin minte unuia dintre noi să trădeze.

— Şi ce-i cu asta? Este dreptul lui s-o facă, iar noi nu avem nici un motiv să ne simţim jigniţi.

— Dar nu asta am vrut să spun când m-ai întrerupt.

— Iartă-ma!

— Am vrut să spun următorul lucru: dacă este normal ca Trustul să nu aibă deplină încredere în noi, când ne aflăm pe insulă, „sub ochii lui”, cum s-ar spune, de ce ar înceta să ne supravegheze când ne aflăm pe continent? Nu ţi se pare curios?

În sfârşit, zarurile fuseseră aruncate. De la Bernard, care părea destul de bine informat în legătură cu metodele Trustului, era posibil să afle ceea ce atâta se străduise să afle fără să izbutească.

— Ţi-am spus eu că supravegherea încetează în momentul în care punem piciorul pe continent?

— Nu mi-ai spus. Dar, în cazul acesta, dacă supravegherea continuă şi acolo, de ce vă bucuraţi ca nişte copii...

— Ai să te bucuri şi dumneata, după ce te vei mai învechi.

— Reper, de ce vă bucuraţi dacă şi acolo supravegherea continuă? Ce, *acolo* nu mai este o „chestie de nervi”? întrebă Erna care se simţea aproape nenorocită. Deci instinctul ei n-o înşelase. Fusese tot timpul supravegheată şi desigur cu multă „artă” de vreme ce nu izbutise să se convingă singură.

— Din punct de vedere al nervilor, acolo, Erna, situaţia este puţin schimbată. Aici *ştiu* că există televiziune: ştiu că există alte aparate şi că ele îmi înregistrează imaginea dacă trec pe coridor în orele când nu am voie; ştiu că şi în biroul în care lucrez nu sunt singur, că „cineva" nevăzut mă supraveghează. Pe continent e însă cu totul altceva.

— De ce?

— Din mai multe motive. Aici, teoretic, aşa cum ţi- am demonstrat, Trustul nu poate avea o încredere necondiţionată în noi. Aici, teoretic, suntem absolut toţi susceptibili de a fi suspicionaţi. Dar în practică? În practică însă nu. Deşi nu am nici o dovadă sunt sigur că baronul *ştie* câţi dintre noi – şi cine anume – sunt mai slabi de înger, cu alte cuvinte, susceptibili de trădare. Deci, în mod normal, numai ei ar trebui supravegheaţi. Din păcate, pe insulă, aşa ceva nu este posibil. Cu alte cuvinte, nu este posibil să se ia măsuri eficiente de supraveghere numai unora dintre noi, mai ales că sarcina aceasta nu este încredinţată unor oameni, ci aparatelor electronice. Datorită acestor condiţii obiective, deşi nu suntem cu toţii suspecţi, suntem cu toţii supravegheaţi. Or, tocmai situaţia aceasta specială ne creează o stare de nervozitate permanentă, în ciuda faptului că fiecare dintre noi, luat în parte, crede că supravegherea, în ultima instanţă neîncrederea, nu pe el îl vizează. Nu vreau să spun prin aceasta că este exclus ca vreunul dintre noi, simţindu-se cu musca pe căciulă, să devină extrem de prudent.

— Ce înţelegi prin „cu musca pe căciulă"?

— Mă gândesc la cineva pe care îl bate gândul să-şi schimbe stăpânul.

— Şi crezi că există un astfel de om printre noi? întrebă ea afectând indignare.

— Să fim înţeleşi, Erna. Eu nu afirm că *există* un asemenea om. Teoretic însă, el ar *putea* să existe. Dacă nu există, cu atât mai bine.

— În ce sens?

— În sensul că, în clipa când părăsim insula, absolut toţi ne bucurăm, asemenea unor copii care au scăpat de supravegherea pedagogilor. Fiecare dintre noi, convins că nu el este cel suspectat, se poate destinde, se poate deconecta şi, în consecinţă, distra după pofta inimii. Cel puţin în ceea ce mă priveşte, nu am nici un motiv să cred că baronul este curios să cunoască în ce fel îmi petrec timpul la Atena. Aşa că de fiecare dată când sunt pe continent mă simt cu adevărat liber.

— Când te duci la Atena, la ce hotel tragi?

— Ca şi dumneata, la „King Minos".

— Ce coincidenţă!

— Nu-i nici un fel de coincidenţă. Trustul are reţinute, în permanenţă, patru camere pentru „cercetătorii" săi „ştiinţifici"

specializaţi în oceanografie. Pentru personalul administrativ mai are reţinute camere la alte două hoteluri.

— La care?

— Habar nu am! Te interesează?

— La ce naiba ar putea sa mă intereseze?

După ce Bernard plecă, deşi era foarte cald şi ar fi fost de preferat să se refugieze la ea în cameră, unde, datorită aerului condiţionat, era răcoare, o porni pe una din aleile parcului plantat cu bananieri şi portocali. Din întâmplare, cu câteva zile mai înainte, descoperise, acolo unde se termina vegetaţia şi începea stânca goală a muntelui, un paralelipiped de piatră, culcat la orizontală, care simula o bancă fără spetează. Descoperirea o încântase. Era un loc retras, unde se putea gândi în voie, aşa cum n-o putea face la ea în camera. Acum, după discuţia cu Bernard, era absolut nevoie să se gândească la cele ce aflase.

Erna era deprimată. De când venise pe insulă, pentru prima dată se simţea atât de deprimată. De fapt n-ar fi trebuit să se simtă aşa, de vreme ce aflase de la Bernard ceea ce ea bănuise de la început. Dar una e să bănuieşti ceva şi alta să ai confirmarea bănuielii tale.

Raţionamentul lui Bernard era impecabil: deşi, teoretic, Trustul nu putea avea încredere absolută în nici unul dinte ei, în practică, însă, numai câţiva intrau în obiectivul de supraveghere specială a Trustului. Dar cum pe insulă nu era posibil ca numai unii să fie supravegheaţi şi alţii nu, supravegherea era generală. Pe continent, situaţia era schimbată. De vreme ce Trustul suspiciona numai anumite persoane, însemna că îi supraveghea numai pe aceştia.

„Care este însă situaţia mea?” se întrebă Erna.

Mai exact, Erna voia să ştie din ce categorie făcea parte; din categoria celor în care Trustul avea încredere şi în consecinţă, nu considera necesară supravegherea şi în timpul week-end-ului, sau din aceea a suspecţilor. Un răspuns nu era deloc uşor de dat. Argumente pro şi contra se puteau aduce în egală măsură. Da, fiindcă îşi dovedise fidelitatea faţă de Trust, acţionând în scopul eliberării lui Balthazar, actualul conducător al lui „Nebel”; da, fiindcă stătuse în închisoare şapte ani; da, fiindă se oferise să lucreze chiar în „statul major”; da, fiindcă acceptase să plece din ţară şi să se pună la dispoziţia Trustului. Nu, pentru că, în ciuda dovezilor incontestabile de fidelitate, încă nu merita încrederea necondiţionată; nu, pentru că, în meseria lor, o perioadă de încercare este absolut obligatorie; nu, pentru că, probabil fără să vrea, comisese o greşeală. Şi aşa mai departe.

Şi apoi mai era ceva: Bernard afirmase că, dacă printre ei există vreunul care se simţea cu musca pe căciulă, acesta, din prudenţă, se va feri să acţioneze în vreun fel. Asta ce însemna? Însemna că şi ea, care realmente se simţea cu musca pe căciulă, trebuia să fie prudentă.

Prudenţă însemna să nu acţioneze, să aştepte *momentul favorabil*. Or pentru ea tocmai aşteptarea asta era de nesuportat. Să aştepte, dar cât timp? Cum avea să ştie când sosise momentul favorabil? În general Erna avea răbdare. Aşteptase – izbutise să aştepte – ani de zile clipa liberării ei din închisoare. De data asta însă aşteptarea i se părea insuportabilă de teamă că *El* ar putea crede că îl trăsese pe sfoară, şi că tocmai această tragere pe sfoară însemna *răzbunarea* ei. Gândul că *El* ar putea crede aşa ceva o înnebunea pur şi simplu. Totuşi, nici nu putea risca totul în chip prostesc. Se impunea apoi să fie prudentă şi dintr-un alt motiv. Dacă în ciuda părerii lui Bernard, nu numai *unii*, ci *toţi* cei ce formau statul major erau supravegheaţi şi în timpul week-end-ului? Oare Trustul avea reţinute camere la „King Minos" şi la alte hoteluri numai ca să vină în ajutorul oamenilor săi în timpul week-end-ului lor? Nu cumva, fără ştirea administraţiei, specialiştii Trustului instalaseră niscai aparate prin intermediul cărora puteau lua cunoştinţă de tot ceea ce se întâmplă în camerele respective? Nu era deloc exclus. Dimpotrivă, părea chiar foarte probabil. În definitiv era greu de crezut că Trustul îşi greva bugetul cu costul celor patru camere la „King Minos" şi a altor câteva la încă două hoteluri numai de dragul oamenilor sai. Dacă o făcea anume ca să poată continua supravegherea lor şi în timpul în care îşi petreceau week-end-ul?

În clipa următoare o străfulgeră un gând: Nu cumva Bernard, amintind de cel cu „musca pe căciulă", voise s-o avertizeze? S-o avertizeze? În ce fel? Da, un avertisment: „Bagă de seamă, Erna! Dacă te simţi cu musca pe căciulă, astâmpără-te, altfel ai s-o păţeşti!"

Absurd! Ca să-i recomande prudenţă, trebuia ca Bernard s-o bănuiască. Or aşa ceva nu era posibil. Nimeni, nimeni n-o putea bănui, fiindcă era sigură că nu se trădase. Nu erau decât gânduri absurde, explicabile dacă ţinea seama de faptul că trecuse atât de puţin timp de când ieşise din închisoare. Prea bruscă fusese trecerea. Şi, dacă anii petrecuţi acolo nu-i alteraseră frumuseţea, în schimb pe nesimţite şi perfid i se furişase în suflet teama de ceva *neprevăzut* care putea să i se întâmple. Cum însă fusese şi continua să fie o femeie curajoasă, Erna încerca să se convingă că presupusa teamă era o „sechelă psihică" sau, cum mai obişnuia ea să spună, un „tic psihic".

„Hotărât, nu-i decât un tic psihic".

Şi îşi aminti de Jeni. Pe Jeni o reîntâlnise cu mulţi ani în urmă, curând după ce se înapoiase în ţară. Jeni crescuse şi ea la „Casa copilului". Prietene nu fuseseră, dar se înţeleseseră bine, deşi erau firi cu totul deosebite.

Jeni mai mare cu doi ani, a părăsit orfelinatul înaintea ei, ca să lucreze ca ucenică într-o fabrică de confecţii.

De atunci n-a mai revăzut-o. Când, după mulţi ani, a reîntalnit-o pe stradă, având acelaşi drum, au plecat împreună, Jeni fiind aceea care

avea cel mai mult de povestit. La un moment dat, Erna observă că fata, povestind, mereu întorcea capul să privească în urmă.

— Te urmăreşte cineva, Jeni? întrebase ea.

— Nu! Este un tic nervos. Încerc să mă dezbar de el, dar nu izbutesc.

Era de ncsuportat să meargă alături de cineva care aproape la fiecare pas întorcea capul să „verifice” dacă nu cumva este urmărită. De aceea, pretextând o întâlnire urgentă, Erna o lăsă în drum şi fugi să prindă autobuzul.

Şi iarăşi, tot fără convingere: „Categoric este un tic psihic!”

14
O MIZĂ INCREDIBIL DE MARE

Se mai scursese încă o lună. Erna plecă tot cu elicopterul în cel de-al patrulea week-end al ei. De când decolase de pe minusculul aeroport al insulei, Kurt pilotul, alias Andrea Kapsali, nu-i adresase un singur cuvânt. Elicopterul zbura la mică înălţime. Marea purta o rochie de brocart de culoare albastră, în timp ce florile – vălurelele – erau argintii.

— Parşivă! îl auzi la un moment dat pe Kurt murmurând.

— Cine?

— Marea!

Şi schiţă gestul de a o scuipa. Amintindu-şi însă unde se află, şi cu cine, renunţă.

Erna nu-i răspunse şi nici nu se strădui să găsească un subiect ca să continue dialogul. Era atât de frământată, atât de neliniştită! Trecuseră două luni de când plecase din ţară şi fără îndoială că acum *El* se convinsese că răzbunarea ei fusese una de doi bani: aceea că izbutise să plece din ţară – ce satisfacţie – cu asentimentul Securităţii. Zadarnic încerca să se convingă de contrariu: în definitiv, atât *El* cât şi ceilalţi care autorizaseră plecarea, fiind oameni de meserie, îşi dădeau desigur seama că, în raport cu obiectivele urmărite, *tăcerea* ei de numai două luni în nici un caz nu constituia o dovadă de „trădare”, ci, dimpotrivă, una de prudenţă, cel mult de exagerată prudenţă.

Şi, fiindcă nu izbutea să se convingă, se hotărî să acţioneze. Cu strângere de inimă, împotriva raţiunii şi în ciuda presentimentului că e pe punctul de a comite o atare imprudenţă. Se hotărî şi în ziua când luă hotărîrea, cu ciudă şi amărăciune, îşi spuse:

„Iată, am luat o hotărâre la care prudenţa elementară îmi cere să renunţ. Un bărbat sigur nu ar fi procedat aşa. Dar sunt femeie, din păcate sunt femeie”.

— Este a patra oară când te duc la Atena, şi a şaptea oară de când facem împreună acest drum. Niciodată însă nu ai arătat aşa, domnişoară Erna!

— Dar cum arăt, domnule Kurt?

— Tare emoţionată... Tare nerăbdătoare să ajungi la Alena. Te trădezi, singură, fără să-ţi dai seama.

— Nu înţeleg ce vrei să spui! bâigui ea cu vocea schimbată şi cu inima galopând nebuneşte. Cum, în asemenea hal ajunsese, încât până şi Kurt, care nu era un din cale-afară de inteligent, înţelesese?

— Chiar că nu pricepi la ce anume m-am referit? Am fost doar foarte clar: te trădezi singură. Până şi un copil şi-ar da seama ce se

petrece cu dumneata.

Între timp, Erna îşi revenise. Acum era din nou calmă, lucidă, în stare să se lupte cu acest om placid, dar, totuşi, simpatic.

— Un copil, da! Dar eu, deşi este vorba despre mine însămi, nu. Te rog, ajută-mă să înţeleg! (Ultimele cuvinte le rosti cu intenţie vădit ironică.)

— Eşti îndrăgostită chiar într-un asemenea hal, domnişoară Erna?

Erna răsuflă uşurată! Va să zică el credea că este îndrăgostită. Eroarea lui îi convenea de minune. Va protesta, dar în aşa fel, încât el să se convingă exact de contrariu.

— Îndrăgostită! Glumeşti, domnule Kurt. E drept, ultima dată când am fost la Atena am cunoscut un bărbat agreabil, care m-a însoţit la cumpărături prin Pláka, dar, când ne-am despărţit, nu ne-am mai dat întâlnire. Şi dacă poţi să mă crezi nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— Chiar dacă este adevărat...

— Este adevărat, domnule Kurt.

— Chiar dacă este adevărat că nu v-aţi dat întâlnire, asta nu înseamnă că nu eşti îndrăgostită. În ziua când l-ai cunoscut nu ţi-ai dat seama că îţi place foarte mult. Abia mai târziu, pe insulă, ai descoperit că îl iubeşti. Acum eşti emoţionată, eşti nerăbdătoare să ajungi la Atena, fiindcă speri că întâmplarea va aranja în aşa fel lucrurile încât să-l întâlneşti. Am sau nu dreptate, domnişoară Erna?

— Ai, domnule Kurt, nu dreptate, ci o imaginaţie foarte bogată.

O spuse însă cu un asemenea ton, încât dezminţirea să pară confirmare.

După aceea, până la Atena, Kurt se învăluise într-o tăcere mohorâtă, ca într-o plasă.

Abia când elicopterul ajunse deasupra aeroportului Mikonos, Kurt îşi descleştă fălcile:

— Domnişoară Erna, deseară iau masa la taverna „*Exi adelfákea*”[{34}]. Dacă eventual nu-l vei întâlni pe... omul de care te-ai îndrăgostit, n-ai vrea să cinăm acolo împreună? Vom fi doi oameni singuri, care se întâlnesc numai ca să-şi ţină de urât unul altuia.

Erna se afla în încurcătură. Deşi Kurt era un bărbat agreabil, nu i-ar fi plăcut să-şi petreacă seara în compania lui.

— Domnule Kurt, dacă nu-l voi întâlni, îţi promit că diseră voi fi la taverna „Şase frăţiori”, să zicem la orele zece, îi făgădui, deşi ştia de pe acum că nu se va duce.

— În orice caz, chiar dacă nu vei putea veni, eu voi reţine o masă şi te voi aştepta.

La hotel întârzie doar atât cât fu necesar ca să se schimbe. Coborî în hol, la primul etaj, cu mica geantă de voiaj în mână şi ceru „garsonului” suc de portocale şi cafea. Acum din nou era nehotărâtă. Şi asta numai din cauza lui Kurt. „Te trădezi singură, domnişoară

Erna, fără să-ţi dai seama”. Grav nu era că el îşi închipuise că era îndrăgostită. Grav era că observase o *schimbare*. Nefiind din cale-afară de perspicace, Kurt trăsese concluzia că era îndrăgostită. Pe insulă însă existau oameni mult mai deştepţi decât pilotul: Boris, Bernard, Francisco, ceilalţi. Or, dacă până şi Kurt sesizase *schimbarea*, cu atât mai mult sărise în ochii celorlalţi. Problema era: ce interpretare îi dăduseră. Nu cumva vreunul dintre ei ghicise adevărul? De pildă, Boris, de care se temea cel mai mult, fiindcă părea a fi cel mai inteligent dintre toţi?

Da, era din nou nehotărâtă, din nou teama aceea iraţională – „ticul psihic” – pusese stăpânire pe ea. Planul, pe care îl concepuse până la cele mai mici detalii, nu i se mai părea destul de bun, destul de bine gândit.

Şi, iată, stătea în holul hotelului „King Minos”, frământată de îndoieli, incapabilă să ia o hotărâre.

Înainte de a pleca din ţară, prin maiorul Bogdan, primise instrucţiuni cum va trebui să procedeze în ziua când va fi în măsură să transmită primele informaţii utile: Trebuia să se ducă la o anume „tavernulă” – „Paradisos” – din cartierul Pagrati, să se aşeze la o masă din raionul servit de un „garson” cu părul oxigenat, al cărui nume era Kosta, şi să-i ceară o friptură de viţel la grătar cu cimbru de Vitina. Dacă ospătarul îi va răspunde că nu are cimbru de Vitina, ci de Olimpia, avea să însemne că legătura fusese stabilită şi că va putea strecura sub nota de plată – ce va fi prezentată pe o farfurie – o hârtie-monedă de cincizeci de drahme pe care va fi lipit în prealabil „raportul” ei, scris mărunt pe foiţă.

În încheiere, maiorul Bogdan îi făcuse următoarea recomandare:

— Nu vei lua legătura cu ospătarul decât numai atunci când vei fi absolut sigură că nu eşti urmărită.

Recomandarea fusese atât de categorică, încât ea, descumpănită, întrebase:

— ... Şi cum voi putea fi *absolut* sigură că nu sunt urmărită?

— În treaba asta nu există reţetă. Descurcă-te. Iar dacă ai măcar o cât de vagă bănuială că eşti filată, renunţă. Orice greşeală poate să-ţi fie fatală. Depinde numai de dumneata să izbuteşti într-un mod strălucit, sau să ratezi totul.

Hotărându-se să acţioneze, Erna nu se gândise să stabilească legătura cu ospătarul Kosta de la taverna „Paradisos”, pentru a nu-şi desconspira prematur legătura. Ea concepuse un alt plan, mai hazardat, dar tocmai din acest motiv mai realizabil. Acum însă, când stătea în holul hotelului, oare i se mai părea tot atât de realizabil? Nu ştia! Acum, nehotărâtă şi un pic speriată, privea distrată lumea care se perinda prin hol. În faţa televizorului, trei băieţi, între opt şi unsprezece ani, blonzi, slabi şi urâţi, urmăreau atent un episod al

serialului „Bonanza”. Cu acelaşi interes îl urmărea şi o bătrânică simpatică şi tare pistruiata, care părea a fi guvernanta celor trei puşti. Nu prea departe, instalate în fotolii comode, patru bătrâne englezoaice taifăsuiau, croşetând de zor. După mulţumirea care se citea pe feţele lor fardate, făceau impresia că se distrau de minune. Privindu-le, Erna se întrebă de ce fusese nevoie ca bătrânele englezoaice să cheltuiască bani şi să se obosească, dacă pentru ele Atena însemna doar holul unui hotel confortabil, în care se putea croşeta şi conversa ageabil!

Încet, încet, se liniştea. Încet, încet nehotărîrea o părăsea. Trebuia să-şi pună planul în aplicare. Pe urmă, după ce *El* va lua cunoştinţă că nu-l trăsese pe sfoară, va putea să aştepte – aşa cum îi recomandase maiorul Bogdan – până când va fi sigură că putea să stabilească legătura cu Kosta, fără teamă de riscuri.

Ieşi în stradă şi porni la întâmplare. Acum, când din nou se hotărâse, nu avea de ce să se grăbească. De orice s-ar fi putut plânge numai de timp nu. Ieşi în strada Panepistimion şi tocmai în clipa când se afla în dreptul hotelului „National” un taxi opri la intrare. Erna nu mai ezită: Se urcă în maşina din care coborâse o tânără şi ceru şoferului s-o ducă la Dionissos.{35}

— *Málista, despinis*!{36} îi răspunse şoferul bucuros, deoarece Dionissos se află la o depărtare de Atena de circa treizeci de kilometri, şi o cursă de treizeci de kilometri nu era puţin lucru. Şi fiindcă era bucuros, nu observă că „i xéni”{37} îşi răsucise trunchiul ca să privească prin ferestruica din spate dacă nu cumva este urmărită. Dar, chiar dacă ar fi observat, tot nu s-ar fi mirat, întrucât, ca vechi „taxigiu”, încetase să se mai mire de ciudăţeniile turiştilor străini, mai ales ale turistelor.

— La Dionissos, în ce cartier vreţi să vă duc? întrebă şoferul după ce scăpă de străzile aglomerate din centrul Atenei, unde şofatul, mai ales în orele de vârf, echivala cu un supliciu.

— Nu cunosc pe nimeni la Dionissos. Vreau să văd localitatea şi nimic mai mult. Am auzit că este drăguţă. Arată-mi dumneata ceea ce crezi că merită a fi văzut.

E greu de presupus că şoferul înţelesese tot ceea ce îi spusese Erna. Fiind însă un tânăr deştept şi descurcăreţ, ca mai toţi şoferii Atenei, deduse cam ce dorea „i xéni”.

Dionissos este un mic orăşel, renumit pentru clima sa sănătoasă. Cu ani în urmă, fusese un fel de Davos al Greciei. Toţi cei care sufereau de plămâni veneau să se trateze fie în sanatoriu, fie să locuiască în casele particulare, un fel de vile, aerul din partea locului fiind considerat cel mai bun medicament.

După ce o plimbă prin toată localitatea, şoferul întrebă:

— Ne întoarcem la Atena?

— Pe mine să mă laşi la hotel. La cel mai bun, dacă există mai

multe.

— Am să vă las la hotelul „Ellas”.

Fata de la recepţie îi oferi o cameră la etajul întâi, după afirmaţia ei, „i kaliteri”[{38}]. Erna făcu o baie, după aceea coborî la restaurantul hotelului să prânzească. „Garsonul” îi recomandă un meniu format numai din peşte. Prelungi prânzul mai bine de o oră, deoarece avea timp suficient până la ora când trebuia să treacă la exeutarea planului. Examinând pe furiş clienţii de la mesele celelalte, Erna se întrebă dacă printre ei nu se afla unul care, fără ca ea să prindă de veste, o urmărise încă de la Atena. Pe parcursul celor treizeci de kilometri, taxiul ei fusese depăşit sau depăşise multe maşini, de toate tipurile. Nu era exclus ca în vreuna din ele să se fi găsit omul Trustului însărcinat cu urmărirea ei.

În sfârşit, după ce prelungi prânzul cât putu de mult, chemă „garsonul”, plăti şi urcă la ea în cameră. Simulă că închide uşa camerei, dar, în realitate, o lăsă uşor întredeschisă şi pândi să vadă dacă mai urcă şi altcineva. Nu mai urcă nimeni şi Erna se linişti. Încuie uşa şi, după ce scoase din poşeta pe care n-o lăsase o clipă din mână un plic şi hârtie, scrise următoarele:

Din motive independente de voinţa mea, nu am putut să-ţi trimit o scrisoare prin blondul şi simpaticul dumitale prieten. Deoarece încă nu sunt complet restabilită, mă aflu sub supravegherea atentă a medicilor. Sunt internata la cea mai bună clinică, alta superioară acesteia nu există. Mă simt bine aici şi optimistă în ceea ce priveşte viitorul, deoarece medicii îmi acordă multă atenţie. Se pare că sunt mulţumiţi de mine, ca pacientă. Mă străduiesc, pe cât îmi stă în putinţă, să nu-i dezamăgesc.

Sistemul de organizare a clinicii este deosebit de interesant şi este încadrat cu personal de înaltă calificare. Pentru informarea acestuia, sosesc, zilnic, materiale documentare, unele dintre ele fiind extrem de preţioase. Câţiva dintre corespondenţi sunt din România.

Fiind foarte grăbită, nu-mi stă în putinţă să-ţi scriu mai mult. Amănuntele ţi le voi transmite mai târziu, când voi fi în măsură să-l văd pe prietenul dumitale. Până atunci, îţi pot spune că sunt optimistă în ceea ce priveşte evoluţia bolii de care sufăr.

Glifada

Vârî scrisoarea în plic, îl lipi, pe urmă scrise adresa conspirativă cu litere de tipar: DAN DUMBRAVA, STR. PÂINIŞOAREI, NR. 16, BUCUREŞTI, SECTORUL II. Plicul îl ascunse în poşetă, iar poşeta o vârî sub pernă. Se culcă în pat şi câteva minute mai târziu o fură somnul.

Se deşteptă, aşa cum îşi propusese, după două ore. Se îmbrăcă şi, cu sacoşa de voiaj în mână, coborî. Spuse funcţionarei de la „Reception”

că se răzgândise şi că nu va rămâne peste noapte, dar că plăteşte costul camerei, pe urmă, după ce achită nota, părăsi hotelul.

Afară era încă lumină. Grataragiii „tavernulelor”, concentrate mai toate într-un fel de piaţetă, supravegheau cum se frige apetisantul dar destul de indigestul *kokoretsi*.{39}

În piaţetă aşteptau câteva taxiuri. Se urcă în primul şi ceru şoferului s-o ducă înapoi la Atena. Timp de zece minute, nici o altă maşină n-o ajunse din urmă. Asta însemna că nu era urmărită. Răsuflă uşurată. Constatarea aceasta îi dădea şi mai multă încredere în sine. La o bifurcare a şoselei, un „Chevrolet” rămăsese în pană. Proprietarul ei, cu capul vârât sub capotă, meşterea ceva la motor.

Noaptea începea să se lase. La apus cerul era liliachiu. Până la plecarea trenului spre Thessaloniki mai erau trei oere. Ceru şoferului să meargă mai încet, sub pretextul că viteza îi face rău. Şoferul mormăi ceva de neînţeles şi continuă să gonească. Erna îl lăsă în plata Domnului.

La un moment dat, când şoferul întoarse puţin capul ca să potrivească oglinda retrovizoare, Erna observă că semăna vag cu Francisco. Dar nu cu un Francisco ros de boală, ci un Francisco tânăr, plesnind de sănătate.

„Francisco este cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut vreodată!” îşi spuse.

Şi, ca să-şi omoare timpul, începu să se gândească la Francisco.

Trecuseră două luni de când venise pe insulă şi în tot acest timp cu Francisco vorbise doar de trei ori.

Deşi se oferise s-o înveţe limba greacă, se părea că uitase de promisiune, chiar de a doua zi. Sau dacă eventual nu uitase, aşteptase ca ea să-l solicite. Erna n-o făcuse, în primul rând, fiindcă îi era mai la îndemână să înveţe de una singură, utilizând gramaticile şi dicţionarul cumpărate la Atena, iar în al doilea, pentru că avea impresia că Francisco o ocoleşte. Evident ar fi putut provoca o explicaţie. Nu considera însă că este necesar. Era de fapt bucuroasă că o lasă în pace. Erna prefera să fie lăsată în pace nu numai de Francisco, dar, în general, de toata lumea. Societatea celorlalţi o obosea. Şi o obosea, fiindcă, indiferent cu cine ar fi stat de vorbă şi indiferent care ar fi fost subiectul conversaţiei, trebuia să fie tot timpul concentrată la maximum, pe de o parte, ca, eventual, să înţeleagă tâlcul ascuns al cuvintelor, iar pe de alta, să-şi pregătească răspunsurile mental, înainte de a le formula cu voce tare. De aceea era foarte mulţumită când ceilalţi o ignorau. Şi cu atât mai mulţumită că tocmai Francisco o lăsa în pace, deoarece de fiecare dată când stătea de vorbă cu el avea senzaţia că păşeşte pe un teren implantat cu mine şi că dintr-o clipă în alta ar putea să sară în aer.

Următoarea conversaţie – după cea avută pe plajă – debuta în modul cel mai banal:

— Ce mai faci, Erna?

— Mă aclimatizez, Francisco.

— Ferească Dumnezeu, Erna!

— De ce?

— Pentru că, după aclimatizare, urmează obişnuinţa.

—... Şi?

Francisco o mângâie în treacăt pe obraz, de parcă ar fi fost un copil.

— Spune drept, Erna, chiar ţi-ar face plăcere să te obişnuieşti cu viaţa de pe insulă?

— De ce nu mi-ar plăcea? răspunse tot printr-o întrebare, bănuind că Francisco îi pusese o „întrebare-cursă".

— Erna, tu eşti mai nefericită decât mine.

— Cine e fericit, Francisco?

— Lasă frazele! Lasă diversiunea. Toată lumea e nefericită. Dar nefericirea la care te referi este de natură metafizică. Tu eşti însă altfel nefericită. Dacă n-aş fi bolnav, dacă n-aş şti că am să mor foarte curând, aş fi mulţumit, ca să nu spun fericit. Asta înseamnă că eu *ştiu* pentru ce sunt nefericit. Dar tu, Erna, *de ce* eşti nefericită? Chiar mai nefericită decât mine?

Ce trebuia să-i răspundă? O uimea intuiţia lui. Da, era nefericită, tare nefericită, însă în nici un caz nu-i putea spune de ce se simţea aşa.

— Sunt zdrobită, Francisco. Am stat în închisoare şapte ani. Nu ştiu dacă îţi dai seama ce înseamnă aceasta.

— Zdrobită nu-i tot una cu nefericită. Erna, aş da orice numai să ştiu ce înseamnă insula asta pentru tine.

— Şi de ce ţii atât de mult să ştii?

— Pentru că insula asta e singurul loc de pe lume unde tu nu ai ce căuta.

— Nu înţeleg!

— Nici eu nu înţeleg foarte exact ceea ce am vrut să spun. Ştiu însă că mi-e tare milă de tine, Erna. Tare milă.

— Ascultă, Francisco! Nu crezi că e jignitor ceea ce spui? Nu există om căruia să-i facă plăcere atunci când află că trezeşte mila semenului său.

— N-ar trebui să te simţi jignită, Erna. Mi-e milă de tine în sensul superior al cuvântului. Dacă aş fi fratele tău, aflând că mi-e milă de tine, tot te-ai simţi jignită?

— Ce rost are întrebarea, de vreme ce nu eşti fratele meu?

— Închipuie-ţi că sunt fratele tău şi, în consecinţă, te log să nu te simţi jignită. Trebuie să ştii că nu este vorba de o compătimire abstractă. Te compătimesc şi aş vrea să te ajut, Erna.

— În ce fel, Francisco?

— Nu ştiu! Caut ! De fapt, aştept să-mi vină o *idee*. Una din inspiratele mele idei. De mult timp o aştept. Fiindcă, Erna, de tine mi-e milă şi m-am gândit să te ajut, chiar din ziua în care ai pus piciorul pe insulă, mai exact din ziua în care am stat de vorbă pe plajă. Din păcate, aştept ideea de două luni. Sunt două luni, Erna?

— Da, două, Francisco.

— Cred că nu e un motiv să disper. Mai devreme sau mai târziu, ea se va naşte şi atunci te voi putea ajuta efectiv.

Şi brusc o părăsi, probabil ca să se înţepe.

Două săptămâni mai târziu, veni s-o caute la „refugiul" ei, acolo unde se termina vegetaţia şi începea muntele.

— De ce vii tocmai în locul acesta sălbatic?

— Omul, Francisco, simte nevoia ca din când în când să fie şi singur.

— Noi ceilalţi, când simţim nevoia să fim singuri, ne îmbătăm. Chiar şi femeile.

— Ca de obicei, şi de data asta exagerezi, Francisco.

— Tot nu te-ai săturat de insulă, Erna?

— Cred că am izbutit să mă aclimatizez.

— Ştii, ideea pe care o aşteptam, în sfârşit, s-a născut.

— Ideea de a mă ajuta?

— Da!

— Bine, dar eu nu simt nevoia să fiu ajutată de nimeni şi cu atât mai puţin de tine, Francisco. Te rog să nu te superi că ţi-o spun.

— De ce să mă supăr? Cel mult, pot să regret că nu eşti totdeauna la fel de sinceră ca acum. De ce, Erna?

— De ce – ce?

— De ce nu eşti totdeauna sinceră cu mine?

— Tu eşti, Francisco?

Probabil că nu se aştepta la o asemenea întrebare, deoarece câteva clipe o privi surprins. Pe urmă, izbucni în râs:

— Bineînţeles că nu. Eşti teribilă, zău aşa! Mă întreb cum de ţi-a dat prin minte să-mi pui întrebarea exact la momentul cel mai potrivit.

— Iar tu pur şi simplu cinic. Îmi reproşezi ceva de care tu te faci vinovat într-o măsură mult mai mare.

— Mă aşteptam să spui că sunt ipocrit.

— Nu! Cinic !

— Nu, Erna! Nu sunt nici ipocrit şi cu atât mai puţin cinic. Sunt un om care în viaţa lui n-a izbutit niciodată să fie sincer cu cineva şi nici să se poarte în aşa fel încât alţii să fie sinceri cu el. De aceea mi-ar fi plăcut să ştiu că îmi acorzi încredere, fără să ceri de la mine reciprocitate.

— Încă o dovadă că eşti cinic, Francisco. În definitiv, ştiind că nu

poţi fi sincer cu mine, de ce mi-aş deschide sufletul în faţa dumitale?

Francisco nu-i răspunse imediat. O privi lung, enigmatic, pe urmă, ridicând din umeri:

— Nu există nici un motiv. Absolut nici unul. Dealtfel, nici nu ţi-am pretins. Ţi-am spus doar că mi-ar fi plăcut să ştiu că îmi acorzi atât de multă încredere, încât să poţi fi sinceră cu mine.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi o asemenea plăcere.

— Asta îmi întăreşte o anumită convingere în legătură cu dumneata.

— Ce ştii, ce poţi şti despre mine, Francisco!

— Nimic mai mult decât ceea ce ai binevoit să-mi spui. Poate că totuşi ştiu ceva mai mult despre dumneata în cazul când sursa informaţiei mele nu minte.

— Ce fel de sursă?

— Una pe care Friedrich scuipă, deoarece îi contestă valabilitatea: *intuiţia*. Din păcate, refuzând să fii sinceră faţă de mine, mă lipseşti de o plăcere pur ştiinţifică: de a verifica în ce măsură pot avea sau nu încredere în intuiţiile mele.

— Iarăşi ai spus ceva jignitor.

— Iartă-mă, Erna, nu asta mi-a fost intenţia. Se uită la ceas, se miră că timpul trecuse atât de repede, pe urmă cu amărăciune: Discutăm de atâta timp şi încă nu m-ai întrebat, aşa cum ar fi fost normal.

— Ce să te întreb, Francisco?

— În ce fel mi-a dat prin minte să te ajut.

— Ţi-am spus că nu am nevoie de ajutor.

— Dacă ai putea să-ţi dai seama ce multă nevoie ai de ajutorul meu, până acum te-ai fi grăbit să mă întrebi.

— Dar fiindcă nu-mi dau seama, n-am să te întreb.

— Am să-ţi spun, totuşi, din proprie iniţiativă. Erna, vreau să te fac moştenitoarea mea. Toate cele douăzeci şi trei de milioane de dolari îţi vor aparţine, dacă bineînţeles vei accepta condiţiile mele.

— Ce fel de condiţii?

— În primul rând, să pleci cu mine. Să părăsim insula.

— Eşti nebun, Francisco.

— Ascultă-mă! Dumneata mă sfătuiai să mă internez într-o clinică din Elveţia, în speranţa că medicii vor putea stagna evoluţia teribilei boli, care zi de zi mă apropie mai mult de mormânt. Tu eşti însă de un optimism debordant. Sunt condamnat definitiv, nu are nici un rost să mă mistific. De aceea eu am o altă propunere. Să plecăm împreună în Elveţia şi să închiriem o căsuţă într-o mică localitate din apropierea Genevei. Mă grăbesc să-ţi spun că nu pretind de la dumneata să te culci cu mine, şi nici să te transformi în infirmiera mea. Vom angaja atâţia servitori, câţi vei considera că sunt necesari. De la dumneata nu voi pretinde decât atâta: în măsura în care lucrul acesta nu te va obosi

prea mult – eventual plictisi prea mult – să te comporţi în aşa fel încât să-mi dai iluzia, până în clipa în care voi muri, că nu sunt chiar singur. Va fi vorba doar de câteva luni, Erna. Desigur, tu ai putea crede că milioanele de care ţi-am vorbit nu există decât în închipuirea mea. Sau ai mai putea crede că, deşi banii există, te voi trage pe sfoară, lăsându-i moştenire altcuiva. Ei bine, ca să nu ai motive să te îndoieşti de sinceritatea mea, m-am gândit la următoarea soluţie: plecăm împreună în Elveţia. În ziua când ajungem acolo, scot de la bancă suma de cinci milioane şi o depun pe numele tău la oricare bancă doreşti. Celelalte optsprezece milioane de dolari urmează să intre în posesia ta după moartea mea, adică aproximativ după şase luni de zile. La început, până vom găsi o casă potrivită, vom locui la hotel, în camere separate, dar ne vom înscrie în registru ca soţ şi soţie. Cred că nu va dura mult până să găsim o vilişoară pe gustul dumitale.

Erna era stupefiată. La orice s-ar fi aşteptat din partea lui Francisco, dar în nici un caz să-i facă o asemenea propunere. Perspectiva de a deveni posesoarea sumei de douăzeci şi trei de milioane de dolari pur şi simplu o năucise. Nu era în stare să-şi imagineze ce reprezenta o asemenea sumă, şi nici să-i dea prin minte ce ar putea face cu atâţia bani. Singura constatare pe care o putu face în gând fu aceasta:

„În orice caz, voi fi puternică! Foarte puternică!”

Dar, brusc, entuziasmul ei sucombă. Luciditatea, pentru moment ostracizată, redobândi poziţiile pierdute. În definitiv, chiar dacă milioanele existau, chiar dacă realmente Francisco intenţiona s-o facă moştenitoarea lui, nu putea să nu se întrebe: de ce o alesese tocmai pe ea? O iubea oare? Era femeie şi, dacă Francisco s-ar fi îndrăgostit de ca, ar fi simţit-o. Nu, era *altceva*. Ce însă? Dar, în definitiv, de ce căuta o explicaţie, alta decât aceea pe care i-o dăduse chiar Francisco că voia s-o ajute în „mod eficient”? Şi ca s-o ajute în „mod eficient” intenţiona să-i dăruiască douăzeci şi trei de milioane de dolari? Incredibilă explicaţie.

Fără să stea prea mult pe gânduri îl întrebă:

— Asta este *ideea* care s-a lăsat atât de mult aşteptată?

— Da!

— Şi vrei să faci asta numai ca să mă... ajuţi?

— Da! De fapt, ajutându-te, mă ajut, deoarece avându-te lângă mine, va însemna că nu voi fi singur în ultimele clipe ale vieţii mele. Fii liniştită, ajutorul meu nu este unul absolut dezinteresat.

— Ceva nu mi-e clar, Francisco. Ai spus că am nevoie de ajutor. De ajutorul *tău* sau în general de ajutorul cuiva, indiferent al cui?

— De al meu, Erna. Nu neg că, eventual, şi altcineva ar putea să te ajute. Însă nimeni nu se va oferi, deoarece, în afară de mine, nimeni nu ştie că ai nevoie de ajutor.

— De un ajutor în valoare de douăzeci şi trei de milioane de dolari?

Vrei să spui de un ajutor financiar?

— A, nu neapărat de unul financiar. Cred însă că o sumă atât de mare de bani te va putea convinge să te urneşti de pe insula asta.

— Dacă am înţeles bine, ajutorul de care am nevoie constă în a fi convinsă să plec de pe insulă?

— Să zicem, Erna.

— Şi de ce consideri că este în interesul meu să plec de aici?

Francisco privi lung la ea, dar cu o expresie de-a dreptul enigmatică.

— Erna, te hazardezi pe un teren extrem de periculos. Nu mă strânge în chingi cu întrebări ale căror răspunsuri, dacă ţi le-aş da, în nici un caz nu ţi-ar face plăcere. Decât să mă întrebi, ai face bine dacă ai recunoaşte că este în interesul dumitale să părăseşti insula.

— Ascultă-mă, Francisco! Nu sunt singură pe această insulă. Mai eşti tu, mai sunt ceilalţi. Ei bine, ar fi şi în interesul lor dacă ar părăsi insula?

— Nu! Numai în interesul dumitale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francisco, nu-mi plac defel şaradele.

— Şaradă? Erna, dumneata ştii de ce. Iar dacă nu ştii, înseamnă *că nu vrei să ştii*. Zău, Erna, că nu înţeleg deloc mania asta a ta de a despica firul în patru. Dar să zicem că nu este în interesul dumitale să părăseşti insula. Consideră atunci propunerea mea ca un capriciu. Capriciul unui om care va muri peste câteva luni şi care, neputând lua cu el în mormânt cele douăzeci şi trei de milioane ce-i aparţin, te-a ales pe dumneata ca să-l moşteneşti. Pentru o asemenea şansă extraordinară te-ar invidia, Erna, milioane de femei. Gândeşte-te! Cinci milioane dolari pe numele dumitale o oră după ce sosim la Geneva. Restul după moartea mea. Şi pentru a-ţi dovedi bunele mele intenţii, îţi promit ca, imediat după ce ne-am instalat în casa noastră, să scriu pe o bucată de hârtie „parola" cu care se poate ridica întreaga sumă. Voi pune hârtia într-un plic, îl voi lipi şi apoi îl voi încuia într-un sertar. O cheie va rămâne la mine, cealaltă la dumneata. Dacă prezenţa mea va deveni pentru dumneata de nesuportat, mă vei putea părăsi, luând cu dumneata plicul. Fiind în posesia parolei, vei putea intra în stăpânirea întregii sume. Iată, Erna, cât de departe merg, numai din dorinţa de a te convinge să pleci de pe insulă.

— Încă o dată, Francisco: de ce trebuie să plec?

— Tu ştii!... De ce mai întrebi?

În definitiv, ce urmărea Francisco? O bănuia de trădare faţă de Trust şi voia s-o ferească de eventualele consecinţe? Nu ! Trebuie că altul era motivul. Brusc îşi aminti de avertismentul Catherinei: să se ferească de Francisco! Judecând la rece, Francisco nu era omul în care se putea avea încredere. Un om care îşi omorâse soţia cu mâna

amantului ei nu face cadou douăzeci de milioane de dolari unei femei pe care o cunoaşte de numai două luni, chipurile ca s-o ajute. În realitate Francisco urmărea un anume scop. Dar care? Dacă arunca în joc – un joc ascuns şi perfid – o miză atât de mare, însemna că şi câştigul pe care sconta nu era mai mic. Era aproape sigură că propunerea lui, aparent dezinteresată şi cu iz de melodramă, era periculoasă, iar avertismentul Catherinei vrednic de luat în seamă.

— Ai fost vreodată însurat? întrebă Erna aproape fără voia ei.

— Desigur. Nevasta mea a fost o târfă. Am iertat-o de mai multe ori. Ultima dată, când am prins-o că mă înşeală cu un nenorocit de poliţai, l-am silit pe acesta s-o omoare. Omul – amantul pe care l-am silit s-o omoare – era fratele Catherinei. Evident, nu-ţi spun o noutate. Ceea ce ai aflat acum de la mine ştiai mai de mult de la Catherine. Dar treaba aceasta nu are nici o legătură cu propunerea pe care ţi-am făcut-o. Să ştii că nu sunt Barbă Albastră, aşa că nu trebuie să te temi de mine.

— Să mă tem? Ar fi absurd!

Absurd, şi cu toate acestea îi trecuse aşa ceva prin minte. De aceea îl şi întrebase dacă fusese însurat. Voise să verifice în ce măsură Catherine spusese adevărul. Şi acum, când avea confirmarea că n-o minţise, propunerea lui îi apărea şi mai dubioasă. În aşa măsură dubioasă, încât ar fi trebuit să-l refuze pe loc. Dar dacă banii existau? Dacă Francisco era animat de intenţiile cele mai bune şi peste şase luni ar putea deveni posesoarea a douăzeci şi trei de milioane de dolari? Era înţelept să întoarcă spatele unei şanse atât de extraordinare? Evident că nu. Totuşi ea nu *putea* părăsi insula, atâta vreme cât nu-şi atingea *scopul*. N-o putea părăsi azi, mâine, o săptămână, două, o lună, dar mai târziu? Mai târziu da. Cele douăzeci şi trei de milioane de dolari i-ar da posibilitatea să compenseze ceea ce niciodată nu ar putea dobândi – fericirea – cu ceva care, în fond, nu ar fi decât un paliativ: plăcerea de a călători... de a călători... de a călători.

...Şi pentru că nu se putea hotărî, nu era înţelept să respingă pe loc propunerea lui Francisco. Trebuia să câştige timp: să reflecteze, să cumpănească mai bine lucrurile.

Dealtfel, fără să ştie, chiar Francisco veni în întâmpinarea dorinţei ei ascunse:

— Bineînţeles, Erna, nu-ţi cer să-mi dai imediat un răspuns. Ştiu cât de greu îţi este să te hotărăşti. Pot să mai aştept. Numai, te rog, să nu dureze prea mult.

— Îţi promit, Francisco. Dar, spune-mi, crezi că baronul te va lăsa să pleci?

— Va fi bucuros că scapă de mine. De vreme ce pentru el am încetat de a mai fi „creierul”.

— Dar de mine crezi că va fi bucuros să scape?

— Bucuros nu ştiu dacă va fi. Probabil că nu. Dar te va lăsa să pleci, fiindcă vei pleca împreună cu mine. Îl voi convinge. Am certitudinea că-l voi putea convinge.

Erna sesiză că acum Francisco era mai degajat. Pe chipul său acum destins, se aşternuse un fel de mulţumire molcomă, convins fiind că îşi atinsese scopul propus. Siguranţa lui o nelinişti şi o clipă o ispiti gândul să-i spulbere iluziile. Dar din nou se răzgândi. Din nou se convinse că era mult mai înţelept să câştige timp. Cine ştie? Poate că perspectiva de a deveni milionară va învinge dorinţa ei de *răzbunare*. Totuşi, optimismul lui trebuia cât de cât temperat:

— Îţi promit să nu te las mult timp să aştepţi, dar nu-ţi promit că răspunsul va fi cel pe care îl aştepţi.

— Nici nu-ţi cer aşa ceva. Dă-mi însă voie să fiu optimist. Am convingerea că, până la urmă, hotărîrea va fi dictată de raţiune şi nu de considerente de altă natură.

*

Când şoferul stopă în spatele gării, Erna se simţi de parcă în clipa aceea s-ar fi trezit dintr-un vis.

Plăti şoferului şi intră în incinta gării. Verifică încă o dată ora exactă când pleca acceleratul, după aceea, ieşind pe peron, se urcă la întâmplare într-un vagon.

Staţia terminus a acceleratului era Thessaloniki, capitala Macedoniei. La această garnitură se ataşau două vagoane – de clasa întâi şi de clasa a doua – pentru călătorii cu destinaţia Bulgaria şi România. Vagoanele acestea erau totdeauna ultimele. Erna, trecând din vagon în vagon, ajunse la cele care o interesau. Cercetă de pe coridor fiecare compartiment în parte şi atunci când i se păru că găseşte ceea ce caută, intră într-unul din compartimentele vagonului de clasa întâi. Acolo nu se aflau cât doi călători.

În clipa în care Erna deschise uşa glisantă a compartimentului, cei doi călători se cinsteau dintr-o sticluţă plată – ca să încapă în buzunar – a cărei etichetă o edifică imediat că băutura din sticlă era coniac „Metaxa” cinci stele.

— Bună seara! spuse ea, închizând uşa în spatele ei.

— Bună seara, domnişoară.

Erna nu se înşelase. Cei doi erau români.

Unul dintre ei, care părea a fi cel mai impresionat de frumuseţea Ernei şi pe care perspectiva de a călători în acelaşi compartiment cu o femeie atât de frumoasă părea a-l încânta cel mai mult, întrebă:

— Mergeţi în ţară?

— Nu! Dumneavoastră însă vă întoarceţi acasă? M-am înşelat cumva?

— Nu v-aţi înşelat. Am venit în Grecia în urmă cu zece zile, şi ne întoarcem acasă. Permiteţi-mi să mă prezint.

Erau amândoi ingineri şi veniseră în Grecia în interes de serviciu.

— Dar dumneavoastră? întrebă cel care intrase primul în vorbă.

— Şi eu sunt aici în interes de serviciu, dar mai rămân încă două săptămâni. V-ar deranja dacă v-aş însărcina cu un mic comision?

— Cu plăcere. Numai să nu fie vreun obiect voluminos.

— Este vorba de o scrisoare. Atât! Doar o scrisoare.

Auzind că este vorba de o scrisoare, începură să dea înapoi.

— O scrisoare... O scrisoare este ceva mai dificil. Dumneavoastră ştiţi că există dispoziţii, care interzic...

— Domnule inginer, cunosc acele dispoziţii şi nu vă cer să le eludaţi. Iată ce vă propun: când veţi ajunge la frontiera noastră, să declaraţi ofiţerului care va veni să vă controleze paşapoartele că aveţi asupra dumneavoastră o scrisoare, că această scrisoare v-a fost înmînată în tren, şi că persoana care a scris-o roagă respectuos ca ea să parvină destinatarului cât mai repede posibil. După cum vedeţi, nu trebuie să vă temeţi că veţi avea neplăceri. Dacă veţi reflecta mai adânc, – şi eu vă rog s-o faceţi – vă veţi convinge exact de contrariu.

Micul ei discurs, rostit cu un ton un pic afectat, un pic solemn, avu darul să impresioneze pe cei doi ingineri.

Se sfătuiră din priviri şi sfârşiră prin a cădea de acord.

— Dacă lucrurile se prezintă aşa cum susţineţi dumneavoastră, vom duce scrisoarea. Dar, să ştiţi, o vom preda grănicerilor.

— Asta chiar v-am cerut. Scoase scrisoarea şi o dădu unuia dintre ei. Pe urmă, adăugă: Probabil este de prisos să vă recomand discreţie absolută. Vreau să spun să nu discutaţi cu eventualii călători care vor mai veni în compartiment despre scrisoare.

— A, bineînţeles!

— Domnilor, vă mulţumesc foarte mult şi vă urez călătorie plăcută.

Erna ieşi pe culoar, străbătu trenul în direcţia inversă până ajunse în vagonul în care avea rezervat un loc lângă fereastră. Se ghemui în colţul ei şi închise ochii. Un minut mai târziu, garnitura se urni din faţa peronului. Spre dimineaţă coborî la Larissa. Se odihni câteva ore la hotel, făcu un tur al oraşului cu taxiul şi se întoarse la Atena, în aceeaşi zi, cu Pullman-ul.

15
DOUĂ CRIME, AMBELE STRANII

A doua zi dimineaţa, Kurt o aştepta în holul hotelului.

— Cum ai petrecut week-end-ul?

Era întrebarea invariabilă a pilotului.

— Ca de obicei.

Un taxi îi duse la aeroport. Zece minute mai târziu elicopterul survola deasupra Atenei. Kurt părea prost dispus. Căsca mereu şi tuşea cavernos. Probabil chefuise o bună parte din noapte, din care motiv nu avea chef de vorbă. Erna profită de ocazie ca să se gândcască în voie.

În sfârşit primul pas fusese făcut. În câteva zile *El* avea să intre în posesia scrisorii ei.

Începutul fusese făcut. Putea fi mulţumită. Dar oare chiar avea dreptul să se declare mulţumită? Nu cumva fusese urmărită? Închise ochii şi refăcu în gând itinerarul: părăsise hotelul şi mersese pe jos prin mai multe străzi. Dacă eventual fusese urmărită, mai mult ca sigur că urmăritorul nu se folosise de maşină. Era imposibil ca pe străzile centrale atât de aglomerate să poţi urmări dintr-un vehicul pe cineva care merge pe jos. Asta ce însemna? Însemna că în momentul când se urcase în taxi, în dreptul hotelului „National", se desprinsese de „umbra" ei – în cazul când avusese una –, întrucât era greu de presupus că aceasta a putut să găsească imediat un taxi ca să continue urmărirea. Da, după toate probabilităţile, izbutise să se desprindă definitiv de „umbra" ei. Dovadă că nici în drum spre Dionissos şi nici la întoarcere nu avusese impresia că cineva îi poartă trena. Or dacă nu fusese urmărită la Dionissos, cu atât mai puţin avea motiv să creadă că fusese văzută la gară.

„Dacă, prin absurd, am fost totuşi urmărită şi, la gară, am fost văzută urcându-mă în tren cu sacoşa de voiaj în mână, fără îndoială că urmăritorul meu a presupus că plec la Thessaloniki. Iar dacă a avut ordin să mă „însoţească", sigur a dat fuga la casă să-şi cumpere un bilet. Până să obţină unul, – casele de bilete fiind totdeauna aglomerate – eu nu numai că apucasem să dau scrisoarea, dar să-mi ocup şi locul în compartiment".

Monologul continuă tot timpul zborului, iar în clipa când elicopterul ateriza pe aeroportul insulei, Erna izbutise să se convingă că misiunea, prima ei misiune, fusese îndeplinită fără nici un fel de risc.

Cinci minute după ce începuse să trieze „corespondenţa", veni s-o caute Boris.

— Bună ziua, Erna! Cum a fost week-end-ul?

— Ca de obicei, Boris. De fapt, ceva mai obositor decât cel precedent. Joi m-am repezit cu un taxi la Dionissos, iar vineri am plecat cu trenul la Larissa.

— La Larissa! se miră Boris, deşi părea că este tot timpul cu gândul în altă parte. Ce ţi-a venit?

— La noi, Larissa e nume de fată. Am avut chiar o prietenă care se numea aşa. M-am dus să văd oraşul. Ca să fiu sinceră, nu mi-a plăcut. Un oraş fără personalitate.

— Da? Probabil ! Pe urmă, aşezându-se picior peste picior într-un fotoliu: Ai aflat?

— Ce să aflu? Dealtfel nici n-am avut când. De la aeroport am trecut pentru câteva clipe pe acasă, ca să mă schimb, iar de acolo am venit direct aici. N-am întâlnit pe nimeni.

— Că Francisco e mort.

— Sărmanul! Spera să mai trăiască şase luni. Cumplită boală!

— Nu boala l-a răpus, ci pumnalul, pe care asasinul i l-a împlântat între omoplaţi.

Uluită, câteva minute Erna nu fu în stare să rostească măcar un singur cuvânt. Boris se uita la ea cu o privire sfredelitoare şi aspră.

— Înjunghiat! izbuti Erna să îngăime ceva mai târziu, mai mult ca să spună ceva, intimidată – stupid intimidată – de privirea sfredelitoare a şefului ei. În timp ce buzele rosteau cuvântul „înjunghiat", gândul se întreba: „De ce mă priveşte aşa cum nu m-a mai privit niciodată? Mă priveşte de parcă eu aş fi vinovată de moartea lui Francisco".

— O crimă misterioasă, de neexplicat. Pari foarte tulburată, Erna. Dintre noi toţi, dumneata pari a fi cea mai afectată de moartea lui. Dealtfel, nici nu-i de mirare. Aţi fost întrucâtva prieteni.

— Nu ştiu ce înţeles dai cuvântului *prieteni*, ceru lui Boris să precizeze.

— Prieteni în accepţia adevărată a cuvântului. În nici un caz nu m-am gândit că te-ai culcat cu el.

— Dacă în decurs de două luni un bărbat stă de vorbă cu o femeie doar de trei ori, deşi o vede în fiecare zi, şi dacă de fiecare dată îşi povestesc o mie de nimicuri înseamnă că sunt prieteni, atunci sigur că eu şi cu Francisco un fost prieteni. Eu însă am o altă părere despre prietenie.

— N-am avut intenţia să te jignesc, Erna. Te rog să mă crezi. Crima asta este însă atât de enigmatică, încât orice informaţie, oricât de neînsemnată, poate că ne-ar putea ajuta să înţelegem de ce a fost omorât Francisco. Asasinatul ăsta stupid l-a necăjit mult pe domnul baron. Îţi dai seama că nu are interes ca ziarele să se ocupe de activitatea ştiinţifică a grupului de pe insulă.

— Evident.

— Erna, am crezut că dumneata ne-ai putea da o mână de ajutor ca să ne putem explica de ce a fost omorât Francisco. E drept, chiar dacă nu ar fi fost asasinat, multe zile tot nu ar mai fi avut de trăit, totuşi, crima e crimă. Ştiai că se droga?

— Da!

— Cine ţi-a spus?

— El, Francisco.

— Dumneata ce crezi?

— Despre ce?

— Despre criminal. Despre mobil. Doar despre asta este vorba.

— Habar nu am!

— Chiar nu poţi să ne ajuţi defel?

Erna înţelese că Boris n-o credea şi se hotărî să-i spună tot ceea ce aflase de la Francisco.

— Nu ştiu ce părere ai dumneata, Boris, despre Francisco. În ceea ce mă priveşte cred că a fost un mitoman.

— Interesant. Dumneata ai totdeauna păreri foarte personale şi surprinzătoare. Francisco mitoman! Ia să vedem pe ce te bazezi afirmând că a fost un mitoman.

— Mi s-a lăudat că are depusă, la o bancă din Elveţia, suma de douăzeci şi trei de milioane dolari. Mi-a destăinuit acest „mare secret" al său chiar în prima zi când ne-am cunoscut.

— De ce ai spus „marele secret"? Ţi-a afirmat el că sursa averii lui constituie un „mare secret"?

— Am dedus când mi-a destăinuit cum a ajuns în posesia milioanelor.

— Cum?

— Aflând, din pură întâmplare, „parola" cu care se puteau ridica banii de la bancă. Ca să-ţi poţi da singur seama cât de mult îi plăcea să mintă, îţi mai dau un exemplu. Tot el mi-a spus că, deşi depozitul iniţial era de patruzeci şi şase de milioane de dolari, el, modest, a sfeterisit numai jumătate din sumă, adică douăzeci şi trei de milioane dolari. Îţi dai seama că n-am crezut o iotă din tot ceea ce mi-a spus. Şi cum aş fi putut crede? Un om care are douăzeci şi trei de milioane de dolari nu se ostracizează pe o insulă în schimbul unei indemnizaţii lunare, care, oricât de substanţială ar fi, este departe de a putea tenta pe un milionar.

Boris, care pe măsură ce ea vorbea, se întuneca la faţă, întrebă:

— Deci nu l-ai luat în serios?

— Evident că nu, convinsă fiind că am de-a face cu un mitoman. Dar cea mai bună dovadă că fabulează mi-a servit-o în ajunul plecării mele în week-end, când mi-a făcut o propunere de-a dreptul năstruşnică.

— Ah, ţi-a făcut şi o propunere! exclamă Boris cu o voce aproape sugrumată.

— O propunere năstruşnică, deşi ar merita s-o calific drept periculos de dubioasă.

— Aşa!

— Ascultă ce mi-a propus...

Şi îi povesti ceea ce îi propusese Francisco.

— Şi de ce ai numit propunerea lui „periculos de dubioasă”?

— De vreme ce nu cred în existenţa reală a milioanelor, am tot dreptul să presupun că, propunându-mi să-l *asist* până în clipa morţii, de fapt urmărea să se folosească de mine pentru alte scopuri.

Faţa lui Boris se lungise. Contrar obiceiului, Boris îşi munca degetele, privind gânditor teancul de fişe de pe biroul Ernei. Şi i se păru că pe chipul lui Boris se aşternuse o umbră de îngrijorare.

— Altceva, Erna?

— Nimic interesant.

— Nu cumva a vorbit de rău pe careva dintre colegii dumitale, vreau să spun dintre colegii noştri?

Erna simţi, instinctiv, că întrebarea lui Boris ascunde o primejdie şi că ar fi mult mai prudent să nu-i spună ce aflase de la Catherine despre Francisco, şi nici de la acesta despre Catherine.

— Nu! Niciodată !

Boris îi aruncă o privire cercetătoare, parcă de neîncredere, pe urmă se ridică.

— Mulţumesc, Erna!

— Ţi-am putut fi în vreun fel de folos, Boris?

— E încă prematur, Erna, ca să-mi pot da seama.

Şi părăsi încăperea.

„Parcă nimic nu s-ar fi întâmplat!” îşi spuse Erna, privind în jurul său. Se afla în sala de mese comună în timpul prânzului şi toată lumea discuta despre vrute şi nevrute, dar nici unul despre Francisco, de parcă ar fi existat un consemn în această privinţă. Erau cu toţii prezenţi, cu excepţia Catherinei şi a lui Boris. Şi dacă Boris nu se arătă nici până la sfârşitul prânzului, Catherine în schimb îşi făcu apariţia când începu să se servească felul doi.

Catherine veni direct la masa ei, se aşeză fără să ceară voie. Catherine ducea furculiţa la gură în mod automat, fără să-şi ridice ochii din farfurie şi din când în când îşi ştergea fruntea, care, în ciuda aerului condiţionat, mereu se umezea de transpiraţie, Dumnezeu ştie din ce motiv. Catherine se comporta în aşa fel, de parcă nici nu luase la cunoştinţă că Erna se afla de partea cealaltă a mesei. Erna începu prin a se mira de ce Catherine transpira atât de abundent într-o cameră cu aer condiţionat, pe urmă brusc îi pieri pofta de mâncare. Îi

pieri în clipa în care îşi aminti că ascunsese faţă de Boris tot ceea ce ştia despre Catherine. Făcuse rău? Făcuse bine?

...Şi Catherine asta, care părea terorrxată de spaimă, dacă nu cumva ceea ce i se părea ei spaimă în realitate era disperare. Dădu deoparte farfuria în care zemuiau nişte smochine negre şi se ridică. În clipa aceea o auzi – abia o auzi – pe Catherine:

— Neapărat trebuie să-ţi vorbesc. Să fii pe plajă într-o jumătate de oră. Te rog. Ai să vii?

— Bine! Am să vin.

O jumătate de oră mai târziu Erna păşea pe plajă. Catherine o aştepta. Afară de ele două, nu mai era nimeni.

— Nu ştiu dacă locul acesta este cel mai potrivit ca să stăm de vorbă, obiectă Erna. Dacă vine Bernard?

— Bernard nu va veni. Vreau să spun că nu cred că va veni. Nu ştiu unde în altă parte am putea sta de vorbă fără să avem aerul că ne ascundem.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă Erna căreia parcă mai mult decât oricând Catherine îi era antipatică.

— Ai aflat că Francisco a fost omorât?

— Da ! De la Boris.

— Ah, de la Boris. Atunci mi se pare că nu mai e nimic de făcut.

— Ce anume?

— Erna, te conjur să-mi spui dacă i-ai povestit lui Boris.

— Ce?

— Ce ai aflat de la mine, poate şi de la Paco...

— Cine-i Paco ăsta?

— Vreau să spun de la Francisco. Paco e diminutivul spaniol al numelui Francisco. Fii sinceră şi spune-mi dacă i-ai povestit lui Boris despre relaţiile ce au existat între Paco şi fratele meu.

— Nu!

— Erna, pe cuvântul tău de onoare că nu i-ai povestit?

— Pe cuvânt de onoare.

Catherine răsuflă uşurată şi în clipele următoare trăsăturile i se destinseră. O privea acum pe Erna cu recunoştinţă.

— Erna dragă, mi-ai făcut un mare serviciu. Îţi mulţumesc.

— Nu înţeleg! Ce anume „mare serviciu” ţi-am făcut? Dacă totuşi ţi l-am făcut, atunci, la rândul tău, fă-mi şi tu unul, şi lămureşte-mă.

— Paco a fost omorât, da, Erna?

— Da!

— Dacă a fost omorât, înseamnă că ucigaşul a avut un motiv serios. Cu alte cuvinte, Paco a avut un duşman. Da?

— Da!

— Duşmanul acesta ori a venit pe insulă din altă parte, pe ascuns, ori, dacă n-a venit, înseamnă că se află printre noi. Da?

— Da!

— Faptul că pe insulă funcţionează un sistem de alarmă aproape perfect înlătură ipoteza unui asasin venit de pe mare. Eşti de acord?

— Da! După toate probabilităţile, da!

— În cazul acesta, asasinul se află printre noi. Sau altfel spus, oricare dintre noi ar putea fi asasinul: eu, dumneata, Bernard şi aşa mai departe.

— În ziua când a fost omorât eu eram la Atena.

— Mă rog! Cu excepţia dumitale, oricare dintre noi ar putea fi asasinul lui Paco. Cine însă? Asta-i întrebarea care ar trebui să ne frământe pe toţi.

— De ce pe toţi?

— În primul rând, pentru că nu e deloc plăcut să ştii că planează asupra ta bănuiala de a fi ucis un om. În al doilea, pentru că cel care a ucis o dată o mai poate face a doua oară.

— Vrei să spui că suntem în pericol cu toţii?

— Teoretic, da, Erna! Cel puţin teoretic. De aceea este foarte important ca asasinul să fie descoperit fără nici un fel de tam-tam.

— Tam-tam?

— Adică fără intervenţia poliţiei, şi mai înainte ca ziarele să prindă de veste că s-a întâmplat ceva pe insulă. Nimănui nu-i convine, dar cel mai puţin baronului. Cred că, până la urmă, asasinul va fi dibuit, expediat de pe insulă şi probabil lichidat.

— Expediat, da! Dar de ce lichidat?

— Ştiu eu? Poate exagerez. Apropo, ştii pe cine a însărcinat baronul să descopere pe asasin?

— Nu!

— Pe Boris, şeful departamentului din care faci parte. Când am aflat, am fost teribil de speriată.

— De ce?

— Dacă i-ai fi povestit tot ceea ce ai aflat de la mine în legătură cu raporturile dintre Paco şi fratele meu, Itoris ar fi tras concluzia că l-am ucis ca să-mi răzbun fratele. Şi aşa el tot m-ar putea bănui că l-am ucis din gelozie, fiindcă Paco te plăcea pe dumneata. Iată dar de ce ţi-am spus mai adineauri că, nedivulgând lui Boris ceea ce ştii despre mine şi fratele meu, mi-ai făcut un mare serviciu. Da, Erna, a fost un mare serviciu, pentru care, încă o dată, îţi mulţumesc.

— Nu merită osteneala, Catherine. Spune-mi mai bine de ce crezi că a fost omorât Francisco?

— Nu ştiu!

— Şi nu bănuieşti pe nimeni?

— De vreme ce nu cunosc *mobilul*, mi-ar fi greu să bănuiesc pe cineva.

— Crezi că vor începe cercetări?

— La ce fel de cercetări te referi?

— La cele oficiale. Poliţie... procuror.

— Îţi închipui că baronul ar accepta prezenţa autorităţilor pe „domeniul” său? Nu-l cunoşti!

— Nici nu e de mirare, de vreme ce mă aflu de puţin timp printre voi. Mă mir totuşi că n-a făcut-o. Riscul mare. O crimă nu se poate ascunde. Aici, pe insulă, nu suntem numai noi cei din statul major. Mai sunt şi ceilalţi. Personalul administrativ, cel de navigaţie. Nu crezi ca cineva ar putea sa trăncănească?

— Nu va îndrăzni nimeni, Erna. Poţi să fii sigură. Şi apoi nu toată lumea de pe insulă ştie ce s-a întâmplat în realitate. După versiunea oficială, Paco, având o criză puternică, a fost transportat la o clinică.

— Cam incredibilă această versiune de vreme ce nimeni nu l-a văzut plecând din insulă.

— L-au văzut destui în timp ce era transportat cu targa pe „Nebel 1”. N-ai nici o grijă, totul a fost bine regizat. Apoi, după câteva clipe: S-ar putea, Erna, ca Boris să te mai tragă de limbă. N-ai să mă trădezi?

— Bineînţeles că nu, Catherine, deşi, ca să fiu sinceră, am sentimentul că îmi ascunzi ceva.

— Cum poţi să crezi aşa ceva! protestă Catherine.

— Să zicem că nu-mi ascunzi nimic. În cazul acesta, ceva nu înţeleg. Îţi aminteşti ce mi-ai spus, în urmă cu două luni, tot aici pe plajă? Îţi aminteşti sau nu?

— Foarte vag.

— Mi-ai spus să mă feresc de Francisco, deoarece este un om periculos. Îţi aminteşti?

— Da! recunoscu Catherine, dar se cunoştea că întorsătura pe care o luase discuţia nu-i convenea.

— Şi mi-ai mai spus ceva. Că ţi-e teribil de frică de el.

— Aşa ţi-am spus, da.

— Ei bine, cum se face că, deşi ştiai că este un om periculos, deşi ţi-era teribil de frică de el, totuşi, cel puţin în ultimele săptămâni, aţi fost mai tot timpul împreună? Nu vreau să te jignesc, dar nu cred că Francisco te-a iubit. Ştii că noi femeile ne putem da seama când un bărbat iubeşte o altă femeie. Poţi să-mi spui ce anume vă lega?

— Nimic! Pe el de mine, nimic, fiindcă, aşa cum prea bine ai observat, Paco nu a ţinut la mine. Pot să spun că nu l-am interesat deloc ca femeie. Dealtfel, pe el în general nu-l interesau femeile.

— Ştii, Francisco mi-a spus că pe dumneata nu te interesează deloc bărbaţii.

— Nu-i adevărat. M-a calomniat, Erna. Dar dacă pe el nimic nu-l lega de mine, în schimb pe mine mă lega de el frica, teama de a nu-l supăra.

— Cum vine asta?

— Să-ţi explic: Paco mi-a cerut să nu-l las singur, să fiu mereu în preajma lui. Şi eu, întrucât mă temeam de el, ca să nu se supere, mă străduiam să-i fac pe plac.

Catherine vorbea, dar evita s-o privească, sau, atunci când, fără voia ei, ochii li se întâlneau, Erna citea în ai Catherinei nelinişte, aproape spaimă.

— Şi, dacă se supăra pe dumneata, ce s-ar fi întâmplat?

— Nu ştiu! Ştiu doar că-mi era teribil de teamă.

Minţea! Catherine ascundea ceva. Dacă într-adevăr se temuse de Francisco, asta însemna că acesta o avusese la mână cu ceva. Dar explicaţia adevărată era, poate, cu totul alta. Dacă, într-adevăr, Francisco îi inspira numai teamă, normal ar fi fost ca atunci când observase că Paco o preferă pe ea, Erna, să răsufle uşurată. Să răsufle uşurată, ba chiar să se bucure că, în sfârşit, este lăsată în pace. În realitate, Catherine fusese geloasă pe ea. Asta ce însemna? Însemna că pe Catherine o lega de Francisco nu teama, ci un interes comun, deci, interesată să rămână în relaţii bune cu Francisco, încercase s-o îndepărteze pe Erna de Paco al ei, încondeindu-l cum se pricepuse ea mai bine: că este un individ periculos, un criminal care şi-a ucis soţia etc., etc.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai plauzibilă i se părea această ipoteză. Ea explica şi altceva: de ce Catherine ţinea atât de mult ca ea să nu povestească lui Boris ceea ce aflase în legătură cu relaţiile ce existaseră între Paco şi fratele ei. Catherine se temea că Boris, care fusese însărcinat să descopere pe asasin, aflând ce fel de relaţii existaseră între cei doi bărbaţi, va trage concluzia că ea, Catherine, îl omorâse pe Paco din dorinţa de a-şi răzbuna fratele. Da, aceasta părea a fi ipoteza cea mai plauzibilă. Catherine se temea de consecinţe: îndepărtarea din insulă, eventual lichidarea ei.

„Trebuie că femeiuşcă asta mă crede tare proastă dacă îşi închipuie că m-a convins. Bineînţeles că n-am să-i risipesc iluzia. Ar fi în stare să mă ucidă”.

Pe urmă, cu voce tare:

— Boris a stat de vorbă cu tine?

— Încă nu, Erna. M-a întrebat, în treacăt, dacă bănuiesc, eventual, cine ar putea fi asasinul.

— Şi dumneata ce i-ai răspuns?

— Că nu am habar.

—... Şi chiar nu ai nici un fel de bănuială?

— Nu! Dar, chiar dacă aş avea vreuna, tot nu i-aş fi spus. Gândeşte-te! Să zicem că bănuiesc pe careva şi că acela pe care îl bănuiesc este chiar asasinul. Ei bine, aflând că-l bănuiesc, ca să-şi apere pielea, nu va ezita să mă înlăture.

„Minţi, Catherine! Tu îl cunoşti pe asasin, dacă nu cumva tu l-ai

omorât”, o apostrofă în gând.

Următoarele două săptămâni se scurseră pe nesimţite. Despre asasinarea lui Francisco nimeni nu vorbea, de parcă nici n-ar fi existat vreodată printre ei. Boris care, după spusele Catherinei, fusese însărcinat de baron să elucideze cazul nu li se înfăţişa deloc în ipostaza de detectiv.

Deşi viaţa continua să se desfăşoare la fel ca mai înainte, totuşi Erna simţea că ceva se schimbase. Acest *ceva* ţinea de moralul celor de pe insulă. Erna îşi dădea seama că în urma asasinării lui Francisco, izolarea celor care formau statul major se accentuase, cu toate că situaţia părea exact contrară. Contrară în sensul că acum ei întârziau mai mult la mesele de prânz şi la cină, că acum îşi dădeau mai des întâlnire la bar sau pe plajă, că acum parcă le venea mai greu să se despartă şi să se retragă în camerele lor. Cu toate acestea de fiecare dată când îi asculta ce povesteau – toţi vorbeau cu voce tare, de parcă ar fi fost cu toţii surzi – pe Erna o cuprindea un fel de furie disperată, deoarece îşi dădea seama că ei rămâneau mai mult timp împreună, că întârziau mai mult în faţa paharului cu whisky, coniac sau uzo, nu din nevoia de comunicare, ci, pur şi simplu, fiindcă fiecare dintre ei avea nevoie de prezenţa fizică – doar de prezenţa fizică – a celuilalt sau a celorlalţi. Doar Catherine părea că face excepţie. Când nu era plecat în cursă, Catherine putea fi văzută tot timpul în compania pilotului, iar când acesta lipsea, în a lui Bernard. Dar fie că era văzută împreună cu pilotul, fie cu Bernard, numai ea, Chaterine, făcea impresia că era ataşată, succesiv, de amândoi.

De toate aceste lucruri – şi încă de altele – Erna luă cunoştinţă cu un interes aproape periferic, absorbită fiind de *munca* ei. „Anton” continua să rămână dintre toţi „corespondenţii” cel mai activ şi, în ultimă instanţă, cel mai bine informat. Erna ar fi dat orice să afle cine se ascunde sub numele acela, dar, bineînţeles, aşa ceva era imposibil. Singurul în măsură s-o lămurească era Boris, însă pe el nu putea să-l întrebe. Şi cu toate acestea trebuia să informeze în ţară despre activitatea acestui dibaci agent al Trustului, deoarece „corespondenţele” ce purtau semnătura „Anton” erau cele mai preţioase, ele dezvăluind importante secrete de stat. Deşi nu le putea furniza date precise, care să ducă la depistarea şi anihilarea imediată a agentului, totuşi, anumite puncte de reper le putea indica. De pildă, toate „corespondenţele” lui „Anton” vizau fie comerţul exterior, fie anumite prospecţiuni geologice de dată recentă. Asta ce însemna? Că „Anton” trebuia căutat fie printre cei care lucrau la comerţul exterior, fie printre geologi. Desigur o treabă destul de dificilă, dar nu imposibilă pentru nişte oameni de meserie.

Erna se hotărî ca la proximul week-end să ia legătura cu ospătarul

de la „tavernula” „Paradisos”. Din păcate, hotărîrea fu una teoretică, deoarece atunci când plecă în week-end nu avu curajul s-o pună în practică.

La câteva zile după ce reveni din week-end, Boris intră radios în birou la ea, având în mână o foaie de hârtie.

— Iată, Erna, o corespondenţă deosebit de preţioasă pentru „Harta” dumitale.

Erna luă hârtia pe care i-o întindea Boris şi primul lucru care îi atrase atenţia fu semnătura: Anton. „Anton” informa că, recent, geologii descoperiseră un important zăcământ de platină, a cărui exploatare urma să înceapă în anul următor, în care scop statul suplimentase investiţiile departamentului respectiv.

— Ei, ce zici, Erna? Doctorul se dovedeşte a fi unul dintre agenţii noştri cei mai preţioşi.

Doctorul! Va să zică „Anton” era medic. În sfârşit o indicaţie deosebit de preţioasă pentru *El*.

— Iată un medic, care, după toate probabilităţile, se pricepe mai mult în geologie şi în probleme de comerţ exterior decât în medicină, observă Erna, fără să bănuiască defel cât de insiprată era remarca ei.

— Am spus *doctor*, nu *medic*. Anton e doctor în specialitatea lui.

— Ei, da! Atunci se explică incontestabila lui competenţă.

— Un zăcământ important de platină! vorbi Boris parcă numai pentru sine. Cât de *important*? Deocamdată „Anton” nu spune. Fără îndoială că o evaluare estimativă a cantităţii de minereu a fost făcută, dar el încă nu a putut afla. Nu se va lăsa însă până nu va afla. Îl cunosc eu pe „Anton”. Îţi dai seama cât de preţioasă este pentru noi această informaţie? România exportatoare de platină. Formidabil! Atât pentru economia şi finanţele ţării, cât şi pentru noi, dacă bineînţeles ne vom grăbi să stoarcem maximum de profit de pe urma acestei informaţii. Fă-mi, te rog, o copie ca s-o prezint domnului baron.

Când Erna rămase din nou singură, îşi aprinse o ţigară al cărei gust i se păru grozav de plăcut. Era veselă cum nu fusese încă niciodată de când se afla pe insulă, în sfârşit, venise timpul ca activitatea celui mai bine informat „corespondent” să înceteze.

Ca de obicei, deplasarea pe continent o făcu tot cu elicopterul pilotat de Kurt. De data asta Kurt părea a fi foarte bine dispus. Imediat ce elicopterul se înălţă, pornind în direcţia Atenei, Kurt începu să fredoneze melodia unui cântec pe care Erna îl mai auzise într-un local cu „buzuchia” din Pláka. Kurt cânta un pic fals, dar, având o voce plăcută, pe Erna n-o deranja prea mult.

Abia după ce parcurseseră jumătate din distanţă, Kurt conteni, cerându-şi scuze:

— Iartă-mă, domnişoară Erna. Am uitat că nu-i o deosebire prea

mare între răgetul unui măgar şi vocea cu care m-a înzestrat natura.

— Ai o voce agreabilă, dar, fiindcă nu prea ai ureche muzicală, cînţi un pic fals. Pe mine însă nu m-a deranjat. De aceea, dacă îţi face plăcere, poţi continua. Nu trebuie să-ţi înfrânezi buna dispoziţie din cauza mea.

— Într-adevăr sunt... relativ bine dispus, domnişoară Erna. Dumitale pot să-ţi împărtăşesc un secret personal: am demisionat. M-am săturat. Din toate punctele de vedere. Înţelegi? Din toate punctele de vedere, dar, în special, de mutrele celor de pe insulă. Se spune că banii nu au miros. Aşa am crezut şi eu. Dar au. Dacă eşti un om cinstit, au. De când m-am angajat la Trust, încerc mereu să mă autosugestionez că banii pe care îi câştig nu au nici un fel de miros, dar nu izbutesc. Aşa că m-am hotărât să mă întorc la turboreactoarele mele, deşi societatea nu-mi mai poate oferi salariul pe care l-am avut. Nu-i nimic. Voi câştiga mai puţin, aproape cu jumătate mai puţin, dar sper că banii aceia nu-mi vor mai mirosi.

— Cum de te-ai hotărât? Ai avut un motiv special?

— După cele întâmplate în ultimul timp, nu mi-a fost deloc greu să mă hotărăsc.

— Dar ce s-a întâmplat? se prefacu Erna că nu ştie.

— De vreme ce tot am să plec, – se hotărî Kurt după câteva clipe de ezitare – îţi pot spune că am aflat ceea ce nu toată lumea ştie că s-a întâmplat pe insulă. Dealtfel, am încredere în dumneata că nu mă vei trăda. Mă refer la asasinarea lui Francisco.

— Ai aflat de la Catherine?

Kurt era tare stînjenit. Nu ştia dacă trebuie sau nu să recunoască. Erna îi veni în ajutor:

— Poţi să ai încredere în mine, domnule Kurt.

— De la ea. Şi fiindcă tot am alunecat pe panta confidenţelor, trebuie să vă mai spun că şi ea s-a săturat de insulă. După ce mă aranjez, vine şi ea după mine. Aşa am convenit. Dar n-ar trebui să ne trădezi, domnişoară Erna!

— Fii fără grijă, domnule Kurt.

Erna simţi că omul acela îi este simpatic, dar că, în aceeaşi măsură, îl şi compătimea din cauza Catherinei.

— Spune-mi, domnule Kurt, Trustul ţi-a primit demisia?

— Şi-au dat seama că sunt hotărât şi că nu are rost să-mi mai pună beţe în roate. Au acceptat. Mi-au cerut să mai rămân o săptămână-două până când vor găsi un nou pilot. Termenul expiră peste trei zile. Dacă nici până atunci nu găsesc, am să-i salut din mers.

— Catherine este la fel de grăbită să plece din insulă?

— Bineînţeles. Aş spune că este chiar mai grăbită.

Câteva minute mai târziu aterizau. Ca de obicei Kurt o conduse până la hotel.

— Poimâine dimineaţă, la orele şapte, te aştept aici în hol. Să nu întârzii, domnişoară Erna.

— De ce aş întârzia? Oare n-am fost totdeauna punctuală?

În timpul zilei, la fel ca toate celelalte, taverna „Paradisos”, situată pe strada Ferenikou, era închisă.

Erna îi trecu pragul seara, pe la orele nouă. Patronul, Hristou Theotóka, servea clienţii, împreună cu doi „garsoni”, în timp ce nevastă-sa, kira Evghenia, se ocupa de bucătărie. Şi întrucât în local se ajungea trecând prin bucătărie, kira Evghenia era coafată şi îmbrăcată de parcă se pregătea să meargă la teatru.

Înainte de a trece pragul tavernei „Paradisos”, Erna scoase din poşetă pudriera şi, prefăcându-se că se fardează, verifică dacă este urmărită. Nu observă nimic suspect. Răsuflă uşurată. Intră. În prag o întîmpină patronul, kir Hristou, care o salută, înclinându-se atâta cât îi permitea burta. Trecu prin bucătărie – unde erau înşirate pe maşina de gătit electrică o mulţime de oale, cratiţe şi tăvi ce exalau cele mai apetisante mirosuri – şi pătrunse în „salon”. Întrucât „garsonii” erau liberi, amândoi veniră s-o întîmpine la intrare. Erna optă pentru cel cu părul oxigenat: Kosta. Acesta o conduse la o masă din capătul cel mai îndepărtat al localului.

După ce o instală la masă îi oferi lista de bucate. Erna însă, fără s-o deschidă, îi spuse pe greceşte:

— Vreau viţel la grătar cu cimbru de Vitina. Ospătarul tresări abia perceptibil.

— Nu avem cimbru de Vitina, ci de Olimpia.

Legătura fiind stabilită, Erna îi spuse:

— Adu-mi ceea ce crezi dumneata că este mai bun de pe lista de bucate. Mie îmi este absolut indiferent.

După o oră, când părăsea localul însoţită până la uşă de Kosta, Erna putea considera că îşi îndeplinise misiunea.

Se întoarse la hotel, şi fiindcă meniul copios fusese stropit cu o „jumătate” vin „Retină”, servită într-o căniţă de aramă, adormi imediat. Dimineaţa lenevi în pat până la orele zece. O oră mai târziu urca pe colina Likavitos cu funicularul. Aprinse o luminare în capela „Sfântul Gheorghe” după care, până la prânz, îşi petrecu vremea fotografiind, din diferite poziţii, panorama splendidă a Atenei. Luă masa tot acolo, sus, la restaurantul – snack-bar.

Reveni la hotel pe la orele patru, foarte obosită şi foarte transpirată. Funcţionarul de la recepţie o anunţă că, în timp ce lipsise, un domn Timos Xenopoulos o căutase de mai multe ori la telefon.

— Domnul a rugat ca, în cazul când vă reîntoarceţi până la orele şase, să-l aşteptaţi, întrucât are a vă face o comunicare importantă.

— Vă rog să mă anunţaţi prin telefon când va veni.

Urcă la ea în cameră. Făcu un duş, dormi o oră şi, în clipa când

funcţionarul de la recepţie o anunţă că Timos o aşteaptă în hol, Erna tocmai terminase să se îmbrace.

Coborî în hol.

— Sărut mâna, domnişoară Erna!

— Ce mai faci, domnule Xenopoulos?

— Ce poate face un om ca mine altceva decât să transmită comisioanele ce i-au fost încredinţate.

— Asta înseamnă că ai şi pentru mine un comision.

— Unul verbal, domnişoară Erna. Mi s-a cerut să vă transmit că mâine nu vă veţi putea înapoia pe insulă cu elicopterul. Pilotul Andrea Kapsali a fost găsit mort, azi de dimineaţă, în parcul Zappion.

— Mort? îngăimă Erna.

— Mort, da! Înjunghiat. Aşa că mâine vă veţi întoarce acasă – Ernei i se păru că Timos ţinuse să sublinieze cuvântul – cu iahtul. La ora şapte, mâine dimineaţă, vă rog să fiţi în hol. Am să vă conduc cu maşina până la Zea. În altă ordine de idei, cum v-aţi distrat în aceste două zile?

— Foarte bine, domnule Timos, izbuti Erna să îngăime, abia stăpânindu-şi un tremur.

Şi în gând:

„Aş vrea să ştiu dacă pilotul a fost omorât, fiindcă a aflat ceea ce nu trebuia să ştie, sau a fost sacrificat pentru a zădărnici tentativa de evadare de pe insulă a Catherinei?”

PARTEA A TREIA

16
EVENIMENTE APARENT NEÎNSEMNATE

Pentru Erna, următoarele două luni se scurseră aproape pe nesimţite, datorită, pe de o parte, preocupărilor ei „profesionale”, pe de alta, aparent neînsemnatelor evenimente petrecute pe insulă.

În acest răstimp, Erna petrecuse pe continent, la Atena, patru week-end-uri. De fiecare dată îşi rezervase plăcerea de a lua o cină la „tavernula” „Paradisos”, cină aleasă cu mare grijă şi cu un gust de veritabil gurmand de către Kosta, „garsonul” cu părul oxigenat. În felul acesta, tot la două săptămâni, Erna trimisese în ţară informări fie cu privire la modul de organizare a Trustului pe care, încet-încet, izbutise să-l cunoască, dacă nu în întregime, în orice caz atât cât era necesar ca cei interesaţi să-şi poată forma o idee de ansamblu, fie – şi asta cu predilecţie – în legătură cu activitatea unor agenţi din România, unii autohtoni, alţii cetăţeni străini, stabiliţi provizoriu în ţară.

Şi iată că la un moment dat, ca urmare a rapoartelor trimise de Erna, „Anton” încetă să mai trimită „corespondenţe”. „Justin” în schimb continuă să mai trimită, multe lipsite de importanţă, pentru ca la un moment dat să „tacă” şi el.

Căderea lui „Justin”, din punct de vedere al aportului adus de acesta, nu prezenta o pierdere prea mare pentru Trust, aşa că arestarea agentului care se ascundea sub acest nume nu fusese regretată aproape deloc. În schimb, atunci când orice fel de speranţă se spulberă şi când nu mai exista nici un dubiu că „Anton” fusese descoperit, Boris, totdeauna calm, totdeauna stăpân pe sine şi foarte prudent, avu un acces de furie.

— Imbecilul!... Cretinul!... Am ştiut eu că până la urmă se va lăsa înhăţat. Astăzi în meseria asta nu mai există aşi. Toţi sunt nişte cârpaci, nişte papugii cretini, care, pentru o informaţie ce nu valorează mai mult de doi bani, pretind o mie de dolari.

— Totuşi, Boris, eşti nedrept cu „Anton”. Toate informaţiile pe care ni le-a trimis au fost deosebit de preţioase.

— Tocmai de aceea sunt furios că s-a lăsat prins. Pun rămăşag că a făcut vreo greşeală de ageamiu.

— Nu te supăra, Boris, dar eu nu sunt de părerea dumitale. Dacă „Anton” a picat, asta s-a întâmplat nu pentru că el a lucrat prost, comiţând o greşeală de începător, ci pentru că au lucrat bine cei de la Contraspionaj. Cât de bine organizaţi şi cât de calificaţi sunt, ţi-o pot spune eu, care am avut de-a face cu ei. Dar, dacă propria mea

experienţă nu te poate edifica, întreabă-l pe domnul baron. Şi el s-a convins de acest lucru, tot pe propria-i piele.

— Exagerez, ştiu. Dar sunt furios. Să cadă tocmai acum când aveam atâta nevoie de el.

— De ce „acum” mai mult decât „ieri” sau decât „mâine”?

— Cum de ce!? „Anton” ne-a transmis că geologii români au descoperit platină. Nu ne-a spus însă *unde* şi ales *cât de mare* e filonul, zăcământul sau cum naiba s-o fi numind. Ştii, sau dacă nu ştii află acum că geologii nu se mărginesc doar să descopere anumite zăcăminte, ci le şi evaluează, sub raport cantitativ. Că în România s-a descoperit platină constituie o informaţie preţioasă. Însă insuficientă. Pentru ca din informaţia obţinută să putem scoate maximum de profit, trebuie să cunoaştem, măcar aproximativ, cât de mare este zăcământul. Într-un fel se pune problema dacă este vorba de cantităţi modeste, epuizabile într-o perioadă scurtă, şi în alt fel dacă este un filon bogat, care poate fi exploatat o perioadă de timp mai lungă. Problema se pune diferit, atât din punct de vedere al investiţiilor – în primul rând în ceea ce priveşte maşinile, agregatele şi utilajele necesare –, cât şi în ceea ce priveşte prospectarea pieţelor de desfacere. De aceea este foarte important pentru noi să cunoaştem problema sub toate aspectele, fiindcă, aşa cum ţi-am mai spus, numai în felul acesta putem scoate maximum de profit din informaţia pe care am izbutit s-o obţinem. Din păcate, „Anton” a căzut înainte de a putea obţine toate datele de care avem absolută nevoie, şi nu văd – cel puţin deocamdată – de la cine altul le-am putea obţine.

— Din câte mi-am putut da seama citind „corespondenţele” lui „Anton”, acesta nu acţiona de unul singur. Deşi nu avea o reţea propriu-zisă...

— Nu avea, desigur că nu avea! confirmă Boris.

— Avea în schimb vreo câţiva, hai să le spunem, colaboratori.

— Asta, da! Posibil. Şi?

— Poate că nu i-a înhăţat contraspionajul. Dacă am putea lua legătura cu ei...

— De vreme ce nu figurează în fişele noastre, nu avem cum să-i recunoaştem. Şi apoi, chiar dacă i-am depista, de frică ar refuza să lucreze pentru noi, cel puţin până când se vor convinge că „Anton” nu i-a trădat în timpul anchetei. Îmi place însă să cred că „Anton” îşi va ţine gura.

— Greu, Boris, foarte greu. Dacă intri în mîna lor, ei se pricep să te sucească şi să te învârtească în fel şi chip ca să declari tot ceea ce sunt interesaţi să cunoască. O ştiu din proprie experienţă. Îmi dau seama, abia acum îmi dau seama, că am făcut o propunere idioată. În nici un caz nu i-am putea folosi, cel puţin deocamdată.

— Nu te necăji, Erna. Nu poţi da sugestii sau face propuneri

interesante absolut în toate problemele. Mai ales cele organizatorice sunt deosebit de dificile. Noi însă – în primul rând domnul baron – te apreciem, printre altele, şi pentru faptul că în câteva ocazii ai dat unele sugestii deosebit de preţioase.

— Mulţumesc, Boris. Dar, fiindcă veni vorba de domnul baron, mai de mult mi-ai spus că ar vrea să stea de vorbă cu mine. Au trecut de atunci câteva luni şi...

—...Şi încă nu te-a chemat. Asta ai vrut să spui?

— Da! Poate că domnul baron nu mai are o părere chiar atât de bună despre activitatea mea.

— Nu, Erna! Dar domnul baron a fost şi este extrem de ocupat. Totuşi, dacă dumneata ţii să-l vezi pentru a-i aduce la cunoştinţă ceva deosebit, să spunem o problemă personală, ca să folosesc o expresie mult uzitată în România comunistă, sunt sigur că domnia-sa şi-ar putea face timp ca să te primească.

— Nu am un motiv special, Boris. Mi-ar fi făcut însă plăcere să-l revăd. Atâta tot.

— În următoarele zile, domnul baron urmează să ţină o conferinţă cu şefii departamentelor. Dacă se va ivi prilejul, am să-i spun că...

— Nu, Boris, Balthazar...

— Domnul baron! ţinu să rectifice Boris, privind-o sever, ca un pedagog exigent care se simte obligat să-şi admonesteze elevii chiar şi pentru greşelile cele mai neînsemnate.

— Domnul baron şi-ar putea închipui că am un motiv special dacă ţin să-l văd. N-aş vrea să-l dezamăgesc.

— Cum doreşti, Erna, cum doreşti. Dealtfel, nu e sigur că se va ivi prilejul să discut cu el o problemă atât de particulară, când lista problemelor care privesc departamentul pe care îl conduc este destul de lungă. Pe urmă, cu ton confidenţial: Poziţia noastră în România devine din zi în zi mai precară datorită acelei legi care se referă la ceea ce consideră ei că este „secret de stat”. Legea asta, deosebit de severă, abia a început să se aplice şi efectele ei deja le resimţim pe pielea noastră într-un mod cum nu se poate mai neplăcut.

— Am citit legea, aşa cum mi-ai recomandat şi îţi mărturisesc, Boris, că, după lectura ei, m-am cam dezumflat. Tare mi-e teamă că, în viitorul apropiat, „Harta” mea se va găsi în mare suferinţă.

— Acesta este şi motivul pentru care vom pune în discuţie la conferinţă şi situaţia din România. Trebuie să luăm unele măsuri curajoase dacă vrem să câştigăm poziţiile pierdute. Apropo, vrei să-mi dai fişa lui Wendell Webster? O ai la îndemână?

— Ştii că întreg fişierul îmi este la *îndemână*, îi atrase atenţia Erna. Aşteaptă, Boris, numai câteva clipe.

În timp ce manevra aparatul electronic special care înregistra, prelucra şi depozita fişele, Erna se întrebă la ce îi trebuia lui Boris fişa

lui „W.W.”, indicativul sub care era cunoscut unul dintre cei mai abili agenţi ai Trustului. Se întrebă şi răspunsul nu se lăsă mult timp aşteptat. Ca să aibă certitudinea că răspunsul pe care şi-l dăduse era bun, prezentându-i lui Boris fişa, adăugă:

— Cred că „W.W.” este omul cel mai potrivit. Sunt convinsă că, în legătură cu platina, el va izbuti să afle amănuntele pe care „Anton” n-a mai avut când să le obţină.

— Eşti şi dumneata de părere?

— Categoric!

— Mă gândesc, Erna, că „W.W.” ar putea încerca să consolideze poziţiile noastre din România, atât de serios deteriorate în ultimele luni.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Dacă am în vedere caracterizarea din fişa lui personală, nu cred că „W.W.” este omul capabil să recruteze oameni dispuşi să ne servească. În fişă se spune că „W.W.” nu are aptitudini organizatorice, şi că este un om al acţiunilor cu o finalitate bine determinată, şi limitate în timp. Este omul căruia i se potrivesc cel mai bine spusele lui Cezar: „Am venit, am văzut, am învins”. Şi apoi ştii că lui îi place să lucreze numai atunci când poate acţiona fără ca situaţia lui să fie tranşant în afara legii.

— Ai dreptate, Erna, „W.W.” e un as al echilibris- ticii pe marginea legii.

— Caracterizarea dumitale, Boris, atât de plastică, îl defineşte cel mai bine. Ca să culeagă date ceva mai complete în legătură cu platina, probabil că „W.W.” ar putea face treabă bună. Dar ca să recruteze oameni dispuşi să îl ajute, sincer vorbind, nu-l văd în stare. Dealtfel cred că nici n-ar accepta.

— Punctul dumitale de vedere, Erna, mi se pare foarte judicios. În mai multe rânduri i-am spus domnului baron că eşti colaboratoarea mea cea mai preţioasă şi că, în foarte scurt timp, vei deveni absolut indispensabilă în cadrul departamentului pe care îl conduc.

— Cred, Boris, că încerci să fii foarte drăguţ cu mine. Totuşi îmi face plăcere să aud asemenea aprecieri din partea dumitale, adică din partea unui şef deosebit de exigent.

— Exigent, dar nu capricios, Erna.

— Nu, nu, Boris!

Boris plecă, luând cu el fişa, şi Erna, acum din nou singura în micul ei birou, începu să se gândească la Wendell Webster, la extraordinarul Wendell Webster. „W.W.” nu era agent profesionist. Era un „om de afaceri” extraordinar de priceput, bogat, dacă nu chiar foarte bogat, care trăia la Viena, unde îşi avea înregistrată firma, una de „import-export” care nu era decât un paravan la adăpostul căruia învîrtea cele mai variate, cele mai dubioase, dar în acelaşi timp cele mai mănoase

afaceri, nicăieri înregistrate şi, în consecinţă, neimpozabile.

Era un bărbat cam la cincizeci de ani, frumos – genul acela de frumuseţe virilă după care femeile se dau în vânt –, cu o alură sportivă, care îi dădea un plus de atractivitate, totdeauna elegant îmbrăcat, dar nu ostentativ, totdeauna cu zâmbetul pe buze, totdeauna gata să-ţi povestească un „banc" realmente inedit, fiindcă „W.W.", printre alte multe calităţi – şi defecte cu duiumul –, îl avea şi pe acela de a scorni „bancuri" toate de bună calitate. („W.W." povestea – şi nu se lăuda – că era cel mai mare „culegător" de bancuri politice – se pretindea folclorist – din lume, începînd cu anul 1936 şi până în zilele noastre. Colecţia sa, tipărită pe cheltuiala proprie, însuma un număr de cincizeci de volume, fiecare de câte cinci sute de pagini, şi era clasificată pe ţări şi personalităţi. Pe „W.W." acest „hobby" la care nu putea renunţa îl costa o avere).

„W.W." avea un simţ extraordinar al afacerilor şi, întrucât cunoştea perfect opt limbi dintre cele mai răspândite, prefera să trateze personal tranzacţiile cele mai felurite. În lumea marii finanţe europene, „W.W." se bucura de faima că este expert în a trata cu succes afaceri cu parteneri din ţările socialiste. Din acest motiv, multe firme industriale, care voiau să stabilească relaţii cu una sau alta din ţările din răsăritul Europei, apelau la „W.W.", care devenea astfel un fel de ambasador al acestora. Se povestea – şi nu era nici o exagerare – că multe tranzacţii comerciale ratate sau pe punctul de a fi ratate ca urmare a unor tratative directe dintre firme şi partenerii răsăriteni erau repuse pe picioare şi perfectate după ce „W.W." începea să se ocupe de ele. Succesele sale se datorau faptului că, deşi plătit de firme şi deci obligat să aibă în vedere numai interesele acestora, nu ignora niciodată pe ale partenerului. După ce studia punctele de vedere divergente, izbutea de fiecare dată să găsească o soluţie care să convină ambelor părţi. Şi cu toate că în asemenea tranzacţii de fiecare dată firmele pentru care lucra erau sfătuite să facă serioase concesii – „Domnule Wendell Webster, parcă ai fi avocatul părţii adverse" – până la urmă ele se declarau mulţumite, şi nu ezitau să apeleze la serviciile lui şi în viitor.

Pe „W.W." îl folosea din când în când şi Trustul, dar, bineînţeles, nu pentru tranzacţii comerciale, ci în scopul obţinerii unor informaţii speciale. Cu alte cuvinte, „W.W." nu era un agent permanent. Făcea spionaj numai în mod sporadic şi numai în măsura în care aprecia că nu se compromite prea mult. De aceea, despre „W.W." se mai putea spune că făcea spionaj din pur amatorism.

În urmă cu două luni, când Boris îi dăduse vechea fişa a lui „W.W." ca, după ea, să lucreze pe cea nouă, ţinuse să adauge verbal:

— „W.W." s-a născut în România, unde a trăit până în anul 1940, când a plecat la Viena, chemat de un unchi al său, fabricant de

săpunuri fine, să-l ajute în afaceri. Nepotul nu-şi dezamăgi unchiul. Se hazarda într-o mulţime de tranzacţii, şi, datorită conjuncturii speciale – războiul –, în câţiva ani deveni posesorul unei averi personale importante. După ce „războiul rece" luă sfârşit şi politica binecunoscută a coexistenţei paşnice începu să-şi arate roadele, „W.W." repurta primele lui succese de „ambasador" în România al unor firme străine interesate de produsele româneşti, şi tot în România repurtă primele lui succese în calitate de „spion amator".

— Interesant! observase atunci Erna.

— În fişa lui ai să găseşti şi alte date mult mai interesante.

După ce noua fişă fu completată, Erna o repartiză într-un un compartiment special pe care ea îl numi „compartimentul măselelor putrede". În compartimentul acela figurau fişele unor indivizi dubioşi, care, deşi nu mai aveau domiciliu stabil în România, puteau fi, în împrejurări speciale, utilizaţi în scopul unor acţiuni de spionaj.

Despre activitatea de „spion amator" a lui „W.W." Erna încă nu apucase să „raporteze" nimic în ţara, întrucât – asemenea celorlalţi indivizi din „compartimentul măselelor putrede" – „W.W." era considerat doar un spion virtual. Evident, contraspionajul ar fi fost interesat să ia cunoştinţă de conţinutul întregului „compartiment al măselelor putrede", fiind vorba de nişte viitori duşmani activi ai României. Mai mult, se poate spune că era interesat să cunoască întreg „fişierul", completat şi îmbunătăţit de ea. Din păcate, aşa ceva era imposibil datorită cantităţii materialului. Pe de altă parte, Ernei nu-i sta în putinţă să opereze o selecţie. A transmite doar nume ar fi însemnat o treabă fără o finalitate practică eficientă. Numele trebuiau completate cu date biografice, caracterizări privind psihologia indivizilor, aprecieri legate de modul cum se comportaseră în împrejurările în care mai fuseseră utilizaţi de Trust fie în România, fie în altă ţară. Ar fi putut face o treabă realmente utilă dacă i-ar fi stat în putinţă să fotografieze fişele. Aşa ceva era imposibil. În primul rând, pentru că nu primise un asemenea aparat – din prudenţă, deoarece, dacă ar fi fost descoperit asupra ei risca să compromită totul de la început – iar în al doilea, pentru că, presupunând că ar fi posedat aparatul, tot nu l-ar fi putut utiliza din cauza televiziunii cu circuit închis.

Două zile mai târziu, Boris îi înapoie fişa.

— S-a făcut. Domnul baron este întru totul de acord.

— De acord cu ce?

— Cu propunerea dumitale de a-l folosi pe „W.W." numai în problema cu platina. Poimâine urmează să-l întâlnesc.

— Pleci la Viena?

— Nu! Ne vom întâlni la Atena. Pentru treaba cealaltă, care e mult mai dificilă şi cu riscuri mult mai mari, trebuie să căutăm pe altcineva. Caută şi dumneata. Cercetează fişierul.

— Am să caut, Boris.

— Sunt convins că ai să găseşti ceva. Şi dădu să plece. Dar imediat, amintindu-şi: Era să uit. Domnul baron mi-a cerut să te întreb dacă nu cumva ar putea fi folosită vreuna dintre fostele dumitale „călugăriţe". Ce părere ai?

Erna se gândi, mai exact, profită de ocazie ca să-şi revină din surprindere. La ce se gândise Balthazar! Situaţia fiind acum cu totul schimbată, în nici un caz nu ar putea fi de acord ca bietele fete să ajungă din nou în închisoare.

— Părerea mea este că aşa ceva nu-i posibil.

— De ce?

— Din mai multe motive. În primul rând, nu ar fi prudent. Nu-i deloc exclus ca ele să fie încă în obiectivul Securităţii. În al doilea, e sigur că ele nici n-ar accepta.

— De teamă?

— Şi asta, dar nu în primul rând. Dumneata, Boris, probabil nu ştii că fetele care m-au ajutat n-au ştiut că fac spionaj. Ele erau convinse că, încercând să obţină de la bărbaţii pe care eu îi indicam anumite secrete de Stat, nu făceau altceva decât să verifice în ce măsură inşii respectivi corespundeau încrederii acordate. Abia în timpul anchetei ele au aflat că le indusesem în eroare şi că, în realitate, ele făcuseră, fără să ştie, spionaj. Îţi dai seama că aflând cum am abuzat de credulitatea lor toate au sfârşit prin a mă urî. Aşa că este mai mult ca sigur că, dacă ar lua careva legătura cu ele în numele meu, imediat s-ar duce să-l denunţe Securităţii.

— Mda! Atunci gândeşte-te la o alta pe care nu ai apucat s-o recrutezi şi ar fi dispusă să ne ajute, bineînţeles în schimbul unei remuneraţii substanţiale.

— Nu cunosc, Boris. Dar, ca să fiu sinceră, chiar dacă m-aş gândi la vreuna, tot nu ţi-aş recomanda-o. Ar însemna să-mi asum o prea mare răspundere în cazul unui foarte posibil eşec.

— În cazul acesta, consultă-ţi fişele. Am să mă gândesc şi eu.

— Pentru o asemenea treabă atât de dificilă şi de periculoasă, după părerea mea, Boris, este nevoie de un bărbat.

— Caută-l! Fă-mi o propunere.

Erna rămase singură. Câteva clipe privi gânditoare uşa pe care dispăruse Boris, pe urmă îşi concentră atenţia asupra fişei lui „W.W." O reciti cu mare atenţie, de la început până la sfârşit, însemnând pe margine cu linii verticale pasajele mai importante. Ce bine ar fi dacă ar putea trimite o copie în ţară. Dar cum aşa ceva nu era posibil, se hotărî să memoreze datele esenţiale şi pasajele cele mai importante

pentru ca ulterior, cu prilejul proximului week-end, să le transcrie, într-o formulare cât mai concentrată, şi să i le înmîneze lui Kosta.

Miercuri, în ajunul zilei când Erna urma să plece în week-end, Boris, la numai câteva minute după ce se înapoiase de la Atena, intră aferat la ea în birou.

— M-am întâlnit cu „W.W.”, o anunţă încă din prag.

— Va să zică a venit.

— Când e vorba de afaceri „W.W.” este totdeauna punctual.

— A mers uşor?

— S-a lăsat greu. Aş spune chiar foarte greu.

— De ce? Îi este frică?

— Cred că şi din această cauză. Însă motivul invocat de el este altul. Închipuie-ţi, „W.W.” pretinde că doreşte mult să rămână loial faţă de România, şi că de fiecare dată când comite un act de infidelitate are după aceea mustrări de conştiinţă.

— Ce caraghios! observă Erna cu un ton care se voia dispreţuitor. Până la urmă, totuşi a acceptat să-şi calce pe conştiinţă. Aşa-i?

— Într-un fel. A găsit o soluţie, gen „W.W.”. Ascultă: la sfârşitul săptămânii viitoare „W.W.” va pleca în România să încheie o afacere „curată”, cum s-a exprimat el. Cu acest prilej va prezenta în numele cunoscutei firme WRK trei oferte. Prima: echipamentul industrial pentru o fabrică de aparate electronice de calcul; a doua: echipamentul industrial pentru o fabrică de coloranţi sintetici; a treia: utilaje şi agregate ultramoderne pentru exploatarea pe scară largă a unor metale rare. Primele două oferte vor fi reale. Cea de-a treia fictivă. Ca să înţelegi mai bine, îţi reproduc, aproape fidel, cuvintele lui: „Primele două oferte vor fi însoţite de documentaţii tehnice detaliate, fiindcă românii sunt interesaţi să cumpere asemenea fabrici. Dealtfel s-au şi purtat discuţii în acest sens. Cea de-a treia ofertă va fi prezentată mai mult sub forma de informare. „Ştiţi, firma «W.R.K.» mai oferă, în cazul că vă interesează, utilaje şi agregate ultramoderne pentru exploatarea pe scară largă a unor metale rare. Înţelegeţi, domnule Boris? Dacă partea română va manifesta interes faţă de oferta mea, care va specifica în mod expres că este vorba de o instalaţie pentru o exploatare pe scară largă, va însemna că e vorba de platină în cantităţi mari, iar dacă propunerea mea îi va lăsa indiferenţi va însemna că informaţia pe care o deţii este eronată. Atâta pot să fac pentru dumneata. Mai mult nu. Mie nu-mi place să trag oamenii de limbă, mai ales când ştiu că acest fel de a trage de limbă se poate solda mai întâi cu o arestare şi apoi cu o condamnare. Dacă îţi convine, bine. Dacă nu, la revedere fără nici un fel de supărare. Atena e un oraş frumos şi, în ultimă instanţă, îţi sunt recunoscător că mi-ai oferit prilejul să-l revăd!”

— Şi? întrebă Erna.

— Am acceptat. Propunerea lui mi se pare inteligentă. Nu găseşti?

— Ba da. Foarte inteligentă şi cu minimum de riscuri pentru el.

— Ce vrei, ăsta e „W.W.”

— Şi dacă partea română se va interesa de ofertă, „W.W.” cum se va descurca?

— Va căuta să temporizeze lucrurile, iar noi vom plasa informaţia noastră unei firme care ne va plăti cel mai bine. Dar, apropo, ai găsit ceva în fişierul dumitale? Te-am rugat să cauţi...

— Sunt în măsură să-ţi fac propuneri.

Şi îi puse înainte trei fişe, toate trei extrase din „compartimentul măselelor putrede”.

Boris le examina în fugă, mormăi ceva de neînţeles, pe urmă:

— Le iau la mine ca să le cercetez mai pe îndelete.

Dimineaţa, Erna zbura spre Atena în elicopterul condus de noul pilot. Ca şi precedentul, cu toate că nu era grec, avea nume grecesc: Strati Petsali. Era tânăr nu mai mult de treizeci de ani –, înalt, blond, pistruiat şi chiar de la prima vedere te izbea cât de mult semăna cu un câine buldog. Deoarece ţinea pipa în gură tot timpul, vorbea printre dinţi. Din acest motiv, cuvintele se auzeau un pic hârâite. Nici măcar atunci când rîdea nu-şi descleşta gura, ci doar îşi dezvelea dinţii şi o parte din gingiile-i roşii, într-un fel de rânjet aproape hidos. Cu desăvârşire incult, folosea un limbaj colorat şi nu se ferea să utilizeze expresii tari. Făcea impresia că nimeni şi nimic nu l-ar putea intimida, şi cu atât mai puţin prezenţa unei femei.

Deşi a vorbi cu dinţii încleştaţi nu pare a fi o treabă prea uşoară, lui Strati nu-i tăcea o clipă gura. Erna avea impresia că fluxul continuu de cuvinte reprezenta o manifestare inofensivă a sistemului său nervos în mare măsură dereglat. Pe scurt, Strati nu era un tovarăş de călătorie plăcut şi Erna îşi făgădui ca pe viitor să nu mai plece în week-end cu elicopterul.

— Eşti a-ntîia, şmechero! îi spuse la un moment dat.

— Nu înţeleg, domnule.

— Nu mă domni. Zi-mi Strati. Ce, nu ştii ce-nseamnă, „a-ntâia”? Înseamnă că eşti frumoasă, fainâ.

— Mulţumesc!

— De ce-mi mulţumeşti? Crezi că am spus-o doar aşa, ca să-ţi dau prilejul să te umfli în pene? Pe dracu! Eşti cu adevărat pe cinste. Mie însă nu-mi placi. Ţi-o spun ca să ştii, şi să nu-ţi faci iluzii că am să fac dragoste cu tine.

— Domnule Strati, te poftesc să vorbeşti politicos! Şi fu ispitită să adauge: Te-ai privit în oglindă să vezi cum araţi? Se abţinu. Buldogul părea a fi un specimen de om periculos.

— Zău? ! Te pomeneşti că eşti o lady. Mă rog, dacă eşti o lady, n-

am să te plesnesc peste bot că te-ai răstit la mine, dar nici n-am să-mi sucesc limba în gură, ca să-ţi vorbesc aşa cum se cuvine unei lady.

— Nu crezi că ai face mai bine dacă nu mi-ai vorbi deloc?

— Ce? Să nu-ţi vorbesc? Decât să mă obligi să tac, mai bine te arunc în mare. Clar?

— Auzi, să nu vorbesc! Atunci, spune-mi ce să fac? Dacă te plăceam, ne mai giugiuleam şi timpul trecea. Nu-mi place să zbor peste mare. Mă plictisesc. Teribil mă plictisesc. Dumneata, lady, nu?

— Nu! Marea e atât de frumoasă!

— Frumoasă?

— Da!

— Eşti nebună! Marea nu-i niciodată frumoasă. Marea e totdeauna mare. Cel mai parşiv mormânt din câte există pe lume. Frumoasă! Dacă ai fi avut ghinionul să te prăbuşeşti cu elicopterul în ocean, n-ai fi spus o asemenea nerozie.

— Dumneata te-ai prăbuşit?

— M-am!

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Vietnam. Dar mai bine las-o moartă. Auzi! Marea şi frumoasă! Să nu mai spui prostia asta.

Erna înţelese că Buldogului îi era frică de mare. Mai mult, se întrebă dacă pilotul era în toate minţile.

— Bine, n-am să mai spun.

— Ce mizerie! îl auzi din nou. Cuvintele fură urmate de o înjurătură, imposibil de consemnat pe hârtie. Dumneata, lady, eşti de mult timp pe insulă?

— Nu chiar de atât de mult timp.

— De cât?

— Te interesează?

— Mă!

— De vreo patru-cinci luni.

— Erai acolo când l-au curăţat pe şmecherul dinainte mea?

— Da!

— Ştii de ce l-au curăţat?

— Nu!

— Ştii, poate, cine l-a curăţat?

— Nu!

— Chiar dacă ştii tot nu mi-ai spune. De ce dracu' m-am vârât eu în rahatul ăsta nu înţeleg! Recunoşti că-i un rahat?

— (!)

— Nu vrei să răspunzi! Pesemne ţi-e teamă să vorbeşti ca să n-o păţi şi dumneata. Aici la voi se înjunghie bărbaţii?

— (!)

— Numai piloţii?

— (!)

— Pe dracu' numai piloţii. Cine ştie dacă într-o zi n-am să te văd şi pe dumneata, lady, cu beregata tăiată. Ai văzut vreodată o femeie cu beregata tăiată? N-ai văzut. Eu da! Am şi o fotografie. Într-o zi am să ţi-o arăt. O fotografie cu trei femei şi toate trei cu beregăţile tăiate. Am să ţi-o arăt. Sunt sigur că n-ai să vomiţi. Eşti o şmecheră tare. Şi apoi o fotografie e numai o fotografie. Sunt sigur că ai să-ţi ţii firea. Dar eu le-am văzut în carne şi-n oase. Toate trei, aşezate în linie, pe marginea gropii în care nişte şmecheri urmau să le arunce şi apoi să le acopere cu pământ. Arătau... ce să mai vorbim! Cât sunt eu de şmecher n-am putut rezista. Am început să vomit de parcă aş fi băgat în mine un butoi de whisky.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă Erna.

— Într-un sat din Vietnam. Măi, măi ce-am mai vomitat. Un şmecher mi-a dat o sticlă cu whisky. Zicea şmecherul că dacă o beau toată n-am să mai vomit. Am băut-o şi n-am mai vomitat. În schimb m-am îmbătat criţă. Să ştii, nu există mulţi şmecheri care să ţină ca mine la băutură. Atunci însă m-am îmbătat. Doar dintr-o sticlă. Când m-am urcat în elicopter, abia izbuteam să ţin ochii deschişi. Trebuia să transport nişte şmecheri norocoşi ce urmau să plece acasă cu un vas de transport. Când mă aflam deasupra mării, m-a atins un proiectil de antiaeriană şi aparatul a luat foc. M-am aruncat cu paraşuta. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi şmecheri, însă pe mine m-au pescuit. Am stat în spital trei luni. Pe urmă m-au reformat şi m-au trimis acasă. Ziceau că mi s-au cuibărit niscai păsărele la mansardă. Prostii! I-am păcălit pe şmecherii în halate albe. Ascultă, lady! Un nebun arată ca min?

— Nu! se grăbi să nege Erna, deşi era convinsă exact de contrariu.

— Bravo! Eşti o lady şmecheră. Şi eu sunt un şmecher. Mie nu-mi place să am de-a face decât cu şmecheri. În război l-am curăţat pe unul, fiindcă voia s-o facă pe şmecherul, deşi nu era. În Australia ai fost vreodată?

— Nu!

— Eu de acolo sunt. Din Brisbane. Grozav oraş! Mulţi şmecheri.

— Şi cum ai ajuns în Europa?

— Am ajuns. Un şmecher ca mine nu stă locului. Stă lady?

— Nu ştiu!

— Îţi spun eu că nu stă. La Marsilia, în port, am cunoscut un şmecher. I-am povestit că am fost pilot de elicopter în Vietnam şi că mă bate gândul să caut de lucru tot ca pilot. Nu pentru biştari. Biştari aveam. Plus pensia. Că mi-au dat şi pensie. Şmecherul mi-a spus că ştie el un şmecher care are nevoie de un pilot pentru elicopterul său particular, şi că oferă un salariu bun. Am zis O.K. Când m-am angajat n-am ştiut că ar trebui să zbor numai deasupra mării. Mi-a tras clapa

şmecherul. Dar am fost şi eu şmecher, că am semnat contract numai pentru şase luni. Când expiră, plec. Nu-mi place să zbor deasupra mării.

— Numai din cauza asta vrei să pleci?

— Numai ! Dar dumneata, lady, ce-ai crezut?

— Că ţi-e frică să nu păţeşti ce-a păţit predecesorul dumitale.

— Nu s-a născut încă şmecherul ăla care să fie în stare să-mi taie beregata sau să-mi vâre un pumnal între umeri. Pe şmecherul dinaintea mea de ce l-au tăiat?

— Nu ştiu.

— Nici cine l-a tăiat?

— Nu!

Erna nu minţea. Nu ştia nimic precis. Cu toate că trecuseră mai multe săptămâni de când Boris îşi începuse „ancheta", Erna n-ar fi putut spune dacă acesta ajunsese la vreun rezultat. Singurul om care ar fi putu-o lămuri era chiar Boris, însă acesta, de fiecare dată când ea încerca să aducă vorba despre cele întâmplate, se pricepea să se eschiveze.

De pildă:

— Ştii, Boris, aseară m-a întrebat cineva dintre cei de la căpitănia portului dacă am cunoştinţă cum îi mai merge cu sănătatea lui Francisco.

— Şi dumneata ce i-ai răspuns?

— Că nu ştiu. Altceva ce i-aş fi putut răspunde?

— Ai făcut foarte bine.

Nu era adevărat. N-o întrebase nimeni. Inventase totul în speranţa că Boris se va lăsa tras de limbă. Boris însă nu se prinsese. După acel „ai făcut foarte bine", nu mai părea dispus că continue discuţia. De aceea ea insistă:

— Sărmanul Francisco! Aici, pe insulă, sunt mulţi care îl cred încă în viaţă. Boris, care mai e situaţia? Încă n-ai descoperit de ce a fost omorât?

— Dacă e mort, ce importanţă mai are să ştim cine l-a omorât? L-a omorât careva dintre noi. Asta e sigur. Dar toţi cei care ne aflăm aici pe insulă suntem necesari Trustului. Unii chiar indispensabili. Din fericire, când Francisco a fost omorât încetase să mai fie necesar. Evident o crimă este o crimă. Şi Francisco, chiar dacă nu mai era necesar, nu trebuia omorât. Francisco a adus mari servicii Trustului şi, poţi fi sigură, nici domnul baron şi nici altcineva nu s-a gândit să-l aruncăm pe Francisco ca pe o măsea stricată. Totuşi, de vreme ce ştim cu precizie că a fost omorât de careva dintre noi, înseamnă că asasinul este şi el necesar Trustului. Înţelegi?

— Asta înseamnă că, pe de o parte, ucigaşul poate să stea liniştit, iar pe de alta, că pe dumneata a încetat să te mai intereseze cazul.

— Nu ţi-am spus că a încetat să mă intereseze.

— Ce rost are însă să continui cercetările de vreme ce pentru Trust asasinul este necesar, dacă nu cumva chiar indispensabil? Mi se pare o contradicţie, Boris.

— Nu-i nici o contradicţie. Mă interesează să aflu cine l-a omorât.

— Dar de ce? Fiind necesar Trustului sigur că nu-l veţi înainta justiţiei.

— Evident că nu, Erna. Dealtfel, cu toţii avem unul sau mai multe motive ca să nu agreăm *Justiţia*.

— Dar nici voi nu-l veţi pedepsi.

— Care „voi”"?

— Ştiu eu? Trustul.

— Trustul nu foloseşte violenţa decât în împrejurări cu totul şi cu totul excepţionale. De pildă, atunci când e în joc propria lui securitate. Or în ceea ce priveşte pe asasinul lui Francisco pot să te asigur că nu pune în pericol securitatea Trustului.

— Poate că mai corect ar fi fost să spui asasinii.

— De ce? Crezi că asasinul a avut un complice?

— Mă gândesc la cea de-a doua crimă. Dacă există o legătură între cele două crime, înseamnă că cel care l-a omorât pe pilot este complicele celui care l-a înjunghiat pe Francisco.

— Dacă!...

— Vrei să spui că nu există nici o legătură?

— După părerea mea personală, nu! Dacă vrei să ştii, nu mă interesează cine l-a omorât pe pilot, şi cu atât mai puţin mobilul acelei crime. Este treaba autorităţilor greceşti să elucideze cazul.

— Adică să descopere pe asasin.

— Exact.

— Şi dacă, descoperindu-l, asasinul recunoaşte că tot el l-a lichidat şi pe Francisco?

— Ştii, Erna, ce apreciez eu la dumneata cel mai mult?

— Nu!

— Logica. Pentru această calitate ar trebui să te invidieze multe, foarte multe femei. Uite, chiar şi în această discuţie „pe-un picior”, toate întrebările pe care mi le-ai pus sunt de o logică stringentă. De pildă, întrebarea dumitale: „Şi dacă, descoperindu-l, asasinul recunoaşte că tot el l-a lichidat şi pe Francisco” decurge din răspunsul meu anterior: „Este treaba autorităţilor greceşti să elucideze cazul”, adică să descopere pe asasinul pilotului. Întrebarea dumitale, mai pe şleau, ar suna cam aşa: „Bine, domnule, nu ţi-e teamă că, în cazul în care este vorba de unul şi acelaşi asasin, poliţia va afla unde a comis cea de-a doua crimă?” Este adevărat, Erna, că aşa ai gândit?

— Da!

— Din întrebarea dumitale mai decurge şi o alta, nu mai puţin

logică: „Dacă asasinul recunoaşte că a mai comis o crimă pe insulă, în mod cert poliţia îşi va face apariţia. Şi întrucât poliţiştii sunt curioşi din fire, cum de ai putut afirma că nu te interesează cine l-a omorât pe pilot, şi că descoperirea asasinului intră în sarcina poliţiei oraşului Atena. Doar Trustul are tot interesul ca poliţia să nu afle cu ce anume treburi ne îndeletnicim aici pe insulă. Am dreptate că aşa ai raţionat?

— Da!

— Ei bine, îţi răspund că ne este absolut indiferent dacă poliţia greacă va descoperi pe asasinul pilotului. În ciuda faptului că amândouă victimele au fost ucise la fel, nu există nici un fel de legătură între cele două crime.

— Nu?

— Nu! Acesta este dealtfel şi motivul pentru care conducerea Trustului nu se teme că poliţia din Atena îşi va vârî nasul în treburile noastre de aici de pe insulă.

După această ultimă explicaţie, Boris se îndreptă spre uşa. Din prag – aşa cum obişnuia el de multe ori, ceea ce dovedea că îi plăceau teribil de mult „loviturile de tetru” – se întoarse, o privi pe Erna lung, pe urmă, cu o voce aproape patetică:

— După toate probabilităţile, cele douăzeci şi trei de milioane de dolari există. Şi dacă Francisco nu a apucat să destăinuie cuiva parola cu care ele se pot ridica, până la urmă banca va intra în posesia lor. Trebuie să recunoşti, dragă Erna, că un asemenea cadou ar fi prins bine fiecăruia a dintre noi.

Şi părăsi încăperea cu un aer satisfăcut.

Erna alungă gândurile în clipa în care elicopterul lua contact cu pista betonată a aeroportului. Câteva minute mai târziu, înainte de a se despărţi, Strati îi spuse:

— Lady, ne vedem poimâine dimineaţă, la ora şapte, aici pe aeroport. Dar să nu întârzii nici măcar un minut. Eu ştiu că voi, femeile, aveţi obiceiul să nu fiţi punctuale, dat pe mine asta nu mă interesează. Dacă nu vii la timp, te las mască şi plec singur. Un şmecher ca mine nu obişnuieşte să aştepte nici măcar pe o lady ca dumneata.

Un taxi o duse la hotel. Dimineaţa şi-o petrecu prin magazine. Cină la un restaurant din apropierea străzii Voulis, plasat într-un gang, timpul de după-amiază şi-l umplu întocmind „raportul”, iar seara, după ce schimbă trei taxiuri, pentru a scăpa de o eventuală urmărire, se duse să cineze la taverna „Paradisos”.

Kosta, garsonul cu părul oxigenat, îi ieşi în întâmpinare, îi ură bună seara, după care o conduse la masa pe care i-o rezervase, totdeauna aceeaşi, cea mai ferită de eventuale priviri şi urechi indiscrete.

17
AUDIENŢA LA BALTHAZAR

În dimineaţa aceea, soarele care năvăli pe fereastră –Erna uitase să lase storurile – o trezi mai de vreme ca de obicei. Se simţea obosită, inexplicabil de obosită, îi era încă somn. Dar, ca să mai poată dormi, ar fi trebuit să se dea jos din pat, ca să lase storurile. Fiind însă atât de obosită, nu se simţea în stare de un asemenea efort. Dar nu era numai acesta singurul motiv. Ezita să se dea jos din pat, deoarece îi făcea plăcere să privească lumina care năvălea în cameră prin cele două ferestre, asemenea unor torente. Lumina era alb-aurie, pură, spălată parcă. De când se afla în Grecia, ceea ce o încânta cel mai mult era lumina, inegalabila lumină a Greciei, aceeaşi – neschimbată – lumina de pe vremea vechii Helade, când zeii din Pantheonul de pe Acropole coborau la Pláka, să bea „Retină" şi să se împreune cu fiicele oamenilor. Nicăieri în lume, nici măcar la Roma sau în celelalte oraşe italiene, lumina nu este atât de pură şi de strălucitoare, nicăieri în lume statuile zeilor şi zeiţelor nu ţi se par mai curând din carne şi din sânge decât din marmură de Paros. Şi mai descoperise ceva Erna, ceva specific Atenei şi Argolidei: lipsa de curenţi ai aerului, din care motiv sunetul se propagă la distanţe mari, pur, nealterat. Când, pentru prima dată, vizitase teatrul antic din Epidavros – opera arhitectului şi a sculptorului Polyctet din secolul al patrulea înaintea erei noastre – fusese uimită de acustica lui extraordinară. Tocmai de sus, de la al cincizeci şi cincilea rând al amfiteatrului – capacitatea lui: paisprezece mii de spectatori – auzise perfect când jos, în scenă, ghidul scăpărase un chibrit. Secretul miraculoasei acustici încă nu a fost descoperit. Dar Erna se întreba dacă una din cauze n-ar putea fi şi aerul lipsit de curenţi, uscat şi pur, caracteristic versantului occidental al muntelui Kynorition.

Acum lenevea în pat ca să privească – şi să se bucure – torentele de lumină ce năvăleau în dormitor prin cele două ferestre mari şi larg deschise. Briza mării, care mirosea a alge, dar şi a floare de portocali, clătina abia perceptibil perdelele de tul.

Erna îşi aminti că era luna mai şi că peste puţine zile aveau să se împlinească nouă luni de când părăsise ţara şi opt luni şi jumătate de când făcea parte din statul major al Trustului.

„Dacă ar fi să fac bilanţul activităţii mele în aceste luni..."

Ei, da, dacă ar face un asemenea bilanţ, ar găsi suficiente motive de satisfacţie. În primul rând, izbutise să se facă utilă, motiv pentru care, după toate probabilităţile, era apreciată în primul rând de Boris, şeful ei direct. Apreciată atât de mult, încât, cu puţine zile mai înainte, Boris îi dăduse a înţelege că intenţionează să propună domnului baron

avansarea ei la gradul de adjunct al departamentului „Ţări socialiste”. Dacă nu fuseseră vorbe goale şi dacă într-adevăr Boris intenţiona s-o avanseze, pentru cealaltă activitate a ei, secretă, avansarea ar însemna sub raportul posibilităţilor de informare, o adevărată mană cerească. În calitate de adjunct, după toate probabilităţile, va avea acces la unele surse de informare care acum îi erau interzise, şi astfel va putea afla precis cum funcţiona mecanismul organizatoric al Trustului pe verticală. În primul rând, era interesată să afle cine se ascundeau în spatele lui Balthazar. Fiindcă, după cât îşi putea da seama, Balthazar nu era decât *şeful* statului major. Dacă „Nebel” purta denumirea de *Trust*, însemna că exista un consiliu de administraţie format din principalii acţionari. Nu era însă exclus ca în spatele lui Balthazar să se ascundă o singură persoană. În egală măsură, dacă nu chiar mai mult, Erna ar fi voit să ştie ce se întâmpla cu beneficiile realizate de Trust. Intrau în buzunarele acţionarilor sau erau destinate să subvenţioneze anumite partide cu o orientare mai mult sau mai puţin fascistă?

În ciuda faptului că existau încă o mulţime de aspecte din activitatea Trustului necunoscute de ea, în mare, mai ales dacă ţinea seama că trecuseră doar opt luni şi jumătate de când pătrunsese în statul major, Erna avea destule motive să fie mulţumită de activitatea ei. „Justin” căzuse, căzuse şi „Anton”, „W.W.” ratase misiunea în legătură cu platina, iar fişa unuia Alexandre Nicanor, agent virtual din categoria „măselelor putrede”, fusese transmisă, în rezumat, prin intermediul garsonului Kosta, în ţară.

Erna avea chef să mai lenevească în pat, dar, dacă nu voia să întârzie, trebuia să se scoale. Cu toate că Boris nu-i ceruse să fie punctuală, ea, asemenea unei dactilografe în pragul pensionării, nu întârzia niciodată. Se îmbrăcă în grabă. Fu prima care îşi luă micul dejun şi fu de asemenea prima care se prezentă la lucru.

Boris încă nu venise. Trecând prin biroul acestuia, Erna observă etuiul cu chei uitat pe masa de scris. Descoperindu-l Erna încremeni, ca fascinată. Cu cheile acelea ar fi putut deschide toate dulapurile metalice aflate în biroul lui Boris. Tentaţia era mare, dar infinit mai mare pericolul. În primul rând, pentru că Boris putea apărea în orice clipă în prag, iar în al doilea, din cauza televiziunii cu circuit închis. Până la urmă raţiunea şi prudenţa învinseră şi Erna trecu mai departe.

Ca niciodată, Erna nu avea chef de lucru. Se dorea la volanul unei maşini gonind spre Pireu şi mai departe de-a lungul coastei lui Apollon, până la capul Sunion. Şi, iată, i se întâmplă ceea ce nu i se mai întâmplase de mult, mai exact de când ieşise de *acolo*. Evadă din realitate, călătorind „sub stele”: Se află la Pireu, la Zea, într-o maşinuţă japoneză. Se opreşte să privească vasele ancorate în golf:

iahturile somptuoase ale armatorilor greci, celelalte, mai modeste, în fine ambarcaţiunile de toate tipurile, minusculele vase pescăreşti. Priveşte încântată. Golful pare un bazar de nave în aşteptarea cumpărătorilor. Marea e atât de albastră şi de cuminte, încât pare ireală. Erna are impresia că panorama pe care o contemplă nu este adevărată, ci o imensă carte poştală ilustrată în culori. Porneşte mai departe. Pe deal, în dreapta, Royal Yacht Club, iar jos, de-a lungul cheiului, înşirate ca nişte mărgele, tavernele în care se pot mânca tot felul de peşti, de la barbuni şi sinagrida până la sardele şi glose, proaspăt pescuite de către pescarii localnici, ale căror caiace se văd ancorate nu prea departe.

Urcă pe nişte stradele şi asistă la un spectacol de dansuri populare la teatrul din Zea. De acolo de sus, contemplă pentru câteva minute splendida panoramă a peninsulei Castella. Revine apoi pe şoseaua care de la Turkolimano şerpuieşte de-a lungul coastei, pe o distanţă de şaptezeci de kilometri, până la Capul Sunion. Face o haltă la Glifada. Bea un whisky la barul hotelului „Bonavisita" şi joaca o partidă de golf cu *El* pe renumitul teren de golf în suprafaţă de şaizeci de hectare, unde se pot desfăşura simultan optsprezece partide. După aceea pleacă mai departe. Nu se opreşte la Voula. În schimb face haltă la Vouliagmeni. Se soreşte pe una din cele două plaje, contemplând iahturile şi ambarcaţiunile de tot felul ancorate în port. Prânzul îl ia la restaurantul hotelului „Astir Palace". Întârzie dinadins la Vouliagmeni, fiindcă vrea să asiste la un spectacol teatral ce urmează să aibă loc pe scena plutitoare, ancorată pe lacul cu ape termale. După spectacol se urcă din nou la volan. O impresionează singularitatea peisajului. Colinele acoperite cu flori de câmp coboară în pantă dulce până la ţărmul mării în largul căreia se zăresc insuliţe înconjurate de apele albastre şi scânteietoare ale mării. Trece, abia micşorându-şi viteza, prin Varkiza, prin satul turistic Lagonissi cu minusculele lui plaje, goneşte prin Anavissos, înconjurată de scânteietoare coline de sare, şi iat-o ajunsă la Capul Sunion, ţinta călătoriei sale. Pe faleza, care se ridică perpendicular din mare, se înalţă douăsprezece coloane dorice de marmură albă şi strălucitoare. Atât a mai rămas din celebrul templu al lui Posseidon, distrus de perşi în anul patru sute optzeci înaintea erei noastre, reconstruit ulterior, în stil doric, şi el distrus, Dumnezeu ştie când. Erna parchează maşina la poalele colinei, lângă pavilionul turistic şi urcă pe faleză unde se află ruinele templului. Câţiva turişti fac fotografii. Soarele coboară spre asfinţit. De acolo de sus, marea arată altfel: sălbatică, ameninţătoare. Apele ei sunt aproape vinete. Vântul suflă în rafale, şi e rece. În ciuda pavilionului turistic de la poalele colinei, în ciuda hotelului magnific de pe plajă, în ciuda bungalow-urilor risipite printre pini, sentimentul singurătăţii e copleşitor. Erna simte că i se umezesc ochii. Plânge, fiindcă se simte

singură, fiindcă sentimentul cumplit al singurătăţii e dureros, mai dureros decât orice fel de rană.

O uşă care se trînteşte o readuce din călătoria ei pe „sub stele”. Îşi şterge repede ochii cu batista. E Boris şi în nici un caz nu trebuie să-şi dea seama că plânsese.

— Bună dimineaţa, Erna!

— Bună, Boris!

— Am venit să-ţi dau o veste bună. Domnul baron vrea să stea de vorbă cu dumneata.

— Într-adevăr o veste bună. Chiar acum?

— Mai târziu. La ora douăsprezece. Am să vin să te iau. Şi plecă. Erna scoase oglinda şi se privi în ea. Nu, ochii nu-i erau roşii. Deci Boris nu putuse observa că plânsese. Cineva însă tot o văzuse cu ochii plânşi: camera de televiziune. Ce imprudenţă! Altă dată trebuie să se stăpânească şi să nu mai plângă. Mai ales nu trebuie să mai călătorească pe „sub stele”.

„De vină e numai primăvara!” îşi spuse oftând. Deschise mapa pe care o adusese Boris şi pe care acesta o aruncase neglijent pe biroul ei. Conţinea „corespondenţe” lipsite de importanţă şi, pentru prima dată, nesemnate. Erau extrase din presa cotidiană şi din periodice. Cele mai multe fuseseră incluse mai de mult în „Harta informativă”.

Lucră până când Boris veni s-o ia. Câteva minute mai târziu, când păşea pragul biroului în care lucra Balthazar, acesta o întîmpină cu cuvintele:

— Îmi pare bine că te văd, domnişoară Erna. Ia, te rog, loc! Ia şi dumneata, Boris.

Se aşezară toţi trei în jurul unei măsuţe rotunde. Balthazar o privea cu simpatie şi făcea impresia că este foarte bine dispus. Boris în schimb era solemn şi vag emoţionat.

— Bei ceva, domnişoară Erna?

— Un whisky.

— Şi dumneata, Boris?

— Ce beţi dumneavoastră, domnule baron.

— Eu am să beau tot whisky.

— Atunci şi pentru mine whisky.

— În cazul acesta serveşte-ne dumneata, Boris. Nu te superi, nu?

— Deloc, domnule baron.

— Ce mai faci, domnişoară Erna? întrebă Balthazar cu vădită bunăvoinţă.

— Mă străduiesc să devin utilă, domnule baron. Nu ştiu în ce măsură am corespuns.

— Peste aşteptări, domnişoară Erna. De câte ori îl întreb pe Boris despre dumneata, se întrece în laude la adresa dumitale. Dealtfel, am putut constata şi personal de câteva ori.

— Mulţumesc, domnule baron.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu obişnuiesc să laud oamenii care n-o merită. Sunt realmente mulţumit de dumneata, şi mă gândesc foarte serios ca, într-un viitor foarte apropiat, să-ţi încredinţez o altă muncă, mai importantă, în exercitarea căreia vei avea mult mai multe ocazii să te manifeşti în plenitudinea aptitudinilor dumitale.

— Credeţi că în noua muncă voi corespunde? întrebă Erna, privindu-l cu o ipocrită sfiiciune.

— Boris susţine că da. Nu-i aşa, Boris?

— Domnule baron, Erna este o forţă. În maximum doi ani va putea prelua conducerea unui departament. Credeţi-mă!

Şi împinse în faţa fiecăruia câte un pahar cu whisky.

— L-ai auzit, domnişoară Erna?

— L-am auzit, dar, vă mărturisesc sincer, mi-e teamă că Boris are o părere mult prea bună despre mine.

— Domnişoară Erna, să ştii că Boris nu se înşală niciodată în ceea ce priveşte oamenii. E un psiholog de mare clasă.

— Mă măguliţi, domnule baron, protestă Boris, înroşindu-se de plăcere.

— Deci, domnişoară Erna, întrucât Boris este acela care te recomandă atât de călduros, şi întrucât am toată încrederea în priceperea lui, nu eu voi fi acela care să mă opun la avansarea dumitale. Dealtfel, cred că ţi-ai cam terminat munca. „Fişierul” l-ai pus la punct, „Harta informativă” ai completat-o. Pentru ca atât „Fişierul” cât şi „Harta informativă” să fie ţinute la zi, nu este nevoie să ocupăm timpul unui om cu aptitudinile şi inteligenţa dumitale. Mai ales că ne găsim într-o situaţie destul de precară. Cred că înţelegi la ce mă refer.

— Nu, domnule baron! negă Erna, cu toate că bănuia la ce anume se referea Balthazar.

— În România, nu stăm prea bine. Ai informat-o, Boris?

— Nu în mod special, domnule baron. Nici nu cred că era nevoie. Erna şi-a dat singură seama de situaţie când a văzut că cei mai buni „corespondenţi” ai noştri au încetat să ne mai scrie.

— De ce *corespondenţi*? Spune-le agenţi.

—Iertaţi-mă! M-am molipsit de la Erna. Expresia îi aparţine.

— Da, domnule baron! recunoscu Erna.

— Mă rog! Dacă vă place atât de mult, nu aveţi decât s-o folosiţi şi pe viitor. Deci, domnişoară Erna, în România stăm prost. E drept, nici înainte nu stăteam prea strălucit, totuşi aveam doi-trei agenţi activi. În prezent, Securitatea i-a înhăţat pe toţi, din care motiv la ora actuală suntem complet descoperiţi. Evident este o situaţie care nu ne convine deloc, şi trebuie să facem ceva ca să ieşim din impas, domnişoară Erna.

— Bineînţeles, domnule baron.

— Ai vreo propunere de făcut?

— Nu! Cel puţin deocamdată. Dacă îmi daţi însă timp să mă gândesc...

— Dacă ne gândim bine, nu există decât o singură soluţie. Să trimitem pe cineva în România, care ori să activeze pe câţiva dintre agenţii noştri pasivi, ori să recruteze una sau mai multe persoane dispuse să ne ajute în schimbul unei remuneraţii substanţiale. Pe cine să trimitem însă?

— I-am făcut lui Boris trei propuneri. Zilele trecute mi-a spus că v-aţi fixat alegerea asupra lui Alexandre Nicanor. V-aţi răzgândit cumva, domnule baron?

— Într-un fel. Nu cred că este omul care ne trebuie. Ne trebuie un om care să ne ofere, măcar cât de cât, garanţia că va izbuti.

— Există un asemenea om, domnule baron? Dacă da, atunci trebuie să-l trimiteţi neapărat.

— Există, domnişoară Erna. Dumneata!

Erna, care nu se aştepta la o asemenea „bombă", surprinsă, câteva clipe nu fu în stare să rostească un singur cuvânt. Erna se simţea tălăzuită de disperare. Totuşi, cu un efort de voinţă supraomenesc, izbuti să nu se trădeze, ci să replice:

— Domnule baron, probabil aţi uitat în ce condiţii am plecat din ţară. Dacă mă întorc, mă arestează chiar la aeroport.

Balthazar o privi gânditor câteva clipe, pe urmă, căutându-l cu privirea pe Boris, parcă spre a-i cunoaşte părerea:

— Te-ar aresta dacă ai reveni cu paşaport românesc. Dacă însă vei prezenta paşaportul eliberat de o altă ţară – actul doveditor că între timp ai obţinut o altă cetăţenie – nu vor avea ce-ţi face. Un asemenea act se poate aranja, domnişoară Erna. Evident, nu prea uşor, dar se poate.

În clipa aceea Erna avu îndoieli serioase că Balthazar îşi merita faima. Nu putea înţelege cum de nu-şi dădea seama de un lucru elementar.

— Domnule baron, vreţi să mă trimiteţi în România cu un anume scop? Da ?

— Evident.

— Să presupunem că având o nouă cetăţenie nu voi fi arestată pentru vina de a fi fugit din ţară cu un paşaport fals. Dar asta nu înseamnă că ei nu se vor întreba de ce m-am întors. Dar nu numai că se vor întreba, ci, după părerea mea, vor face totul ca să afle şi răspunsul, urmărindu-mă. Şi, în cazul acesta, spuneţi-mi: fiind permanent filată, cum voi putea îndeplini misiunea pentru care mă trimiteţi? Domnule baron, pot să fiu sinceră?

— Evident, domnişoară Erna, evident.

— Propunerea dumneavoastră mi se pare complet nerealistă. Ce, doriţi să desconspir agenţii pasivi cu care ar urma să iau legătura? Şi apoi mai este ceva, domnule baron. Am stat în închisoare şapte ani şi, credeţi-mă, nu doresc să mă mai întorc acolo. Dacă aş accepta propunerea dumneavoastră, ar însemna că, de fapt, accept nu să mă întorc în România, ci într-o închisoare din România, poate aceeaşi în care mi-am irosit şapte ani din viaţă.

— Domnişoară Erna, vezi lucrurile puţin cam prea în negru.

— Iertaţi-mă, dar eu cred că nu le văd în suficientă măsură de negre.

— Am să-ţi dau un singur exemplu, care te va convinge că eu am dreptate. Să presupunem că te arestează, te judecă şi te condamnă. Ei bine, Trustul va plăti ca să nu executi pedeapsa. Având o altă cetăţenie, lucrul este posibil. Dar să fim înţeleşi, domnişoară Erna. Nu te vom sili să pleci în România. Te rog să nu consideri discuţia noastră nici măcar ca o propunere. Mi-am exprimat doar părerea că dumneata ai putea face treabă bună în România. Atât, şi nimic mai mult. Apoi, privindu-l pe Boris: Ascultă, Boris, nu crezi că discuţia noastră a cam deviat?

— Sunt convins, domnule baron.

— Ştii, domnişoară Erna, de fapt, eu te-am chemat ca să discut cu dumneata despre cu totul altceva.

— Da?

— De fapt, am vrut să-ţi aduc la cunoştinţă o veste, care, sunt sigur, îţi va face plăcere.

— Două, domnule baron, ţinu să rectifice Boris.

— Ai dreptate, Boris. Două. Să începem cu prima. Află, domnişoară Erna, că la propunerea lui Boris, am aprobat ca, începând cu data de întâi iunie, onorariul dumitale să fie mărit de la două mii la două mii cinci sute de dolari pe lună.

— Vă mulţumesc, domnule baron.

— Îi meriţi cu prisosinţă, domnişoară Erna. Nu-i aşa, Boris?

— Cu prisosinţă, domnule baron.

— Şi acum cealaltă veste: dacă ţin bine minte, ai fost anchetată personal de colonelul Radu Mănăilă. Este exact?

— Da, domnule baron.

— Dumneata eşti o fire vindicativă, domnişoară Erna?

— Într-o oarecare măsură. În nici un caz una fanatic-vindicativă.

— Dar eşti măcar în atâta măsură vindicativă, încât, aflând că omul acela va avea de suferit unele neplăceri, să te bucuri?

— Cred că da, izbuti să răspundă Erna, fără ca să se trădeze. Mai mult, avu chiar tăria să supraliciteze: Bineînţeles numai în măsura în care acele neplăceri vor fi pe măsura urii pe care o nutresc faţă de colonelul Mănăilă.

— Deşi recunosc, fără rezerve, că acel colonel Miluailă este excepţional dotat pentru meseria pe care o practică, din motivele pe care dumneata, domnişoară Erna, le cunoşti, mă simt obligat să-i plătesc o poliţă veche. Ce vrei, sunt o fire vindicativă, în mult mai mare măsură decât dumneata, domnişoară Erna. Şi, fiindcă sunt aşa cum sunt, nu am să am linişte până când faimosul colonel Radu Mănăilă nu va zbura de la contraspionaj.

— Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala, domnule baron, mi se pare însă că sunteţi puţin cam optimist, îl întrerupse Erna, care mai ales în clipele acelea era *Erna*. Izbutea, adică, să se păstreze calmă, lucidă, să nu-şi trădeze neliniştea, teama, ura şi revolta, cu alte cuvinte, să nu se dea bătută.

— Va să zică părerea dumitale este că sunt optimist? întrebă Balthazar, şi Erna sesiză în tonul cu care fuseseră rostite cuvintele o nuanţă de ironie.

— Da, aşa cred. Nu văd în ce fel aţi putea influenţa pe cei care sunt în drept să hotărască în cazul colonelului.

— Nu? Dumneata ştii că „prietenul" nostru comun are o fiică?

— Nu! minţi Erna.

— Are, se numeşte Ingrid, şi este studentă la Arhitectura.

— N-am ştiut.

— Află, domnişoară Erna, că cei care pot lua măsuri împotriva colonelului vor fi informaţi că la sucursala din Atena a băncii „The Chase Manhattan Bank" se afla depusă, în contul domnişoarei Ingrid Mănăilă din România, suma de zece mii de dolari. Da, da, zece mii de dolari! Ce părere ai, domnişoară Erna? Pot considera aceasta o lovitură puternică sub centură?

Erna se păstra calmă, chipul ei exprima scepticism. În sufletul ei bîntuia însă uraganul disperării.

— Domnule baron, cred mai curând că e o încercare de lovitură sub centură, din păcate neizbutită. După ştiinţa mea, colonelul este unul dintre oamenii de baza ai contraspionajului. De aceea am îndoieli serioase că şefii lui vor muşca din nada pe care le-o veţi oferi. Vor înţelege imediat că e o tentativă de discreditare a unui cadru de bază. Fiindcă, după părerea mea, nu este suficient să-l denunţaţi că are depusă, pe numele fiicei sale, suma de zece mii de dolari, ci va trebui să indicaţi şi provenienţa banilor.

— Nu-i absolut necesar, să ştii. Şi chiar mă mir că dumneata, care ai trăit atâţia ani în România, nu ţi-ai dat seama că, în socialism, ceea ce contează este colectivitatea şi nu individul. Că în socialism nici un om, oricât de capabil ar fi, nu este de neînlocuit, întrucât, prin plecarea lui, totul s-ar duce de râpă. Haide să luăm ca exemplu contraspionajul din România. Crezi că este puternic numai pentru că în aparatul acestuia activează colonelul Mănăilă? Contraspionajul din

România este puternic nu pentru că „prietenul” nostru comun, colonelul Radu Mănăilă, fiind excepţional dotat de natură pentru munca pe care o face, obţine rezultate remarcabile, ci pentru că toţi cei care lucrează acolo au calităţi mai mult sau mai puţin excepţionale. Desigur, aportul colonelului este deosebit de important. Dar dacă l-ar zbura pe colonel de acolo, dacă s-ar îmbolnăvi sau ar muri, să nu crezi că, fără el, contraspionajul român s-ar duce de rîpă.

— Aşa cum puneţi problema...

— Află că o pun just, domnişoară Erna. Munca în colectiv este un principiu socialist şi lucrul acesta îl ştiu nu numai eu, ci toţi acei care lucrează în meseria noastră. De aceea, pot să te asigur că nici un serviciu de spionaj, particular sau statal, nu ar sacrifica zece mii de dolari, chiar dacă ar şti sigur că teribilul colonel va fi scos din muncă. De ce? Pentru că, prin înlăturarea lui, din păcate, contraspionajul din România va continua să fie la fel de puternic şi de temut. Adevărul acesta elementar, domnişoară Erna, este cunoscut nu numai de serviciile de spionaj, ci şi de către cei care conduc în mod nemijlocit contraspionajul român. Şi, fiindcă o ştiu, vor muşca din nadă.

— Mi-e greu să cred că ei nu vor bănui adevărul, domnule baron.

— Nu vor bănui, domnişoară Erna, nu vor bănui. Sunt prea deştepţi ca să creadă că există în lume un serviciu de spionaj condus de un asemenea cretin, care să-şi facă iluzia că, subminând doar un singur individ – fie chiar unul de talia colonelului Mănăilă, – va slăbi ca atare, colectivul în care el a lucrat. Desigur, problema s-ar pune astfel dacă serviciul de spionaj respectiv ar izbuti să compromită – şi astfel, indirect, să îndepărteze – toate cadrele de bază ale contraspionajului. Or aşa ceva nu este posibil. Nu-i aşa că nu-i posibil, domnişoară Erna?

— Nu, desigur că nu.

— Mă întreb dacă nu cumva vezi o contradicţie între cele afirmate şi intenţia mea de a-l compromite pe colonel. Vezi?

— Nu! Dumneavoastră vreţi să compromiteţi pe colonel nu pentru că interesele Trustului o cer, ci pur şi simplu pentru că vreţi să-i plătiţi o poliţă veche.

— Foarte judicios gândit, domnişoară Erna. Intenţia de a-l compromite este una strict *particulară* şi nu mă angajează deloc în calitatea mea de conducător al unei organizaţii de spionaj, iar suma de zece mii de dolari depusă la bancă în contul fiicei colonelului a ieşit din buzunarul meu şi nu din casieria Trustului. Or, dacă lucrurile se prezintă astfel, ca şefii lui Mănăilă să nu muşte din nadă, ar trebui să ştie că există un original, care, din motive strict personale, şi aruncând pe fereastră zece mii de dolari, ambiţionează să-l compromită cu orice preţ pe colonel. Cum însă nu au de unde să afle, poţi să fii sigură, domnişoară Erna, că vor muşca din nadă.

Erna era disperată. Izbutea însă să rămână calmă, să nu se trădeze.

Mai mult, izbutea chiar să surâdă a neîncredere. Erna era conştientă că Balthazar s-ar putea simţi jignit, dar nu avea ce face. Dacă ar fi încetat să surâdă, curajul ar fi părăsit-o brusc, şi tot atât de brusc ar fi izbucnit în plâns.

— Nu pari convinsă, domnişoară Erna.

Erna ridică din umeri:

— Sunt, şi nu sunt convinsă, domnule baron. Dacă analizez problema obiectiv, vă dau dreptate, fără rezerve. Dacă însă o analizez din punctul meu de vedere, mi-e teamă să vă dau dreptate.

— De ce?

— Nu-mi place să-mi fac iluzii. Ştiţi ce prost te simţi când ţi le pierzi.

— La ce anume iluzii te referi?

— La iluzia – e vorba de una singură – că, datorită manevrei dumneavoastră, colonelul va fi zburat de la contraspionaj....

Găsise, la momentul oportun, o explicaţie plauzibilă. Balthazar, Boris o vor crede. Acum se simţea ceva mai degajată, în stare să continue discuţia, ca să afle în ce fel gândea Balthazar să-şi pună planul în aplicare.

— Domnişoară Erna, poţi să te laşi convinsă... şi în mod subiectiv, fiindcă nu vei suferi nici un fel de deziluzie. Omul pe care dumneata îl urăşti poţi să fii sigură că va avea de suferit. Ţi-o promit şi, să ştii, obişnuiesc să-mi respect promisiunile.

— Vă rog s-o respectaţi, domnule baron. Nu mi-aţi spus însă cum veţi proceda.

— Voi trimite un... denunţ. Boris, pe care l-am consultat, ca particular şi nu în calitatea lui oficială, pretinde că un simplu denunţ este suficient. Expune-ţi, Boris, punctul de vedere.

— Mie mi se pare că un denunţ prea *documentat* abia ar putea trezi suspiciuni. Eu pledez pentru unul laconic, de pildă cu următorul conţinut: „*Vă aduc la cunoştinţă că tovarăşul* – cuvântul «tovarăş» în nici un caz nu trebuie să lipsească din text – *colonel Radu Mănăilă, are depusă la «The Chase Manhattan Bank» sucursala din Atena suma de zece mii de dolari pe numele fiicei sale Ingrid sau poate Indira Mănăilă*”. Bineînţeles scrisoarea nu va purta nici o semnătură şi va fi expediată din România.

— Anonima probabil va conţine şi câteva greşeli de ortografie? întrebă Erna cu ironic voită.

— Nu cred că e absolut nevoie şi de greşeli de ortografie, îi replică Boris foarte serios, ca şi când n-ar fi sesizat ironia. Textul e convingător prin însuşi conţinutul lui.

— Domnule baron, după părerea mea, denunţul este prea laconic şi, din cauza aceasta, incredibil. Când îl vor primi, sigur se vor întreba: „Când şi-a făcut depozitul, şi cu preţul cărei trădări?”

— Fără îndoială că-şi vor pune această întrebare, recunoscu Boris. Ei, şi ce dacă au să şi-o pună?

— Un răspuns satisfăcător n-au să găsească. Şi atunci se vor îndoi de seriozitatea denunţului.

— Dacă vor *căuta bine* în trecutul colonelului, se grăbi să replice Boris, nu se poate să nu descopere ceva care lor să li se pară în aşa măsură de „suspect", încât să nu se mai îndoiască de veridicitatea denunţului.

— Un exemplu! Dă-mi un exemplu, Boris!

— Nu este vorba de un *exemplu*, Erna, ci de o anume *explicaţie*, pe care singuri vor trebui s-o găsească. Mai precis, ei vor trebui să găsească – şi vor găsi – aceeaşi, explicaţie pe care, dacă domnul baron ar considera absolut necesar, le-ar furniza-o în „denunţul" dumisale.

— Aceeaşi?

— Da, Erna, aceeaşi!

— Care?

— Pot să vorbesc, domnule baron?

— Bineînţeles, Boris. Nu consider că tot ceea ce am discutat până acum cu domnişoara Erna are un caracter mai puţin confidenţial decât ceea ce urmează să afle.

— Dumneata nu ştii, Erna, – n-a ştiut nici domnul baron până a nu afla de la mine – că acest colonel Mănăilă, cu ani în urmă, a fost prizonierul nostru, pe „Nebel 1". În ce împrejurare a fost capturat, şi în ce scop, nu are importanţă pentru discuţia noastră. Dacă eşti totuşi foarte curioasă să afli, adu-mi aminte într-o zi, şi am să-ţi povestesc. A fost deci capturat şi ţinut prizonier pe iahtul „Nebel 1". Ulterior a izbutit să evadeze şi să se înapoieze în ţară.{40} Este de presupus că, odată ajuns acasă, a trebuit să informeze pe cei în drept de „aventura" sa. Şi acum, după ce ai luat cunoştinţă de această întâmplare neplăcută din viaţa colonelului, încearcă să te transpui în situaţia superiorilor acestuia. Primeşti o scrisoare anonimă prin care ţi se aduce la cunoştinţă că unul din subalternii dumitale, cel mai valoros, are un depozit de zece mii de dolari, pe numele fetei sale, la o bancă din străinătate. Care va fi prima reacţie? Vei considera scrisoarea ori o farsă de prost gust, ori o tentativa de discreditare a unui colaborator valoros. Totuşi nu vei îndrăzni să pui hârtia la dosar, sau s-o zvârli la coş, mai înainte de a verifica în ce măsură denunţătorul spune sau nu adevărul. Cu alte cuvinte, vei căuta să afli dacă banii există la banca respectivă. Te informezi şi descoperi că, într-adevăr, Ingrid Mănăilă are la bancă un cont de zece mii de dolari. Din clipa aceea o gravă bănuială începe să planeze asupra colonelului. Raportezi cazul mai departe, se convoacă o şedinţă şi începeţi să dezbateţi problema pe toate feţele.

— Care problemă, Boris?

— Problema provenienţei banilor. Se fac diverse presupuneri, se emit diverse păreri, dar nici una nu rezistă unei analize serioase. Dar iată că la un moment dat unul dintre cei prezenţi îşi aduce aminte că ofiţerul în discuţie a fost trimis în străinătate, că acolo a fost răpit de oamenii Trustului, dar că, până la urmă, a evadat. A evadat? Dar dacă *n-a evadat*? Dacă *i s-a dat drumul*? Dacă i s-a pus alternativa: „Ori accepţi să aduci anumite servicii Trustului, ori vei muri imediat?” Dacă în loc de moarte a preferat trădarea? Evident, colonelul este un ofiţer integru, care a obţinut succese dintre cele mai remarcabile în activitatea sa de-a lungul anilor. Totuşi... Istoria spionajului a consemnat destule cazuri de soiul acesta. Ştii ce se întâmplă în împrejurări în care suspiciunea începe să planeze asupra cuiva. Chiar dacă până în clipa aceea insul era considerat deasupra oricăror bănuieli, deodată toată lumea se îndoieşte de el, nimeni nu are curajul să-i ia apărarea. În schimb începe să lucreze imaginaţia, şi nu puţini sunt aceia care deodată îşi aduc aminte anumite fapte considerate ca lipsite de importanţă la vremea când au fost observate, dar care acum, abia acum, când suspiciunea s-a dezlănţuit, adevărata lor semnificaţie acuzatoare apare evidentă. Desigur, lipsesc dovezi, şi fără dovezi un om nu poate fi judecat, şi cu atât mai puţin condamnat. Dar până când ele vor fi adunate, ca măsură de precauţie, insul respectiv va trebui neapărat mutat de la locul său de muncă la un altul de mai mică importanţă. Ei bine, Erna, poţi să fii sigură că la fel va păţi şi colonelul pe care dumneata îl urăşti. Vezi dar că este suficient un simplu denunţ pentru ca domnul baron să-şi atingă scopul. Iar dacă domnia-sa nu se va declara satisfăcut numai cu atât şi va dori compromiterea definitivă a colonelului, vom putea confecţiona o dovadă certă a vinovăţiei sale.

— Dar dacă nu le va da prin minte să facă o legătură între depozitul de la bancă şi sechestrarea colonelului pe iahtul „Nebel 1”?

— Exclus, Erna. Sunt doar oameni care îşi cunosc bine meseria.

— Are dreptate Boris. Noi doi, domnişoară Erna, ştim cât de bine îşi cunosc meseria. Dealtfel, chiar dacă aş vrea să renunţ nu se mai poate schimba nimic. Anonima a fost trimisă de ieri.

18
S.O.S. PENTRU ERNA

Când „Nebel 2” acostă în portul Zea, pe coverta de la pupa, întinsă pe un şezlong, Erna încă mai dormea. Veni s-o trezească boy-ul, care îi servise cafeaua şi portocalada.

— *Despinis, ftásame stin Zea*![41]

Erna se smulse cu mare greutate din mlaştina somnului. Noaptea care trecuse fusese una de coşmare în clipele când o furase somnul, de zbucium şi disperare în minutele şi orele când, în ciuda eforturilor, nu izbutise să adoarmă. Zadarnic încercase să se convingă că nu existau motive de nelinişte, de vreme ce raportul ei, deşi avea să ajungă cu întârziere, cu o întârziere de cel puţin trei zile, va putea neutraliza efectele „anonimei” trimisă de Balthazar. Zadarnic, deoarece, în ciuda raţiunii şi a bunului simţ, nu izbutise să alunge neliniştea cauzată de cele ce aflase de la Balthazar şi Boris. Dar nu numai îngrijorarea în legătură cu „soarta” colonelului o ţinuse trează toată noaptea, ci şi teama, vechea teamă care din nou îi invadase sufletul. O teamă cu atât mai enervantă, mai insuportabilă cu cât, raţional, nu-i găsea explicaţia.

Dimineaţa, când mai era încă o oră până ce „Nebel 2” urma să ridice ancora, Erna, gata îmbrăcată, aşteptând să treacă timpul, privise prin fereastra deschisă marea, aceeaşi mare care o născuse din valurile ei pe Afrodita. În fine, după ce se urcase pe punte, după ce iahtul se desprinsese de ţărm, întinsă pe un şezlong la pupa, închisese ochii şi, dintr-odată destinsă, adormise imediat. Fusese un somn greu, reconfortant, din care boy-ul de la bar o smulsese în clipa în care „Nebel 2” ancora la Zea.

Când ajunse la hotel, urcă la ea în cameră, şi primul lucru pe care îl făcu fu să-şi scrie „raportul”. „Raportul” – de data asta mult mai lung – relata, pe scurt, tot ceea ce se discutase în timpul *audienţei* pe care i-o acordase Balthazar. După ce îl scrise, obosită, din nou simţi nevoia de somn. Se culcă şi adormi imediat.

Exact peste două ore, sări din pat, trezită brusc din somn de coşmarul pe care îl avusese. Se făcea, în vis, că Boris pătrunsese cu chei potrivite în camera ei de la hotel, în timp ce ea dormea, şi citise „raportul”.

Chiar în clipa în care deschise ochii, observă plicul pe covor. Cineva i-l strecurase pe sub uşă. Îl luă, îl deschise şi citi următoarele:

Nu te mai întoarce pe insulă. Viaţa dumitale este în mare pericol. Ei au aflat. Probabil ai fost urmărită. În urmă cu două săptămâni, în noaptea

*când ai fost ultima oară la „Paradisos”, în drum spre casă, am fost atacat de două gorile, care m-au urcat cu forţa într-o maşină. Ce s-a întâmplat apoi cu mine nu mai ştiu. M-am trezit dimineaţa pe un loc viran, la Ambelokipi. Ca să mă facă să cred că răpirea a avut drept scop jaful, mi-au luat portofelul în care aveam o mie de drahme, – inclusiv cele două „*hârtii*” pe care mi le-ai dat – ghiulul, ceasul de mână şi stiloul.*

Să nu mai vii la „Paradisos”. Vei fi sigur urmărită. Caută să părăseşti Grecia, cât mai curând posibil. Astăzi chiar.

Kosta

P.S. Rupe scrisoarea.

Erna citi misiva lui Kosta chiar acolo lângă uşă. Când sfârşi de citit, fiindcă picioarele n-o mai ţineau, se lăsă încetişor în genunchi, pentru ca apoi să se aşeze pe covor, cu spatele rezemat de perete. Mâna în care ţinea scrisoarea îi tremura şi, din când în când, spinarea i se scutura într-un spasm nervos. Nu avea gânduri, doar unul singur, pe care îl repeta mereu:

„La mine am să mă gândesc mai târziu!... La mine am să mă gândesc mai târziu!... La mine am să mă gândesc mai târziu!” În schimb la ce anume trebuia să se gândească imediat nu-i venea în minte. Încet-încet se linişti. Erna nu era fiinţa care să-şi piardă capul în faţa pericolului. Când declarase colonelului Mănăilă că îi place să trăiască periculos nu se lăudase. Trăise periculos în ţară, trăia periculos de când intrase în serviciul lui Balthazar. Acum însă *periculozitatea* se prezenta în forma cea mai gravă: moartea iminentă. Kosta o avertizase: „*Viaţa dumitale este în mare pericol*”. Aşa cum îi lichidaseră pe Francisco şi pe Kurt, Balthazar nu va ezita s-o lichideze şi pe ea. Şi abia acum îi veni în minte să se întrebe: „Dacă Balthazar ştie că am trădat, de ce mi-a vorbit de anonimă”?

Desigur ca s-o încerce. Ca să vadă cum va reacţiona. De vreme ce ultimul ei raport se afla în mâinile lui ce mai era nevoie să vadă *cum* va reacţiona? Din pură curiozitate? Destul! Acum nu era timpul să caute răspunsuri la multele întrebări ce-i veneau în minte. Acum trebuia să afle răspuns la o *singură* întrebare: cum trebuia să procedeze ca „raportul”, pe care îl întocmise şi care se afla la ea în poşetă, să ajungă în ţară?

Pentru Erna, *unica* legătură era Kosta. Kosta era „cutia ei de scrisori”. Mai exact *fusese*. Acum însă, când totul era desconspirat, oare cum trebuia să procedeze ca, totuşi, „raportul” să ajungă acolo unde trebuia? Nu i se indicase o altă legătură pe care s-o folosească în caz forţă majoră. Dar chiar dacă i s-ar fi indicat tot n-o putea contacta, de vreme ce ea, Erna, era cea urmărită.

Şi din nou întrebarea:

„Cum trebuie să procedez ca totuşi «raportul» să ajungă la

destinaţie?”

Trebuia să-l vadă pe Kosta. Altă soluţie nu exista. Dar Kosta îi interzisese să mai vină la taverna „Paradisos”. Ei bine, nu se va duce acolo. Îi va cere să se întâlnească în altă parte. Uşor de spus, însă foarte greu de realizat. În primul rând, pentru că nu ştia unde putea fi găsit Kosta în timpul său liber; în al doilea, ca să-l întâlnească, trebuia să iasă pe ascuns din hotel, fără să prindă de veste cel care o urmărea; în al treilea, Kosta, la rândul său, trebuia să-şi păcălească urmăritorul.

Erau atât de greu de întrunit toate aceste condiţii, încât, disperată, Erna începu să plângă.

„Sunt o proastă! îşi spuse. Lacrimile nu pot ajuta la nimic. Trebuie, trebuie să găsesc o soluţie”.

Şi brusc, întrezări soluţia. Kiki! Camerista Kiki. Dacă avea şansa să fie Kiki de serviciu era salvată.

„Dumnezeule, măcar atâta şansă să am!”

Sună. Clipele de aşteptare i se părură nesfârşite. În sfârşit, o bătaie discretă în uşă:

— *Embrós*![42]

Uşa se deschise şi în pragul ei se arătă Kiki.

— *Kalós irthate, despinis*![43] îi ură Kiki, foarte bucuroasă că o vede.

— Bine te-am găsit, Kiki! Arăţi minunat. Din zi în zi te faci mai frumoasă.

— Mulţumesc, domnişoară. Frumoasă sunteţi dumneavoastră, nu eu. Şi spunând aceste cuvinte se înroşi, plecându-şi privirea.

— Te-am sunat, Kiki... De ce te-am sunat? Ah, da. Pentru două lucruri. În primul rând, fiindcă vreau să-ţi fac un cadou. Ţi-am cumpărat o rochie. Cred că are să-ţi vină bine.

(Erna minţea. Rochia o cumpărase cu prilejul precedentului ei week-end, şi o luase cu ea în valiză cu gândul s-o îmbrace în cele două după-amieze pe care, în mod normal, le avea de petrecut la Atena.)

— Vai, ce frumoasă este! exclamă Kiki, de-a dreptul încântată, şi pe bună dreptate, fiindcă rochia de mătase naturală, de culoare bleu, era realmente frumoasă. Chiar pentru mine aţi cumpărat-o, domnişoară?

— Bineînţeles, Kiki. Eşti o fiinţă adorabilă şi am multă simpatie pentru dumneata.

— Şi mie îmi sunteţi foarte, foarte simpatică, domnişoară.

— S-o porţi sănătoasă, Kiki.

— Mulţumesc! Mulţumesc foarte mult! Aveţi nevoie de ceva, domnişoară?

— Dacă am nevoie de ceva? Mda! Vreau să-mi faci un mic serviciu. Pot să am încredere în dumneata ca într-o prietenă?

— Pentru dumneavoastră aş face orice, domnişoară.

(Erna o crezu. Şi o crezu, deoarece Kiki nu era singura femeie în stare să facă orice, numai să-i fie ei pe plac)

— Serviciul pe care ţi-l cer nu e mare lucru. Caută tu cartea de telefon numărul tavernei „Paradisos” din cartierul Pagrati.

— Am să mă interesez la recepţie. Ei au numerele de telefon ale tuturor tavernelor.

— Ale celor mari, Kiki. „Paradisos” nu-i decât o „tavernă” de cartier. Şi apoi nu vreau ca cei de la recepţie să ştie că mă interesează „Paradisos”. Poate ai să întrebi: de ce?

— Nu, domnişoară. Trebuie că aveţi un motiv.

— Sentimental, Kiki! o întrerupse Erna. Eşti femeie şi nu mă jenez să ţi-l spun. Mă întâlnesc acolo cu un bărbat, şi nu vreau să dea peste noi un alt bărbat. Înţelegi, nu?

— E în regulă, domnişoară. Voi afla numărul tavernei fără să-i întreb la recepţie. Am să caut în cartea de telefon.

În timpul zilei, taverna „Paradisos” era închisă pentru public. Întrucât exista obiceiul ca mesele să fie reţinute prin telefon, dacă va suna acolo, sigur că cineva va răspunde.

După un sfert de oră, Kiki reveni, fluturând în mână o bucată de hârtie pe care însemnase numărul de telefon.

— Kiki dragă, îţi mulţumesc foarte mult. Mi-ai făcut un mare serviciu.

O mîngîie pe obraz şi o sărută pe frunte.

— Ce mai pot face pentru dumneavoastră, domnişoară?

— Nimic, dragă Kiki. Ba da. Să mă scoţi în stradă, dar nu pe uşa principală. Sunt aproape sigură că persoana cu care nu vreau să mă întâlnesc mă aşteaptă în hol. Vrei?

— Am să vă conduc pe scara de serviciu.

Erna se îmbrăcă în grabă şi, zece minute mai târziu, condusă de Kiki, se afla în stradă.

— *Kali diaskédasi, despinis*[44], îi ură Kiki.

Erna sări în primul taxi pe care îl întâlni, cerând şoferului s-o ducă la cel mai apropiat oficiu telefonic. Acolo, intră într-o cabină şi formă numărul de telefon al tavernei „Paradisos”. Îi răspunse o voce de barbat.

— Domnul Theotóka?

— Cu cine vorbesc?

— Numele meu nu v-ar spune nimic. Sunt o turistă din America şi, întrucât trebuie să plec astăzi din Atena, aş vrea să-l văd pe Kosta. I-am promis că, la plecare, am să-i dau un mic suvenir. Vă rog să fiţi amabil şi să-mi spuneţi cum pot da de el.

— Domnişoară, aveţi noroc, deoarece Kosta, cu totul întâmplător, se află aici. Aşteptaţi un moment. Apoi strigând: Kosta! La telefon. Te caută o turistă.

Câteva clipe mai târziu, Erna îi recunoscu vocea.

— Kosta, sunt eu. Am primit scrisoarea ta. Trebuie să te văd

neapărat.

— Vorbeşti de la hotel?

— Vorbesc de la un telefon public.

— Ai fost, sigur, urmărită.

— Nu cred. Am părăsit hotelul pe scara de serviciu. Kosta, trebuie să te văd. Este ceva foarte, foarte important.

Câteva secunde de aşteptare, care ei i se părură lungi cât veşnicia.

— Fie. Ştii unde este cimitirul?

— Acela de pe colina Arditos?

— Da!

— Desigur. Am fost sfătuită să-l vizitez şi n-am regretat. Mi-a plăcut foarte mult monumentul „Tânăra fată dormind", mi se pare de Halepas.

— În regulă! Du-te şi aşteaptă-mă la monumentul de care ai amintit. Într-o jumătate de oră sunt şi eu acolo. Fii atentă. Dacă observi că eşti urmărită, nu mai veni.

Ajunseră amândoi cam în acelaşi timp. Kosta adusese cu el lumânări şi un mic buchet de flori. Şi, fiindcă Erna îl prvi întrebătoare, îi explică:

— Dacă tot am venit... Sunt pentru mama.

Mormântul mamei lui Kosta se afla în partea cea mai îndepărtată a cimitirului, acolo unde se aflau numai morminte de oameni săraci. Fotografia de pe crucea din marmură neagră reprezenta o femeie încă tânără, aproape frumoasă, cu obrajii supţi şi cu nişte ochi îndureraţi.

Kosta aprinse luminările şi răsfiră florile pe mormânt.

— Mama a murit de cancer. Noi, grecii, avem simţul familial foarte dezvoltat. Eu, şi fratele meu, deşi am ştiut că nu mai există nici o speranţă ca s-o salvăm, nu ne-am dat înapoi de la nici o cheltuială. Am cheltuit şapte mii de lire aur pe doctori şi medicamente. Rău însă nu ne pare. Era doar mama noastră, Dumnezeu s-o ierte! Pe urmă, amintindu-şi: Ah, iartă-mă, domnişoară! Spune-mi de ce ai ţinut să mă vezi? Dar, mai întâi, eşti sigură că nu ai fost urmărită?

Şi privi împrejur neliniştit. În partea aceea a cimitirului nu se vedea nici ţipenie de om.

— Nu cred că am fost urmărită. Dacă, într-adevăr, cineva a primit sarcina să nu mă piardă din vedere, acela mă crede încă la hotel.

— Să sperăm! Despre ce-i vorba, domnişoară?

— „Raportul" pe care îl am în poşetă trebuie să ajungă la destinaţie. Este în joc soarta unui om în care Balthazar vrea să lovească.

— În regulă! Dă-mi „raportul".

Erna i-l dădu. Kosta, în loc să-l vâre în buzunar, după ce privi împrejur cu atenţie, ridică una din plăcuţele de marmură care formau un fel de brâu jur împrejurul mormântului, şi îl ascunse acolo.

— Chiar dacă nu ai fost urmărită, pentru mai multă siguranţă este bine să nu-l am asupra mea când vom pleca de aici. Voi trece mâine dimineaţă să-l iau. Cu „raportul” sper ca totul să fie „all right”. Cum rămâne însă cu dumneata? La ora asta ar fi trebuit să nu te mai afli în Grecia.

— La mine încă nu am avut timp să mă gândesc. Singura mea preocupare a fost „raportul”. Acum, când ţi l-am predat, mă pot gândi şi la mine. Dumneata spuneai că la ora asta ar fi trebuit să nu mai fiu în Grecia. Cum să plec fără paşaport? Cel pe care îl am, şi care este unul măsluit, se află pe insulă. L-am uitat azi de dimineaţă în graba plecării. Pur şi simplu l-am uitat.

— Mare ghinion!

—... Şi pe insulă spui că nu trebuie să mă întorc.

— În nici un caz! Trebuie, neapărat, să dispari, să pleci din Grecia.

— Fără paşaport?

— Ce ghinion! se lamenta din nou Kosta. Cel puţin bani ai, sau i-ai lăsat tot pe insulă?

— Am depuşi, în păstrare, la banca „American Express”, opt mii de dolari.

— Ştie cineva, mă refer la „colegii” dumitale de pe insula, la ce bancă ţi-ai depus economiile?

— Nu!

— Deşi e destul de periculos, va trebui să te duci la bancă. Scoate o parte din bani, iar restul cere să ţi-i transfere la una din sucursalele lor din Italia sau Spania.

— Când să mă duc?

— După ce ne vom despărţi.

— Şi după aceea?

— După aceea... Trebuie să privim lucrurile cât mai realist. Pe insulă în nici un caz nu te poţi întoarce. Acolo le va fi mai uşor să-ţi facă de petrecanie. Aici, la Atena, mai greu, dar asta nu înseamnă că eşti în siguranţă. Totuşi, dacă sunt hotărîţi să te lichideze în timpul acestui week-end, nu cred că o vor face cât timp te vei afla la hotel. Ar fi mult prea complicat. Aşa că, după ce scoţi banii de la bancă, întoarce-te la hotel, şi nu mai ieşi din cameră până când nu primeşti o veste de la mine. Între timp, eu mă voi gândi unde ai putea sta ascunsă până când se va găsi o modalitate ca să părăseşti Grecia.

— Mă încred în dumneata, Kosta, în priceperea dumitale.

— Voi face tot ceea ce îmi va sta în putinţă ca să te salvez. Până când lucrul acesta va fi posibil, stai la hotel, aşa cum ne-am înţeles. Sub pretextul că nu te simţi prea bine, cere să ţi se servească mâncarea în cameră. Dacă ţi se propune să consulţi un medic, refuză, explicând că este vorba doar de o indispoziţie trecătoare. Fii pregătită, în orice clipă, să părăseşti hotelul. Îţi urez mult noroc.

Kosta plecă primul din cimitir. După circa zece minute, şi Erna. Cu un taxi ajunse la bancă. Ridică banii, fără nici un fel de dificultate. Înainte de a părăsi incinta băncii, Erna îl descoperi pe Kosta citind un afiş turistic. Înţelese că ospătarul venise la bancă, în primul rând, să se convingă dacă va ajunge şi ea acolo, iar în al doilea, să vadă dacă nu va avea cumva de întâmpinat unele dificultăţi la ridicarea banilor.

Se înţeleseră din priviri că totul era în ordine.

Plecând de la bancă, Erna nu se întoarse imediat la hotel, ci se repezi până în piaţa Monastiraki. Piaţa Monastiraki era frecventată nu numai de turişti cu bani puţini, ci, în primul rând, de atenienii cu venituri modeste. În prăvăliile, prăvălioarele şi dughenele de aici se puteau cumpăra îmbrăcăminte, încălţăminte, lenjerie, obiecte de menaj, într-un cuvânt toată gama de mărfuri existente în magazinele din Atena, dar la jumătate de preţ, iar în unele cazuri, chiar la mai puţin.

Erna venise la Monastiraki nu pentru a cumpăra mai ieftin, ci pentru că ştia că aici va găsi „de gata" tot ceea ce avea nevoie. (Ideea îi venise în timp ce taxiul o ducea la bancă.) Găsi, fără să caute prea mult, şi cumpără o rochie neagră, pantofi negri, ciorapi negri, o geantă neagră, în fine, o pălărie de doliu cu voalul respectiv. Cu pachetul sub braţ, se înapoie la hotel, bineînţeles tot pe scara de serviciu, şi ajunse în camera ei fără ca s-o vadă cineva. Şi, fiindcă se făcuse ora prânzului, ceru să i se servească dejunul în cameră.

Câteva minute mai târziu o sună funcţionarul de la recepţie, ca s-o întrebe dacă nu are nevoie de un medic. Erna refuză. Când „garsonul" îi aduse mâncarea, din nou fu întrebată dacă nu doreşte un medic. Bineînţeles că nu dorea. Deşi îi era foame, începu să mănînce în silă. O sugruma emoţia. Se hotărâse să-i scrie. Dacă ar fi fost întrebată când se hotărâse, n-ar fi fost în stare să răspundă. Dealtfel nu avea nici o importanţă. Important era că se hotărâse.

Ceva mai târziu, după ce boy-ul luă farfuriile, se aşeză la masă, şi scrise următoarea scrisoare:

E ora prânzului. Afară este primăvara, extraordinara primăvară ateniană, care nu poate fi dcscrisă, ci trebuie trăită. Mă aflu într-una din camerele hotelului „King Minos" de pe strada Pireos. O cameră frumoasă, în care de fiecare dată m-am simţit bine, şi la care am să mă gândesc totdeauna cu regret, în cazul când voi mai trăi. Stau cu uşa încuiată şi tresar la fiecare zgomot de pe coridor. Tresar de frică. Ciudate animale mai suntem noi, oamenii. Deşi, raţional, foarte posibila mea moarte nu mă înspăimântă, – o consider aproape ca o şansă pe care întâmplarea mi-o oferă cu multă generozitate totuşi instinctului meu de conservare îi este frică de moarte.

Kosta spune că Trustul mă va lichida. Sunt convinsă. Balthazar, descoperind jocul meu dublu, nu mă va cruţa. Din păcate, jocul a durat puţin. Nici nouă luni. Cred că vina eu o port, în întregime. Trebuia să mai aştept, să nu iau atât de repede legătura cu Kosta. Am făcut-o împotriva instinctului meu. Ai putea întreba: „Atunci de ce n-ai mai aşteptat? De ce nu ţi-ai ascultat instinctul?" Există o explicaţie, una singură. Îmi era teamă că dacă voi mai continua să „tac" până când aveam să fiu sigură că am trecut cu bine prin toate „vămile" verificării, va trece mult prea mult timp, şi dumneata vei putea crede că m-am răzbunat, înşelându-ţi buna credinţă. Gândul că ai putea crede aşa ceva despre mine îmi displăcea în aşa măsură, încât am devenit imprudentă. Imprudenţa s-a mai datorat şi unei alte cauze: îmi era teamă că tăcerea mea – fortuită bineînţeles – ar putea să-ţi dăuneze. (Presupun că faţă de şefii dumitale a trebuit să pledezi cauza mea.) Datorită acestor două cauze am devenit imprudentă. Imprudenţele însă se plătesc. Pentru imprudenţa mea, se pare că va trebui să plătesc preţul cel mai mare.

Stau încuiată în camera de hotel şi aştept o veste de la Kosta, care caută un loc unde să mă ascundă până când va fi posibil să plec din Grecia. Deocamdată lucrul acesta nu se poate, deoarece paşaportul – cu care am plecat din ţară şi care şi aici îmi serveşte ca act de identitate – se află pe insulă. L-am uitat, închipuieţi ce ghinion blestemat! Aşa că singura mea speranţă rămâne Kosta. Dar...

Ţi-am spus odată că îmi place să trăiesc periculos. Nu te-am minţit. Dar după experienţa anilor petrecuţi în închisoare, normal ar fi fost să mă fi lecuit de mania de a trăi periculos. Şi chiar mă lecuisem. După ce am ieşit din închisoare, m-am aflat în faţa următoarei dileme: ori renunţam de a trăi periculos, dar în schimb acceptam să trăiesc în acelaşi oraş cu dumneata, ori a trăi periculos, dar departe de dumneata, nu într-un alt oraş, ci în altă ţară. Am optat pentru această ultimă alternativă. Desigur eşti curios să afli motivul. Ţi-am spus că foarte curând va trebui să mor. Unui candidat la moarte îi este îngăduit să se confeseze. Ei bine, îngăduie unei candidate la moarte s-o facă. Ca să mă confesez, în prealabil trebuie să-ţi explic de ce te-am urât, de ce am vrut să mă răzbun pe dumneata.

Presupun că – de vreme ce v-am dat de lucru în două rânduri – biografia mea îţi este binecunoscută. Ştii desigur că am crescut la un orfelinat. Probabil nu ştii însă că asemenea „călugăriţelor" mele eu însămi sunt – din punct de vedere sexual – traumatizată. Traumatizarea mea s-a întâmplat în anii adolescenţei, şi vina o poartă „protectorii" mei. Primul: directorul orfelinatului, al doilea: omul care voia să mă înfieze. Doi bătrâni libidinoşi şi sadici. Datorită acestor doi oameni, din adolescenţă şi până la anii mei, port în suflet povara unei infirmităţi, pe care nici unul dintre bărbaţi n-au bănuit-o, întrucât m-am priceput să le dau iluzia că *îi iubesc. În realitate nu am iubit pe nici unul.*

Situaţia asta a continuat ani. A continuat până în ziua când mi-ai luat

primul interogatoriu. Reţine: nu când te-am cunoscut, ci când mi-ai luat primul interogatoriu. Îţi aminteşti? Te-am cunoscut în ziua în care m-am prezentat, din proprie iniţiativă, să dau relaţii – evident mincinoase – în legătură cu Rodica Anghene. Eşti, poate, curios să afli ce impresie mi-ai făcut atunci?

Deplorabilă! Un om uscat sufleteşte, mărginit şi mai ales suspicios, un om care nu vedea în jurul său decât spioni sau viitori spioni. Ulterior mi-am explicat de ce mi-ai făcut o impresie atât de lamentabilă. Pentru că nu-ţi descoperisem ochii. Nu ţi-i descoperisem, deoarece, ştiind că îţi îndrug braşoave, nu îndrăzneam să te privesc.

La a doua noastră întâlnire te-am putut privi în ochi. Te-am privit fără teamă, te-am privit ca să te înfrunt, ca să-mi vând, cum s-ar spune, cât mai scump pielea. Privindu-te, ei bine, privindu-te, ţi-am descoperii ochii. Nu ştiu dacă eşti conştient de acest lucru sau dacă eventual ţi-a mai spus-o careva – femeie bineînţeles – că ceea ce te deosebeşte de toţi ceilalţi bărbaţi sunt ochii. Ochii întunecaţi de o tristeţe iremediabilă trădau că eşti un om nefericit, profund nefericit, iremediabil nefericit din cauza femeii pe care ai iubit-o. Am simţit atunci cum mă îneacă o emoţie ciudată, poate de compasiune, sau poate numai de duioşie. Desigur, nu e uşor de crezut ceea ce spun. Crede-mă totuşi că nu exagerez cu nimic, că nu încerc să te impresionez. Cu toate că eram la anchetă, cu toate că situaţia mea era dramatică, cu toate că mă apăram cu îndârjire, cu toate că eram încordată la maximum ca să parez atacurile dumitale, exista în sufletul meu un anume compartiment în care se furişase, pe nesimţite, simpatia pentru dumneata, mai exact simpatia pentru un om în aşa măsură nefericit, încât nu izbuteşte să-şi ascundă nefericirea nici măcar într-o împrejurare atât de specială. Da, simpatie faţă de un om care îmi voia răul. N-aş vrea să fiu greşit înţeleasă. Am scris: simpatie faţă de un om care îmi voia răul. Dar îmi voia, adică îmi voiai răul în calitatea oficială pe care o aveai, ca anchetator penal. Dumneata însă, ca om, nu ca anchetator, mă compătimeai. Vedeai în mine – asta mi-au dezvăluit-o tot ochii dumitale – o biată fiinţă omenească aflată în momente de mare cumpănă, care se apără cu disperare şi care, până la urmă, obosită, dându-şi seama că lupta este zadarnică, va capitula şi se va resemna să ispăşească pentru nişte vini condamnate de lege.

Odată am asistat la un proces. Inculpatul din boxă era un intelectual. Din cele relatate în actul de trimitere în judecată, vina lui era evidentă. După lectura acestuia, preşedintele a trecut la interogatoriu în instanţă al acuzatului. Am asistat atunci la un fel de duel între preşedinte şi inculpat. Inculpatul încerca să se apere, judecătorul, pe baza pieselor de la dosar – declaraţiile martorilor în primul rând –, încerca să-l înfunde, dacă vrei, să-i dovedească vinovăţia. Nu vreau să fiu înţeleasă greşit. Treaba judecătorului este să stabilească culpa celui trimis în justiţie şi, în raport cu gradul de vinovăţie, pe baza legilor existente, să aplice pedeapsa. Fără

îndoială, inculpatul era vinovat. Dar el se apăra cu îndârjire şi în mod inteligent. Judoecătorul însă, care cunoştea bine dosarul, îl încolţea cu o nouă întrebare sau reproducea din dosar fie propria lui declaraţie, fie declaraţia unora dintre martori, întrutotul defavorabile. Şi de fiecare dată când judecătorul puncta, citeam în privirile lui, în vocea lui satisfacţie. Cum să-ţi explic? Aveam sentimentul că judecătorul, conştient sau inconştient, considera dialogul dintre el şi acuzat ca un fel de competiţie, şi că se bucura de fiecare dată când izbutea să aplice „adversarului" o lovitură bine plasată. Şi fiindcă aceasta era impresia mea, indignată, am părăsit sala.

Într-o zi, după cum prea bine ştii m-am aflat şi eu în ipostaza de inculpată. Numai că în locul judecătorului erai dumneata. Mă aşteptam să se reediteze scena relatată mai sus. Dar mă înşelam. De fiecare dată când punctai, nici vocea şi nici ochii dumitale nu exprimau satisfacţie. Dumneata nu vedeai în mine o adversară cu care îţi măsurai forţele, ci vedeai ceea ce eram în realitate: o fiinţă omenească aflată la grea cumpănă.

Şi atunci... Atunci am avut revelaţia că m-am îndrăgostit de dumneata. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, a treia oară când am fost adusă în faţa dumitale, la un moment dat am început să plâng. Asta s-a întâmplat în clipa în care mi-am dat seama că te iubesc. Plângeam de fericire că iubeam, că puteam iubi, că în sfârşit ştiam ce simţi când iubeşti. Nu voiam să plâng, dar plângeam şi nu puteam conteni. Ca să nu crezi că încercam să te impresionez cu lacrimile, ca să nu crezi că sunt o femeiuşcă tâmpită, care recurge la lacrimi în speranţa că va impresiona, îţi repetam mereu: „Domnule anchetator penal, vă rog să nu luaţi în seamă lacrimile. Consideraţi-le o simplă descărcare nervoasă. Vă rog!"

În ce situaţii stranii, incredibile se pot găsi uneori oamenii. Mă îndrăgostisem de dumneata, anchetatorul penal, omul care avea să mă trimită la închisoare. De ce te iubeam tocmai pe dumneata, când înaintea dumitale cunoscusem bărbaţi care ar fi meritat să fie iubiţi şi care suferiseră atâta din cauza indiferenţei mele? Mi-am pus întrebarea şi nu mi-a fost deloc uşor să găsesc răspunsul. Mă întreb: Oare l-am găsit cu adevărat? Poate că nu, în cazul în care dragostea, depinzând de nişte factori obscuri, nu poate fi explicată pe cale raţională. Chiar dacă nu am izbutit să găsesc pe cea adevărată, o explicaţie am găsit totuşi: te-am iubit, fiindcă ai fost singurul bărbat care nu m-ai privit ca pe o femeie, ci ca pe o fiinţă omenească asupra căreia s-a abătut o nenorocire. Or pe mine, fiinţa traumatizată, ceea ce mă inhiba, ceea ce îmi îngheţa simţurile era felul cum mă priveau bărbaţii. Să nu crezi că mă refer la felul acela de a privi al unor anume bărbaţi, care te dezbracă din ochi, ci în general aşa cum privesc bărbaţii femeile, dealtfel, aşa cum şi femeile privesc bărbaţii: ca pe un reprezentant sau reprezentantă a sexului opus. Dumneata fuseseşi primul bărbat care m-ai privit nu ca pe o femeie, nu ca pe o reprezentantă

a sexului opus, ci ca pe o fiinţă omenească, dincolo de atributele sexului, sau, mai exact spus, abstracţie făcând de atributele sexului. Doamne, cât de mult te iubeam şi cât de recunoscătoare îţi eram că m-ai făcut să cunosc un sentiment care, pe lângă mările şi oceanele de suferinţe pe care le provoacă, oferă şi clipe, măcar clipe de fericire.

Te iubeam aşa de mult, încât mă luptam cu înverşunare, dar nu cu dumneata, ci cu anchetatorul, cu cealaltă ipostază a dumitale, numai din dorinţa ca ancheta să se prelungească, şi astfel să te pot privi, să pot fi în preajma dumitale. Mă luptam cu disperare, negând fapte, inventând explicaţii, recunoscând o acuzaţie, pentru ca la proxima şedinţă s-o contest, să fabulez sau să îngrămădesc amănunte peste amănunte, absolut inutile, numai şi numai să rămân în preajma dumitale cât mai mult timp posibil. Dacă trecea o zi şi nu eram adusă la anchetă, intram în panică şi ceream să te văd sub pretextul că am a-ţi face o declaraţie importantă.

Îţi aminteşti? Îţi mai aminteşti că declaraţiile „importante" nu erau deloc importante? De fiecare dată erai mirat că recurg la asemenea stratageme ieftine şi sunt sigură că nu ţi-a trecut niciodată prin minte că recurgeam la ele numai ca să te văd.

Nopţile, în celulă, mă gândeam mereu la dumneata. Mă întrebam de ce, dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscusem, numai dumneata vedeai în mine o fiinţă omenească şi nu femeia-fiinţă-omenească, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi? Mă întrebam, mereu mă întrebam. Asta până într-o zi când am ştiut, când prin intuiţie mi s-a relevat adevărul. Mi s-a relevat adevărul tot privindu-ţi ochii atât de trişti, cred că tot atât de trişti chiar în momentele de bună dispoziţie. Un om în ochii căruia tristeţea a devenit o însuşire a lor, o stare permanentă, înseamnă că este un om profund nefericit, iremediabil nefericit, aşa cum numai un om singur poate fi nefericit. Şi am înţeles. Am înţeles că eşti şi dumneata un om traumatizat. Am înţeles că vedeai în mine o finţă umană, fără atributele sexului, deoarece nu mai puteai iubi o femeie. Şi nu mai puteai fiindcă o anume femeie îţi pârjolise sufletul, făcându-l incapabil să mai iubească a doua oară. De aici marea dumitale nefericire pe care, poate fără să-ţi dai seama, o oglindeau, ca o stare permanentă, ochii. Eu, dumneata, amândoi traumatizaţi. Dumneata traumatizat sufleteşte, incapabil să mai poţi iubi cu adevărat o femeie, dar normal din celălalt punct de vedere, cu alte cuvinte, în stare să te simţi atras şi să faci dragoste cu o femeie; eu traumatizată din punct de vedere sexual, dar, datorită dumitale, în stare să iubesc, să te iubesc sufleteşte tot atât de mult, tot atât de fără limite cum ai iubit dumneata femeia care ţi-a pîrjolit pentru totdeauna sufletul. Îţi aminteşti? Când m-ai întrebat odată de ce te urăsc, ţi-am răspuns că niciodată nu vei afla motivul, dar că, în schimb, va trebui să te temi de răzbunarea mea. Şi, fiindcă vreau ca spovedania mea să fie completă, iată că a venit momentul să afli de ce te-am urât. Dacă n-aş fi intuit trauma dumitale, dacă aş fi crezut că în sufletul dumitale există disponibilităţi pentru o nouă dragoste, nu te-aş fi

urât. Fiindcă aş fi sperat. Te miri? Cuvintele acestea te surprind? Şi totuşi acesta este adevărul. Eram o infractoare, curând aveai să trimiţi dosarul meu instanţei de judecată – în fond urma să mă trimiţi la închisoare – pedeapsa pe care presupuneam că am s-o primesc avea să fie destul de mare, şi cu toate acestea eu aş fi sperat că mă vei putea iubi şi dumneata, în ciuda prăpastiei care ne despărţea. Nebunie? Poate! Dar există dragoste adevărată fără un pic de nebunie? Oricât de mare ar fi fost pedeapsa pe care aş fi primit-o, aş fi continuat să sper că după, dacă nu voi fi prea bătrână şi prea urâtă, voi izbuti să te câştig. Dar, întrucât intuisem adevărul, nu mai puteam spera.

Şi atunci am început să te urăsc, deşi nu-ţi găseam nici o vină. Să te urăsc pentru că, din câţi bărbaţi existau pe lume, tocmai pe dumneata te iubeam, pe dumneata, care nu erai în stare să iubeşti o altă femeie. Ani şi ani tânjisem să aflu ce înseamnă a iubi un bărbat. Ani şi ani oamenii din jurul meu, femei şi bărbaţi, iubeau, erau fericiţi, erau nefericiţi, dar şi cei fericiţi şi cei nefericiţi declarau că e minunat să iubeşti. Cărţile pe care le citeam, filmele şi piesele de teatru pe care le vizionam, toate numai de dragoste vorbeau. Şi eu, eu eram asemenea unei fiinţe de pe o planetă pe care iubirea e necunoscută şi care, picată într-o lume în care dragostea dintre un bărbat şi o femeie joacă un rol atât de important, doreşte cu ardoare să se nască şi în sufletul ei sentimentul acesta necunoscut ei.

Spun unii că dragostea adevărată nu simte nevoia reciprocităţii. Nu-i adevărat! Dorindu-mi să pot iubi, implicit îmi doream să fiu iubită. Datorită dumitale se petrecuse un miracol. Ştiam acum ce fruct dulce şi amar – totuşi minunat – este să iubeşti. Nu ştiam însă ce simţi când ştii că eşti iubită. Dar era suficient să-ţi privesc ochii, să citesc în ei tristeţea iremediabilă, ca să-mi dau seama, să înţeleg că nu pot spera să mă iubeşti şi dumneata. Dar a mai fost un motiv pentru care te-am urât. Plusul acesta de ură s-a adăugat în ziua când m-ai anunţat că ancheta a luat sfârşit. Te-am urât mai mult în ziua aceea, nu pentru că dosarul pe care mi-l întocmiseşi îmi asigura o condamnare, ci te uram pentru că nu aveam să te văd mulţi ani, acum când abia începusem să te iubesc. Te uram atât de mult, încât atunci când te-am avertizat că va trebui să te temi de răzbunarea mea nu am vrut să mă grozăvesc, ci realmente doream să mă răzbun pe dumneata.

Pe urmă a urmat procesul, apoi condamnarea mea. Acolo, ca să pot îndura cumplita suferinţă de a nu te putea vedea, ca să nu înnebunesc, mă gândeam la dumneata, nu ca la fiinţa pe care o iubeam, ci ca la una pe care o uram şi pe care doream să mă răzbun. Exacerbam, în mod voluntar, printr-un fel de exerciţiu de voinţă, dorinţa de răzbunare, imaginând fel şi fel de căi de a mi-o satisface. Nici una însă nu mă mulţumea. Nici una nu mi se părea pe măsura setei mele de răzbunare. Pîna într-o zi când am descoperit în ce fel ar trebui să mă răzbun pe dumneata. Ştiam – mă convinsesem în timpul anchetei – că eşti un om integru şi că te-ai simţi de-a

dreptul dezonorat dacă ai nedreptăţi pe cineva, cu sau fără voia dumitale. Mi-am zis că dumneata, fiind un om cu profund simţ moral, dacă ai afla într-o zi că mi-am pus capăt zilelor din cauza dumitale, ai suferi, chiar dacă, scrutându-ţi sever conştiinţa, ai ajunge la convingerea că nu eşti cu nimic vinovat.

În ziua când am ieşit din închisoare, în felul acesta eram hotărâtă să mă răzbun pe dumneata. Propunerea lui Balthazar m-a determinat să-mi modific planul, dar nu să renunţ la el definitiv. Poate că instinctiv am presimţit că, trăind şi pe viitor periculos, până la urmă nu va mai fi nevoie de un act deliberat din partea mea, ci că se vor îngriji alţii s-o facă în locul meu.

Stau baricadată în camera de hotel, şi probabil că jos, în hol, mă aşteaptă gorilele lui Balthazar. Pe de altă parte, Kosta se străduieşte să-mi salveze viaţa. Dar în înfruntarea dintre Balthazar şi Kosta şansele de victorie sunt de partea primului, fie şi numai pentru faptul că bietul Kosta e singur, pe când Balthazar are în spate întreg Trustul.

...Şi, dacă va câştiga Balthazar, voi muri cu regretul că jocul meu a durat atât de puţin şi că numai într-o mică măsură m-am putut reabilita în ochii dumitale, ai colegilor dumitale şi – cel mai important – faţă de propria mea conştiinţă.

Erna

19
CRIZANTEME PENTRU ERNA

A doua zi, Erna se trezi târziu, aproape de prânz. Adormise abia spre dimineaţă, după ce terminase scrisoarea adresată colonelului Radu Mănăilă. De douăzeci şi două de ore nu mai părăsise camera de hotel, în care se simţea într-o relativă siguranţă. De la Kosta nu primise încă nici o veste. Dar dacă nu va primi nici de acum încolo? Dacă îl lichidaseră gorilele lui Balthazar sau numai îl ţineau sechestrat, ca s-o silească pe ea să plece de la hotel? În cazul când aşa stăteau lucrurile, în ce fel va trebui să acţioneze? Pe insulă în nici un caz nu se putea întoarce.

„Dacă ospătarul nu va da nici un semn de viaţă, ar trebui să cer protecţia autorităţilor greceşti. Bineînţeles numai dacă vreau să trăiesc. Dar oare vreau cu adevarat?"

Era o întrebare la care nu putea da cu uşurinţă un răspuns. În schimb, spera că, recitind scrisoarea, îi va fi mai uşor să găsească răspunsul. Întinse mîna, luă de pe noptieră foile şi începu să le citească. La capătul lecturii, în primele clipe, numai puţin a lipsit să nu le rupă. O nemulţumeau frazele emfatice, dar totodată o nemulţumea şi tonul general al scrisorii, sec, obiectivist, de parcă ar fi relatat un „caz" la care ea fusese doar martoră, şi care n-o privea direct.

„Citind scrisoarea, *El* nu-şi va putea da seama cât de mult îl iubesc".

Desigur, cel mai înţelept lucru ar fi fost s-o rupă. Totuşi, dacă nu izbutea să scape şi Trustul o lichida, *El* nu va afla niciodată *adevărul*. Dar, în definitiv, de ce *trebuia* să-l afle? Trebuia! Fiindcă dacă n-o putea iubi, aflând că o femeie îl iubise şi murise din cauza lui, poate că din când în când îşi va aminti de ea, dacă nu cu un *altfel* de sentiment, cel puţin cu regretul că hazardul potrivise în aşa fel lucrurile, ca straniul şi absurdul să-şi pună pecetea pe destinele lor, în egală măsură asemănătoare, dar, în acelaşi timp, foarte îndepărtate, ca doi aştri din galaxii diferite.

Pe sub uşă, cineva vîrî un plic. Era de la Kosta. Erna îl deschise şi citi cu emoţie cele câteva rânduri pe care le conţinea comunicarea:

Părăseşte hotelul tot pe scara de serviciu. La colţul străzii vei vedea un „Chevrolet" de culoare albă. Te vei urca în spate. Şoferul te va conduce într-un loc sigur. Acolo vei rămâne câteva zile. Sper ca în scurt timp să-ţi fac rost de un paşaport cu care să poţi părăsi Grecia.

În cursul după-amiezii voi trece pe la gazda dumitale ca să te văd şi să-ţi dau amănunte. Mult noroc!

K.

Erna se îmbrăcă în grabă. În rochia ei neagră de doliu şi cu voaleta pălărioarei trasă peste faţă, era de nerecunoscut. În graba plecării, numai puţin a lipsit să uite scrisoarea abandonată pe noptieră. O vârî neglijent în geanta ei de voiaj. Gata de plecare, deschise uşa şi, înainte de a părăsi încăperea, cercetă coridorul. Nu zări pe nimeni. Şansa încă o dată o favoriza. Alte câteva clipe de emoţie în timp ce cobora treptele. Traversă strada şi se urcă în „Chevrolet"-ul de culoare albă. Şoferul demară şi, după câteva clipe, începu slalomul printre celelalte maşini.

Erna, instalată comod pe bancheta din spate, nu acordă nici o atenţie celui care conducea. Nu o preocupau nici străzile pe care gonea puternica şi eleganta maşină. Era bucuroasă că cel puţin această primă etapă decurgea fără emoţii. Dar poate că va avea şi în viitor şansă. Şansă va însemna dacă el, Kosta, îi va face rost de paşaport, şansă dacă va putea părăsi Grecia mai înainte ca oamenii lui Balthazar să-i dea de urmă. De şansă va avea nevoie şi în continuare. Nu era deloc sigur că Balthazar nu o va căuta şi după aceea. Dimpotrivă. Ştia doar prea multe şi, în consecinţă, devenise periculoasă. Ca să scape de răzbunarea lui Balthazar, cel mai înţelept lucru pe care l-ar putea face, în cazul când va izbuti să fugă din Grecia, ar fi să se întoarcă în ţară. Acolo, Balthazar înceta de a mai fi puternic. Era însă o soluţie inacceptabilă pentru ea.

„Dar nu e posibil să trăiesc în acelaşi oraş cu *El*, să nu-l pot vedea decât pe ascuns, să nu-i pot vorbi şi să mă las devorată de o dragoste fără de limite, dar şi fără de speranţe"

La un moment dat, Erna observă că „Chevrolet"-ul gonea pe una din şoselele asfaltate, ce se întindea de-a lungul mării.

— *Páme makriá*?{45} întrebă.

— *Ohi tóso makriá, despinis Erna.*{46}

Abia acum îl recunoscu. Era Timos Xenopoulos. Erna avu senzaţia că se află într-un tobogan care se învârte vertiginos şi că, ameţită din cauza vitezei, va leşina. Pe urmă, încet-încet îşi reveni. La volanul maşinii, purtând pe cap o caschetă albă de şofer de casă mare şi ascunzându-şi ochii sub nişte ochelari negri imenşi, se afla Timos. Va să zică căzuse în mâinile lui Balthazar şi acum totul era pierdut. Oare trădase Kosta? Posibil, dar nu de bunăvoie. Probabil că ori ea, ori el, ori poate amândoi fuseseră urmăriţi şi, ulterior, după întâlnirea din cimitir, Kosta fusese din nou răpit de gorilele lui Balthazar şi schingiuit până când, nemaiputând îndura chinurile, dezvăluise totul.

Asta însemna că şi „raportul" ei se afla acum în mâinile lui Balthazar.

„Dovada trădării mele! îşi spuse Erna. Apoi imediat: Nu trebuie să-i arăt mizerabilului că mi-e teamă de moarte. Fiindcă, acolo unde mă

duce, fără îndoială mă aşteaptă moartea”.

Dar oare îi era într-adevăr frică? Ce se petrecea cu ea? O linişte ciudată coborâse în sufletul ei. Fusese – câteva clipe mai înainte – asemenea unei mări frământate de hulă. Acum totul se molcomise în ea, se simţea liniştită şi calmă, asemenea unui lac ale cărui ape – grele din cauza sărurilor minerale – par moarte. Şi liniştea aceasta ce altceva putea să însemne decât că era resemnată? Într-un fel, n-o mai înspăimânta gândul că la capătul călătoriei o aştepta moartea. Mai mult, simţea un fel de uşurare, întrucât locul nesiguranţei de până mai adineauri îl luase acum certitudinea că va muri. Certitudinea morţii iminente îi dădea aproape o stare de voluptate: că, în sfârşit, ajunsese la capătul suferinţelor ei. Dacă îi părea rău de ceva; îi părea rău de Kosta. Oare îl omorâseră?

— Domnule Timos, ce i-aţi făcut lui Kosta?

— Domnişoară Erna, dumneata ştii că eu nu sunt decât un comisionar. În legătură cu Kosta nu mi s-a încredinţat nici un fel de comision. Ceea ce pot să-ţi spun – spre liniştirea dumitale – este că, în afara unor neplăceri de ordin fizic, altceva nu a mai avut de suferit. Dacă nu cumva se va îmbolnăvi de cancer sau de vreo altă boală incurabilă, Kosta va trăi până la adânci bătrâneţe.

— Înţeleg. L-aţi schingiuit ca să-l siliţi să scrie scrisoarea.

— Ţi-am spus că nu mi s-a încredinţat nici un fel de comision în legătură cu el. Dacă din întâmplare cunosc unele amănunte, aceasta se datoreşte nu faptului că am avut un amestec direct, ci curiozităţii mele, domnişoară Erna. Sunt un om foarte curios, îmi place să-mi vâr nasul chiar în treburile care nu mă privesc direct. M-am convins, în mai multe rânduri, că o informaţie care, la prima vedere, pare lipsită de importanţă, ulterior poate să devină extrem de utilă. Aşa se explică, domnişoară Erna, că am fost în măsură să te liniştesc în legătură cu soarta lui Kosta. Mai mult, pot chiar să te asigur că scrisoarea la care te-ai referit nu el a scris-o. Altcineva i-a imitat scrisul. S-a scontat pe factorul psihologic. Că dumitale, primind o a doua scrisoare semnată de acelaşi, al cărei conţinut făcea referire la înţelegerea voastră prealabilă, nu-ţi va da prin minte că cele două misive nu au fost scrise de una şi aceeaşi persoană. Şi, după cum singură îţi poţi da seama, aprecierea n-a fost greşită.

— În legătură cu mine, stimulat de marea dumitale curiozitate, ce ai aflat?

— Ce te interesează să ştii, domnişoară Erna?

— În primul rând, cum au ajuns să mă bănuiască?

— De vreme ce, acum, faptul e consumat, cred ca pot să-ţi răspund: Ai fost tot timpul urmărită. *Tot timpul*! Şi la Dionissos, şi la Larissa, şi pretutindeni. Cei care te-au filat – mai exact cele care te-au filat – au observat că, de unde la început, de fiecare dată când veneai la Atena

luai masa tot la o altă „tavernulă”, la un moment dat ai început să frecventezi *numai* taverna „Paradisos” şi să te intereseze *numai* garsonul Kosta. Mă refer la ultimele patru week-end-uri. Amănuntele cred că nu te interesează

— Nu! fu de acord Erna.

— Adineauri ai spus: „în primul rând”. Mai este şi un „în al doilea rând”?

— Da! În legătură cu mine, ce comision ai de îndeplinit, domnule Timos?

— Să te duc într-un anume loc, domnişoară Erna.

— Unde?

— Într-una din nenumăratele vile ce se înşiră aici, pe malul mării. Una care nu se deosebeşte prin nimic de cele pe care le-am întâlnit pe drum până acum.

— Şi pe urmă?

— Imediat ce ajungem acolo, înseamnă că m-am achitat în bune condiţii de comisionul cu care am fost însărcinat.

— Acolo ce mă aşteaptă, domnule Timos?

— Nu ştiu!

— Foarte curios! Dumneata, care eşti atât de bine informat în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Kosta, să nu ştii ce soartă mi-au pregătit cei care ţi-au încredinţat comisionul?

— Ştiu, aflu, domnişoară Erna, *după*, nu *înainte* de a se întâmplă ceva.

Erna înţelese că Timos ştia, dar, din anumite motive, refuza să-i spună. Poate i se interzisese sau poate, ştiind că va fi lichidată, din scrupule sau din milă, nu-i convenea rolul de mesager al morţii.

Câteva clipe tăcură amândoi. În stânga şoselei se înşirau vile particulare, care mai de care mai frumoase. Fiind zi de lucru şi abia la început de sezon, nu locuia nimeni în ele. În dreapta, jos, era marea – golful. Din loc în loc, pe distanţă de câţiva kilometri, vilele dispăreau, pentru ca apoi din nou să se înşire una lângă alta. Pe porţiunile de teren pe care nu se aflau construcţii, ţărmul era abrupt, iar marea presărată cu stânci. Şoseaua era pustie. Rar trecea câte o limuzină, gonind cu o viteză de cel puţin o sută de kilometri pe oră.

— Domnule Timos, ai mai îndeplinit şi altă dată comisioane de genul acesta?

— O singură dată. Eşti extraordinară, domnişoară Erna, dacă, în situaţia în care te afli, mai poţi manifesta o asemenea curiozitate.

— Şi asemenea, comisioane sunt bine plătite?

— Asemenea comisioane, domnişoară Erna, niciodată nu sunt plătite atâta cât merită, mai ales în cazul când comisionarul nu are curajul să-şi revendice hotărât pretenţiile. Dar mi se pare că am ajuns la destinaţie, domnişoară Erna.

Câteva minute mai târziu, Timos intra pe o poartă din fier forjat şi stopa în faţa peronului unei vile, care evidenţia bogăţia proprietarului. Din cauza chiparoşilor, a smochinilor înalţi şi a portocalilor, din şosea nu se vedea decât o bucată de acoperiş.

— Te rog să cobori, domnişoară Erna.

Şi Timos, asemenea unui veritabil şofer de casă mare, îi deschise portiera.

— Mulţumesc! se trezi Erna că-i spune.

— Dă-mi sacul de voiaj!

Erna avu o ezitare – înăuntru se afla scrisoarea către colonel – dar imediat îşi dădu seama că nu avea încotro, şi i-o dădu.

Intrară în vilă. Living-room-ul era imens. Canapele, fotolii, măsuţe, un bar bine aprovizionat, televizor, picup, lampadare şi veioze. Cuibărit bine într-un fotoliu, cu picioarele urcate pe o măsuţă joasă, un individ cu fălci proeminente, cu ochi de viezure şi cu buze de papuaş, nici nu se clinti la venirea lor.

— O.K.? întrebă ceva mai târziu.

— O. K., Frank.

Cei doi începură să vorbească englezeşte. Frank părea mânios, cuvintele îi ieşeau din gură cu viteza cu care ies gloanţele pe ţeava unui automat, în timp ce Timos îi răspundea calm, aproape ironic.

— Domnişoară Erna, amicul întreabă dacă nu vrei în iei o gustare. Presupune că ţi s-a făcut foame

— Nu mi-e foame. Domnule Timos, acum, când am ajuns, spune-mi ce va urma?

— Deocamdată nimic. Aşteptăm!

— Aşteptaţi să mai vină cineva?

— Aşteptam, domnişoară Erna.

Erna se lăsă să cadă într-un fotoliu. Timos se instala comod în altul, în stânga ei. În încăpere, asemenea unor animale imateriale, începură să-şi facă apariţia umbrele. În cel mult două ore avea să fie noapte.

Erna închise ochii. Închise ochii numai să nu-l mai vadă pe Frank. Pe chipul lui era întipărită atâta cruzime, încât o îngrozea. Sta cu ochii închişi şi se gândea. Ce aşteptau? Aşteptau pe cineva? Nu! Timos spusese: *Aşteptăm*. Asta ce putea să însemne? Aşteptau să se lase întunericul ca s-o omoare? Dar, în definitiv, de ce aveau nevoie de întuneric? Vila fiind izolată, puteau s-o lichideze fără nici un fel de risc. Dar, dacă nu aşteptau noaptea, ce aşteptau? Şi Frank, individul cu mutră de asasin, ce rol avea de jucat? Poate rolul călăului? Poate.

Începu să plângă. Un plâns mut. Ţinea ochii închişi şi lacrimile îi curgeau abundent de-a lungul obrajilor. Tresări înspăimântată şi deschise ochii în clipa în care Frank începu să urle. Nu-şi putea da seama ce anume îl înfuriase într-un asemenea hal. O lămuri Timos:

— Spune să nu mai plângi, deoarece lacrimile îl enervează. Te

sfătuiesc să faci întocmai, fiindcă Frank este în stare să te lovească.

Erna, încredinţată că Frank era capabil de mult mai mult decât numai s-o bată, conteni, ştergându-şi ochii cu batista pe care i-o dădu Timos. Timpul trecu greu, dar trecu. La un moment dat, Frank se ridică şi, după ce lasă storurile, aprinse un singur lampadar. Dispăru apoi într-o altă cameră şi reveni de acolo cu o sticlă de whisky şi cu un pahar. Îl umplu din mers şi, când ajunse lângă Erna, i-l întinse:

— Bea!

— Domnule Timos, spune-i că nu simt nevoia să bea.

— Bea când îţi spun! se răsti Frank la ea, după ce luă cunoştinţă de refuzul ei.

— Nu beau şi nu mă poate sili dacă nu vreau.

Frank se înfurie şi mai tare. Îi trase o palmă, îi deschise gura cu forţa şi îi turnă conţinutul paharului pe gât. În ciuda eforturilor de a nu înghiţi, nu izbuti. Dar Frank nu se mulţumi numai cu atât. Umplu din nou paharul şi din nou o sili să bea. Apoi încă de două ori. Nu se potoli decât în momentul când se convinse că Erna era beată. Rânji satisfăcut şi începu să-şi îmbrace mănuşile, nişte mănuşi de culoare galbenă. După aceea, îi făcu semn lui Timos. Apucând-o fiecare de câte un braţ, o ridicară în picioare şi apoi, ducând-o mai mult pe sus, o urcară în maşină, la volan. Frank urcă lângă ea, iar Timos în Ford. Ieşiră pe şosea, şi maşinile porniră amândouă în aceeaşi direcţie. Timos menţinea viteza care îi permitea să păstreze între el şi Frank o distanţă de cel puţin două sute de metri.

Frank şofa cu mâinile Ernei. După ce străbătuseră o distanţă de circa zece kilometri, stopă fără însă să oprească motorul. Coborî din maşină, îi dădu ocol şi veni în partea stângă. Deschise portiera, răsuci volanul mult înspre dreapta, adică spre malul abrupt şi înalt, şi ambreie, apăsînd cu palma genunchiul piciorului Ernei. Maşina ţîşni înainte, Frank abia avu timp să se ferească şi, după câteva clipe, puternica limuzină se rostogolea în prăpastie. În cădere, motorul luă foc.

Frank îşi scoase mănuşile, le vârî în buzunar şi, când Timos ajunse cu Ford-ul în dreptul lui, se urcă. Era atât de bine dispus, încât începu să fluiere.

În ziua următoare, la „fapte diverse” ziarele anunţau că o femeie, a cărei identitate nu fusese încă stabilită – nu se găsise nici un act asupra ei –, conducând în stare de ebrietate o maşină furată, se prăbuşise în mare.

Trecură cinci luni. Era pe la sfârşitul lunii octombrie. La Atena, pe coasta Apolion, în golful Saronikos, de-a lungul coastelor de nord ale Peloponesului, turiştii întârziaţi se puteau crede în plină primăvară. Cerul era albastru, rareori şi pentru scurt timp acoperit de nori,

soarele dogorea cu mai multă blândeţe, iar pe plajele nenumăratelor hoteluri înşirate pe toată lungimea coastelor scăldate de apele mărilor Egeei şi Ionicei, se mai prăjeau nu puţini turişti.

La rubricile de „fapte diverse" sau în reportaje cu titluri-bombă pe mai multe coloane, ziarele din Atena continuau să publice reportaje mai mult sau mai puţin senzaţionale, întâmplate în ţară sau aiurea, crime, furturi, violuri, tîlhării, escrocherii şi multe alte asemenea grozăvii. Dar despre cele întâmplate în urmă cu cinci luni, la kilometrul X de pe coasta Apolion, nici un ziar n-a mai revenit cu „noi amănunte". Şi n-a mai revenit, deoarece, neputându-se stabili identitatea victimei – desfigurată cumplit de flăcări – concluziile primei anchete rămăseseră valabile: „*Accident de circulaţie survenit din vina conducătoarei – neidentificată – care se urcase la volan în stare de ebrietate*". Evident, existau persoane care ar fi putut da poliţiei informaţii preţioase. Ele însă s-au ferit s-o facă, fie pentru că nu aveau interes, fie pentru că fuseseră sfătuite să-şi ţină gura şi, de frică, şi-o ţinuseră.

Şi în timp ce la Atena, în toată Attika, în Argolis toamna arăta ca o prea frumoasă primăvară bucureşteană, la Bucureşti te puteai crede într-o iarnă fără zăpadă. Ploua de dimineaţă până seara şi de seara până dimineaţa, era frig – la munte ninsese – şi caloriferele funcţionau din plin.

Colonelul Radu Mănăilă încuie fişeul, pregătindu-se de plecare. Peste o jumătate de oră, la Tribunalul Militar urma să se dea sentinţa în procesul intentat lui „Anton" pe numele lui adevărat Ion Ionescu-Dunăre, doctor în geologie şi consilier la o întreprindere de comerţ exterior – şi a complicilor săi. Dosarul, care însuma zece volume, dovedea, până la evidenţă, grava vinovăţie a acuzaţilor, motiv pentru care şi pedepsele pe care urmau să le primească inculpaţii urmau să fie dintre cele mai grele.

De mai mulţi ani, mai exact de când fusese anihilată reţeaua „Călugăriţelor", contraspionajul nu mai avusese de elucidat un caz atât de important ca cel al spionului Anton Fără contribuţia Ernei cine ştie după cât timp el ar fi fost descoperit şi arestat.

Acum, după ce trecuseră cinci luni fără ca să mai dea vreun semn de viaţă, toata lumea era convinsă că Erna căzuse. Ce se întâmplase cu ea nu era greu de presupus. Un spion, atunci când este dovedit ca spion dublu, nu are şanse să scape cu viaţa, mai ales dacă a apucat sa transmită informaţii importante. Cade – să zicem – victima unui accident de circulaţie şi, cum într-o mare metropolă zilnic se întâmplă nenumărate asemenea accidente, unul în plus sau în minus nu contează, şi nici nu trezeşte suspiciuni.

Când analiza problema la rece, colonelul nu avea nici un fel de îndoială că Erna fusese lichidată. Numai că lui nu-i făcea plăcere să se

gândească cu toată luciditatea necesară la soarta Ernei. Mistificându-se într-un fel, prefera să creadă, şi mai ales să spere, că într-o zi ea va da un semn de viaţă.

În dimineaţa în care colonelul se pregătea să plece ca să fie de faţă la pronunţarea sentinţei în procesul intentat lui „Anton", curierul îi aduse, pe lângă obişnuita corespondenţă, şi un plic adresat lui personal. Ştampilele de pe timbre dovedeau că plicul fusese expediat din Bucureşti. Expeditorul însă nu-şi dezvăluia nici numele şi nici adresa.

Destul de intrigat, deschise plicul. Pe prima filă citi următoarele:

Domnule colonel Radu Mănăilă,

Sunt câteva luni de când am intrat în posesia unei scrisori ce v-a fost adresată de colaboratoarea dumneavoastră apropiată Erna Caroţi.

Întrucât nu-mi stă în obicei să păstrez scrisori care nu-mi sunt adresate, îmi face o deosebită plăcere să v-o trimit. Regret că, datorită unor condiţii obiective, nu am putut-o face mai de mult.

Al dumneavoastră, în continuare îndatorat,

Balthazar.

P.S. Deoarece presupun ca soarta colaboratoarei dumneavoastră continuă să vă preocupe, cel puţin din pură curozitate, mă simt dator să vă informez că Erna Caroţi a murit în împrejurări tragice. În stare de ebrietate a furat o maşină şi, neputând stăpâni volanul, s-a prăbuşit cu ea cu tot în mare de la o înălţime de peste o sută de metri. Cadavrul ei groaznic desfigurat şi pe jumătate carbonizat a fost îngropat în cimitirul din Pireu. Administratorul cimitirului v-ar putea indica mormântul ei. Întrucât Erna Caroţi v-a fost o colaboratoare credincioasă, ar merita să veniţi în Grecia ca să presăraţi pe mormântul ei câteva crizanteme.

B.

Colonelul puse deoparte scrisoarea lui Balthazar şi începu să-o citească pe aceea a Ernei. După ce termină de citit, strânse foile şi le încuie în fişeu.

Ridică receptorul:

— Vă rog să raportaţi tovarăşului general că sunt bolnav şi că am plecat acasă.

Pe culoar se întâlni cu ofiţerul de serviciu.

— Nu vă simţiţi bine, tovarăşe colonel?

— Sunt tare bolnav, Dumitraşcule, tare bolnav!

Ieşi în stradă şi o porni la întâmplare. Arăta într-adevăr ca un om bolnav. Trecătorii îl priveau, unii intrigaţi, alţii compătimindu-l. Rătăci mult timp pe străzi, absolut fără gânduri, dar, în schimb, înspăimântat, în ţesătura intimă a făpturii sale, deoarece descoperea

că i se statornicise în suflet o nouă durere care, presimţea, nu avea să dispară prea curând.

Editura Eminescu

În Colecția „Clepsidra"

au apărut:

Liviu Rebreanu CIULEANDRA ● Petre Sălcudeanu UN BIET BUNIC ȘI O BIATĂ CRIMĂ ● Victor Eftimiu KIMONOUL ÎNSTELAT ● Liviu Rebreanu AMÎNDOI ● Gheorghe Buzoianu AGENDA CENUȘIE ● Rodica Ojog-Brașoveanu ENIGMĂ LA MANSARDĂ ● Nicolae-Paul Mihail POTIRUL SFÎNTULUI PANCRAȚIU ● Florin Andrei Ionescu UNCHIUL DUMNEAVOASTRĂ E BRUNET? ● Theodor Constantin ASTĂ-SEARĂ, RELACHE ● Francis Carco VIAȚA LUI FRANÇOIS VILLON ● Petre Sălcudeanu BUNICUL ȘI PORUNCA SĂ NU UCIZI ● Charles Diehl TEODORA, ÎMPĂRĂTEASA BIZANȚULUI ● A. T'Serstevens CARTEA LUI MARCO POLO ● Nicolae Tăutu MISIUNILE CĂPITANULUI DAN ● Ion Ochinciuc NOPȚILE COLONELULUI BÂRSAN ● Florin Andrei Ionescu SPIONUL MĂ PRIVI SURPRINS

{1} Vezi romanul „Astă seară, relache”, apărut în aceeaşi editura (Buc. 1972).

{2} „Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres” şi „Astă seară, relache”.

{3} Întâmplările la care autorul se referă mai sus au fost povestite pe autor în romanele sale: „Doamna cu voaletă din Balt Orient Expres” şi „Astă seară, relache”.

{4} Din romanul „Doamna în mov”, cititorii vor putea afla amănunte în legătură cu sfârşitul trist al Ingridei, alias Mariana Dahlberg.

{5} Vezi romanul „Fiul lui Monte Cristo”.

{6} Grecia, ţara visurilor.

{7} Rog o cafea bine fiartă, amăruie, pentru domnişoara; şi una foarte tare şi dulce pentru mine. (N.A.).

{8} restaurant.

{9} instrumente muzicale specifice.

{10} cârciumioare.

{11} vin căruia i s-a adăugat în timpul fermentaţiei răşină de brad.

{12} cofetăriile (N.A.)

{13} În traducere: ghetuţe. Un soi de musaca de vinete.

{14} Un fel de pilaf.

{15} Noroc, Tanasache. Asta e fata.

{16} Cum a fost călătoria?

{17} Mai mult decât frumoasă.

{18} Domnul baron vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

{19} A sosit străina.

{20} Doamnă Eva, profesorul vă roagă să-i arătaţi domnişoarei camera în care va locui.

{21} Mai aveţi nevoie de ceva, domnişoară?

{22} Nu!

{23} Mă voi strădui ca să vă simţiţi bine la noi.

{24} O specie de sepii mici.

{25}Peşti de mare.

{26} Sărmăluţe.

{27} Viţel cu bame.

{28} Telemea de calitate superioară.

{29} Ceaţă.

{30} Noapte şi ceaţă.

{31} Străin.

{32} Likavitos şi Acropole sunt cele două înălţimi care domină Atena.

{33} În Grecia aceasta este denumirea ce se dă chelnerului.

{34} Cei şase frăţiori

{35} Localitate din apropierea Atenei.

{36} Da, domnişoară.

{37} Străina.

{38} Cea mai bună.

{39} Un fel de frigărui din intestine şi organe de miel.

{40} Întâmplarea la care face aluzie Boris a fost narată de autor în romanul „Căpitanul de cursă lungă”.

{41} Domnişoară, am ajuns la Zea.

{42} Intră!

{43} Bine aţi venit, domnişoară!

{44} Petrecere frumoasă, domnişoară.

{45} Mergem departe?

{46} Nu atât de departe, domnişoară Erna.